

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

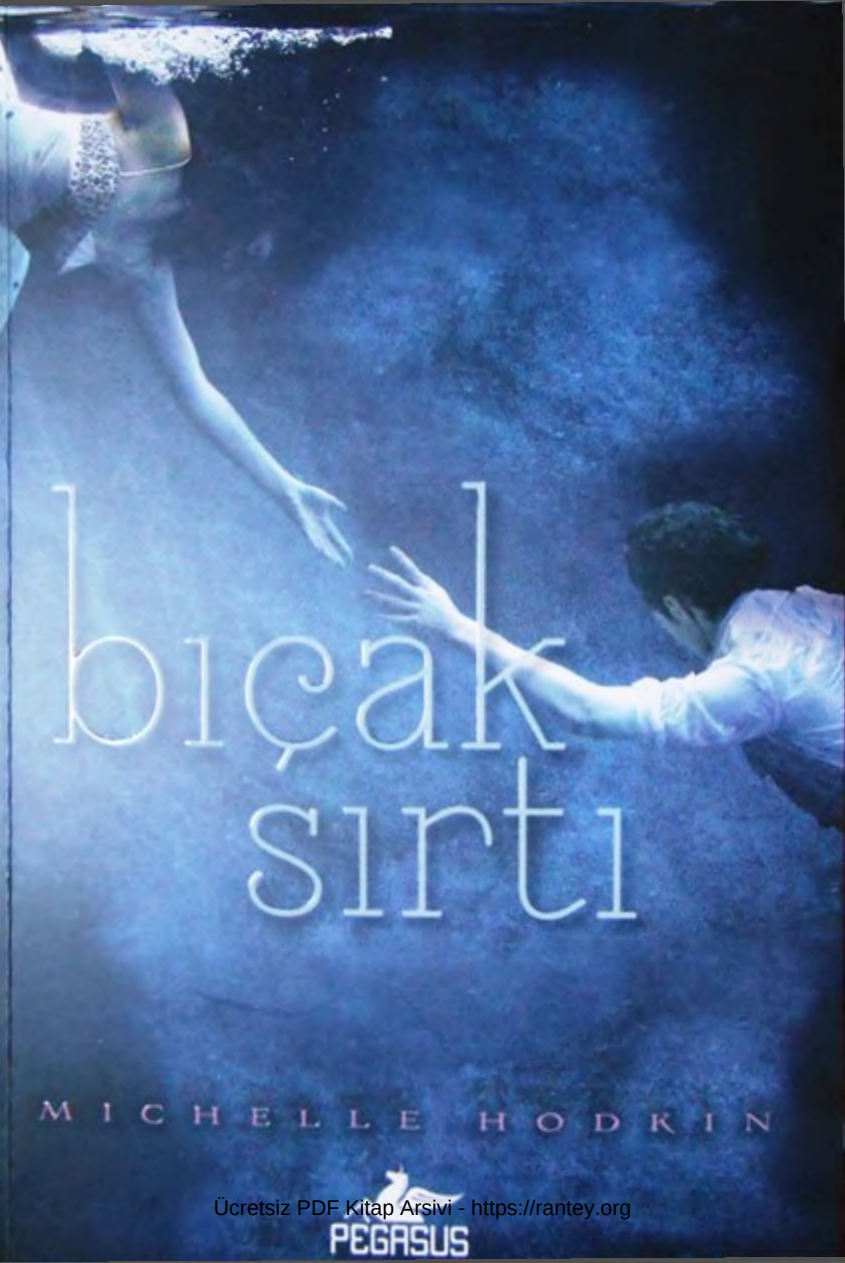
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bıçak Sirtı

MICHELLE HODKIN

Matt bu bir zamanlar geçmişinden
kaçabileceğini sanıyordu.
Ama kaçamayacaktı.

Sorunları kendi kafasında yarattığını düşünüyordu.
Ama yanılıyordu.

Yaşadığı onca şeyden sonra, sevdiği çocuğun artık
sır saklayamayacağına inanıyordu.
Ama aldanıyordu.

Gerçekler ortaya çıkmaya ve seçimler
ölümcül sonuçlar doğurmaya başladığında
Matt bu karmaşadan aklını yitirmeden
çıkmaıı başarabilecek mi?

"Güçlü ve özgün bir öykü."
Kirkus Reviews

"Okuyucular hikâyenin gerçek ve muhteşem kahramanlarıyla
kendinden geçecek, doğüstü kurgusuna kendilerini kaptıracaklar."
School Library Journal

Pegasus Yayınları: 1167

Gençlik: 209

Bıçak Sırtı

Michelle Hodkin

Özgün Adı: The Evolution of Mara Dyer

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015

ISBN: 978-605-343-695-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Michelle Hodkin, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Simon & Schuster'in bünyesindeki
Simon & Schuster Books for Young Readers'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MICHELLE HODKIN

bıçak sırtı

İngilizceden Çeviren:

Dilan Toplu

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bana her zaman güvenen
Martin ve Jeremy Hodkin için.

“Başka biri haline gelmek mümkün müdür?”

–Marquis de Sade, *Justine, Erdemin Felaketleri*

GİRİŞ

S*evgin onu tüketecek.*
Kahkahalarla gülen insan yığınlarının arasından geçerken sözcükler de zihnimde yankılanıyordu. Yanıp sönen ışıklar ve neşeli çılgınlardan oluşan bir ses ve renk cümbüşü. Noah'nın arkamda olduğunu, bana yetişeceğini bilsem de ayaklarım kalbimin yapamadığını yapmaya, onu arkada bırakmaya çalışıyordu.

Güldüren Aynalar'ın girişini gösteren, kötü kötü bakan pal-yaçoya geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Ama Noah kolayca bana yetişip elimi tuttu ve beni kendine çevirdi. Bileğim onun elinde, yanaklarım gözyaşlarıyla sırlıslıklam, kalbimse o kadının kelimeleriyle paramparça olmuş halde kalakalmıştım.

Bana, Noah'yı gerçekten seviyorsan onu bırakırsın demişti.

Keşke o kadar seviyor olsaydım.

1

LILLIAN VE ALFRED RICE PSİKİYATRİ BÖLÜMÜ

Miami, Florida

Bir gün bir hastanede uyanıp kendimi yabancı birinin yanında buldum. Omzum ağrıdığı için yavaşça doğrularak kadını incelemeye başladım. Dpleri ağarmaya başlamış koyu kahverengi saçları, kazayağı oluşmaya başlamış ela gözleri vardı. Gülümseyince tüm yüzü hareketleniyordu.

“Günaydın Mara.”

“Günaydın,” dedim hiç de bana ait gibi gelmeyen bir sesle.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Kat tabelasının, arkasındaki pencerenin hemen dışına yerleştirilmiş olduğunun ve oturduğum yerden bunu okuyabildiğimin farkında değildi anlaşılan. “Lilian ve Alfred Rice Psikiyatri Bölümü’ndeyim.” Belli ki.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Hiçbir fikrim yoktu ama bunu belli etmemeye çalıştım; hiç tanışmamış olsak zaten böyle bir şey sormazdı ve *tanıştıysak*, onu hatırlamam gerekiyordu. “Evet,” diye yalan söyledim.

“Adını ne?”

Kahretsin. Aldığım nefesle göğsüm hızla şişip indi.

“Ben Dr. West,” dedi sakince. Ses tonu sıcakkanlı ve dostane gelse de hiç tanıdık değildi. “Dün tanışmıştık, annenler ve Vincent Gadsen adında bir dedektifle birlikte buraya getirildiğinde.”

Dün.

“Hatırlıyor musun?”

Cinayete kurban giden bir kızın annesi tarafından vurulduğu için yaralı ve solgun bir şekilde hastanede yatan babamı hatırlıyordum.

O kadına bunu benim yaptırdığımı.

Öğretmenimin EpiPen’ini çalıp masasına ateş karıncaları bırakarak anafilaktik şoka girmesine sebep olduğumu itiraf etmek için polis merkezine gittiğimi.

Bunun doğru olmadığını, aslında yalnızca bana kötü not verdiği için öğretmenimin ölmesini istediğimi ve kısa süre sonra öldüğünü söylersem bana inanmayacaklarını bildiğim için, sevdiğim birini incitmemek adına polise uydurduğum bir hikâye olduğunu. Öğretmenimin dili şiştiği için boğularak hayatını kaybettiğini; tıpkı benim hayal ettiğim gibi.

Ve daha kimseye bunlardan söz etme fırsatı bulamadan Metro Dade Emniyeti’nin On Üçüncü Bölge Müdürlüğü’nde Jude’u gördüğümü. Ve son derece canlı göründüğünü.

Ama hastaneye geldiğimi, buraya getirildiğimi hatırlamıyordum. Jude’u gördüğüm andan itibaren hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Dün öğleden sonra getirildin,” dedi yabancı Dr. West. “Dedektif, bağırmana engel olamayınca aileni aramış.”

O an gözlerimi kapayınca Jude’un yanımdan geçtiğini gördüm. Bana temas ederek. Ve gülümsediğini. Fakat bu görüntü gözkapaklarımı lekelemiş gibi hissettiğim için, sadece başka bir şeyler görebilme umuduyla onları hemen açtım.

“Aralık ayında bina çöktüğünde öldüğünü zannettiğin erkek arkadaşın Jude Lowe’un hâlâ hayatta olduğunu söylemişsin.”

“Eski,” dedim sessizce, sakın kalmaya çabalıyordum.

“Efendim?”

“Eski erkek arkadaşım.”

Dr. West başını yana eğip o son derece belirsiz, psikolog yüz ifadesini takındı ki ben de bunu, psikolog olan annemin yüzünde sık sık gördüğüm için son derece iyi biliyordum. Özellikle de son birkaç aydır.

“Rhode Island’daki terk edilmiş akıl hastanesinin çökmesine ve en yakın arkadaşın Rachel ile Jude’un kardeşi Claire’in içeride sıkışmasına *senin* sebep olduğunu söylemişsin. Jude’un sana cinsel tacizde bulunduğunu ve bu yüzden onu öldürmek istediğini, seninse kurtulduğunu anlatmış, ardından da Jude’un da polis merkezinde olduğundan söz etmişsin.”

Kadın o kadar sakindi ki ben daha çok panikliyordum. *Onun* dudaklarından dökülen bu sözcükler, aslında doğru olsalar da kulağa delice geliyorlardı. Ve eğer Dr. West bilse...

“Annen de bu yüzden, durumunu gözden geçirmemiz için seni buraya getirdi.”

Annem. Ailem. Şimdi gerçeği onlar da duymuştu ki ben bunu onlara anlatmayı planlamamıştım. Anlattığımı *hatırlamıyordum* bile.

Ve bu yüzden şimdi buradaydım.

“İşlemlere dün başlayamadık çünkü uyuşturulmuşsun.”

Parmaklarım, kısa kollu beyaz tişörtümün açıkta bıraktığı omzuma doğru çıkınca ağrının neden kaynaklandığını da anladım. Tenimde bir yara bandı vardı, muhtemelen iğnenin yapıldığı yeri kapatan bir bant.

“O nerede?” diye sordum yara bandını kurcalarken.

“Kim nerede?”

“Annem.” Camdan bakarak koridora göz attım ama orada yoktu. Etrafta da kimse görünmüyordu hatta. Belki annemi bulursam, durumu açıklayabilirdim.

“Burada değil.”

Bu pek de annemin tarzı değildi. Akıl hastanesinin çöküşünden sonra hastaneye yattığımda, yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı. Dr. West’e de böyle söyledim.

“Onu görmek ister misin?”

“Evet.”

“Pekâlâ, daha sonra bu konuda neler yapabileceğimize bir bakarız.”

Ses tonundan, bunu iyi halime karşılık bir ödül gibi gördüğü anlaşılıyordu ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp kalktım. Üzerimde, en son giydiğim kot pantolon yerine ipli bir eşofman vardı. *Annem evden getirmiş olmalı*, diye düşündüm. Birileri de üstümü değiştirmiş olmalıydı. Güçlkle yutkundum. “Ama ben hemen görmek istiyorum.”

Şimdi Dr. West de ayağa kalkmıştı. “Mara, annen burada değil.”

“O zaman gidip bulurum,” dedim ve ayakkabılarımı aramaya başladım. Eğilip yatağın altına baktım fakat orada değillerdi.

“Ayakkabılarım nerede?” diye sordum yerden kalkmadan.

“Onları almak zorunda kaldık.”

Bunu duyunca ayağa kalkıp doktorun yüzüne baktım. “Neden?”

“Çünkü bağcıkları vardı.”

Gözlerimi kıstım. “Yani?”

“Buraya, annen kendine veya başkalarına zarar verebileceğini düşündüğü için getirildin.”

Altıdudağımı sertçe ısınyordum. “Onunla gerçekten konuşmam lazım,” dedim ses tonumu korumaya çalışarak.

“Konuşacaksın.”

“Ne zaman?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yani önce konuşmanı istediğim biri var ve bir de doktor gelecek, sadece emin olmak...”

“Ya istemezsem?”

Dr. West üzgün bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Boğazıma bir yumru yerleşmişti. “Beni, iznim olmadan burada tutamazsınız,” demeyi başarabildim sonra. En azından bu kadarını biliyordum. Ne de olsa bir avukatın kızıydım ve on yedi yaşındaydım. Kalmak istemiyorsam beni burada tutamazlardı. Tabii...

“Çığlık atıyor ve histerik davranışlarda bulunuyordun, Mara, sonra düştün. Sana yardım etmek isteyen bir hemşireye ise yumruk attın.”

Olamaz.

“Dolayısıyla bu bir acil durum haline geldi ve Baker Yasası sayesinde, ailen senin yerine onay verebildi.”

Çığlık atmamak için fısıldamayı seçtim. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Çok üzgünüm ama buraya gönüllü olarak değil zorla yatınlıdın.”

2

Nazikçe, “Bir doktorun fiziksel muayene yapmasına izin vermeni umuyoruz,” dedi. “Ve tedavi planımızı onaylamanı.”

“Ya onaylamazsam?” diye sordum temkinli bir ifadeyle.

“Ailenin hâlâ mahkemede gerekli evrak işlerini tamamlayacak vakti var fakat işbirliği yapman hem senin hem de onlar için çok daha iyi olur. Biz sana yardım etmek için buradayız.”

Daha önce kendimi bu kadar kaybolmuş hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Mara,” dedi gözlerime bakarak, “bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?”

Jude’un hayatta olduğu ama kimsenin bana inanmadığı anlamına geliyor.

Bende gerçekten yanlış bir şeylerin *olduğu* ama onların sandığı şeyin olmadığı anlamına geliyor.

Yalnız olduğum anlamına geliyor.

Ama tam da o sırada, beynimde hızla dönen düşünceler bir görüntünün peşine düşmüştü. Bir anının.

Psikiyatri bölümünün bej duvarları yerlerini cama bıraktı. Kendimi bir arabanın, Noah'nın arabasının, yolcu koltuğunda görüyordum; yanaklarım gözyaşlarımla sırlıslıklamdı. Yanımda oturan Noah'nın saçları öfkeli parmaklarıyla yeni kurcalanmış, gözlerime değen gözleri ise meydan okur gibiydi.

“Bende gerçekten yanlış bir şeyler var ve bunu düzeltmek için kimsenin yapabileceği bir şey yok,” demiştim o zaman.

O da, *“Bırak da deneyeyim,”* diye karşılık vermişti.

Tabii bu, benim ne kadar berbat bir halde olduğumu öğrenmeden önceydi ama zırhımın son parçası kırılıp altındaki canavarı ortaya çıkardığında bile kaçan taraf Noah değildi.

Bendim.

Çünkü dört -babamın müvekkili de uyanmazsa beş- kişiyi öldürmüştüm ve bu sayı, Noah babamın hayatını kurtarmamış olsa daha da artabilirdi; *artardı*. Sevdığım insanlara zarar vermeyi hiç istemememe rağmen Rachel'ı öldürmüş, babamı ise vurdurmuştum. Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce, onları güvende tutmanın en iyi yolunun onlardan uzak durmak olduğunu sanıyordum.

Ama artık iş değişmişti; Jude bu durumu değiştirmişti.

Kimse benim hakkımdaki gerçeği bilmiyordu. Noah hariç. Bu da, şu anki durumu değiştirebilecek tek kişinin muhtemelen o olduğu anlamına geliyordu. Onunla konuşmak zorundaydım.

“Mara?”

Dr. West'e odaklanmak için kendimi zorlamaya mecburdum.

“Sana yardım etmemize izin verecek misin?”

Yardım mı? diye sormak istedim. *TSSB dışında hiçbir rahat-sızlığım olmamasına rağmen bana daha çok ilaç vererek mi? Psikozlu değilim ben,* demek.

Değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama başka bir şansım yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden de kendimi evet demek için zorladım ve “Ama önce annemle konuşmak istiyorum,” diye de ekledim.

“Fiziksel muayenenden sonra onu ararım, tamam mı?”

Tamam değildi. Hem de hiç. Ama yine de başımı evet anlamında salladım ve tüm dünyayı kucaklayan, sevecen, nazik bir büyükanne gibi görünen Dr. West’i gülümsettirdim. Belki de gerçekten öyle biriydi.

O, odadan çıkarken ben de dağılmamak için kendimi zor tutuyordum ama sonrasında da buna fırsatım olmadı. Dr. West çıktığı gibi elindeki cep fenerini sallayıp duran başka bir doktor geldi çünkü. Sonra bana iştahımın nasıl olduğu gibi son derece sıradan şeyler sorup durdu, ben de dikkatli bir şekilde, sakince cevap verdim. O gittikten sonra ise yemek getirdiler ve personelden biri –danışman ya da hemşire?– bana hastaneyi gezdirdi. Hayalimdeki psikiyatri koğuşlarına göre çok daha sessiz ve psikopat olduğu açıkça belli olan tiplerin çok daha az bulunduğu bir yerdeydim. Birkaç çocuk sessizce bir şeyler okuyor, biri televizyon izliyor, başka bir tanesi ise arkadaşıyla konuşuyordu. Tuvalete gitmek için yanlarından geçtiğim sırada hepsi bana baksa da beni fark eden başka kimse olmamıştı.

Nihayet odaya geri döndüğümde ise –benim odam değildi burası, hem de hiç– annemin orada olduğunu görmek beni şaşırttı.

Benim yerimde başka biri olsa, onun ne kadar kötü bir halde olduğunu fark edemezdi. Kıyafetleri muntazam ütülenmiş, cildi ise kusursuzluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. O parlak, siyah saçlarının tek bir teli bile düzeni bozamamıştı ama umutsuzluk belini bükmüş, korkuysa gözlerini doldurmuştu. Kendini güçlkle tuttuğu belliydi.

Benim için sağlam durmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ona hem sarılmak hem de onu sarsmak istiyordum ama bunun yerine olduğum yerde, zemine yapışmış gibi öylece kalakaldım.

Annem koşup bana sarılınca buna izin verdim ama kollarım iki yanıma zincirlenmiş gibi geliyor, ben ona sarılamıyordum.

Geri çekilip saçlarımı yüzümden çektikten sonra gözlerime baktı. “Çok üzgünüm, Mara.”

“Tabii.” Ses tonum son derece soğuktu.

Yumruk atsam, annemin canını bu kadar yakamazdım. “Bunu nasıl söylersin?” diye fısıldadı.

“Çünkü bugün bir psikiyatri bölümünde uyandım.” Sözcükler dilime acı geliyordu.

Annem geri çekilip, ben kalktıktan sonra düzeltilmiş olan yatağa oturdu ve altdudağını ısırdı. “Dün hastaneden çıktığında yorgun olduğunu ve eve gittiğini düşünmüştüm. Ama polis arayınca?” Sesi çatlayınca elini boğazına götürdü. “Baban vurulmuş zaten, bir de telefonu açıp polisin, ‘Bayan Dyer, kızınız için rahatsız etmiştik,’ dediğini duymak?” Gözünden süzülen tek damla yaşı çabucak siliverdi. “Trafik kazası geçirdiğini düşündüm Mara. Öldüğünü düşündüm.”

Annem kollarını kendi bedenine dolayıp hafifçe öne eğildi. “O kadar korktum ki telefonu elimden düşürmüştüm. Sonra Daniel aldı ve neler olup bittiğini bana da açıkladı; polis merkezinde olduğunu ve histerik davrandığını. Ben de onu babanla bırakıp apar topar buraya geldim ama *delirmiş* gibi davranıyordun, Mara,” dedi. “Deli gibi. Böyle olacağını hiç...” Cümlesini bitirmede, şeffaf bir şeymişim gibi bana bakıyor ama başka bir şey görüyordu sanki. “Çılgık çılgılla Jude’un hayatta olduğunu söyleyip duruyordun.”

Cesurca bir şey yapmıştım demek. Ya da aptalca. Bazen ikisini ayırt etmek oldukça güçleşiyordu.

Anneme güvenmeye karar verdim.

Bu yüzden de gözlerinin içine bakıp ne yüzümde ne de sesimde bir şüphe belirtisi olmadan söyledim: “Öyle çünkü.”

Annemin sesiyse son derece duygusuzdu. “Bu nasıl mümkün olabilir, Mara?”

“Bilmiyorum,” dedim itiraf eder gibi çünkü gerçekten hiçbir fikrim yoktu. “Ama onu gördüm.”

İki eliyle alındaki saçları çekti. “Halüsinasyon görmüş olabilir misin?” Gözlerini kaçırıyordu. “Diğer seferler gibi? Küpelerde olduğu gibi mesela?”

Daha önce de bir şeyler gördüğüm için aynı soruyu ben de kendime sormuştum. Büyükanneimin, hâlâ kulağımda duran küpelerinin kuvette olduğunu, sınıfın üzerime çöktüğünü, tabağımda kurtçukların olduğunu görmüştüm.

Ve Claire’i. Aynalarda yüzünü görmüş, etrafta sesini duymuştum.

“Size iyi eğlenceler.”

Jude’u da aynada görmüş ve sesini duymuştum.

“Aklını buradan uzaklaştırmaman gerekiyor.”

Ama artık, onları daha önce de bu cümleleri kurarken duyduğumu biliyordum. Sadece aynalarda değil.

Akıl hastanesinde de.

Yani bunları hayal etmemiş, sadece *hatırlamıştım*. Binanın çöktüğü geceden.

Oysa bu sefer durum farklıydı. Jude bir memurla konuşmuştu ve şimdi, söylediklerini hatırlarken buz kesiyordum.

“Kayıp ihbarında bulunmak için nereye gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz? Sanırım kayboldum da.”

Daha önce hiç böyle bir şey söylerken duymamıştım onu. Bu sözcükler yeniydi ve onları söyledikten hemen sonra vücuduma temas da etmişti.

Bana *dokunmuştu*. Onu *bissetmiştim*.

Bu seferki halüsinasyon değildi. Jude gerçekti; hayattaydı ve buradaydı.

3

Annem hâlâ sorusuna bir cevap bekliyordu, ben de verdim. Başımı hiddetle iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim. Hayatta olduğuna emindim.

Bir süre kımıldamadan oturduktan sonra yapmacık bir tebessümle başını salladı. “Daniel da seni görmeye geldi,” dedi ve ağabeyim içeri girerken beni alnımdan öperek ayaklandı. Yüzlerinde benzer ifadelerle göz göze gelmiş olsalar da Daniel bunu hızla gizlemeyi başardı.

Koyu renk, kalın telli saçları alışılmadık bir şekilde darmadağın; gözleri ise halkalara boğulmuş durumdaydı. Hızlıca gülümseyerek bana sarıldıktan sonra, “İyi olmana sevindim,” dedi. Ama ben ona da sarılamadım.

Sonra kollarını geri çekerken ekledi: “Anahtarımı aldığına da inanamıyorum, ev anahtarım nerede?”

Ne kastettiğini anlayamamıştım. “Ne?”

“Ev anahtarım. Anahtarlığımdan alınmış ki onu da polis merkezine giderken arabamı almak için sen almıştın.”

“Ah.” Bunu yaptığımı hatırlamadığım için anahtarı nereye koyduğuma dair de en ufak bir fikrim yoktu. “Özür dilerim.”

“Önemli değil. Başını belaya falan sokacak değildin ya,” dedi gözlerini kısarak.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana kötü kötü bakıyorum.”

“Daha çok felç geçiriyor gibi görünüyorsun ama,” dedim kendime engel olamadan gülerек. Daniel da aynı şekilde karşılık verdi ki bu kez gerçekten gülüyordu.

“Annem kalp krizi geçirecek gibi olunca az kalsın ben de fenalaşıyordum,” dedi sonra sessizce. Artık ciddiye. “Ben... iyi olmana çok sevindim.”

Etrafa bakındım. “İyi’ göreceli bir kavram bence.”

“Haklısın.”

“Beni görmene izin vermiş olmalarına şaşırdım,” dedim sonra. “Psikiyatrin tavırlarına bakınca tecritte olduğumu falan sanmıştım.”

Daniel bundan rahatsız olduğunu açıkça belli edecek şekilde omuz silkip olduğu yerde sallandı.

Ki bu da beni meraklandırı. “Ne var?”

Dudaklarını ısıırıyordu.

“Dökül Daniel.”

“Seni burada kalmaya ikna etmemi bekliyorlar.”

Gözlerimi kıstım. “Ne kadar?”

Cevap yoktu.

“Ne kadar?”

“Belirsiz bir süre.”

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. “Annem kendi başına söyleyemedi mi bunu?”

“Mesele bu değil,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ona güvenmediğini düşünüyor.”

“Esas o bana güvenmiyor. Ta...” *Akıl hastanesinden beri*, diyecektim. Ama cümlemi tamamlayamasam da Daniel anlamış gibi görünüyordu. “Söylediğim hiçbir şeye inanmıyor,” dedim sonra.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çocuk gibi konuşmaya çalışmıyordum ama kendime hâkim de olamamıştım. Bir yanım bana bağırmasını beklese de Daniel yine her zamanki gözlerle bakmaya devam etti. O benim ağabeyim ve en yakın arkadaşım. Onun gözünde hiç değişmemiştim.

Ve bu da ona her şeyi söylemek istememe neden oluyordu. Akıl hastanesini, Rachel'ı, Mabel'ı, öğretmenimi. Hepsini.

Sakince söyler –bir polis merkezinde panikleterek değil, uykumu almış bir şekilde– ve her şeyi anlatsam belki beni anlayabilirdi.

Birilerinin beni anlamasına fena halde ihtiyacım vardı.

Bu yüzden gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Uçurumdan atlamaya hazırlanıyor gibiydim ki aslında bir bakıma, yaptığım şey tam da buna benziyordu. “Jude burada.”

Daniel yutkunup temkinli bir ifadeyle sordu: “Odada mı?”
Dik dik suratına bakıyordum. “Hayır, salak. Florida’da, Miami’de.”
Yüz ifadesi hâlâ değişmemişti.

“Polis merkezindeydi Daniel, onu gördüm. *Oradaydı.*”

Ağabeyim orada öylece oturuyor, annemin birkaç dakika önce takındığı duygusuz ifadeyle bana bakıyordu. Sonra çantasına uzanıp bir şey çıkardı. “Polis merkezindeki güvenlik kamerasının kaydı,” dedi ben daha ne olduğunu soramadan. “Dr. West, annemin bunu sana izletmesinin faydalı olabileceğini düşünmüş.”

“Peki, neden *sen* gösteriyorsun o zaman?”

“Çünkü annem ona güvenmediğini düşünüyor ki görünüşe bakılırsa haklı da ve bana güvendiğini biliyor.”

Gözlerine bakıyordum. “Ne var kayıta?”

Ayağa kalktı ve diski, tavana sabitlenmiş olan televizyonun altındaki DVD oynatıcıya yerleştirip çalıştırdı. “Onu gördüğün zaman bana söyle, olur mu?”

Ben başımı tamam anlamında salladıktan sonra ikimiz de ekrana bakmaya koyulduk. Daniel kaseti ileri sarmaya başlayınca

küçük insanlar da kapıdan girip çıkmaya, lobide dolanmaya başladılar. Zaman hızla akarken birden içeri girdiğim sahneyi gördüm.

Ve “Dur,” dedim Daniel’a. O da bir düğmeye basarak kaydı normal hızında yürütmeye başladı. Ses yoktu fakat girişteki memurla konuştuğumu görebiliyordum; Dedektif Gadsen’i nerede bulabileceğimi soruyor olmalıydım.

Ve sonra Jude’un kadraja girişini izledim. Gözlerim beyzbol şapkasına, uzun kollu kıyafetine takılınca kalbim de hızlanmaya başladı. O sırada bileğinde bir şeyin ışığı yansıttığını fark ettim. Bir saat.

Görüntü zihnimde bir şeyleri çağırıyordu.

Elimle Jude’u gösterdim Daniel’a. “İşte,” dedim, elim korkunç bir şekilde titriyordu. “Bu o.”

Jude’un memurla konuşmasını, yanımdan geçip bana dokunmasını izleyince midem bulandı.

Daniel, tam Jude görüntüden çıkacakken kaydı dondurdu ve uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi.

“Ne var?” dedim güçsüzce.

“Bu herhangi biri olabilir, Mara.”

Boğazıma bir yumru oturmuş gibiydi. “Ne olur şaka yaptığını söyle.”

“Mara, bu Patriot şapkası takan bir çocuk.”

Yeniden ekrana baktım. Kamera, yalnızca Jude’un her zamanki Patriot şapkasını taktığı başını tepeden çekiyor; öne eğilmiş şapkanın siperliği de gözlerini gizliyordu.

Yani yüzünü görmeniz imkânsızdı.

“Ama *sesini* duydum,” dedim. Daha çok yalvarıyor gibiydim. Ağabeyim bir şeyler söylemek için ağzını açsa da ona izin vermedim. “Hayır, dinle.” Sonra derin bir nefes aldım. Sakinleşmeye, gerginliğimi atmaya çalışıyordum. “Onu duydum; memura bir şeyler sordu, adam da ona cevap verdi. Jude’un sesiydi Daniel. Ayrıca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yüzünü de *gördüm*.” Konuşmaya devam ederken bir yandan da gözlerimi kısmış, ekrana bakıyordum. “Kasette pek iyi görünmüyor belki ama oydu. *Oydu*.”

Daniel birkaç saniye bana baktıktan sonra nihayet konuştu. Ama insanı endişelendirecek kadar sakın bir tonda. “Mara, bu Jude olamaz.”

Zihnim gerçeklerin, bildiğim ve emin olduğum şeylerin üzerinden geçiyordu. “Nedenmiş? Sonuçta bedenini bulamadılar, değil mi?” Binanın hiç sağlam olmadığını, durumun çok riskli olduğunu hatırlıyordum. “Ona ulaşamadılar,” dedim bir kez daha.

Daniel ekranı, Jude’un ellerini gösterirken ben de gözlerimle parmaklarını izliyordum. “Ellerini görüyor musun?”

Başımı evet dercesine salladım.

“Bu Jude olsa göremezdin. Çünkü enkazda bulabildikleri tek şey elleriydi.”

4

Sözleri, kanımın çekilmesine sebep oldu. “Hiçbirinin tamamını bulamadılar; ne Rachel’in, ne Claire’in ne de Jude’un. Ama Jude’un ellerini buldular, Mara. Ve onları gömdüler.” Sanki canı yanıyormuş gibi zorlanarak yutkundü ve ekranı gösterdi. “Ama bu çocuk? Onun iki eli de yerinde.” Daniel son derece nazik, üzgün ve umutsuz bir ses tonuyla konuşuyor ama söyledikleri kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. “Olup bitenler ödünü koparıyor, biliyorum. Biliyorum. Ve babam, hepimiz onun için korkuyoruz. Ama bu Jude değil Mara, o değil.”

Bu denli deli olduğuma inanmak, yalanlarına kanmak, verdikleri ilaçları içip neler yapabildiğimi hatırladığımdan beri sahip olduğum o suçluluk duygusundan kurtulmak büyük bir rahatlık olurdu.

Ama bunu daha önce denemiş ve işe yaramadığını görmüştüm. Derin, ürpertici bir nefes aldım. “Ben deli değilim.”

Daniel gözlerini kapadı. Açtığındaysa yüzünde... kararlı bir ifade vardı. “Sana bunu söylememem gerekiyor...”

“Neyi?”

“Psikologlar buna algısal çarpıtma diyorlar,” dedi. “Sanrı gibi bir şey aslında. Jude’un hayatta olduğunu, binaları yıkmak ve insanları

öldürmek gibi yeteneklerin olduğunu düşünmeni böyle açıklıyor; gerçekleri mantıklı olarak değerlendirme yeteneğini kaybettiğini söylüyorlar.”

“Yani?”

“Psikotik’ ve ‘şizotipal’ gibi sözcükler kullanıyorlar, Mara.”

Kendime ağlamamayı emrediyordum.

“Annem en kötü olasılık olarak bunun, TSSB’den, babamın vurulmasından ve diğer travmalardan kaynaklanan Kısa Psikotik Bozukluk adında bir şey olmasını umuyor. Ama benim duyduklarımından anladığım kadarıyla şizofreni ile diğer bozukluklar arasındaki en temel fark süre.” Güçlkle yutkundum. “Yani sanrılar ne kadar uzun sürerse teşhis de o kadar kötü olacak.”

Dişlerimi sıkıp ağabeyim konuşurken sessiz kalmaya devam etmeye çabaladım.

“Annem de bu yüzden, ilaçlarını ayarlayabilmeleri için bir süre burada kalmanı istiyor. Sonra da seni yatılı bir terapi merkezine transfer etmeyi...”

“Hayır,” dedim. Daha önce onları korumak için ailemden uzak kalmayı ne kadar istemiş olsam da şimdi yanlarında olmam gerektiğini biliyordum. Jude elini kolunu sallaya sallaya gezinirken ben kilit altında kalamazdım.

“Yatılı okul gibi düşün bunu,” diye devam etti Daniel, “tek fark; burada gurme bir şef, Zen bahçeleri ve sanat terapileri olacak; bir kaçamak gibi yani.”

“Fiji’den söz etmiyoruz, Daniel. Beni bir akıl hastanesine göndermeye çalışıyor. Akıl hastanesine!”

“Akıl hastanesi değil, yatılı...”

“Terapi merkezi, evet,” dedim yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başlarken. Gözlerimi kırıştıtararak onlara engel olmaya çalışıyordum.

“Sen de mi onların tarafındasın yani?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben senin tarafındayım. Ve bu sadece geçici bir süreliğine, olanlarla nasıl başa çıkacağını öğretebilmeleri için. Çok fazla şey yaşadın Mara, ben bunların altından okulla beraber asla kalkamazdım.”

Boğazımdaki tatsızlıktan yutkunarak kurtulmaya çalışıyordum. “Babam ne diyor?” diyebildim en sonunda.

“Bunda kendisinin de suçu olduğunu düşünüyor,” dedi.

Bu o kadar yanlış bir fikirdi ki böyle düşündüğünü duymak içimi parçalamıştı.

“Davayı almaması gerektiğini,” diye devam etti ağabeyim. “Anneme güveniyor.”

“Daniel,” dedim yalvarır gibi bir ses tonuyla. “Yemin ederim, *yemin ederim* ki doğru söylüyorum.”

“Ama bu da hastalığın bir parçası zaten,” dedi, sesi çatlayacak gibiydi. “Gerçek olduklarına inanman. Halüsinasyonlar TSSB’ye uyuyor. Ama o zaman tüm bunların kafanın içinde olup bittiğini biliyordun. Şimdiyse gerçek olduklarını düşünüyorsun.” Gerginliğini fark edebiliyordum. “Dün onlara söylediğin her şey, psikoz tanımına uyuyor.” Hızla gözlerini kırptırıp elinin tersiyle sildi.

Bunların benim başıma geldiğine inanamıyordum. “Demek buraya kadar.” Sesim ölü gibi çıkmıştı. “Son bir kez eve gidebiliyor muyum bari?”

“Yani, yatışını yaptıktan sonra seni yetmiş iki saat boyunca hastanede tutmaları gerekiyor, sonra annemle babama ne önerceklerine dair son kararlarını vermek için bir değerlendirme daha yapacaklar. Sanırım bu da, yarın oluyor?”

“Bir dakika... sadece yetmiş iki saat mi?” Sonra bir değerlendirme daha...

“Evet ama daha fazla olması için uğraşıyorlar.”

Ama şimdilik geçici bir durumdu. Kalıcı değil. Henüz değil.

Eğer onları, Jude'un hayatta olduğunu, Rachel'ı, Claire'i ve diğerlerini öldürdüğümü *düşünmediğime* inandırabilirsem; bunların gerçek olmadığına, hepsinin kafamın içinde olduğuna inandırabilirsem; ikna edici yalanlar söylemeyi başarırsam polis merkezindeki nöbetin geçici bir şey olduğunu düşünebilirlerdi. Annemin inanmak *istediği* de buydu zaten. Sadece biraz teşvik edilmeye ihtiyacı vardı.

Yani doğru hamleleri yaparsam evime geri dönebilirdim.

Noah'yı yeniden görebilirdim.

Bunu düşününce zihnimde, mahkemedeki o kararlı ve sert ifadesi belirmişti; yaptığım şeyi yapmayacağımdan emin olan halleri. Ve o zamandan beri konuşmamıştık.

Ya orada söylediği gibi artık değiştiğimi düşünüyorsa?

Ya beni görmek istemiyorsa?

Bu düşünceler boğazıma dizilse de ağlayamaz, kontrolümü kaybedemezdim. Şu andan itibaren akıl sağlığı tabirinin sözlükteki karşılığı haline gelmem gerekiyordu. Artık bir yerlere kapatılmayı göze alamazdım, neler olduğunu anlamak zorundaydım.

Bunu tek başıma yapmak zorunda olsam bile.

O sırada kapının çalındığını duyunca irkildim ama gelen annemden başkası değildi. Ağlamış gibi görünüyordu. Daniel kırışmış olan mavi gömleğini düzelterek ayağa kalktı.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Hâlâ hastanede, yarın taburcu olacak," diye yanıtladı annem de.

Belki yeteri kadar iyi bir performans ortaya koyarsam ben de onunla birlikte taburcu olabilirdim. "Joseph de onun yanında mı?"

Annem başını evet anlamında sallıyordu.

Yani on iki yaşındaki kardeşim şu an silahla vurulmuş olan bir babaya ve psikiyatri bölümünde yatan bir aبلaya sahipti. Dişlerimi daha da sıkmaya başladım. *Ağlama.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O sırada annem Daniel'a bakınca ağabeyim de boğazını temizledi ve "Seni seviyorum kardeşim," dedi. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Kuru gözlerle başımı salladım ve Daniel'ın yerine annem geçti.

"Her şey yoluna girecek, Mara. Bunun şimdi, kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gerçek bu. Hepsi düzelecek."

Hâlâ ne söyleyeceğimi bilemiyordum, "Eve gitmek istiyorum," hariç.

Annem de acı çekiyor gibi görünüyordu ama bundan daha normal ne olabilirdi ki? Ailesi paramparça oluyordu. "Eve dönmeni çok istiyorum, tatlım. Sadece... okula gitmeyecekse evde yapabileceğin bir şey yok ve şu aşamada okulun senin için çok büyük bir stres unsuru olacağını düşünüyorum. Seni *seviyorum*, Mara. Hem de çok. Sen olmasan... akıl hastanesinin yıkıldığını duyduğumda kusacak gibi olmuştum... altüst oldum. Senden ayrılamam, bir saniye için bile olsa bunu yapamam. Sen benim bebeğimsin. Bebek olmadığını biliyorum ama *benim* bebeğimsin ve iyi olmanı istiyorum. Bu benim gözümde her şeyden daha önemli." Elinin tersiyle gözlerini silip gülümsedi. "Bu senin hatan değil. Kimse de seni suçlamıyor ve cezalandırmaya çalışmıyor."

"Biliyorum," dedim büyük bir kederle. Olabildiğince aklı başında ve sakın bir yetişkin imajı çizmeye çalıştım.

Annem devam etti: "Çok fazla şey yaşadın, bunları anlayamadığımızı biliyorum. Ve senin de şunu bilmeni istiyorum ki," etrafına bakındı, "bu sen değilsin. Kimyasallarla, davranışlarla, hatta kalıtımla ilgili bir şey bile olabilir..."

Zihnimin dehlizlerinden bir görüntü yükselmişti. Bir resim. Siyah. Beyaz. Flu. "Ne?" dedim hemen.

"Hissettiklerin. Tüm bu olanlar. Hiçbiri senin hatan değil. TSSB ve yaşadıkların..."

"Hayır, onu biliyorum," dedim lafını keserek. "Ama dedin ki..."

Kalıtım.

“Ne demek kalıtım?” diye sordum.

Annem bakışlarını kaçırıp yine o profesyonel ses tonunu takındı. “Yaşadıkların,” dedi, *akıl hastalığı* tabirinden özellikle uzak durduğu belliydi, “biyolojik ve genetik faktörlerden kaynaklanıyor olabilir.”

“İyi ama ailemizde kim...”

“Annem,” dedi çabucak. “Büyükannen.”

Sözcükleri havada asılı kalmış gibiydi. Zihnimdeki resim şimdi daha da netlik kazanmış, kına yakılmış ellerini kucağında tutan, yüzünde gizemli bir tebessümü olan genç bir kadın portresi haline gelmişti. Koyu renk saçları ortadan ayrılmış, kaşlarının ortasındaki bindisi ıslıl ıslıl olan bir kadın. Büyükannemin düğün fotoğrafı.

Ve sonra zihnim, onun yüzü yerine benimkini koydu.

Ama görüntüyü kafamdan hemen silip başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“Büyükannen kendini öldürmüştü, Mara.”

Bir an taş kesilmiş gibi öylece kalakaldım. Bunu hiç duymamış olmamın yanı sıra bir de... “Ama ben... ben onun trafik kazasında öldüğünü sanıyordum?”

“Hayır. Biz öyle söyledik sadece.”

“Ama senin onun yanında büyüdüğünü sanıyordum.”

“Öyle oldu zaten. Öldüğünde ben yetişkin bir kadındım.”

Birdenbire boğazım kupkuru oldu. “Kaç yaşındaydın?”

Annemin sesi oldukça ince çıkıyordu. “Yirmi altı.”

Sonrasındaki birkaç saniye, bana sonsuz gibi gelmişti. “Beni doğurduğun yaş bu.”

“Büyükannen sen üç günlükken intihar etti.”

5

*B*undan neden haberim yok? diye sormak istiyordum.
Bana neden söylemediniz? diye çılgılık atmak.
Bunu neden yapısın? diye fısıldamak.
Neden o zaman?

Hissettiklerim yüzüme de yansımış olacak ki annem hemen özür dilemeye girişti. “Sana böyle söylemeyi hiç istemezdim.”

Ama bana hiçbir şekilde söylemeyi istememişti ki zaten.

“Dr. West ve Dr. Kells, büyükannende de aynı kaygılar olduğu için bunu söylememin doğru olacağını düşündüler,” dedi annem. “O da şüpheli ve paranoyak...”

“Ben...” Şüpheli veya paranoyak olmadığını söyleyecektim ama öyleydim. Fakat haklı sebeplerim de vardı.

“Hiç arkadaşısı yoktu,” diye devam etti.

“Benim arkadaşlarım var,” diye karşı çıksam da doğrusunun “arkadaş” ve “vardı” kelimelerini kullanmak olduğunu fark etmiştim. Rachel benim en yakın ve buraya taşınana kadar da tek arkadaşımdı.

Sonra Jamie Roth; Croyden'daki ilk (ve yine tek) arkadaşım da vardı ama yapmadığı bir şey yüzünden okuldan atıldığından beri onu da görmemiş, ondan bir haber alamamıştım. Annem

muhtemelen böyle birinin varlığından bile haberdar değildi ve yakın gelecekte okula da dönmeyeceğime göre, öyle kalacaktı.

Bir de Noah vardı.

Ama o sayılır mıydı ki?

Annem düşüncelerimi yarıda kesmekte gecikmedi. “Ben küçükken zaman zaman sihir yapıp yapamadığımı sorardı.” Dudaklarında hüzünlü bir tebessüm belirdi. “Önceleri sadece oyun oynadığını sanırdım ama büyüdükçe bana ‘özel’ bir şey yapabiliyor muyum diye sormaya başladı. Özellikle de ergenlik dönemimde. Ne kastettiğine dair bir fikrim yoktu tabii ve sorduğumda da yapabilirsem bileceğimi ve bu durum değişirse ona haber vermemi söylerdi.” Dişlerini sıkarak tavana bakmaya başladı.

Ağlamamaya çalışıyordu.

“Kendi kendime annemin sadece ‘farklı’ biri olduğunu söyleyerek durumu geçiştirdim. Ama aslında tüm işaretler gözümün önündeydi.” Sesindeki hüznün kaybolmuş, yerini o profesyonellik almıştı yine. “Sihirsel düşünce...”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yapması mümkün olmayan şeylerden kendisinin sorumlu olduğunu düşünürdü,” dedi. “Ayrıca batıl inançları da vardı; bazı sayılardan pek hoşlanmazdı, hatırlıyorum. Zaman zaman bunu özellikle belirtirdi. Senin yaşlarına geldiğimdeyse oldukça paranoyak davranmaya başlamıştı. Beni ilk olarak yurda götürürken bir benzin istasyonunda durmuştuk. Annem son bir saattir hem dikiz aynasına hem de dönüp dönüp arkasına bakıyordu; o, parayı ödemek için içeri girdiği sırada bir adam bana adres sorunca ben de haritamı çıkarıp yolu tarif ettim. Tam adam arabasına binip uzaklaşmaya başladığı sırada büyükannen koşarak geri geldi. Her şeyi bilmek istiyordu; adamın ne istediğini, ne söylediğini, delirmiş gibiydi.” Geçmişin içinde kaybolmuş gibi duraksadı. Sonra da, “Bazen onu uykusunda gezerken yakalıyordum, kâbuslar görüyordum,” diye ekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hiçbir şey söylemedim, ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Onunla büyümek... zaman zaman çok zordu. Sanırım beni psikolog olmaya iten sebeplerden biri de bu. İnsanlara yardım etmek...” Cümlesini tamamlayamayan annemi, orada oturduğumu yeni hatırlamış gibi görünüyordu. *Neden* orada oturduğumu. Yüzü kıpkırmızı oldu.

“Ah, tatlım... öyle demek... büyükanneni öyle göstermek istemedim.” Eli ayağına dolanmıştı. “Harika bir anne ve inanılmaz bir insandır; sanatçı ruhlu, yaratıcı ve *çok* eğlenceli. Hep beni mutlu etmeye çalışır, bana çok değer verirdi. Şu anki bilgiye onun gençliğinde de sahip olsak sanırım... işler daha farklı sonuçlanabilirdi.” Güçlkle yutkunduktan sonra gözlerimin içine baktı. “Ama *sen* o değilsin. *Farklısın*. Bunu sadece bazen... bazen *böyle* şeyler ırsı olabiliyor diye söyledim. Ve bilmeni isterim ki bu senin yaptığın bir şey değil; olup biten hiçbir şey, akıl hastanesi falan da senin suçun *değil*. En iyi terapistler burada ve sana mümkün olan en iyi şekilde yardım edecekler.”

“Peki ya iyileşirsem?” diye sordum sessizce.

Gözleri yaşlarla parılıyordu. “İyileşeceksin. *İyi* olacaksın ve normal bir hayatın olacak. Sana yemin ederim,” dedi sakın ve ciddi bir tavırla, “normal bir hayatın olacak.”

Bir fırsat yakalamıştım. “Beni evden göndermek zorunda mısın?”

Annem altdudağını ısıarak derin bir nefes aldı. “Bu, yapmayı istediğim en son şey bebeğim. Ama sanırım, bir süre farklı bir ortamda olmak, bu konuya hâkim insanların yanında olmak senin için daha iyi olacak.”

Ama ses tonundan ve konuşmasından, henüz karar vermediğini anlayabiliyordum. Emin değildi ki bu da, onu eve gidebileceğime ikna etme şansımın hâlâ olduğu anlamına geliyordu.

Fakat şimdi değil. Önce yapılacak işlerim vardı ve o buradayken bunu yapamazdım.

Esneyip yavaşça gözlerimi kapadım.

"Yorgunsun," dedi annem yüzüme bakarak.

Onaylar bir tavırla başımı salladım.

"Kâbus gibi bir hafta geçirdin. Hatta kâbus gibi bir yıl." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu atlatacağız. Sana söz veriyorum."

Mutlu bir ifadeyle gülümsüyordum. "Biliyorum."

Saçlarımı düzeltip gitmek üzere ayağa kalktı.

"Anne?" diye seslendim. "Dr. West'e onunla konuşmak istediğimi söyler misin?"

Bunu duyunca gözleri ışıldadı. "Tabii ki tatlım. Sen biraz uyu, ben de ona gelip seni kontrol etmesini söyleyeyim, olur mu?"

"Teşekkürler."

Kapı ile sandalyenin arasında durakladı, karar veremiyor gibi görünüyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Sadece..." diye başladıktan sonra gözlerini kapadı. "Polisler dün, bina yıkılmadan önce Jude'un sana saldırdığını anlattığını söylediler. Ben sadece bilmek..." Derin bir nefes aldı. "Mara, bu doğru mu?"

Elbette doğrudu. O hastanede yalnız kaldığımızda Jude beni öpmüş ve durmasını söylememe rağmen bunu yapmaya devam etmişti. Beni duvara yapıştırmış, itmiş, kapana kısırmıştı. Sonra ben ona vurduğumdaysa aynı şekilde karşılık vermişti.

"Ah Mara," diye fısıldadı annem.

Gerçek yüzümden okunuyor olacaktı ki ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan annem hemen yanıma geldi. "Bunun bu kadar zor gelmesine şaşmamalı... çifte travma, kendini çok... ben hayal bile..."

"Önemli değil anne," dedim dolu dolu olan gözlerine bakarak.

"Hayır, önemli. Ama geçecek." Eğilip beni bir kez daha öptükten sonra hüzünlü bir tebessümle odadan ayrıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben de doğrudum. Dr. West kısa bir süre sonra burada olacaktı ve benim, kafamı toparlamam gerekiyordu.

Onu... onları, bunun TSSB olduğuna ve şizofreni ya da onun kadar kalıcı ve korkutucu bir durumum olmadığına ikna etmem gerekiyordu. Çünkü TSSB ile ailemin yanında kalabilir ve neler olduğunu çözmeye çalışabilirdim. Jude konusunda ne yapmam gerektiğini çözmeye.

Ama bunun dışında herhangi bir şey, benim için yolun sonu anlamına gelecekti. Hayat boyu psikiyatri kliniğinde kalıp ilaç alan bir hasta. Ne üniversite. Ne hayat.

O sırada annemin, büyükannemin semptomları hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım.

Şüphe.

Paranoya.

Sibirsiz düşünce.

Sanrılar.

Kâbuslar.

İntihar.

Sonra da TSSB hakkında bildiklerimi düşündüm.

Halüsinasyonlar.

Kâbuslar.

Hafıza kaybı.

Geçmiş dönemler.

İkisinin arasında benzerlikler ve örtüşmeler vardı fakat esas fark, TSSB'de, gördüklerinin gerçek olmadığını mantıksal olarak biliyor olmandı. Öbür yandan şizo ekiyle başlayan her şey, halüsinasyonlarının gerçek olduğuna inanman anlamına geliyordu; o an geçtikten sonra bile. Ki bu da gördüklerinin sanrı olarak tanımlanmasına yetecek bir sebepti.

Benim gerçekten TSSB'm vardı; sıradan bir insanın pavyu düşenden çok daha fazla travma geçirmiş ve zaman zaman gerçek

olmayan şeyler görmüştüm. Ama ne kadar gerçekçi görünseler de onların gerçek olmadığını *biliyordum*.

Bu yüzden şimdi tek yapmam gereken, Jude'un hayatta olmadığını inandığım konusunda net olmaktı.

Bu doğru olmasa bile.

6

P sikiyatri bölümündeki saatler ilerledikçe, zorunlu yetmiş iki saatlik sürem de azalıyordu. Üçüncü Gün, her şeyin iyiye gittiğini düşünmeye başlamıştım. Sakin, dost canlısı ve acı verecek kadar normal bir insan gibi davranıyordum. Ve Dr. Kells adında başka bir doktor, Florida'da bir yerde bir şeylerin başkanı olduğunu söyleyerek kendini tanıttıktan sonra, sorularına istediği gibi cevaplar vermeye başladım.

“Uyumakta zorlanıyor musun?”

Evet.

“Kâbus görüyor musun?”

Evet.

“Bir şeylere odaklanmakta güçlük çekiyor musun?”

Zaman zaman.

“Kontrolünü kaybedip öfkелendiğin oluyor mu?”

Ara sıra oluyor tabii. Ergenim ben sonuçta.

“Yaşadığın travmayla ilgili takıntılı düşüncelerin var mı?”

Kesinlikle.

“Herhangi bir fobin var mı?”

Herkesin yok mudur?

“Olmayan insanları duyduğun ya da gördüğün oluyor mu?”

Bazen arkadaşlarımı görüyorum ama gerçek olmadıklarını biliyorum.

“Kendine ya da başkalarına zarar vermek istedin mi hiç?”

Bir kere. Ama asla böyle bir şey yapmam.

Ardından Dr. Kells çıktı ve öğle yemeğimi getirdiler. Çok aç değildim aslında ama bir şeyler yemenin iyi olacağını düşündüm. Hepsi, gösterinin bir parçasıydı.

Sonra zaman akıp gitti ve günün sonlarına doğru Dr. West geri döndü. Klasik bir bekleme odasından tek farkı, etrafına sandalyeler dizilmiş yuvarlak, küçük masalar olan renksiz ortak alanda bir masaya oturmuştum. Joseph’in yaşlarında iki çocuk dama oynarken ben de boya kalemleriyle renkli kartonun üzerine resim çiziyordum. Bunun, hayatımın en gurur verici anlarından biri olmadığının da farkındaydım.

“Selam Mara,” dedi Dr. West, resmimi görmek için eğilirken.

Ben de, “Merhaba Dr. West,” diyerek gülümsedim ve boyalarımı bıraktım.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Biraz gergin,” dedim uysal bir tavrıla. “Evde olmayı gerçekten özledim.” Bir yandan da hafifçe, resmimle oynuyordum; çiçek açmış bir ağaç. Dr. West bundan mutlaka bir anlam çıkaracaktı; terapistler her şeyden bir anlam çıkarırdı ama normal insanlar da ağaçları sevdiği için bunun olumlu olacağına emindim.

Başını sallıyordu. “Anlıyorum.”

Gözlerimi kocaman açtım. “Eve gidebileceğimi düşünüyor musunuz?”

“Elbette Mara.”

“Yani, bugün demek istiyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah, şimdi,” kaşlarını çattı, “dürüst olmak gerekirse bunu henüz bilemiyorum.”

“Böyle bir şey mümkün mü ki?” Masum çocuk sesim beni deli ediyordu. Son birkaç günde bu sesi, son beş yılda olduğundan daha fazla kullanmıştım.

“Aslında birkaç olasılık var,” dedi. “Tedavine devam edebilmeniz için burada kalabilir ya da başka bir tesise geçiş yapabilirsin. Ya da ailen senin için yatılı bir terapi merkezinin daha iyi bir çözüm olduğuna karar verir. Sonuçta sen ergenlik çağındasın, öyle merkezlerin çoğunda da zamanının bir kısmını derslerle geçirmeni sağlayacak eğitim programları var. Grup terapileri ve yaşantısal çalışmalara ek olarak yani.”

Yatılıysa olmaz.

“Veya bir gündüz programı senin için...”

“Gündüz programı mı?” Anlat bakayım.

“Senin gibi, zor dönemler geçiren gençler için yalnızca gün içerisinde yapılan programlar var.”

Biraz belirsiz.

“Danışmanlarla ve arkadaşlarıyla, yoğunlukla grup terapileri ve yaşantısal çalışmalar yaparsınız; sanat ve müzik gibi. Belirli bir süre de okula ayrılır ama temel nokta kesinlikle terapidir. Akşam olunca da eve dönersin.”

O kadar da korkunç değildi. En azından artık tutunacak bir dalım vardı.

“Ya da annen ve baban terapi dışında hiçbir şey istemeyebilirler. Sonuçta biz önerilerde bulunacağız ama kararı veren onlar olacak. Annenin de birazdan gelmesi lazım aslında,” dedi asansörlere bakarak. “Benim yapmam gereken şeyler var, o sırada neden sen de çizmeye devam etmiyorsun. Ne güzel bir resim bu böyle! Ben annenle konuştuktan sonra da tekrar görüşürüz?”

Başımı evet anlamında sallayarak gülümsedim. Gülümsemek önemliydi.

Sonra Dr. West gitti. Bense hâlâ o sahte neşeli imajımı korumaya çalışıyordum. Hatta omuzuma dokunan bir el beni şaşırttığına daha da sahte hale geldi.

Plastik sandalyemde hafifçe döndüm. On, on bir yaşlarında küçük bir kız; uzun, koyu sarı saçlarıyla ve dudaklarının üzerine yerleştirilmiş başparmağıyla utangaç bir tavırla karşımda duruyordu. Üzerine çok büyük gelen beyaz bir tişört ve dantelleri mavi çoraplarıyla uyumlu mavi bir etek giymişti. Diğer eliyle bana katlanmış bir kâğıt uzattı.

Parmaklarım, bunun eskiz defteri kâğıdı olduğunu doğrulamış, kâğıdı açıp haftalar önce Croyden'da Noah'ya verdiğim Noah çizimini görünce kalp atışlarım hızlanmıştı. Arkasında da yalnızca üç sözcük vardı ama benim için bunlar, İngilizcede var olan en güzel sözcüklerdi:

Ben sana inanıyorum.

Ve Noah'nın elyazısıyla yazılmışlardı. Bir umut, onu görmeyi bekleyerek arkama dönerken kalbim deli gibi atıyordu.

Ama etrafta hastaneye ait olmayan kimse yoktu.

"Bunu nereden buldun?" diye sorunca küçük kız gözlerini yere indirdi.

Kızarmıştı. "Yakışıklı çocuk verdi."

Dudaklarıma yerleşen tebessüme engel olamadım. "O nerede peki?"

Kız koridoru gösterince saçma sapan ağacımı ve Noah çizimi bırakıp sakince etrafıma bakınmaya başladım. Oysa içimden koşmak geliyordu. Terapistlerden biri, kendini tırmalayıp duran bir çocukla konuşurken başka bir görevli de karşılama masasındaydı. Görünürde sıradışı hiçbir şey olmamasına rağmen, son olanlar bunun doğru olmadığını gösteriyordu. Son derece rahat tavırlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tuvaletlere doğru yürümeye başladım; tuvaletler koridora, koridor da asansörlere yakındı. Yani eğer Noah buradaysa, fazla uzakta olmaması gerekiyordu.

Tam köşeyi dönmek üzereyken bir elin nazıkçe bileğime dokunduğunu ve beni kızlar tuvaletine çektiğini hissettim. Kim olduğunu bilmek için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Gözlerim, kendilerini inceleyen mavi-gri gözlere ve onların arasında, o asil burnun üzerinde bulunan çatıklığa takıldı. Sonra da dudaklarının kıvrımına. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi hareketlenmişlerdi. Ve o saçlar... Kollarına atılıp parmaklarımı aralarında gezdirmek istiyordum.

Dudaklarına yapışmak.

Ama ben daha tek kelime bile edemedim Noah uzun parmaklarından birini dudaklarıma dayadı. "Fazla zamanımız yok."

Aramızda hâlâ mesafe olmasına rağmen Noah'nın yakınlığını damarlarımda hissedebiliyordum. Gerçekten burada olduğuna inanmadığım için içimi, varlığım daha da hissetmek, buna emin olmak isteği sarmıştı.

Bu yüzden çekingen bir şekilde elimi beline gövürdüm. Eski moda görünen gri tişörtünün ince ve yumuşak kumaşının üzerinden dar kot pantolonun bel hizasının biraz daha yukarisına dokunuyordum. Zayıf kasları dokunuşumla gerilse de bana engel olmaya çalışmadı.

Ben de gülümsememe engel olamadım.

"Ne olacak senin bu kızlar tuvaletiyle olan ilişkin?" diye sordum gözlerine bakarak.

Dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Çok *baklı* bir soru. Sanırım kendimi şöyle savunabilirim ama: Bunlar erkek tuvaletlerinden daha temiz ve her yerde var."

Ses tonuna bakılırsa eğleniyor gibiydi. Ve kibirli. Duymak istediğim ses buydu işte. Belki de endişelerim son derece yersizdi. Belki de gayet iyiydik.

“Daniel neler olduğunu anlattı,” dedi. Şimdi sesi daha farklı geliyordu.

Gözlerine bakınca olanları bildiğini gördüm. Bana neler olduğunu, neden burada olduğumu. Ailemin ne düşündüğünü biliyordu.

Tüm vücudumun alev alev yandığını hissetmeye başlamıştım; bakışlarından ya da utançtan, bilemiyorum. “Peki benim... benim ne dediğimi söyledi mi?”

Gözlerini çevreleyen uzun, koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyordu. “Evet.”

“Jude burada,” diye fısıldadım.

Noah yüksek sesle konuşmasa da kendinden emindi. “Sana inanıyorum.”

Bense yüksek sesle söylenene kadar bunları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. “O dışarıdayken ben burada kalamam...”

“Bu konuyla ilgileniyorum,” diyerek bir şey beklercesine kapıya bakmaya başladı.

Kalamayacağını bilsem de gitmesini de istemiyordum. “Ben de. Sanırım... sanırım annemlerin beni eve götürmeyi kabul etme ihtimali var,” dedim hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışarak. “Ama ya kalmamı isterlerse? Beni korumak için?”

“Ben olsam yapmazdım.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Her an...”

Noah cümlesini yarıda bıraktıktan üç saniye kadar sonra çalmaya başlayan alarmin sesi duvarlardan yankılanıyordu.

“Ne yaptın?” diye sordum sesi bastırmak için bağırarak. Noah da tuvaletin kapısına ilerliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sana notu ileten kız var ya?”

“Evet...”

“Onu çakmağıma bakarken yakaladım.”

Ağzım açık kaldı. “Psikiyatri koğuşunda kalan bir kıza çakmak mı verdin?”

Gözleri kısıldı. “Ona güvenebileceğimi sanmıştım.”

“Hastasın sen,” dedim gülerek.

O da aynı şekilde cevap verdi. “Kimse mükemmel değildir.”

Noah'nın planı işe yaramış, kız resim çizdiğim kâğıdı yakarken yakalanmıştı ama alarının çalmasına engel olacak kadar kısa sürede değil. Sonrasında personel hızla bir tahliye operasyonu başlatınca Noah da aralarına kaynayıp sıvışmayı başardı. Tam da annem gelmeden birkaç saniye önce. Ve annem hiç mutlu görünmüyordu.

“Personelden birinin buraya çıkmakla geldiğine inanamıyorum.” Son derece gergindi.

“Değil mi?” dedim ben de endişeli bir tonda. “Üstelik o resim için de çok uğraşmıştım.” Ve daha ikna edici bir imaj yaratmak için ürpermiş gibi yaptım.

Annem alnını ovuşturuyordu. “Dr. West bir hafta daha burada kalman gerektiğini düşünüyor, ilaçların etki edebilmesi için. Ayrıca senin başka bir yatılı program için de uygun bir aday olduğunu söyledi, adı Horizons...”

Midem bulanıyordu.

“No Name Key”in dışında bir yerde. Fotoğraflarını da gördüm; gerçekten güzel bir yer, üstelik yalnızca bir yıldır faaliyet gösteriyor olmalarına rağmen iyi bir isim yapmışlar. Dr. Kells, tesisin yöne-

ticisi, seninle tanıştığını ve mükemmel bir aday olduğunu söyledi ama işte ben..." Altdudağını ısırdı. "Ben eve gelmeni istiyorum."

O kadar rahatlamışım ki ağlayabilirdim. Ama bunun yerine, "Ben de eve *gelmek* istiyorum, anne," demeyi seçtim.

Annem bana sarıldı. "Baban taburcu oldu, aşağıda bekliyor... seni görmek için sabırsızlanıyor."

Kalbim sıkıştıyordu. Esas ben *onu* görmek için sabırsızlanıyordum.

"Eşyalarını alalım mı?"

Gözlerim buğulu bir şekilde başımı sallayarak cevap verdim.

Yanımda fazla eşya olmadığı için annem evrak işlerini hallederken ben de etrafta dolanmakla yetiniyordum. O sırada Dr. Kells olduğunu hatırladığım bir psikiyatr, pahalı görünen topuklu ayakkabılarıyla bana doğru yürümeye başladı. Giyim tarzı, korkutucu derecede anneminkine benziyordu; ipek bir gömlek, kalem etek, saçlarsa derli toplu.

Kırmızı dudakları kusursuz bir tebessümle geri çekilmişti. "Eve gidiyormuşsun."

"Öyle görünüyor," dedim fazla kendini beğenmiş görünmeye çalışarak.

"İyi şanslar, Mara."

"Teşekkür ederim."

Ama gitmek yerine orada durup beni izlemeye başladı.

Tuhaf.

"Hazır mısın?" diye seslendi annem.

Tam zamanında. Ben de Dr. Kells'e el sallayarak veda ettikten sonra annemle asansörün önünde buluştum. Kapılar kapanırken bağırıp zıplamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sence nasıl biri?" diye sordu annem.

"Kim?"

"Dr. Kells."

Bunu neden sorduğunu merak ediyordum. "Fena değil..."

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranfey.org>

“Dr. West’in önerdiği bir gündüz programı var ve Horizons’ın bir parçası olarak Dr. Kells tarafından yönetiliyor. Yalnızca gençlere yönelik yoğun grup terapileri yapıyorlar ve sanat, müzik, öyle şeyler.”

“Pekâlâ...”

“Senin için iyi olabileceğini düşündüm.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gündüz olması yatılı olmasından kesinlikle daha iyiydi ve bu yardım elini geri çevirmem gerektiğini biliyordum. Ama okulu bırakmak büyük bir karardı ve biraz düşünmem gerekiyordu.

Neyse ki buna fırsat bulabildim. Asansörün kapıları açıldı ve lobide oturan son derece sağlıklı ve yenilmez görünen babamla karşılaştık. Oysa ben, gerçekte öyle olmadığını gayet iyi biliyordum.

“Baba,” dedim yanaklarımı acıtacak kadar kocaman gülerек. “İyi görünüyorsun.” Gerçekten de öyle görünüyordu. Benimkiyle aynı tonda olan tenine renk gelmişti ve yaşadıklarına kıyasla hiç de yorgun, bitkin ya da zayıf görünmüyordu. Hatta haki pantolonu ve beyaz polo tişörtüyle birazdan golf oynamaya gidecek gibi bir havası vardı.

Kolunu uzatarak pazısını gösterdi. “Çelik adam.”

Annem ona bu havasını indirecek bir bakış attıktan sonra üçümüz birlikte çöl sıcağına çıkıp arabaya bindik.

Mutluydum. Hatta o kadar mutluydum ki hastaneye neden yattığımı bile unutacaktım az kalsın. *Babamın* hastaneye neden yattığını.

“Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordu annem.

“Ha?”

“Horizons Gündüz Programı hakkında?”

Ne zamandır konuşuyordu ki? Fart etmemiş miydim?

Ama sebep ne olursa olsun, düşünme sürem bitmişti. “Sanırım... sanırım iyi bir fikir.”

Bunu duyan annem, tuttuğunu bile fark etmediğim nefesini bıraktı. “O halde en kısa sürede başlatalım seni. Bu arada eve döndüğüne *çok* mutluyuz, Mara ama bazı düzenlemeler de olacak...”

Hep bir bityenliği olurdu zaten.

“Evde tek başına kalmanı ya da araba kullanmanı istemiyorum.”

Dilimi ısıırıyordum.

“Evden ancak, yanında Daniel olduğu sürece ayrılabilirsin. Ve eğer onsuz geri dönersen hesap vermesi gereken de o olacak.”

Ki bu Daniel için hiç adil değildi ve onlar da bunu biliyordu.

“Seni terapiye sürekli biri götürüp getirecek...”

“Haftanın kaç günü?”

“Beş.”

En azından yedi değildi. “Kim götürecekt?” diye sordum dikkatle bakarak. “Sen çalışmıyor musun?”

“Seni ben götüreceğim, tatlım,” dedi babam.

“Sen çalışmıyor musun?”

“Bir süre kendime izin verdim,” dedi sakince ama ses tonunda bir gariplik vardı.

Evimizin olduğu sokağa girince canımın sıkılmasına şaşırdım. Burası banliyö mükemmelliğinin resmiydi adeta; tüm çimenler titizlikle çevrelenmiş, tüm çitler düzgünce yerleştirilmişti. Ne dalından kopmuş bir çiçek ne de yere düşmüş bir dal vardı; bizim evde de öyle. Belki de asıl rahatsız olduğum şey buydu; ailemin başından bin türlü olay geçmişti ve onlara bunu yaşatan da bendim ama dışarıdan bakınca bunların hiçbiri belli olmuyordu. Annem ön kapıyı açınca küçük kardeşim, üzerinde takım elbisesiyle antreye koştu. Cebinde mendili bile vardı.

Ağzı kulaklarında gülümsüyor, kollarını kocaman açmış, üzerime atlayacak gibi duruyordu ama sonra duraksadı ve parmak uçlarında sallanmaya başladı. “Kalıyor musun?” diye sordu temkinli bir ifadeyle.

Cevap için anneme bakıyordum.

“Şimdilik,” diye yanıtladı o da.

“Evet!” Joseph kollarını boynuma dolayınca ben de aynısını yapmaya yeltendim ama geri çekildi. “Takımına dikkat et!”

Dik dik baktım. “Görmeyeli Fortune 500’deki şirketlerden birinin başına mı geçtin?”

“Daha değil.”

Açıklamasını bekler gibi yüzüne bakmaya devam ettim.

“Okulda verilen bir ödev için olmak istediğimiz kişi gibi giyinmemiz ve bir konuşma yapmamız gerekiyor.”

“Ve sen de...”

“Warren Buffet oldum.”

“Onun mendillere düşkün olduğunu bilmiyordum.”

“Değil zaten,” dedi elinde başlığını okuyamadığım kalın bir kitapla mutfaktan çıkan Daniel. “Bu Joseph’in özel dokunuşuydu.”

“Bir dakika, bugün pazar değil mi?” diye sordum.

“Öyle,” dedi Daniel da. “Ama küçük kardeşimiz bahar tatilinin güzelliğine bile aldırmadan başka bir şey giymeyi reddediyor gibi.”

“Çok hoşuma gidiyor çünkü,” diye karşılık verdi Joseph başını gururla kaldırarak.

“Benim de hoşuma gitti.” Kafasını eğmeden önce saçlarını karıştırdım.

Daniel sırtıtarak ellerini gür saçlarında gezdirip yerçekimine karşı koyan şekiller yarattı ve ardından saçlarını havaya kaldırdı ki bu pek de alıştığımız bir görüntü değildi. “Geri dönmene sevindim kardeşim.” Gözlerinden sıcaklık akıyordu; daha önce evde olduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

“Ben de döndüğüme sev...”

Ama ben daha cümlemini tamamlayamadan Noah da elinde bir kitapla mutfaktan çıktı. Ve “Bakhtin hakkında tamamen van-

lıvorsun..." diye başlayıp önce annemle babama, sonra bana, sonra Daniel'a, sonra da yeniden bana baktı.

Vazgeçtim. *Şu ana dek* evde olduğuma bu kadar sevinmemiştim.

"Mara," dedi Noah son derece sıradan bir tavrıyla. "Seni gördüğüme sevindim."

Ama *sevinmek* sözcüğü benim hislerimi anlatmaya yetmezdi. Sadece Noah'yı odama çekip ona içimi dökmek istiyordum. Fakat gözetim altındaydık, bu yüzden sadece, "Ben de seni gördüğüme sevindim," diyebildim.

"Bay Dyer," dedi Noah. "Çok iyi görünüyorsunuz."

"Teşekkürler Noah, getirdiğin hediye sepeti sayesinde açlıktan ölmekten kurtuldum. Hastane yemekleri beni öldürüyordu."

Noah cevap vermeden önce gözlerime baktı. "O halde hayatınızı kurtardığıma çok memnun oldum."

8

Noah, babamla konuşuyor olsa da aslında bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Benim babama yaptığımdan sonra, benim için yaptığı şeyin ufak bir hatırlatmasıydı bu ve canımı yakmıştı. Herkes konuşmaya devam etse de ben dinlemeyi bıraktım, ta ki annem beni kenara çekene dek.

“Mara, biraz konuşabilir miyiz?”

Boğazımı temizledim. “Elbette.”

“Siz de bu sırada akşam ne yemek istediğimize karar verin,” dedi ve beni odama götürdü. Duvardaki aile fotoğraflarının, kendi gülen yüzlerimizin önünden yürüyorduk. Büyükanneimin yanından geçerken kendime engel olamadan ona başka gözlerle baktım.

Nihayet odama girince annem, “Seninle Noah hakkında konuşmak istiyorum,” dedi.

Sakin ol. “Ne olmuş?” diye sorup yatağa girdim ve sırtımı duvara yaslayana dek geri geri çıktım. Tuhaf bir şekilde rahatladığımı hissediyordum. Karanlıkta kendim gibi davranmak daha kolaydı.

“Burada epey vakit geçiriyor, yani bunu senin de bildiğini biliyorum ama sen... burada yokken bile.”

Yokken. Demek psikiyatri koğuşunda geçirdiğim vakitten böyle söz edecektik.

“Daniel’in en yakın arkadaşlarından biri haline geldi, Joseph’le de çok iyi anlaşıyor ama ben sizin... birlikte olduğunuzu da biliyorum... ve bu konuda bazı endişelerim var.”

Bu konuda yalnız da değildi. Noah bugün hastaneye gelmişti çünkü Jude’u biliyordu. Başımın dertte olduğunu, ona ihtiyacım olduğunu.

Ama gerçekten orada olmak *istediği* için mi oradaydı, bunu bilemiyordum ve bir yanım cevabı öğrenmekten korkuyordu.

“Gerginim,” diye devam etti annem. “Zaten büyük bir stres altındasın. Ben de Noah’yla bu... durum hakkında konuşmak istiyorum.”

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve buna engel olamıyordum.

“Bu yüzden de senden izin almak istedim.”

Bu büyük bir açmazdı. Hayır dersem bir daha onunla görüşmeme izin vermeyebilirdi ki Noah’nın, dünyada gerçeği bilen tek kişi olduğunu göz önünde bulundurunca bundan... ondan mahrum kalmanın pek iyi bir etki yaratmayacağını tahmin etmek o kadar da zor olmuyordu. Ve annem yasaklar, Noah da gerçekten konuşma fırsatı bulduktan sonra hâlâ *beni* görmek isterse, kaçamak buluşmak biraz zor olabilirdi.

Ama annemin Noah’yla konuşması? Hem de inişli çıkışlı akıl sağlığım hakkında?

Gerçekten küçülüyor gibi hissediyordum. Parmaklarım beyaz puf yastığımı sıkıca kavramış olsa da sanırım annem bunu fark etmemişti. “Olabilir,” dedim sonunda.

Annem de başını salladı. “Onu hepimiz seviyoruz, Mara. Sadece ikiniz için belirli şeyleri netleştirmek istiyorum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tabii..." Annem odamdan çıkıp beni acımla baş başa bırakırken sesim de kesildi. "Şizotipal bozukluk" ve "antipsikotik" tabirleri, bu sohbetle muhakkak telaffuz edilecekti.

Ve aklı başında her erkek, bunları duyunca kaçardı.

Ama birkaç dakika sonra, annemin sesini hâlâ duyabildiğimi fark ettim. Joseph'in odasında mı konuşuyorlardı yoksa? Aramızda yalnızca bir oda vardı.

Ayağa kalkıp onları dinlemek için odamdan koridora çıktım. "Emin misin?"

Ama bu annemin değil babamın sesiydi.

"İkisinin de burada, gözümüzün önünde olmasını tercih ederim; Noah'nın anne babası önümüzdeki hafta neredeyse eve hiç uğramayacak, orada onlara göz kulak olacak kimse yok yani..."

Annem Noah'yla değil babamla, Noah hakkında konuşuyordu. Biraz daha ilerleyip ağabeyimin, Joseph'inkine komşu olan odasına geçtim; böylece daha rahat dinleyebilecektim.

"Ya ayrılırlarsa İndi?"

"Şu anda bundan daha büyük sorunlarımız var," dedi annem kasvetle.

"Sadece böyle bir şeyin onu ne hale getireceğini düşünmekten hoşlanmıyorum. Mara zaman zaman beni gerçekten korkutuyor."

"Tek korkanın *sen* olduğunu mu sanıyorsun?"

Belki de bu konuşmayı duymayı hiç istemiyordum. Hatta giderek buna emin oluyordum ama bir şekilde olduğum yere çivilenmiş gibiydim.

Sonra annem sesini yükseltti. "Annemin neler yaşadığını gördükten sonra hem de? Ödüm patlıyor benim. Mara için çok endişeleniyorum. Annem çoğu şeyi hâlâ yapabiliyordu, Tanrı'ya şükürler olsun ama akıl hastalıklarıyla ilgili şimdi bilinenler o zaman da bilinse? Belki de durumun ciddiyetini çok geç olmaları fark edebilirdim..."

“İndi...”

“Belki de ona istediği desteği verebilir ve hayatının tadını çıkarmasını sağlayabilirdim. *O kadar* yalnızdı ki Marcus. Çoğu zaman onun sanrı gördüğünü değil, sadece biraz tuhaf olduğunu düşünürdüm. Keşke bilseydim, bu utanç verici.”

“Bilemezdim,” dedi babam daha yumuşak bir sesle. “Küçücük bir çocuktun.”

“Her zaman çocuk değildim ki. Ben...” Sesi çatlıyordu. “Olayların içindeydim... gerçekten yanlış bir şeyler olduğunu görecektim kadar yakındım. Biriyle konuştuğumu söylediğim zamansa tam anlamıyla *kontrolünü kaybetti*. Ondan sonra benim etrafımda çok daha dikkatli davranmaya başladı, ben de... ben de iyileşmeye başladığını düşünmek istiyordum ama bir yandan da kendi hayatımla meşguldüm. Üniversitedeyken bazen aylarca ondan haber almadığım oluyordu ve ben...”

Uzun bir sessizlik oldu. Annemin ağladığını duyunca içim acıdı.

Sonra tekrar konuşmaya başladı. “Neyse,” dedi bu kez daha sakince, “şu anda konumuz Mara. Ve bu durum korkutucu, evet ama artık ona normal bir genç kızmış gibi davranamayız. İşler değişti. Ben... Jude meselesini hiç tahmin edememiştim.”

Banyo duvarına yasladığım omzum acımaya başlamıştı ama kımıldayamıyordum.

“Bu çok karmaşık... Mara çok karmaşık.”

Mara çok karmaşık bir hasta demesine ramak kalmıştı.

“Ve sen de Noah’nın burada olmasının ona iyi geleceğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.” Annemin sesi gergin geliyordu. “Ama görüşmelerini engellememiz cephe almasına neden olmaktan başka bir işe yaramaz: Bize karşı onlar. Ve böyle bir durumda Mara, soluğu doğruca onun yanında alacaktır.”

Doğru.

“Üstelik Noah burada olduğu sürece Mara da burada olacak, bu da onu izlememizi kolaylaştıracak.”

Maalesef bu da doğrudu.

“Artık okula gitmiyor. Bizim tanıdığımız hiçbir arkadaşı yok. Bu normal değil. Ama genç bir kızın erkek arkadaş istemesi *normal* bir şey. Bu da şu anda Noah’nın, onun hayatındaki en normal şey olduğunu gösterir.”

Ah bir bilseler.

“Mara onun etrafında kendini daha rahat hissediyor. Doğum gününde onu depresyondan çıkaran Noah’ydı. Bence onu gerçek hayata da Noah bağlıyor ve buna ihtiyacımız var, Marcus. Annem dış dünyadan *öyle kopuktu ki*.” Sesi bir kez daha çatladı ve yine bir sessizlik oldu. “Mara’nın böyle olmasını istemiyorum. Hayatında yaşadıklarını paylaşabileceği, kendi yaşında birinin olması iyi bir şey.”

“Keşke o biri kız olsaydı,” diye mırıldandı babam.

“Noah bundan faydalanmaya çalışmayacaktır.”

Ah, cidden mi?

“Onunla konuştum ben,” diye ekledi annem.

Vurun beni.

“Yapma ama. O da genç bir çocuk. Bundan ne çıkarı olabilir ki...”

Sağ ol baba ya.

“Mara’nın dışarı çıkma izni yok, okulda da beraber olamayacaklar...”

Annem nihayet babamın sözünü kesti. “İnsanlar hakkında hep en kötüyü düşünürsen en kötüyü görürsün.”

“Ailesi burada bu kadar zaman geçirmesi hakkında ne düşünüyor, çok merak ediyorum.” Lafi güzel çevirmişti. Aferin.

Annem tuhaf bir ses çıkardı sonra, “Fark ettiklerinden bile şüpheliyim; berbat haldeler. Babası önemli bir işadamı ve Noah’nun anlattıklarına bakılırsa öfkeli herifin teki. Üvey anne de sürekli

dışarıda çünkü bununla baş edemiyor. Çocuklar resmen kendi kendilerine büyümüşler,” dedi.

Tuhaf. Ben Noah'nın üvey annesiyle tanışmıştım ve iyi bir kadına benziyordu. Önemsiyor gibiydi. Oysa babası...

“Bir dakika, işadamı... *David Shaw* değil herhalde?”

“Adını sormadım.”

“O olmalı,” dedi babam ıslık çalarak. “Vay anasını.”

İşte *bu* duymak istediğim bir şeydi.

“Tanıyor musun?”

“*Hakkında* bir şeyler biliyorum. Birkaç yıl önce onun devasa şirketlerinden birinin bir kolunun yöneticileri hakkında federal bir iddianame vardı... *Aurora Biotech* mi? *Euphrates International* ya da? Onlarca şirketi var, hangisi olduğunu hatırlamıyorum.”

“Belki de beyaz yakalı bir savunma avukatına ihtiyacı vardır?”

“Ha ha.”

“Böylesi daha güvenli olurdu.”

“Duruma göre değişir,” dedi babam, sesi bu kez daha yüksek geliyordu. Odanın kapısını açmış olmalıydı.

“Neye göre?”

“Kiminle yattığına,” dedi ve odadan çıktı.

9

Kapıdan uzaklaşıp annemle babamın ayak seslerinin kesilmesini beklemeye koyuldum. Benim hakkımda söyledikleri... *düşündükleri* şeyler... Özellikle de babamın. Söylediği şeyi aklımdan çıkarıyordum.

“Bundan ne çıkarı olabilir ki.”

Noah’ya verebilecek hiçbir şeyimin olmadığını, onun benimle olmak için bir sebebi olamayacağını söylemeye çalışıyordu.

Ama benim bile küçük, sefil bir yanımla bunun doğru olup olamayacağını merak ederken ona kızamazdım.

Nihayet ağlama isteğimi bastırmayı başaracak kadar toparlandım... en azından odama gidene kadar. Ama orası da çoktan kapılmıştı.

Noah’nın uzun bacakları beyaz sandalyeme, başı da eline dayalıydı. Gülümsemiyor ama endişeli de görünmüyordu. Hatta yüzünden *hiçbir şey* anlaşılmıyordu. İfadesizdi.

Benimsin, demişti bir zamanlar.

Hâlâ böyle mi düşünüyordu acaba?

“Bana bakıyorsun,” dedi.

Kızardım. “Yani?”

“Çok dikkatli bakıyorsun.”

Aklımdakileri nasıl dile getireceğimi bilemiyordum ama Noah'nın umursamaz tonu ve ruhsuz duruşu, mesafemi korumama neden oldu. Bu yüzden kapıyı kapayıp duvarın yakınlarında dikilmeye başladım. “Burada ne arıyorsun?”

“Ağabeyinle Bakhtin ve Benjamin hakkında konuşuyor ve *de se* ile *de re* konseptlerinin benlik kavramıyla olan ilgilerinden söz ediyorduk.”

“Zaman zaman Noah, yüzünün ortasına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.”

Kibirli bir tebessüm, dudaklarını yukarı doğru kıvrırdı.

“Bu hiç yardımcı olmuyor.”

O uzun, simsiyah kirpiklerinin altından bana bakıyordu ama hiç kımlıdamadı. “Gideyim mi?”

Neden burada olduğunu şöyle işte, demek istedim. Bunu duymam lazım.

Ama tek söylediğim, “Hayır,” oldu.

“Niye esas derdinin ne olduğunu söylemiyorsun?”

İyi. “Seni burada görmeyi beklemiyordum, yani şeyden sonra... ben... hâlâ birlikte miyiz...” Sesim sinir bozucu bir şekilde kesildi ve Noah'nın bu sessizliği bozması oldukça uzun sürdü.

“Anlıyorum.”

Gözlerimi kıstım. “Anlıyor musun?”

Noah bacaklarını indirip ayağa kalktı ama yanıma gelmedi. Ellerini parlak beyaz yüzeye koyarak masama yaslandı. “Sana zarar veren... onu öldürmek istemene sebep olacak kadar zarar veren birinin hayatta olduğunu duyduktan sonra bununla tek başına mücadele etmene izin vereceğimi ve seni bırakıp gideceğimi düşündün.” Hâlâ sakın olsa da çenesinin kasıldığını görebiliyordum. “Senin gözünde böyle biriyim.”

Güçlkle yutkundum. “Ama demiştin ki...”

“Ne dediğimi hatırlıyorum.” Ses tonundan bir şey anlamak mümkün değildi ama dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. “Beni yalancı biri haline getirdiğini söyledim ama biz tanışmadan çok önce de böyleydin.”

Söylediklerini algılayamıyordum. “Ne yani, birdenbire fikrini mi değiştirdin?”

Odanın öbür köşesinden gözlerini gözlerime dikti. “Önem-sediğimiz insanlar her zaman diğerlerinden daha değerlidir. Ne dersek diyelim.” Odaya girdiğimden beri ilk kez gerçek Noah’yla konuştuğumu hissediyordum. “Bu kararı gerçekten zorunda kaldığın için verdiğini düşünmemiştim. Ama sevdiğim biri ile bir yabancı arasında kalsaydım, ben de sevdiğim kişiyi seçerdim.”

Gözlerimi kırptırıyordum. Yaptığımı *söylediğim* şeyi mi?

Noah bunu umursamıyor mu yoksa artık böyle bir şey yaptığıma mı inanmıyor, bilmiyordum. Bir yanım bunu kurcalamak isterken diğer yanım...

Diğer yanım bilmek istemiyordu.

Ama ben daha karar vermeden Noah yeniden söze girdi. “Birinin özgür iradesini ortadan kaldırabileceğine inanmıyorum. Bunu yapmayı ne kadar istesen de.”

Ah. Yani tetiği benim çektiğimi düşünmüyordu, silahı kadının eline ben vermiş olsam bile. Noah’nın zihninde ben suçsuzdum.

Ama ya yanılıyorsa? Ya bu benim suçumsa?

Dengemi kaybediyor gibi hissediyordum, duvara biraz daha yaslandım. “Ya yapabiliyorsam?”

Ya yaptıysam?

Noah bana doğru bir adım attı. “Yapamazsın,” dedi kendinden emin bir tonda.

“Nereden biliyorsun?”

Bir adım daha. “Bilmiyorum.”

“O zaman bunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

İki adım daha. “Çünkü fark etmez.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum...”

“Ben yaptığın seçimlerin *sana* yapacaklarından endişeliydim, diğer insanlar için yaratacağı sonuçlardan değil.”

Bir adım daha atınca dokunabileceğim kadar yakınımda olacaktı. “Peki ya şimdi?” diye sordum ama kımıldamadım.

Noah da kımıldamamıştı ama gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Hâlâ endişeliyim.”

Keşke tek endişeleneceğimiz şey ben olsaydım. “Benim daha büyük sorunlarım var,” dedim annemin sözlerini tekrarlayarak. Belli ki detay vermek zorunda değildim. Noah’nın gergin çehresine bakmak, ne kastettiğimi bildiğini anlamama yetiyordu.

“Jude’un seni incitmesine izin vermem.”

Adını duyunca bile kalbim sıkışıyordu. “Tehlikede olan sadece ben değilim,” dedim ve yutkundum. “Kolunda bir saat vardı, senin gördüğünün aynısı...”

İngende, diye düşündüm ama dile getiremedim.

Ama fark etmezdi, anlamıştı. “Joseph’i onun kaçırdığını düşünüyorsun.”

Soru sormamıştı ama ben yine de onaylarcasına başımı salladım.

Noah’nın sesi sakın ama kendinden emindi. “Aileni incitmesine de izin vermem, Mara.”

Yavaşça, derin bir nefes aldım. “Annemle babama dikkatli olmaları gerektiğini bile söyleyemiyorum. Büyükannem gibi paranoyak olduğumu düşünecekler yoksa.”

Noah’nın kafası karışmış gibiydi.

“İntihar etmiş,” diye açıkladım.

“Ne? Ne zaman?”

“Ben bebekken,” dedim gözlerimi kapayarak. “Annem bana dün söyledi. Aile geçmişimizde akıl hastalığı olduğundan benim için daha da çok endişeleniyor.”

“Evi izleyecek adamlar tutacağım.”

Gözlerimi açtığımda Noah hâlâ sakindi. Rahatlamış gibi. Ki bunun tek yaptığı benim öfkemi artırmaktı. “Anneler fark etmez mi sence de?”

“Bunları etmezler. Özel bir güvenlik firmasına bağlı çalışıyorlar ve çok, çok iyiler. Babam da onları kullanıyor.”

“Baban niye özel güvenliğe ihtiyaç duyuyor ki?”

“Ölüm tehditleri falan. Klasik şeyler işte.”

Şimdi kafası karışan bendim. “Biyoteknoloji sektöründe çalışmıyor muydu o?”

Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. “Babamın şirketlerinden nefret eden çevreciler ve dindarlara göre ‘Tanrı’yı oynamanın’ diğer adı. Hem yaşadığımız evi de gördün. Pek de göze çarpmayacak bir durumumuz yok.”

“O fark etmeyecek mi peki?”

Omuz silkti. “Hepsi babama çalışmıyor. O yüzden sanmam. Ayrıca etse bile umursamaz.”

Başımı salladım, inanamıyordum. “Müthiş.”

“Ne o?”

“Özgürlüğün.” Tüm bu olanlardan –akıl hastanesinin çöküşünden, Rachel’in ölümünden– önce bile annemle babam her yaptığımdan haberdar olmak zorundaydı. Nereye, kiminle gidiyorum, ne zaman dönüyorum. Alışverişe gittiysem annem ne aldığımı bilmeli, sinemaya gittiysem izlediğim film hakkında konuşmalıydık. Oysa Noah, eve istediği gibi girip çıkabiliyordu. Derse girip girmemesi kimsenin umurunda değildi. Deli gibi para harcayabilir veya inatla lüks bir araba kullanmayı reddedebilirdi. İsteddiği an istediği şeyi yapabiliyor, kimseye hesap vermiyordu.

“Ailen seni önemsiyor,” dedi sonra. Ses tonu yumuşak olsa da içinde ona karşı çıkmamı engelleyen bir tuhaflık da vardı. Başka hiçbir şey söylememesine ve o ifadesiz tavrını sürdürmesine rağ-

men, dile getirmediği kelimeleri de duyabiliyordum: *Onlara sahip olduğun için şikret.*

Kendimi yumruklamak istedim o an. Noah'nın annesi, o sadece küçücük bir çocukken gözlerinin önünde öldürülmüştü. Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür mantığını kullanmayacak kadar iyi biliyordum durumu. Böyle bir aileye sahip olduğum için *minnettardım*. Aşırı derecede kontrolcü olmalarına, söylemesi en zor olan gerçeklerden birini söylediğimde inanmamalarına rağmen. Bu söylediğim aptalca bir şeydi ve şimdi bunu yaptığıma pişman olmuştum. Başımı kaldırıp Noah'ya baktım; özür dileyecektim ama o geri çekildi.

Yatağıma uzanıp Jude meselesine geri döndü. "Nerede yaşadığını bulabilirsem..."

Ben de onun eski yerine geçip masama yaslandım. "Nerede yaşadığını mı? Yani adam resmi olarak ölü. Elini kolunu sallayarak işe girip ev tutacak değil herhalde."

Noah kaşlarını kaldırdı.

"Ne?"

"Burası Miami," dedi sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Yani?"

"Yani sosyal güvenlik numaran olmadan da ev bulmanın ve para kazanmanın bin türlü yolu var. Ama merak ediyorum..."

"Neyi?.."

Tavana bakıyordu. "Ailesinin yanına dönmüş olabilir mi? Bina yıkıldıktan sonra?"

"Hayatta olduğunu bildiklerini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Noah kendi kendine ve başını iki yana salladı.

"Öyle olsa onlar da birilerine söylerdi ve duymuş olurduk."

Sessim daha kısık çıkmaya başladı. "Daniel ellerinin koptuğunu söyledi. Demir kapı..."

"Anlattı."

Masayı daha da sıkı tuttum. “Ama hiç *mantıklı* değil. Nasıl kurtuldu? Bu nasıl mümkün olabilir?”

Noah yastığıma yaslanırken başparmağını kemiriyordu. “Tüm bunlar nasıl mümkün olabilir?” diye sordu solurcasına.

Haklı bir soruydu bu. Nasıl *olabiliyordu*? Noah nasıl insanları iyileştirebiliyor, ben nasıl öldürebiliyordum?

Oda kararmış, konuştuğumuz şeyse beni rahatsız etmeye başlamıştı. Masamdan uzaklaşıp yatağa doğru yürüdüm. Noah’ya daha yakın olsam da hâlâ temas etmiyordum.

Ona baktım. Bir haftadan daha kısa bir süre önce, gerçek olamayacak kadar güzel olan bu çocuğun yanında uzanıyor, kalp atışlarını dinliyordum. Şimdi de yapmak istediğim buydu ama hamle yapmaktan çekiniyordum.

Bu yüzden konuşmayı tercih ettim. “Onun da bizim gibi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ya öyle ya da buldukları kalıntılar ona ait değildi.”

Başımı onaylamaz bir tavırla salladım. “Emin olmak için DNA testi yapmışlardır.”

Tavandan ayırmadığı gözleri, bir şeye odaklanır gibi kısalsa da aslında boşluğa bakıyordu. “Kayıtlar değiştirilebilir ve laboratuvar görevlileri satın alınabilir.” Bir şey ima ediyor gibiydi, bunu şimdi fark etmiştim.

“Kim?..”

Sorum, Daniel’in bize seslendiğini duyunca yarıda kaldı.

“Hemen geliyoruz!” diye bağırdım.

Noah, dikkatle bedenimden ve gözlerimden uzak durarak bacaklarını sarkıttı ve kalktı. “Bilmiyorum ama cevabı yatak odanda bulamayacağız.”

“Benim de yanımda dadım olmadan başka bir yere gitmem mümkün değil.” Ses tonumdaki keyifsizliğe engel olamamıştım. “O yüzden bu işte tek başınasın.”

Başını iki yana salladıktan sonra nihayet bana baktı. “Gerçekten mecbur kalmadıkça senin yanından ayrılmayacağım artık.” Kısık sesle konuşsa da sesinde bir tuhaflık olduğunu duyabiliyordum. “Böyle bırakmayacağım.”

Keşke beni yalnız bırakmamak için değil de benimle olmak istediği için böyle söylüyor olsaydı.

“Peki... ne kadar kalacaksın?” Sesim istemediğim kadar ürkek çıkmıştı. Hiç istemediğim kadar.

Ama Noah’nın yüzünde o bayıldığım çarpık gülümsemeyi görmek bana yeterdi. Onunla yaşayabilirdim. “Sen ne kadar istiyorsun?”

Sana ne kadar sahip olabilirim? diye düşündüm.

Ve ben bir şey söyleyemeden Daniel bir kez daha seslendi.

“Tüh,” dedi Noah kapıya bakarak. “Gitme vaktim geldi. Baban ilk gecenizi ailece geçirmek istemişti.”

O sırada iç geçirmiş olabilirim.

“Ama annen soğuk ve boş ev hayatımı bildiği için önünde duran bu zavallı afacana acıdı.”

“Eh, gerçekten de acınacak haldesin,” dedim gülümsememe engel olamayarak.

“Ona devasa malikânemizin bu hafta özellikle boş olacağını söyledim, bu yüzden epey bir süre burada olmayı planlıyorum. Tabii sen karşı çıkmazsan?”

“Çıkman.”

“O halde yarın görüşürüz,” dedi ve kapıya yöneldi. “Babanın üzerinde çalışmak için de bir formül bulmalıyım bu arada.”

“Babamın mı?”

“Hastanede biraz kaynaşmıştık ama sanırım geri kafalı babayı oynamak hoşuna gidiyor, ‘Ben de genç oldum, nasıl olduğunu bilirim,’ falan.” Ama etkilenmiş gibi konuşuyordu.

“Onları *seviyorsun*,” dedim yeni fark ederek.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi bakıyordu.

“Yani... insan olarak.”

“Mesela... mobilya yerine mi?”

“Onlar... *annemle babam*.”

“Ben de öyle sanıyordum, evet.”

Yüzümde tuhaf bir ifade vardı. “Bu çok garip.”

“Nedir garip olan?”

“Bilmiyorum,” dedim, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

“Ben yokken onlarla konuştuğunu bilmek mesela?”

“Eğer annenin bana utanç verici çocukluk fotoğraflarını göstereceğinden korkuyorsan korkma.”

Tanrı’ya şükür.

“Çoktan gördüm.”

Kahretsin.

“Beşinci sınıftaki saç kesimin favorim,” diye devam etti.

“Kapa çeneni.”

“Gel sen kapat.”

“Büyü biraz.”

“Asla.” Sinsi sinsi gülüyordu, ben de kendime engel olamadan ona eşlik etmeye başladım. “Rahatlayacaklar, biliyorsun,” dedi sonra. “Sen ilerleme kaydettikçe onlar da gevşeyecektir.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu bana keçileri kaçırma demenin başka bir yolu mu?”

Bunu duyunca Noah aramızdaki mesafeyi kapayıp dudakları kulağıma değene dek yaklaştı. Bu temas kalp atışlarımı hızlandırdı, kirli sakalının yanağına değmesiyle ise gözlerimi kapadım.

“Yatağımı sensiz görmek istemiyorum demenin başka bir yolu,” dedi tenlerimiz birbirlerini okşarken. “O yüzden tecrit edilmemeye özen göster.”

Ve sonra uzaklaştığını hissedince gözlerimi açtım. “Hemen ilgileniyorum,” dedim soluk soluğa.

Son bir hınzır tebessüm geldi. “İyi edersin.”

10

Ve Noah, beşimizi ailece baş başa bırakarak gittikten sonra babamın korkunç espriler yaptığı, Joseph'in motor gibi konuştuğu, annemin dikkatle beni izlediği, Daniel'in ise her zamanki tatlı, bilmiş haliyle oturduğu bir yemek yedik. Neredeyse evden hiç ayrılmamış gibiydim.

Neredeyse.

Yemekten sonra, kullanmaya başladığım ve annemin önünde içmek zorunda olduğum antipsikotikleri içip pijamalarımı giymek üzere odama yürümeye başladım. Koridordaki Fransız kapılardan ilkini geçtikten kısa bir süre sonraysa, dışarıda hareket eden bir gölge gördüğümü zannederek durdum. Nefes alamıyordum.

İnce bir sis tabakasıyla kaplanmış olan arka bahçede, sokak lambaları normalden çok daha fazla parlıyordu. *Görünürde* hiçbir şey yok gibiydi ama etrafı görmek zordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sesini duyabiliyordum. Geçtiğimiz hafta olsa, zihnimin korkunun etkisiyle oynadığı bir oyun olduğunu düşünüp boş verir; hızla odama gidip yorganın altına girdikten sonra da kendi kendime bunun doğru olmadığını fısıldardım. O zamanlar sadece kendimden korkuyordum; yapabi-

leceklerimden, görebileceklerimden. Oysa şimdi, ortada gerçekten korkulacak bir şey vardı.

Jude.

O gece neler olduğunu, akıl hastanesini benim yıktığımı biliyordu. Claire'i öldürenin ben olduğumu. Bu yüzden gelmiş olmalıydı.

Ama bana zarar vermek isteyen biri neden Croyden'a kadar gelip sonra geri çekilsindi ki? Küba restoranında geldikten saniyeler sonra ortadan kaybolsun? Joseph'i kaçırdıysa –aklından bile geçirme– bile, bulduğumuzda kardeşim sapasağlamdı. Ve neden polis merkezinde dokunabileceğim, görebileceğim kadar yakınma gelip sonra yürüyüp gitsindi?

Amacı neydi? Ne istiyordu?

Evimin güvenli duvarları arasında durmuş, gözlerim camın arkasında Jude'u ararken hızlanan nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Karanlık hiçbir şeyi açığa çıkarmasa da hâlâ korkuyordum.

Sürekli böyle bir korku yaşayacağımı fark edince dişlerimi sıkıttım. Artık Jude'un hayatta olduğunu, buralarda bir yerde olduğunu bildiğime göre, arkasında mı değil mi diye görmek için perdeyi açmak zorunda kalmadan duşa bile giremeyecektim. Karanlık koridorlarda, sonunda o mu var diye düşünmeden yürüyemeyecek, her çıkırtıyı onun ayak sesi zannedecek ve orada olsa da olmasa da her yerde onu görecektim.

İsteddiği *buydu* işte. Amacı *buydu*.

Bu yüzden kapıyı açıp dışarı çıktım.

Ve adım attığım anda circirböceklerinin uğultusuyla karşılaştım. Miami'ye göre nadir olan serin bir geceydi bu; erken saatlerde yağan yağmur şimdi yerini sise bırakmış, gökyüzü ise bulutlardan görünmez olmuştu. Eğer mart ayında ve Florida'da olmasaydık kar yağacağını düşünürdüm.

Rüzgâr, ağaç yapraklarında kalan ısrarlı yağmur damlalarını savururken ben de elimi kapıdan ayırmadan nemli havayı içime çektim. Biri buralarda gizleniyor olabilirdi –*Jude* buralarda olabilirdi– ama ailem içerideydi ve bu yüzden yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Senden korkmuyorum,” diye fısıldadım. Rüzgâr bir yandan tüylerimi ürpertirken bir yandan sözcüklerimi benden uzağa taşıyordu. *Jude* hayatta olabilirdi belki ama *ben* kendi hayatımı ondan korkarak geçirmeyecektim. Buna izin veremezdim. İsteddiği beni korkutmaksa bunu alamayacağına emin olabilirdi.

O sırada kulağımın dibinde vızıldayan sivrisineği elimle savuşturduktan sonra ıslak bir şeye bastım.

Yumuşak bir şeye.

Güçlkle geri geri, eve doğru giderek dışarıdaki lambaları açmayı başardım.

Ve öğürdüm.

Gri bir kedinin hareketsiz bedeni, yalnızca birkaç santimetre ötemde, parçalanmış ve kana bulanmış halde yatıyordu. Ayaklarım da aynı şekilde kan içindeydi.

Çılgık atmamak için ağzımı kapamak zorunda kaldım.

Çünkü bağıramaz, herhangi bir ses çıkaramazdım. Aksi takdirde annemle babam koşarak gelip ne olduğunu sorar ve hem kediyi hem de beni görürlerdi.

Sonra da dışarıda ne aradığımı bilmek isterlerdi tabii.

Annemin sesini kulaklarımda duyabiliyordum.

“*Paranoyak davranıyor. Şüpheli.*”

Dışarıda birinin olduğunu söylesem benim hakkımda düşünecekleri ilk şey bu olurdu. Paranoyak olduğum. Şüpheli olduğum. Hasta olduğum. Endişelenirlerdi yani. Oysa evde kalmak, özgürlüğümü korumak istiyorsam böyle bir şeyi göze alamazdım.

Bu nedenle ışıkları söndürüp içeri girdim ve koridorlarda bıraktığım kanlı ayak izlerini görünce kardeşlerimin banvosundan

tualet kâğıdını alıp önce temizlenene dek ayaklarımı, sonra da yerleri sildim. Ve ardından, ne olur ne olmaz diye tüm kilitleri kontrol ettim.

Sonra da odama kaçtım.

Titrediğimi o ana dek fark etmemiştim. Ayaklarıma baktım sonra. O yumuşak, ıslak ve ölü kürkü hâlâ...

Banyoya koşup kustum.

Saçlarım enseme, kıyafetlerimse üzerime yapışmıştı. Ardından duvara yaslanıp dizlerimi de göğsüme çekerek yere oturdum ve altımdaki zeminin soğukluğu içime işlerken gözlerimi kapadım.

Belki de bu kedi, bir hayvan tarafından öldürülmüştü. Başka bir kedi. Ya da belki bir rakun.

Bu mümkündü. Hatta mümkünden de öte, büyük olasılıkla bu olmuştı.

Bu yüzden dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım ve kendimi yatağa girmeye zorladım. Bir de gerçekten ikna olana dek, kendimi her şeyin yolunda olduğuna inandırmaya.

Ama bu durum, sabah uyanıp da aynamın üzerine kanla yazılmış o iki kelimeyi görene dek sürdü:

CLAIRE İÇİN

Oda etrafımda dönüp dururken lavaboya koşup kustum.

Ve ağlamaya başladım.

Jude, o gece neler olduğunu, akıl hastanesinin yıkılmasına benim sebep olduğumu biliyordu. Claire'i öldürenin ben olduğumu da. Bu yüzden buradaydı.

Çığlık atıp annemleri çağırmak ve onlara kediyi, mesajı, Jude'un hayatta ve burada olduğunun delillerini göstermek istiyordum.

Ama bunlar yeterli değildi. Ellerim titrerken lavaboya dayanıp dengemi korumayı başardıktan sonra gözlerimi sıkıca kapayarak, yüzeye çıkıp o ana dek büyük bir titizlikle ördüğüm yalan ağlarımı parçalamaya niyetlenen panik duygumu bastırmaya çalıştım. Ve

kendimi hareket etmeye zorlayarak önce odamı, ardından da evin geri kalanını kontrol ettim. Her taraf kilitliydi.

Hem de içeriden.

Gözlerimi sıkıca kapadım. Annemlere bu mesajı göstersem, onu benim yazdığımı düşünebilirlerdi.

Kediyi öldürenin bile ben olduğumu düşünebileceklerini anlayınca dehşete kapıldım. Buna inanmaları, Jude'un hayatta olduğuna inanmalarından daha olasıydı.

Bu düşünce, içimdeki son umut kııntısını da söndürmeye yetmişti. Jude *yatak odama* kadar girip beni uyurken izlemesine rağmen ben annemle babama bundan bahsedemiyordum. Onlara en ufak bir şey söylemem benim bir akıl hastanesine tıklımama, Jude'un ise demir parmaklıkların arkasından benimle uğraşmaya devam etmesine yeterdi.

Noah da olmasa bu işte gerçekten, tamamen tek başıma kalacaktım.

Babam bu konuda haklı olabilirdi; Noah'ı kaybedersem aklımı da kaybedebilirdim.

11

O sabah adrenalin yüklüydüm adeta; yerimde duramıyor, hareket etmeyi bırakırsam yıkılacağımdan korkuyordum. Kendimi kahvaltı etmeye, onlar beni programa götürmeye hazırlanırken etrafıma gülümsemeye zorladım. Araba sanki giderek daralıp beni sıkıştırıyor, konuştuklarına odaklanmaya çalışsam da söyledikleri hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Bulantı, midemde kalan son şeyleri de zorluyor, açılan gözeneklerimden ter fişkırıyordu.

Annem trafikle boğuşurken ben de kendimi toparlamaya çalışıyordum. Güney Miami’de sıradan bir alışveriş merkezinin otoparkına girene kadar da bunu başaramadım. Üçümüz, Weight Watchers ve Petco arasında kalan bir mağaza vitrinine doğru yürürken annem de güven vermek istercesine kolumu sıktı. Yalnızca gergin olduğumu düşündükleri sürece sorun yoktu.

İçeride bizi, tuhaf bir şekilde Noel Baba’ya benzeyen bir adam karşıladı. “Marcus Dyer?” dedi içeri adım attığımız anda.

Babam başıyla onayladı. “Sam Robins?”

Adam solgun bir tebessümle karşılık verip kolunu uzatınca, kırmızı polo tişörtü karın bölgesinde gerildi. “Horizons’a hoş gel-

diniz,” dedi neşeyle ve bana döndü. “Ben kayıt kabul müdürüyüm. Trafik nasıldı?”

“Çok fena sayılmaz,” dedi annem. Adama değil arkasına bakıyordu. “Dr. Kells burada mı?”

“Ah, giriş işlemleri ve değerlendirme sırasında sizinle o ilgile-necek,” dedi gülerek. “Ben sadece sizi karşılamak için buradayım. Buyurun.” Bizi içeri davet etti.

Binanın içi beklediğimden çok daha aydınlıktı. Ve görebildiğim kadarıyla da modern. Horizons genel olarak beyaz duvarlardan ve şık mobilyalardan oluşuyordu; bir de renk katması için yerleştirilmiş, mavi tonlardaki, sakinleştirici soyut sanat eserlerinden. Durduğum yerden çok net göremesem de büyük bir yer olduğunu anlayabili-yordum. Bundan önce bir spor salonu olarak kullanılmış olabilirdi.

Bay Robins, yanından geçtiğimiz her odayı tanıtıyordu: Ortak alan, resim stüdyosu, müzik stüdyosu, yemek salonu vesaire. Buranın, ortada bulunan Zen bahçesiyle, yatılı merkezlerinin bir aynası olmasından gurur duyuyor gibi görünüyordu. “Aşinalık” ve “tutarlılık” gibi sözcükler duymuş olsam da çok dikkatli dinlemedim çünkü umursamıyordum. Noah’yla buluşup olanları anlatmak için sabırsızlanıyordum. Bulduğum şeyi anlatmak için.

Jude’un bıraktığını.

Ama büyükler beklentiyle bana bakıyor, bir şeyler söylememi bekliyordu. Ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Millet nerede?” İçeri girdiğimizden beri kimseyi görmemiştim.

“Grup terapisindeler,” diye yanıtladı Bay Robins. “Broşürle-rimizi okumaya pek vaktin olmadı, değil mi?”

Buraya gönülsüz gelişim ve kedi olayı arasında mı? “Hayır.”

“Önemli değil, hiç önemli değil. Seni kısa sürede yetiştiririz. Beni takip et yeter, ben seni hazırlarım.” Omzunun üzerinden arkaya dönüp anneme baktı. “Siz de psikologsunuz galiba, Bayan Dyer?”

Tuhaf derecede klostrofobik olan koridorda adamın peşinde yürürken annem, “Evet,” dedi. Tavan çok yüksek olsa da duvarlar içlerine sıkışacakmışız gibi hissettiriyordu.

“Uzmanlık alanınız nedir?”

“Çoğunlukla çiftlerle çalışırım.”

“Harika!” Ve hemen babama geçip ona da aynı şeyi sordu. Ama cevabı çoktan bildiğini düşünüyordum; haberleri izleyen herkes biliyordu çünkü.

Sonunda Bay Robins, annemle babamı arka tarafta, kendine ait olmadığı belli olan bir ofise aldı. Cam masanın üstü, özensizce yerleştirilmiş kâğıt yığınlarıyla doluydu.

Bana banklardan birini göstererek, “Pekâlâ Mara, ben ailenle birkaç detayı konuşurken sen de burada oturabilirsin, tamam mı?” dedi ve göz kırptı.

Sinir bozucu derecede küçümser bir tavidir. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Belki de bugünden sonra bu adamlar muhatap olmak zorunda kalmazdım. Umut fakirin ekmeği işte.

Ofisin kapısı, annemle babam içeri girdikten sonra kapandı. Ben de odanın tam karşısındaki son derece rahatsız, ahşap şeyin üzerine oturup beklemeye başladım. Görülecek pek fazla şey yoktu; bu yüzden ben de, yumuşak bir şey omzuma vurup yere düştüğü sırada, boş gözlerle tavandaki havalandırma sistemine bakıyordum.

Buruşturulmuş bir kâğıt parçasıydı bu. Açınca, kabataslak çizilmiş bir baykuş resmi, üzerinde de bir konuşma balonu buldum:

!!!

Ve arkama döndüm.

“Vay canına, kimleri görüyorum! Mara Dyer da buradaymış.”

12

*J*amie.
Rastalı saçları gitmiş, boyu da uzamıştı ama kesinlikle Jamie'ydi. Ağzım kulaklarımda, sarılmak için atıldım ama ellerini kaldırıp geri çekildi.

“Dokunmak yasak.”

“Uyuzluk yapma,” dedim, hâlâ gülümsüyordum.

Jamie'nin yüz ifadesi de benimkiyle aynıydı ama o bunu göstermemeye çalışıyordu. “Ciddiyim, bu konuda çok katılar,” dedi beni tepeden tırnağa süzerek.

Ben de aynısını yaptım sonra. Uzun saçları olmayınca Jamie'nin elmacık kemikleri daha belirgin, yüz hatları daha keskin bir hale gelmişti sanki. Kot pantolonu hiç alışık olmadığım şekilde üzerine tam oturuyor, tişörtü bedenini sarıyordu. Üzerinde de kol kola girmiş ve bacaklarını revü dansçısı gibi sallayan Yunan erkekleri vardı. Çok tuhaf görünüyor olsa da bunu sevmiştim.

İkimiz de aynı anda sorduk: “Burada ne arıyorsunuz?”

“Hanımlar önden,” dedi Jamie selam verir gibi eğilerek.

Bense ne söyleyeceğimi düşünür gibi tavana bakıyordum. "TSSB," demeye karar verdim sonra. "Birkaç kez halüsinasyon gördüm ama çok kayda değer şeyler değil. Sen?"

"Eh, annemler bir okulu havaya uçurmadan önce beni buraya yazdırmanın akıllıca bir tedbir olduğuna ikna olmuşlardı." Sonra banka oturdu.

Ben de ağzım açık bir şekilde yanına geçtim. "Ciddi olamazsın."

"Maalesef öyleyim. Croyden'daki yakın arkadaşlarımız, o bıçağı sırt çantama koyarken çokbilmiş yetişkinlerin böyle düşünmelerini sağlayacaklarından emin olmak istemişler."

Anna ve Aiden, şerefsizler. En azından artık onları her gün görmek zorunda değildim. Şansıma.

Onların şansına.

"Aiden'a Ebola bulaştırmakla ilgili tehdidimin bir şaka olduğunu anlayamadıklarından," dedi, "iki kez saldırıda bulunmuş sayıldım ve bilgeliğin son kalesi olan rehber öğretmenler tarafından 'riskli' olarak damgalandım. Ve bunu dosyamın her tarafına karaladılar." Sonra o alaycı tonu değiştirdi. "Sözcüklerin inanılmaz bir gücü var. Ben ayrıcalıklı ve eski öğretmenlerimizin çoğundan daha zeki biri olsam bile insanların artık bana baktıklarında görecekları ilk şey siyahi bir genç erkek olacak. Ki o insanların gözünde de öfkeli siyahi bir genç adamdan daha korkutucu bir şey yok. Bu yüzden," dedi sakızını patlatarak, "burada, karşıdayım."

Hafifçe gülümsedim. "En azından birlikteyiz?"

O da başını eğdi. "Aynen öyle."

Gözlerim kesilmiş saçlarına takıldı. "Saçına ne oldu?"

Jamie de ellerini başında gezdirerek yanıtladı. "Şimdi bu işler şöyle oluyor. Aşırı endişeli ebeveynlere çocuklarının 'riskli' olduğu söylendiğinde, onlar da tüm o 'riskli' tavırların sona ermesi gerektiğine inanıyorlar. Güle güle uzun saçlar. Güle güle isyankâr müzikler. Güle güle muhteşem şiddet içerikli video oyunları." Abartılı bir

şekilde dudak büktü. “Demek istediğim, sadece satranç oynayıp caz dinleyebiliyorum. Şimdilik hayatım bunlardan ibaret.”

Bunları duyunca başımı iki yana salladım. “İnsanlardan nefret ediyorum.”

Jamie de dirseğiyle beni dürttü. “Bu yüzden arkadaşız ya.” Ve küçük bir turkuaz rengi balon daha patlatıp sakızını geri çekti. “Aslında geçen hafta annem beni zorla Whole Foods marketine götürdüğünde Anna’yı gördüm ama o beni tanımadı bile.”

“Sen bir şey söyledin mi?”

“Kibarca, aracıyla bir uçurumdan yuvarlanmasını önerdim.”

Sırıtiyordum. Onu gördüğüme ve bu saçmalığa tek başıma katlanmak zorunda kalmayacağıma çok sevinmiştim. Önümüzdeki ofisin kapısı açılıp da Bay Robins dışarı göz attığı sırada, bunu ona da söylemek üzereydim.

Adam bir bana bir Jamie’ye bakıyordu. “İçeri gelebilirsin, Mara.”

Jamie hızla ayağa kalktı. “Ben de elektroşok terapime geç kalıyordum zaten!” Sonra da bana dönüp göz kırparak, “Sonra görüşürüz, Mara Dyer,” deyip Bay Robins’e selam verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

İçeri girerken gülmemek için altdudağımı ısırtıyor, olması gerektiği gibi üzgün görünmeye çalışıyordum.

Bay Robins, “Oturabilirsin,” diyerek kapıyı kapadı.

Ben de rahatsız plastik sandalyelerden birine geçerek hakkımda verilen kararı dinlemeye hazırlandım.

“Önce birkaç şeyi açıklamak istiyorum, sonra da senden evrakları imzalamanı isteyeceğiz.”

“Tamam...”

“Horizons Gündüz Programı, ailenin seni kaydettirmek üzere olduğu bütünsel bir davranış değerlendirmesinin bir parçasıdır. Haftanın beş günü, sabah dokuzdan öğleden sonra üçe kadar, bir doktor raporuyla desteklenmiş haklı bir mazeretin olmadığı sürece

burada olman beklenir. Burada göstereceğin ilerleme, tamamen programa katılımına bağlıdır; grup terapilerine ve...”

“Peki ya akademik ilerlemem?” Daniel kadar parlak bir öğrenci olmasam da içinde üniversitenin olmadığı bir gelecek de planlarımda yoktu. Psikoterapideki maceralarımın bunu nasıl etkileyeceğini düşünmekten hoşlanmıyordum.

“Rehberlerin gözetiminde derslerine de devam edeceksin, Mara fakat Horizons’ta asıl önemli olan akademik değil *kişisel* başarılarındır.”

Bunun için sabırsızlanıyordum.

“Biraz önce de söylediğim gibi, katılım başarının en önemli unsurlarından biri. İki hafta sonra yapılacak olan bir değerlendirmeye, senin için doğru olanın buraya devam etmek mi yoksa yatılı merkezimize geçmek mi olduğuna karar verilecek.”

Yani bu bir testti. Gerçek dünyada hiçbir... sorunla karşılaşmadan idare edip edemeyeceğimi görmek için. *Yatılı* kelimesi zihnimde yankılanırken ben de annemle babamın umut dolu yüzlerine bakıyordum.

Bu, geçmem gereken bir testti.

13

Bay Robins, anlatacaklarını bitirdikten sonra bana bir kalem uzattı.

Annemle babam bu kısmı bana zaten anlatmışlardı; ‘bilgilendirilmiş onay formu’. Bunu onaylamak zorundaydım, Horizons’ın kuralları bunu gerektiriyordu. Ve buna teoride hiçbir itirazım olmamasına rağmen şimdi bu tuhaf yerde, bu rahatsız sandalyede, elimde kalemle otururken tereddüt ediyordum. Ama birkaç sessiz ve huzursuz saniyenin ardından, kendimi imza atmaya zorladım.

“Pekâlâ!” dedi Bay Robins ellerini birbirine vurarak. “Bunu da hallettiğimize göre, sana Phoebe Reynard’la ayarladığım tura çıkabilirsin. O da buradaki öğrencilerden biri. Evet,” başını imalı bir şekilde salladı, “buradaki herkes öğrencidir. *Hayat* öğrencisi.”

Ah, Tanrım.

“Herkesin bir eşi olur. Phoebe de seninki. Bu da çoğu egzersizde partner olacağınız anlamına geliyor. Normal okuldan o kadar da farklı değil, ha?”

Tabiiiii.

“Her an burada olabilir. Bu arada, çanta getirdin mi bugün?”

Gerçekten de getirmiştım. Burası okul olmasa da alışkanlıktan okul çantanı yanıma almıştım, bu yüzden başımı evet anlamında salladım.

“Bakabilir miyim?”

Uzattım.

“Kapıdan her girdiğinde bunu tamamen kontrol etmemiz gerekecek. Getirdiğin her şey kategorize edilecek ve yasak olanlara el konulacak.”

“Yasak derken...”

“Uyuşturucu, sigara, alkol, cep telefonu, dizüstü bilgisayar, çağrı cihazı...”

“Çağrı cihazı mı?”

Gülümsedi. “İnternet bağlantısı olmadığı sürece taşınabilir müzik çalarlara izin veriyoruz. Bu yüzden iPod’un,” kapüşonlu eşofman üstümün cebinden sarkan kulaklıkları gösterdi, “sorun olmaz. Cebinde başka bir şey var mı, Mara?”

“İp ya da hiçbir şey,” diye mırıldandım.

“Efendim?”

Kaşlarımı kaldırdım. “*The Hobbit*?”

Anlamamış gibi görünüyordu. “Bir ne?”

“Bir kitap,” diye araya girdi babam ve bana bakıp göz kırptı.

Bay Robins önce babama sonra da bana baktı. “Cebinde bir kitap mı var?”

Oflamamak için kendimi zor tutuyordum. “Cebimde bir şey yok demeye çalışmıştım.”

“Ah,” dedi. “O zaman boşaltmayı sorun etmezsin.”

Bu bir rica değildi ve bunlara alışmam biraz vakit alacaktı. Ceplerimi boşaltınca biraz bozuk para, bir paket şeker, bir fiş ve tabii iPod’um çıktı. “Bu kadar,” dedim omuz silkerek.

“Harika!” Hepsini geri alabileceğimi işaret etti.

Tam bitirmiştim ki kapıda uzun boylu; uzun, cansız, siyaha boyalı saçları olan bir kız göründü. “Bay Robins?”

“Ah, Phoebe. Phoebe Reynard, seni yeni eşin Mara Dyer’la tanıştırayım.”

Elimi uzattım. Kız ise yuvarlak yüzünün derinlerine gömülmüş gözleriyle, çekingen bir tavırla beni süzüyordu. Suratının geri kalan kısımlarıyla en ufak bir benzerlik göstermeyen hokka burnu, yolunu şaşırp kendini yanlış yerde bulmuş gibiydi.

Bitmek bilmeyen bir inceleme sürecinden sonra Phoebe terli ve titrek eliyle elimi tutup ateşe değmiş gibi hızla geri çekti.

Tuhaf. Sonra yeniden Bay Robins’e döndü.

“O halde siz gidebilirsiniz,” dedi o da. “Ben de annen ve babanla biraz konuşup onları personelle tanıştıracam, Mara. Phoebe... yapman gerekeni biliyorsun.”

Phoebe başıyla onay verdikten sonra tek kelime etmeden odadan çıkınca ben de annelere her şey yolunda işareti yapıp onu izledim.

Mekâna son derece uygun, moive edici resimlerle süslenmiş başka bir koridorda ilerliyorduk. Önünden geçtiğimiz yerler hakkında bilgi vermesini beklesem de Phoebe sessizliğini korudu. Ne güzel tur ama.

“Ee...” diye başladım. Bu gergin sessizliği nasıl bozmalı? “Şey, nasılsın?”

Hemen durup bana döndü. “Sana ne söylediler?”

Eyvah. “Hiç,” dedim yavaşça. “Sadece sohbet etmeye çalışıyordum.”

Phoebe rahatsız edici birkaç saniye boyunca beni izledikten sonra tam annemlerin yanına doğru kaçmaya niyetlenmiştim ki Jamie karşımda belirdi. Hazır olda duruyordu.

“Seni kurtarmaya geldim,” dedi.

Phoebe de mırıldandı: “Senin burada olmaman gerekiyor.”

“Dur, dur, kızma hemen canım.” Jamie gözlerini Phoebe’den ayırmamış olsa da sonraki sözcüklerinin hedefi bendim. “Sam seni almaya geldi mi?”

“Hayır,” dedim.

“O zaman on dakikamız var demektir. Bir şeye benzemelerini ister misin?”

Phoebe’ye baktım, ikimizi de görmezden geliyordu. Dudaklarının kıvıldığını görsem de hiçbir şey duymadım.

“Bunu gerçekten mi soruyorsun yoksa nezaketen mi?” diye sordum.

Jamie sırtıttı. “Sen de bize katılmak ister misin, Phoebe?”

“İşim var benim.”

Jamie kaşlarını çatı. “Ne işiymiş o, söyle lütfen?”

Phoebe bana bir bakış atarak, “Erkek arkadaşımı göreceğim,” dedi.

Annem, her topal satıcının bir kör alıcısı olur derdi ama Phoebe’nin durumunda bundan şüpheliydim.

Belli ki Jamie de benimle aynı fikirdeydi. Tısladı. “Yapma ama, ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Doğru,” diye sızlandı Phoebe ama bir yere de gitmedi. Hatta bunun yerine yere çöküp bir döşeme gibi uzandı. Bana kalırsa bu son derece kaygı vericiydi ama Jamie omuz silkmeyle yetindi.

Ona doğru uzanıp fısıldadım. “Öylece yere uzandı.”

Ama o başını iki yana sallıyordu. “Hiç önemi yok,” dedi o da fısıltıyla. Ve beni peşine takmadan önce ekledi: “Grup terapisini unutma, Phoebe.”

“Ee, nereye gidiyoruz?”

“Fark eder mi?”

Şık, deri, beyaz koltuklarla dolu bir açıklığa kadar peşinden gittim. Jamie, elleriyle işaret etti. “Burası ortak alan. *Duygularımızı* paylaştığımız yer.”

Sırtarak kanepelerden birine yerleştim. Croyden'daki ilk günümde Jamie'yle nasıl tanıştığımızı hatırlıyordum; aslında o kadar da uzun bir zaman olmamıştı ama bana, aradan milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. Bana tesisteki sosyal hiyerarşiyi anlatıp etrafı gösterdi. O da burada olduğu için çok şanslıydım.

“O surat ne?” diye sordu.

“Surat mı yaptım ben?”

“Hasret dolu görünüyordun.”

“Biraz *d j  vu* yaşıadım diyelim.”

Anlar gibi başını salladı. “Biliyorum. Bunu daha önce yapmışız gibi.”

Gülümseyip yeniden o tuhaf tişörtüne baktım ve sordum: “Nedir o?”

Jamie de tişörtünü gererek dans eden antik adamları gösterdi. “Ah, bu bir Yunan erkek korosu.”

“Aa.”

“Merak etme, kimse anlamıyor zaten.” Deri koltuğa yaslanarak kocaman gülümsedi.

Ben de başımı yana eğdim. “İkimizin de burada olması güzel, değil mi?”

Omuz silkti.

“Yani ben, Florida'daki onca davranış bozukluğu programının içinden seninkine denk geldiğime çok memnunum.” Bilmiş bilmiş bakıyordum. “Kader olsa gerek.”

Jamie çenesini okşadı. “Güzel bir düşünce,” dedi sonra da. “Ama *o kadar* da çok yok. Bunun kadar fiyakalı yok yani.” Boşluğun güzelleştirdiği odayı gösteriyordu. “Burası kalbur sti ailelerin sıyırmış çocuklarını gönderdiği yer, resim k ğıtlarına makarna yapıştırmamız gerekmiyor.” Duraksadı. “Burada sadece *ricciolin * le *yaratıcılık* sergilememize izin var.”

“Onun ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Çok şık bir şey, emin olabilirsiniz.”

“Sana güveniyorum o zaman,” dedim gençler odaya doluşmaya başladığı sırada. Jamie bıyık altından herkese bir yorum yapıyordu. “Phoebe psikopat olan,” dedi o içeri girince. “Tara kleptomman, Adam sadist, Megan ise ‘fobik’.”

Merakla devamını bekliyordum. “Peki ya sen?”

Bir süre cevap için kafa patlatıyor gibi göründükten sonra yanıtladı: “Bilge aptal.”

“Bu bir teşhis değil.”

“Sana göre öyle.”

Bunu duymazdan geldim. “Ben neyim peki?”

“Güzel soru ama buna hâlâ karar vermedim.”

“Cevabı bulunca haber ver,” dedim ve pek de şaka yapmıyordum. “Diğerleri nasıl?”

Jamie omuz silkmekle yetindi. “Depresyon, kaygı, yeme bozuklukları. Dikkat çekecek bir şey yok işte. Mesela Stella,” diye devam etti güçlü yüz hatları ve kıvrık, siyah saçları olan bir kıızı işaret ederek. “Neredeyse normal.”

“Neredeyse mi?” diye sordum arkamdan bana seslenildiğini duyduğum sırada.

“İşte buradasın!” dedi Bay Robins. Ebeveynlerim ve tanıştığımız gün olduğu kadar kusursuz ve pahalı giyinmiş olan Dr. Kells’le birlikte yanıma geliyordu. “Mara, Dr. Kells’le tanışmıştın,” dedi. “Kendisi klinik psikoloji bölümünün başkanıdır.”

Dr. Kells gülümsedi. Mat makyajı, ağzının etrafındaki çizgileri daha da derinleştiriyordu. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

Ben pek aynı fikirde değildim ama. “Ben de öyle.”

Bay Robins gözleriyle odayı tarıyordu. “Ee, Phoebe sana etrafı gösterdi mi?”

Yere uzanmadan önce mi uzandıktan sonra mı? “Evet,” diye yalan söyledim. “Çok yardımcı oldu.”

“Jamie’yle de tanışmışsın,” diye ekledi sonra, kanepeden kalkıp odanın diğer tarafındaki bir sandalyeye geçen arkadaşşıma bakarak.

“Croyden’den tanıyoruz biz,” dedim.

“Aa, ne tesadüf!”

O sırada annem uzanıp yüzümdeki saçları geri çekti. “Benim işe gitmem gerek tatlım.”

“Senin de grup terapisine,” dedi Dr. Kells gülümseyerek. “Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.”

Ama ben hislerinizi paylaşmıyorum.

Annemle babam bana sarılarak veda ettikten sonra Bay Robins kendi gitme sebeplerini saymış, Dr. Kells de, “Burada olmana gerçekten sevindim,” diyerek çıkıp gitmişti. Ben de onlara zorlama bir tebessümle karşılık verdikten sonra yaşıtlarıma döndüm.

Bazısı kanepeye yayılmış, bazısı koltuklara kurulmuş bazısı da yere çökmüş toplam on dört kişiydik. Çilli; kahve tonlarında bir fular ve kedi gözü gözlük takmış, kat kat, uzun bir etek giymiş, sırttan bir kadın, koltuklardan birinin koluna tünemişti. Otoriter bir tavırla ellerini birbirine vurunca bilezikleri şingirdadı.

“Başlamaya hazır mıyız?” diye sordu yeni çağ akımını benimsemiş gibi duran danışman.

Ve herkes, “Evet,” diye mırıldanarak karşılık verdi.

“Harika! Bugün aramızda çok özel biri var.” Bana bakıp gülümsedi. “Mara, bize kendini tanıtır mısın?”

Elimi hafifçe, el salları gibi havaya kaldırdım. “Adım Mara Dyer.”

Ve koro da, tıpkı filmlerdeki gibi bana selam verdi. “Merhaba, Mara.”

“Burada olmana çok sevindik, Mara. Ben Brooke. Şimdi seni biraz daha iyi tanıyabilmemiz için bize neteli olduğunu, vashını ve gizli, özel bir dileğini söylersen çok sevinirim. Biz de senin ardından aynı şeyleri paylaşmaya devam edeceğiz. Olur mu?”

Harika. "Providence'in dışındaki bir kasabadanım." On üç çift donuk göz bana bakıyordu. "Rhode Island'dan," dedim açıklamaya çalışarak. "On yedi yaşındayım," diye ekledikten sonra da, "Burada olmamayı dilerdim," diye bitirdim.

Dayanamamıştım. Bu espriyi anlayıp gülen sadece Jamie olmuş, geri kalanlar aval aval bakmaya devam etmişlerdi. Brooke ise kederli bir şekilde başını sallıyordu.

"Neler hissettiğini anlıyoruz, Mara. Bu büyük bir değişiklik. Pekâlâ, sağdan sola devam edelim o zaman," dedi ve solumdaki çocuğu işaret etti. Çocuk konuşmaya başlamış olsa da ben neler söylediğini duyamıyordum çünkü Phoebe yanımdaki boşluğa gelmişti ve yüzüme gelen nefesinin kokusu dikkatimi dağıtıyordu. Kucağıma, katlanmış bir kâğıt parçası bıraktı.

Bir aşk mektubu mu acaba? O kadar şanslı olabilir miydim? Kâğıdı açtım.

Ama bu bir aşk mektubu, hatta normal bir mektup bile değildi. Benim fotoğrafımdı; yatağımda uyurken çekilen bir fotoğraf. Dün gece giydiğim pijamalarla. Yüzüm kameraya dönüktü ama gözlerim görünmüyordu.

Üstleri çizilmişti çünkü.

14

Korkudan bir anda güçsüzleşmişim; sanki bir kuklaymışım, Phoebe de iplerimi kesmiş gibi.

“Çantandan düştü,” diye fısıldadı.

Birinin bana seslendiğini duyana dek bomboş gözlerle fotoğrafa bakmışım. Sonra onu cebime sokup tuvalete gitmek için izin istedim ve Brooke’un başını salladığını görünce çantamı kaparak fırladım.

İçeri girince de hemen kabinlerden birine dalıp çantamı karıştırmaya başladım. Garajda bulup okumaya karar verdiğim, muhtemelen üniversite yıllarımdan kalma ve babama ait olan karton kapaklı eski bir kitabı; kendimi hiç çizecek havada hissetmediğim karalama defterimi ve birkaç kalem ile kurşun boyalarımı çıkardım sonra.

Ve fotoğraf makinemi gördüm. Annemle babamın doğum günümde hediye ettiği makineyi. Ama bunu çantama koyduğumu hatırlamıyordum.

Cebimdeki fotoğrafı çıkarıp bakarken kalp atışlarım hızlandı. Ardından makineyi açıp menü tuşuna bastım ve bekledim.

Çekilen son fotoğraf ekranda belirince de bunun, elimdekiyle aynı fotoğraf olduğunu anladım.

Bir önceki fotoğraf da yine üstümde önceki gece giydiğim kıyafetlerle, uyurken çekilmiş bir pozdu. Fark eden tek şey vücudumun konumuydu. Ondan bir önceki fotoğraf ve ondan bir önceki fotoğraf da aynı şekilde.

Toplamda dört fotoğraf vardı.

Korkudan dizlerimin bağı çözülse de kabinin kapısına dayanarak destek aldım çünkü ayakta durmaya devam etmem gerekiyordu. Jude'un hayatta olduğunu, ben uyurken odama girip beni izlediğini ve bu fotoğrafları çektiğini kanıtlamanın bir yolu olup olmadığını düşünmek zorundaydım. Bu yüzden güçlükle nefes alırken fotoğraf makinesinin özelliklerini kurcalamaya koyuldum.

Ve bir zamanlayıcısı olduğunu gördüm.

Çantam buraya gelirken aranmıştı. Yani onu kontrol eden kişinin bu fotoğrafı görmüş olması gerekiyordu ama onların gözünde bu, yalnızca görüldüğü şeyden ibaret bir fotoğraftı. Uyurken çekilmiş bir fotoğrafım. Gözlerimi de kendi kendime karaladığımı düşünebilirlerdi.

Üstelik makineyi onlara ya da aileme göstermem de zamanlayıcıyı kullanarak fotoğrafların tümünü kendi kendime çektiğimi sanmalarına neden olabilirdi. Sebebi önemli değildi çünkü. Çok kısa bir süre önce zorunlu olarak bir psikiyatri koğuşunda tedavi görmüş biri idim ben. Yaptığım şeylerin sebebi asla önemli olmayacaktı artık.

Çığlık atmak istesem de bunu bastırmak zorunda kaldım. Ardından, makineyi ve fotoğrafı yeniden çantama koyup ortak salona döndüm ve öylece oturmak dışında yapacak bir şey bulamadım. Kaçık Phoebe de bana bakıp duruyordu.

Ama onu görmezden geldim ve kendimi bu olaylardan soyutladım. Bay Robins, dış dünyada nasıl olacağımı görmek üzere

beni test ettiklerini söylemişti ve benim, orada gayet iyi olacağımı göstermem gerekiyordu.

Seans nihayet bitince kafamı dağıtmak için Jamie'yle uğraşmaya başladım çünkü beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

"Croyden'i özlüyor musun?" diye sordum yapmacık bir rahatlıkla.

"Tabii ki. Özellikle de arka planda *Ateş Arabaları* açıkken kendimizi mutlu edecek konuşmalar yapmamızı istedikleri anlarda."

Teşekkürler, Jamie. "Dalga geçiyorum de?"

"Keşke. Ama en azından yemekleri güzel," dedi ögle yemeği için sıraya girerken.

Sıranın ön taraflarından acı bir çığlık duyulduğunda, yemekte ne olduğunu sormak üzereydim. Benim gibi, zaten diken üstünde olan biri için bu çok fazlaydı. Kızlardan biri gruptan ayrılırken ben de donakalmış bir şekilde onu seyrediyordum.

"Megan," diye fısıldadı Jamie kulağıma. "Zavallı kız her şeyden korkuyor. Bu çok sık yaşadığımız bir şey."

Bej renk bir pantolon ve fazlasıyla dar, kırışık, kısa kollu bir gömlek giymiş olan iri yarı bir danışman, sıranın ön kısmından Megan'ın yanına, diğer taraftaki duvara doğru ilerlemeye başladı. Kızcağz eliyle bir şey göstermeye çalışıyordu.

Yapılı, gülünç derecede yakışıklı bir "öğrenci" Megan'ın parmağıyla gösterdiği tarafa doğru ilerleyip eğilince ben de olacağını görmek için parmak ucumda yükseldim.

"Bu bir küpeli yılan," dedi iki eliyle yerden alıp kaldırarak.

Bunu duyunca derin bir nefes aldım. Çok da...

Çocuk yılanı ikiye ayırırken Megan bir kez daha çığlık attı.

Öylece kalakaldım, gözlerime inanamıyordum. Sonra öfkelenmeye başladım ve bunu benimsedim, korkmaktan çok daha iyiydi. Modern insandan çok bir kro-magnona benzeyen, yüzünde mutlu

bir ifadeyle yılanın parçalarını beyaz halıya bırakan çocuğun yanına gitmek için sıradan ayrıldım.

Benim neredeyse iki katım kadar olmasına rağmen gözlerinin içine bakıyordum. “*Derdin ne senin?*”

“Kızmış gibisin,” dedi sakince. “Alt tarafı bir yılan.”

“Sen de alt tarafı bir dangalakısın.”

Jamie yanıma gelip yerdeki berbat görüntüye baktı. “Görüyorum ki sadist üyemiz Adam’la tanışmışsın.”

Adam da tek eliyle onu duvara iterek karşılık verdi. “En azından ibne değilim.”

Herkes alkış tutmaya ve “Kavga! Kavga! Kavga!” diye tezahürat yapmaya başlamıştı ki danışmanlardan birinin gür ve boğuk sesi araya girdi. “Ayrılın!”

Ama Jamie irkilmemişti bile. Hatta pis pis gülerек kendisini duvara çivileyen Adam’a bakıyordu. “Vursana,” dedi tahrik edercesine alçak bir sesle.

Adam bu dileği memnuniyetle yerine getirecek gibi görünüyordu; yumruk atmak için gerildi fakat tam o sırada gelen danışmanlar onu yakalayıp kollarını arkasında birleştirdiler. Boynu ve kollarındaki damarlar belirginleşmiş, dövmelelerini hareket eder gibi göstermeye başlamışlardı. Saçları neredeyse asker tıraşı denebilecek kadar kısa ve altındaki kafa derisi tamamen kırmızıydı. Dürüst olmak gerekirse son derece komik görünüyordu.

“Wayne,” diye seslendi Brooke ilk gelen danışmana. “Adam’ı sakinleştirin. Jamie, seninle de bu meseleyi sonra konuşacağız.”

“Hangi meseleyi?” diye sordu Jamie masum bir ses tonuyla. “Ben bir şey yapmadım ki.”

Başka bir yetişkin, atkuyruklu bir adam Brooke’a dönerek onu yalanladı. “O başlattı.”

Ama Jamie de hemen ona döndü. “Ben hiçbir şeyi başlatmadım, sevgili Patrick. Adam gereksiz yere bir sürüngenin hayatını sonlandırırken ben de sakın fakat kızgın bir tavırla burada dikiliyordum.”

“Saat ikide,” dedi Brooke sert bir ifadeyle. “Drama terapisini kaçıracaksın.”

“Tüh.”

Güldüm. Etrafımızdaki insanların birbirlerine bakıp fısıldaşmaları Jamie’nin hoşuna gidiyor gibiydi.

“Epey taşaklı bir hareketti.”

“Hangisi?”

“Sana gerçekten vurmasını ister gibi görüldüğün an.”

Jamie düşünüyor gibi görünüyordu. “Sanırım gerçekten istedim. Komik ama buraya gelmek beni *daha da* kavgacı yaptı sanki.”

“Hımm,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Aklıma babamın söylediği bir şey geldi.”

Ne olduğunu sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Adi suçtan yargılanan bir adamı yüksek güvenlikli cezaevine yerleştirirsen, oradan tecavüzcü ve yağmacı olarak çıkar.”

“Aynen öyle,” dedi Jamie de başını sallayarak. “Evet. Bir şeylere vurma isteğim tamamen personelin neşesine bağlı ve son zamanlarda her şeyi aşırı derecede can sıkıcı buluyorum. Ve herkesi.” Sıranın sonuna yaklaşırken Wayne’in herkese plastik bir bardak uzattığını görünce Jamie’ye döndüm.

“Önce ilaç, sonra yemek,” dedi o da.

“Herkese mi?”

“Bu da paketin bir parçası.” İlerledi. “İlaç terapisi ile konuşma terapisi bağlantılı ilerler vesaire vesaire vesaire.” Sıra ona gelmişti. Başlamak üzere olan kavgayı durduran danışmanın uzattığı plastik bardakları aldı.

"Selam Wayne," dedi neşeyle.

"Merhaba Jamie."

"Fondıp," Jamie bardakları sırayla kafasına dikti.

Sonra Wayne bana baktı. "Sıra sende."

"Ben yeni..."

"Mara Dyer," dedi iki bardak da bana uzatarak. Birinde su, diğlerinde ise ilaçlar vardı. Biri hariç ne olduğunu bilmediğim ilaçlar.

"Bunlar ne?"

"İlaçların."

"Ama ben bunların hepsini kullanmıyorum ki."

"Bu konuyu Dr. Kells'le daha sonra konuşabilirsin ama şu anda hepsini içmen gerekiyor."

Gözlerimi kısıtım.

"Kural kuraldır," dedi omuz silkerek. "Hadi."

İlaçları alıp yutkundum.

"Ağzını aç bakalım."

Bu sözünü de dinledim.

"Güzel."

Altın yıldız falan almayacak mıyım? Bunu yüksek sesle söylemek istesem de kendime engel oldum, onun yerine güçlkle yürüyerek Jamie'nin peşinden gittim. Birlikte yemek yedik. Şaşırtıcı bir şekilde güldüm bile.

Tam bu yerin o kadar da korkunç olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım ki odanın köşesinde bekleyen Dr. Kells'i gördüm.

"Mara!" dedi el sallayarak. "Ben hazırım."

Jamie, "İyi şanslar," dedikten sonra masadan kalktı.

Şansa ihtiyacım yoktu. Geçirdiğim kötü gece ve daha da kötü sabaha rağmen, senaryoyu zaten biliyordum ve bunu halledebilirdim.

Ama ben yemek salonundan çıkarken bileğime sarılan parmaklar beni bir köşeye çekti. Başımı kaldırınca Phoebe'ye ait

olduklarını gördüm ve arkama baktım ama diğerlerinin görüş alanından çıkmıştık.

“Rica ederim,” dedi, sesinden herhangi bir şey anlamak mümkün değildi.

Kolumu ondan kurtardıktan sonra sordum: “Ne için? Fotoğrafi çantamdan çaldın diye mi?”

Yüzü, ifadesiz bir maske takmış gibiydi. “Gözlerini düzelttiğim için.”

15

Yani gözlerimi oyan psikopat Phoebe'ydi. Jude değil. Hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim. Jude fotoğrafı çekip bugün bulmam için elinden geleni yapmıştı. Ve bu gerçekten korkutucuydu.

Ama gözlerimi oymadığı için sevinliyordum. Nedenini bilmiyordum ama bu beni sevindirmişti.

Ben başka bir şey söyleyemeden Phoebe uzaklaştı. Derin bir nefes alıp uzun koridorda Dr. Kells'in peşinden gitmek için kendimi zorlarken duvarlar da üzerime üzerime geliyor gibiydi. Phoebe dengemi kaybetmeme neden olmuştu ve benim kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bana on beş kilometre gibi gelen bir yürüyüşten sonra, koridorun sonundaki kapısı açık olan odaya ulaşmayı başardım. Dr. Kells çoktan içeri girmişti.

Bu oda da diğerleri gibi beyazdı ve içinde mobilya namına bulunan tek şey açık renk bir ahşap masa ile beyaz sandalyelerdi ki onlar da mekânın büyüklüğü içinde ufakık kalıyorlardı. Dr. Kells masanın arkasına oturmuştu, bir adam ise onun yanında ayakta duruyordu.

Gülümseyerek sandalyelerden birine oturmamı işaret etti. Ben de itaatkâr bir tavırla hemen harekete geçtim ama sandalyeyi neredeyse ıskalıyordum. Tuhaf.

“Turun nasıl geçti?” diye sordu.

“Güzel.” Yine yalan söylemiştim.

“Harika. Seni Bay Vargas’la tanıştırmak istiyorum,” diyince yanındaki adam gülümsedi. Kıvrık saçlı, gözlüklü, genç –muhtemelen yirmili yaşlarda– biriydi. Aslında bir bakıma Daniel’a benziyordu.

“Doktor Vargas bir nöropsikolog. Burada kafa travması ya da sorunlarına yol açan başka akut rahatsızlıklar geçiren bazı öğrencilerimizle çalışıyor.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

“Ben de,” dedi, hâlâ ağzı kulaklarındaydı. Sonra da kapıya doğru ilerledi. “Teşekkür ederim, Dr. Kells.”

“Benim için bir zevkti.”

Ve Bay Vargas kapıyı kapayınca baş başa kaldık. Dr. Kells masasından kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu, gülümsüyordu. Elinde ne bir kâğıt ne de kalem vardı, beni... izlemeye başladı.

Odadaki hava giderek ağırlaşıyor, saniyeler dakikalara dönüşürken beynimdeki düşünceler de aynı ölçüde yavaşlıyordu. Ya da sadece, bu devasa odada zaman normalden daha esnekti. Gözlerim etrafı tarayıp bir saat arasa da bulamadım.

“Evet,” dedi sonunda. “Bence neden burada olduğunu konuşarak başlayabiliriz.”

Gösteri zamanı. Hafızamın derinliklerinden TSSB’nin semptomlarını bulup çıkarmaya çalıştım. Ona gösterdiğim her belirtinin şizofreni ya da daha kötü teşhisler yerine *bunu* işaret etmesine çabalayacaktım.

“Buradayım,” dedim dikkatle, “çünkü bir travma atlattım. En yakın arkadaşım öldü.” Haklı bir duraksama. “Bu benim için

oldukça zordu, onu düşünmeden edemiyorum. Halüsinasyonlar gördüm ve geçmişte yaşadığım şeyleri.” Durdum. Bu kadarı yeterli olur muydu acaba?

“Ailen bu yüzden Florida’ya taşındı,” dedi.

Evet. “Doğru.”

“Ama sen buraya bu yüzden gelmedin.”

Yutkundum. “Sanırım bunu hâlâ atlatamadım.” Masum görünmeye çalışsam da tek yapabildiğim gerginliğimi belli etmek oldu.

Dr. Kells başını salladı. “Kimse senden bunu beklemiyor zaten. Benim sorduğum, neden *burada* olduğunu bilip bilmediğin. Şu anda.”

Ah. Jude meselesini duymak istiyordu; hayatta olduğuna inandığımı. Ona bir cevap vermem gerektiğini biliyordum ama bu denge ipinde yürümek gibiydi. Fazla dikkatli konuşursam onu yönlendirmeye çalıştığımı anlar, fazla açsözlü davranırsam da olduğumdan daha deli olduğumu düşünebilirdi.

Bu yüzden şöyle demeye karar verdim. “Babam vurulmuştu. Ben... ben onun öleceğini düşündüm ve deliye döndüm. Polis merkezine gidip bağırmaya başladım. Kendimde... hiç kendim gibi hissetmiyordum. Kaldırması çok güç bir şey.” Midem çalkalıyordu, konuyu kapatmasını umdum.

Ama beklediğim olmadı. “Polis merkezinde erkek arkadaşından bahsetmişsin. Jude.”

Adını duymaktan bile nefret ediyordum. “Eski.”

“Ne?”

“Eski erkek arkadaşım.”

“Eski erkek arkadaşın. Eski erkek arkadaşın Jude’dan bahsetmiş, onun da orada olduğunu söylemişsin.”

Kırmızı *CLAIRE İÇİN* kelimeleri Dr. Kells’in arkasındaki beyaz duvarda belirdi. Az kalsın ürpertiyle titreyecekken kendime engel olmayı başardım.

“Dosyadaki bilgiler erkek arkadaşının –eski erkek arkadaşın, özür dilerim– ve arkadaşların Rachel ile Claire’in, Rhode Island’daki Tamerlane Eyalet Akıl Hastanesi yıkıldığında öldüğünü söylüyor.”

“Evet.” Adeta fısıldıyordum.

“Ama sen Jude’un orada olduğunu söylemişsin,” dedi tekrar. Hiçbir şey söylemedim.

“Onu o geceden sonra bir daha gördün mü, Mara?”

Taş kesildim. Ses tonumu ayarlayarak cevapladım. “Bu imkânsız olurdu.”

Dr. Kells dirseğini masaya, başını da eline yasladı. Anlayışlı bir ifadeyle bana bakıyordu. “Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Şaşırt beni. “Bilemiyorum.”

“En yakın arkadaşının ve erkek arkadaşının ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu düşünüyorum.”

“Eski!” diye bağırdım, kahr etsin.

Oysa Dr. Kells irkilmedi bile. Hâlâ sakindi. “Jude ile aranızda bir şey mi oldu, Mara?”

Güçlkle nefes alıyordum ama bunu fark edememiştim. Gözlerimi kapadım. *Kendine hâkim ol.*

“Lütfen bana doğruyu söyle,” dedi nazikçe.

“Ne fark eder ki,” dedim. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Lanet olsun.

“Aksi takdirde sana yardım etmemiz çok zor olur ve ben gerçekten sana yardımcı olmak istiyorum.”

Sessiz kalmayı seçtim.

“Biliyorsun,” dedi arkasına yaslanarak. “Bazı gençler yıllardır bu programdalar. Burada başlayıp yatılı merkezimize geçtiler ve o zamandan beri de oradalar. Ama senin buna ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum. Bence burası senin için sadece bir durak. Gitmen gereken yere ulaşmana yardımcı olacak bir durak. Son altı ayda

yaşadıkların hayatını biraz yoldan çıkardı ki bu da gayet anlaşılır bir durum. Korkunç bir kaza atlattın.”

Kaza değildi.

“En yakın arkadaşın öldü.”

Onu ben öldürdüm.

“Taşındınız.”

Yaptıklarımı unutayım diye.

“Öğretmenin öldü.”

Çünkü bunu ben istedim.

“Baban vuruldu.”

Çünkü ben, birini bunu yapmaya zorladım.

“Bunlar, çoğu insanın hayatları boyunca yaşadığı travmalardan bile fazla ve sen hepsini altı ay içinde yaşadın. Ve bu konu hakkında konuşmamızın sana yardımcı olacağını düşünüyorum. Daha önce başka terapistlere gittiğini biliyorum...”

Senden daha çok sevdiğim terapistlere.

“Ama şimdi buradasın ve burada olmak istemesen de bunun aslında bir vakit kaybı olmadığını fark edebilirsin.”

Gözyaşlarım artık daha hızlı akıyordu. “Ne söylememi istiyorsunuz?”

“Jude’la aranızda neler oldu?”

Boğazım acıyor, burnum gözyaşlarım yüzünden kaşınıyordu.

“O... beni öptü. Ben istemediğim halde.”

“Ne zaman?”

“O gece. Onun...”

Öldüğü gece, diyecektim neredeyse. Ama ölmemişti, hâlâ hayattaydı.

“Başka bir şey yaptı mı?”

“Denedi.” Ve sonra Dr. Kells’e o geceyi, Jude’un neler yapmaya çalıştığını anlattım.

“Tecavüz etti mi?”

Başımı hiddetle iki yana salladım. “Hayır.”

“Ne kadar ileri gitti peki?”

Başım alev alev yanıyordu. “Beni duvara yapıştırdı ama...”

“Ama ne?”

Ama ben onu durdurdum. “Başka bir şeyin olmasına fırsat kalmadan bina çöktü.”

Dr. Kells başını yana eğdi. “Ve o ölürken sen kurtuldun.”

Hiçbir şey söylemedim.

Hafifçe öne eğildi. “Jude sana yapmak istemediğin şeyler yapmanı söylüyor mu, Mara?”

Demek Jude’un omzumda durup bana kötü düşünceler fırlatılan bir şeytan olduğunu düşünüyordu. Kadını kollarından tutup sarsmak istedim.

“Jude’un sağ olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu bir kez daha.

Kusursuzca ütülenmiş ipek bluzunun yakasından tutup onu silkelemek ve “O *gerçekten* hayatta,” diye bağırarak istiyordum. Bunun yerinde sadece “Hayır,” demek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Dr. Kells iç çekti. “Mara, yalan söylediğinde tedavini buna göre düzenlemem gerekiyor. Ve sana patolojik bir yalancıymışsın gibi davranmak istemiyorum. Sana güvenebilmek istiyorum.”

Esas doğruyu söylersem bana güvenmeyecekti ama o anda ikna edici yalanlar söylemeyi de beceremiyordum. “Hayatta olduğunu düşünmüyorum,” dedim tutarlı bir ifadeyle. “Öyle olmadığını biliyorum. Ama bazen...” Debelenip duruyordum.

“Bazen...”

“Bazen bu beni korkutuyor, anlıyor musunuz?” Lafi dolandırıyordum. “Öyle olabileceği fikri. Dolabımda ya da yatağımın altında saklanan bir canavar gibi.” İşte. Belki bu ona, beni o kadar da deli göstermeden duymak istediği şeyi verebilirdi.

Başını sallıyordu. “Seni tamamen anlıyorum. Bence bu korkun son derece mantıklı ve burada olduğun sürede üzerinde çalışmak istediğim şeylerden biri bu.”

Rahat bir nefes aldım. “Benim de.” Yine yalan söylüyordum. “Diyelim ki Jude o gün akıl hastanesinde ölmedi.”

Bugün çalışalım demek istememiştim. “Pekâlâ...”

“Var sayalım ki Florida’da.”

“Tamam...”

“Sence burada ne yapıyor olabilir? Neden korkuyorsun?”

Tehlikeli bölgedeydim ama bu sorudan nasıl kaçacağımı da bilemiyordum. “Beni... beni takip etmesinden.” Ki ediyordu da.

“Neden sadece senin peşine düşmek için onca yolu tepip Florida’ya gelsin?”

Kesilmiş kedi. Aynamdaki kanla yazılmış sözcükler ve fotoğrafları hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı. “Beni korkutmak için.”

“Bunu neden istesin peki?”

Çünkü onu öldürmeye çalıştım ve kardeşini öldürdüm.

Aklıma gelen cevaplar bunlardı ama elbette onları telaffuz edemezdim. Bunun yerine başımı iki yana sallayıp sordum: “En başta neden beni taciz etmek istedi?”

“Bunlar farklı sorular, Mara. Tecavüzcüler...”

“Jude bana tecavüz etmedi.”

Dr. Kells bana gereğinden biraz daha uzun bir süre baktı.

“Etmedi. Ben...” Onu, buna fırsat vermeden öldürdüm. “Etmedi,” dedim sonra sadece. “Siz ne diyardunuz?”

“Tecavüz güçle ilgilidir diyordum, seksle değil,” diye başladı. “Başka bir insan üzerinde kontrol sahibi olabilmek için gücünü ya da koz olarak bu tehdidi kullanırlar.”

“Yani belki, hayatta olsaydı ki değil, beni kontrol edebildiğini göstermek için peşime düşebilirdi. Beni korkutabildiğini göstermek için.” Bu son derece mantıklıydı.

Dr. Kells dikkatle bana bakıyordu. “Bugün bana pek çok şey söyledin, Mara. Ve ben de bir süre bunları düşüneceğim. Ama eğer istersen, şu anda ne düşündüğümü de sana söyleyebilirim.”

Fikirlerini duymak için, bir insanın lavınan yaptırmasına duya-bileceği kadar hevesliydim. “Elbette.”

“Polis merkezindeyken dedektiflere Claire ve Rachel’ı senin öldürdüğünü söylemişsin.”

İşte geliyor.

“Bu da bana, en yakın arkadaşının ölümünden kendini sorumlu tuttuğunu, kendini çok suçlu hissettiğini düşündürüyor. Aileni Florida’ya taşınmak zorunda bıraktığın için. O zamandan beri ailenin başına gelen her şey için. Senin iki travma atlattığını düşünüyorum: Jude’un cinsel tacizi ve binanın çöküşü. Ve bir şekilde, Jude’u, yapacağı şeyden alıkoyanın sen olduğunu düşünmenin kendini daha güçlü hissetmeni sağladığını düşünüyorum. O zamandan beri yaşanan her olumsuz olayda ya da tesadüfte, onları senin tetiklediğini ya da gerçekleşmelerine senin sebep olduğunu düşünmek, aslında sahip olmadığın seviyede bir kontrolünün olduğu duygusunu yaşattırıyor. Oysa bilinçaltında böyle bir kontrolünün *olmadığını* biliyorsun ve bu da Jude’un aslında hayatta olduğu yönündeki korkunu tetikliyor.”

Birileri bana sürekli deli olduğumu söylerken, akıl sağlığımı nasıl koruyacağımı bilemiyordum. “Bu gerçekten ilginç,” dedim ağır ağır konuşarak.

“Sana bir şey sorabilir miyim, Mara?”

Hayır deme şansım var mıydı ki? “Tabii.”

“Ne istiyorsun?”

Başımı eğdim. “Şu anda mı?”

“Hayır, genel olarak.”

“Ben... ben,” düşünmeye çalışıyordum. Ne *istiyorum*?

Geri dönmeyi mi? En büyük derdimin, Claire'in en yakın arkadaşımı çalması olduğu günlere? Claire'le bile *tanımadan* öncesine? Jude'la?

Ama tüm bunlar, Noah'dan da öncesi demekti.

Zihnimde onu, önümde diz çökmüş, ayakkabılarımı bağlarken görüyordum. Mavi gözlerini çevreleyen siyah kirpiklerinin altından bakıp o çok sevdiğim çarpık gülümsemesini sergilerken. Geçmişe dönmek, onu kaybetmek istemiyordum. Tek istediğim...

"İyi olmak," dedim sonunda. Ailem için. Noah için. Kendim için. Zorla hastaneye yatırılmak yerine erken kabul gibi derterimin olmasını istiyordum. Asla normal olamayacaktım ama belki de normale benzer bir hayat sürmenin bir yolunu bulabilirdim.

"Bunu söylemene çok sevindim," dedi Dr. Kells ve ayağa kalktı. "İyi olmana yardım edebiliriz ama bunu senin istemen lazım. Aksi halde yapabileceğimiz bir şey kalmaz."

Başımı evet anlamında sallayarak ben de ayağa kalkmaya çalıştım ama sendeledim. Masaya tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım ama sinir hücrelerim o kadar ağır çalışıyordu ki sadece öne doğru uzanıp kaldım.

Dr. Kells elini sırtıma koydu. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

Sözcüklerinin yankılandığını duyuyordum... Başka birinin sesinden.

Ve zihnimde.

Dr. Kells'e bakınca endişeli olduğunu gördüm. Başımı sallayarak evet demeyi başarsam da bu hareket, düşüncelerimi bulanıklaştırdı. Neyim vardı benim böyle?

"Neyin var?" diye sordu o da. Merakla bana bakıyor, kendini tuhaf hissetmeme sebep oluyordu. Bir şeyler olmasını bekliyor gibiydi.

Paranoyak olmaya başlıyordum. Şüpheci.

Ben konuşmaya çalışırken Dr. Kells de görüş alanımdan çıktı.

“Su ister misin?” diye sorunca bir yankı daha duydum, bu seferki çok daha uzaktan geliyordu.

Ama başımı sallayarak yanıt vermiş olacağım ki Dr. Kells beni oturtup hemen döneceğini söyledi. Kapının açılıp kapandığını duydum.

Ve sonra bayıldım.

16

ÖNCESİ

Calcutta, Hindistan

Yanağımı arabanın açıklığına yaslayıp perdenin arkasından dışarıyı, ağaçların gövdelerini saran o kalın, yeşil örtüleri ve krem rengi çiçek açan dallarımı izlemeye başladım. Üstümüzdeki dallardan, dokunabileceğim mesafeye kadar sarkan sarmaşıklar umurumda bile değildi ama. Çünkü ben, parlak yapraklarla ve kayaların üstünü kaplayan yosunlarla örtülü bu yeşil dünyayı; yabancıçeklerini ve günbatımının rengârenk boyadığı dünyayı gayet iyi biliyordum. O yüzden de hiç ilgimi çekmiyordu. Oysa içinde bulunduğumuz arabanın küçükçük dünyası benim için yeni ve son derece büyüleyiciydi.

“Kendini kötü mü hissediyorsun?”

Beyaz adamın söylediği şeyi ve sesindeki soru tonlamasını duyabiliyor fakat ne dediğini anlamıyordum. Sesi de arabanın içinde olduğumuz için biraz güçsüz geliyordu zaten. Yüzüne bakma zahmetine bile girmedim.

Sonra araba sarsıldı ve küçük pamaklarım, tutunduğum konforlu yastıklara gömüldü. *Kadife*, demişti adam merakla okşadığım ilk

sefer. K rkler ve tenlerden oluşan eski dünyamda böylesine yumuşak bir şey olmadığı için, tamamen yeni bir hisle karşı karşıyaydım.

Fillerden bile daha yavaş ilerlediğimiz için nemli ormandan kuru toprağa, yeşilden de kahverengi ve siyaha geçebilmemiz günler sürmüştü. şimdi ise etrafımızı saran dumanın keskin kokusu sandal ağacıyla karışıp arabamıza doluyordu.

Atlar yavaşlayıp da yeniden dışarı bakmamı mümkün kılınca, gördüğüm manzara karşısında şoke oldum.

Daha önce hiç görmediğim kadar büyük, hareketsiz yaratıklar suyun üzerinde duruyordu. Zayıf gövdeleri göge doğru uzanırken, üstlerinde de hareket etmedikleri halde bir sürü adam vardı. Yine tanıyamadığım metalik ve tuhaf sesler de duymaya başlamıştım. Etraftaki baharatların tadı dilimin üzerinde gezerken burnum da nemli toprak kokusuyla doluyordu.

Sonra beyaz adam, uzanıp yaratıkları gösterdi ve “Gemiler,” dedi titreyen kolunu indirirken. Kaslarının güçsüz olduğunu fark edebiliyordum. Hemen ardından da güçlükle nefes alarak arkasına yaslandı zaten. Sonra durduk ve arabanın kapısı açıldı. Dışarıda duran kibar yüzlü, mavi giysili bir adam bana elini uzatıyordu.

“Gel,” dedi anladığım bir dilde. Sesi güneşte ısınan sular gibi olan bu adamdan korkmuyordum, bu yüzden gittim. Yolculuğumuz boyunca daha önce arabadan indiğimizde yaptığı gibi, beyaz adamın da beni izlemesini bekliyordum ama bu defa gelmedi. Onun yerine kapıya doğru yanaşıp yüzünü yine o karanlıktan ayırmadan mavili adama siyah bir kese verdi. Kolunun yine titrediği gözümden kaçmadı.

“Her hafta sonu, kız da yanında olduğu sürece, buraya gelerek  alışanlarımdan yeni bir kese alabilirsin.”

Mavili Adam keseyi alıp başıyla selam verdi. “Beyefendi çok cömert.”

Beyaz adam bunu duyunca güldü. “Doğu Hindistan Şirketi cömert esas.” Sonra beni yeniden arabaya çağırdı, ben de gittim. Beyaz adam elimi açmamı işaret ediyordu.

Açtım ve adam elime soğuk ve parlak bir şey bıraktı. Elinin derisi ise o kadar kuruydu ki tiksindim.

“Kendine güzel bir şeyler alsın,” dedi sonra Mavili Adam’a.

“Tabii efendim. Adı nedir?”

“Bilmiyorum. Danışmanlarım onu söylemeye ikna etmeye çalıştılar ama konuşmayı reddediyor.”

“Anlıyor mu peki?”

“Hintçe ya da Sanskritçe sorulan sorulara başını sallayarak yanıt veriyor, yani bence evet. Üstelik zeki bir kıza benziyor, İngilizce’yi de çabuk öğrenecektir.”

“Güzel bir gelin olacak.”

Beyaz adam yine, hatta bu kez daha da çok güldü. “Karım bu fikirden pek hoşlanmaz bence. Hayır, bu kız benim mirasçım olacak.”

“Onu almaya ne zaman geleceksiniz?”

“Bugün Londra’ya doğru yola çıkıyorum. Oradaki işlerim, en az bir altı ay kadar sürer fakat hemen sonrasında, belki yanıma karım ve oğlumu da alarak dönmeyi planlıyorum.” Öksürüyordu.

“Su ister misiniz?”

Adamın öksürükleri daha da şiddetlendi fakat yine de elini sallayarak istemediğini belirtti.

“Yolculuğa çıkabilecek kadar iyi misiniz?”

Beyaz adam öksürük krizi geçene kadar bu soruyu yanıtlamadı, sonra da, “Nehir tuttu sadece. Biraz temiz su bulup biraz da dinlensem bir şeyim kalmaz,” dedi.

“Karım sizin için bir şeyler yapabilir belki?”

“İyiym ben, teşekkür ederim. Croydon’la askeri okuldan sonra tıp okudum, başının çaresine bakabilirim. Ama artık gitmem lazım. Kendine de ona da iyi bak.”

Mavili Adam başını salladıktan sonra beyaz adam arabanın içinde kayboldu ve kapıları kapandı.

Ardından Mavili Adam arabanın şoförüne gidip kendi dilinde, bizim dilimizde konuşmaya başladı.

“Kurutulmuş sarımsak, limon suyu, bal, demirhindi ve zerdeçalla bir karışım yap ona. Saatte dört defa da içir.” Sonra keseden çıkardığı iki parlak çemberi adamın eline bıraktı. Beyaz adamın bir defasında *arabacı* diye seslendiği adam da başını sallayarak dizginleri kaldırdı.

“Bir dakika.” Mavili Adam elini kaldırdı.

Arabacı da bekledi.

“Kızı bulduklarında sen de orada mıydın?”

Arabacı kısa bir süreliğine bana bakıp gözlerini kaçırdı. Ardından da başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır ama arkadaşım, bir hamal oradaymış.” Başka bir şey söylemedi, onun yerine elini, iç geçirerek adama iki gümüş halka daha veren Mavili Adam’a doğru uzatıp açtı.

Bunun üzerine, arabacı eksik dişlerini göstererek gülümsedi ve bana baktı. “Onun dinlemesini istemiyorum.”

Mavili Adam da bana döndü. “Gidip biraz gezebilirsin,” dedi gemileri göstererek.

Ben de başımı sallayarak gider gibi yaptım ve arabanın öteki tarafına gizlenerek onları dinlemeye başladım.

İlk konuşan Mavili Adam oldu. “Ne duydun?”

Arabacı da kısık sesle cevap verdi. “Prayaga’dan çıktıkları birkaç günlük bir yolculukta kaplan avlıyorlardı. Hayvanı, fillerin üzerinde ormana kadar izlemişler ama sonra kafilе birdenbire durmuş. Ne tatlılar ne de sopalar, filleri yerlerinden kımıldatamamış. Bu aptal

da,” arabaya vurdu, “yaya devam etmeyi teklif etmiş ama ona eşlik eden yalnızca üç kişi olmuş. Bir tanesi yabancıymış, beyaz adamın rehberi herhalde. Diğeri bir aşçı, sonuncusu da avcı. Hamalın, yani arkadaşımın kardeşi.”

“Devam et.”

“Hayvanın izlerini, uzun çimenlere kadar takip etmişler. Tüm avcılar, uzun çimenlerin ölümü sakladığını bilir. O yüzden arkadaşımın kardeşi, avcı da geri dönmek istemiş ama diğer adam ilerlemekte ısrar edince beyaz adamın tavrı da ondan yana olmuş. Aşçı da onların peşine takılmış fakat avcı, her şeye rağmen karşı çıkıp tek başına kalmış. Sonrasında da onu gören kimse olmamış.”

“Ne olmuş peki?” Mavili Adam korkmuş gibi değil de merak etmiş gibi duruyordu.

“Üç adam, saatlerce kaplanın izlerini sürmüşler. Ta ki izler, bir kan gölünde kaybolana dek.”

“Hayvanın avından kalan kanlar mı?”

“Hayır,” dedi arabacı. Atlar da ayaklarını yere vurup kişniyorlardı. “Eğer kaplanın avından kaynaklı bir sahne olsaydı bu, oradan ayrılan ayak izleri de olurdu. Et parçaları, kemikler, deri, tüyler falan. Ama hiçbir şey yokmuş. Ne bir leş ne de post. Üstelik sinekler bile gelmemiş. Sonra kan gölünün etrafını, çimenleri incelemişler ve kana bulanmış ayak izleri görmüşler. Bir insana, bir çocuğa ait izler.”

“Onlar da bu kıza mı gidiyormuş?”

“Evet,” dedi arabacı. “Bir ağacın gövdesine yaslanmış uyuyormuş. Elinde de bir insan kalbi varmış.”

17

Gözlerim açılınca rüyamdaki canlı renkler, yerini yeniden beyazlığa bıraktı. Tavana bakıyordum. Uzanmıştım. Ama yatağımda ya da evimde değildim. Nabzım aşırı hızlı, vücudumsa terden sırlıslılandı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Ses, rüyamdan kalan son izleri de alıp götürünce kaskatı kesildim, gıcırdayan dirseklerimden güç alarak doğruldum ve sesin kime ait olduğunu görmeye çalıştım. Kahverengi atkuyruğu olan bir adam görüş alanıma girdi. Onu tanıyor fakat adını hatırlamıyordum.

“Kimsiniz?” diye sordum, tedbirli olmaya çalışıyordum.

O da gülümsedi. “Ben Patrick, bayıldın. Şimdi nasılsın?” diye sordu tekrar.

Gözlerimi kapadım. Kendimi hasta hissetmekten bıkmıştım. “İyiyim,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

O sırada Patrick’in arkasında Dr. Kells belirdi. “Korkuttun bizi, Mara. Hipoglisemin mi var?”

“Ne?” Kalbim hızlı atmaya devam etse de algılarım hâlâ son derece yavaştı.

“Hipoglisemi,” dedi bir kez daha.

“Sanmıyorum.” Bacaklarımı, bu sert ve küçük yataktan sarkıttım. Portatif bir yatak. Başımı iki yana salladım ama canımı yakmaktan başka hiçbir işe yaramadı. “Hayır.”

“Pekâlâ. Kan tahlili de bu durumu netleştirecektir.”

“Kan tahlili mi?”

Koluma baktı. Dirseğimde bir pamuk vardı; biri üstümdekini çıkarıp yatağın ayakucuna asmıştı. Elimle hassas deriyi okşarken bir yandan da paniklediğimi belli etmemeye çalışıyordum.

“Acil bir durumdu. Senin için endişelenmiştik,” dedi Dr. Kells açıklama ihtiyacı hissederek. Ki bu da paniklediğimi son derece açık ettiğimin kanıtıydı. “Annemi aradık... o da babanı seni almaya göndereceğini söyledi. Önemli bir şey olmadığına eminim ama tedbirli olmak, sonradan üzülmekten iyidir.”

Babam gelene kadar yataktan çıkmadım. Beni görünce kocaman gülümsese de telaşlandığını fark edebiliyordum. Üzerime eğildi.

“Nasılsın?”

Kan aldıkları için kızgınım. Bayıldığım için öfkeliyim. Ve bunun tekrar olmasından korkuyorum çünkü daha önce de oldu.

Noah’nın beni götürdüğü sergide geçmişte olanları hatırlamamdan önce ve bir gece yarısı ağabeyimin peşine düştükten sonra olmuştu. Artık yokmuş gibi görünen Santeria dükkânında tavuk kanı içtikten sonra da. Ve her bayıldığımda gerçekliğin çizgileri bulanıklaşıyor, kafam karmakarışık oluyordu. Neyin gerçek olduğunu anlamakta ve kendime güvenmekte zorluk çekiyordum ki bununla baş etmek hiç kolay değildi.

Ama babama bunları söyleyemezdim tabii ve o da bir cevap bekliyordu. Bu yüzden, “Kan almışlar,” dedim ve orada bıraktım.

“Sana bir şey olmasından endişelenmişler,” dedi. “Hem görünüşe bakılırsa kan şekerin de *gerçekten* düşükmüş. Eve giderken bir dondurmacıya uğramak ister misin?”

O kadar istekli görünüyordu ki üzülmessin diye teklifini kabul ettim.

Babam hemen gülümsedi. “Mükemmel.” Ve yataktan inmeme yardım etti. Ben de üzerimi giydikten sonra onunla beraber çıkışa yürümeye başladım; bir yandan da Jamie’yi arıyordum ama görünüşe bakılırsa hiçbir yerde yoktu.

Ön kapıya gelince babam küçük bir dolaba doğru eğilip kalın saplı bir şemsiye aldı. “Bardaktan boşanırcasına yağıyor,” dedi dışarıyı göstererek. Yağmur damlaları kaldırıma saldırırken babam da şemsiyesini açmaya çalışıyordu. Bense kollarımı göğsümde kavuşturmuş, tentenin altından çıkmadan otoparka bakıyordum. Otoparkta babamın arabası dışında yalnızca eski, beyaz bir pikap vardı; saatin kaç olduğunu merak ettim.

Babam özür diler gibi bir ifade takındı. “Galiba koşmamız gerekecek.”

“Koşabileceğine emin misin?”

Göğüs kafesine vurdu. “Çakı gibiyim ben. *Sen* emin misin esas?”

Ben de evet anlamında başımı salladım.

“Yoksa şemsiyeyi sana verebilirim.”

“İyiymi ben,” dedim yağmura bakarak.

“Pekâlâ. Üç deyince o zaman. Bir,” diye başladı önde duran dizini kırarak, “İki...Üç!”

Ve sağanak yağmurun içine atıldık. Babam şemsiyeyi üzerime tutmaya çalışsa da nafileydi. Arabaya varana kadar ikimiz de sırlıklam olmuştuk.

Babam başını iki yana sallayınca arabanın ön paneli su içinde kaldı, o da güldü. Mutluluğu bulaşıcı gibiydi. Dondurma fikrine şimdi gerçekten ısınmaya başlamıştım.

O arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarken ben de alışkanlıktan, aynadan kendime baktım.

Saçlarım yüzüme yapışmış ve rengini solmuştu ama buanın dışında iyi görünüyordum. Belki biraz zayıf ve yorgun ama normal.

Sonra yansıman bana göz kırptı. Oysa ben kırpmamıştım.

Hemen aynayı kapayıp gözlerimi ellerimle ovuşturdum. Yeniden açtığımda, yan aynadan gelen bir ışık yüzünden neredeyse kör olacaktım.

Sonra bunun yalnızca arkamızdaki aracın farı olduğunu fark ettim ve koltuğumda kıpırdayarak doğru düzgün görmeye çalıştım ama yağmur o kadar çok yağıyordu ki, ışık dışında bir şey görmek imkânsızdı.

Babam otoparktan çıkınca farlar da bizi izledi. Artık bunun bir kamyonet olduğunu görebiliyordum. Beyaz bir pikap.

Alışveriş merkezinin otoparkında olan aracın tıpatıp aynısı. Ürpererek eşofmanıma gömüldüm ve uzanıp arabanın ısıtıcısını çalıştırdım.

“Üşüdün mü?”

“Evet.”

“New England kanı biraz zor ısınıyor,” dedi gülerek.

Ben de karşılık olarak güçsüz bir tebessüm sergiledim.

“İyi misin evlat?”

Hayır. Buğulu camdan yan aynaya göz attım. Farlar hâlâ peşimizdeydi. Daha iyi görebilmek için dikiz aynasına baksam da şoförün kim olduğunu göremedim.

Pikap otoyola da bizimle beraber girdi.

Midem bulanıyordu. Alnımı kolumla silip gözlerimi sıkıca kapadım. Bunu sormak zorundaydım. “Otoparktaki kamyonet mi bu?” Paranoyak gibi görünmemeye çalışsam da onu babamın da görüp görmediğini öğrenmek zorundaydım.

“Hı?”

“Arkamızdaki.”

Babam da dikiz aynasına bakıyordu. “Hangi otopark?”

“Horizon’staki,” dedim dişlerimin arasından. “On dakika önce çıktığımız.”

“Bilnem.” Dikkatini yeniden yola verdi. Fark etmediği belliydi ve önemli bir şey olduğunu da düşünmüyordu.

Belki de haklıydı. Belki de görüşmenin stresinden bayılmış, sonrasında da aynadaki asi yansıma halüsinasyonunu görmüştüm. Belki de arkamızdaki kamyonet, alelade bir kamyonetti.

Yan aynaya bir kez daha baktım. Farların daha yakın olduğuna yemin edebilirdim.

Düşünme. Boş boş önüme bakıyor, sileceklerin o hipnotize edici mekanik sesini dinliyordum. Babam sessizdi. Acı bir fren sesi duyduğumuzda, radyoyu açmak üzere uzanmıştı.

Işık bizi aydınlatırken ikimiz de başımızı çevirdik. Arkamızdaki pikap neredeyse arka kapıyı sıyrıp uçarak sağ şeride geçerken babam da direksiyonu sola kırdı. Kamyonet birkaç kez şerit değiştirdikten sonra önümüze geçti. Aklımdan plakasını almak geçiyordu ama o sırada babam bağırmaya başladı.

Hayır. Bana bir şeyler söylüyordu. Fakat onu duymuyordum çünkü kamyonet yanımızdan giderken aklım direksiyonun arkasındaki Jude dışındaki her şeyi düşünmemi engelliyordu.

Babama bağırdım. Bakmalıydı. Görmeliydi. Ama o da bağıırıyordu.

“Sıkı tutun!”

Arabanın kontrolünü kaybetti. Altımızdaki araba ıslak zeminde kayarken üzerime gelen panik dalgası beni yutmak üzereydi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, ön panele yapıştım. Midem bulanıyordu, kusacak gibiydim. Kaza yapacaktık. Arkamızdaki Jude’du ve şimdi kaza yapacaktık...

Ve adını düşündüğüm anda bir sessizliğe gömüldük.

“Şerefsiz!” diye bağırdı babam saniyeler ya da dakikalar sonra, kestiremiyordum. Ona döndüm; alnı boncuk boncuk terlenmiş, boynundaki damarlar şişmişti.

Hareket etmediğimizi o sırada fark ettim.

Hareket etmiyorduk.

Kaza yapmamıştık.

En sol şeritte kımıldamadan duruyorduk. Diğer araçlar da etrafımızdan dolanıp bize korna çalıyorlardı.

“Bu lanet şehirde kimse araba kullanmayı bilmiyor!” Yumruğunu ön panele vurunca olduğum yerde sıçradım.

“Üzgünüm,” dedi hemen. “Mara... Mara?” Sesi endişeyle titriyordu. “İyi misin?”

Korkunç görünüyor olmalıydım çünkü babamın öfkesi paniğe dönüştü. Başımı evet dercesine salladım. Konuşup konuşamayacağımdan emin değildim.

“Hadi seni eve götürelim,” diye mınıldandı kendi kendine, sonra da arabayı çalıştırdı. Yolun geri kalanında kağıdı gibi gittik. Pudra mavisi Buick’lerinin içindeki emekliler bile bize korna çalıyorlardı ama babamın umurunda bile değildi.

Evin boş bahçesine girip de aracı park edince babam, elinde şemsiyesiyle koşarak kapımı açmaya geldi. Ardından da hemen eve koştuk; babamın kapıyı açması, anahtarlarla boğuştuğu için biraz uzun sürdü.

“Ben biraz sıcak çikolata yapayım. Dondurma işini erteleyelim mi?” diye sordu özür diler gibi bir gülümsemeyle. Ama içinden gelmediği her halinden belliydi, gerçekten endişelenmişti.

Bu da benim tavırlarımın gerçekten kaygı verici görüldüğü anlamına geliyordu. Kendimi konuşmaya zorladım. “Sıcak çikolata, evet.” Yağmur damlaları oturma odasının devasa penceresini yıkayıp beni ürpertirken ben de kollarımı okşuyordum.

“Bir de klimayı açayım... Ev buz gibi.”

Gülümse. “Teşekkürler.”

Sonra yanıma gelip öyle sıkı sarıldı ki bir yerim kırılacak zannettim; ben de ona sarılmayı başarmıştım. Sonra babam yanımdan ayrıлып mutfağa gitti ve bir sürü gürültü çıkarmaya başladı.

Bense hiçbir yere gitmeden, antrede öylece kalakalmıştım; kaskatıydım. Ön kapının yanındaki antika, ceviz konsolun üzerinde asılı duran altın yaldızlı aynaya baktım. Göğsüm hızla inip kalıyordu. Burun deliklerim kocaman açılmış, dudaklarımsa kanım çekilmiş gibi solmuştu.

Patlamak üzereydim. Ama korkudan değil.

Öfkeden.

Babam yaralanabilir, ölebilirdi. Fakat bu defa, benim hatam değildi.

Jude'undu.

18

Dakikalar ya da saniyeler sonra, kendimi aynadan ayırmayı başarıp odama yürüdüm. Ama kapıyı açtığımda bana bakan gözler, beni bir hayli rahatsız etti.

Oyuncak bir bebek uysal bir tavırla masamda oturuyor, kumaştan yapılmış bedeni ise gereksiz okul kitapları yığınma yaslanıyordu. Dikişle yapılmış ağzı mutlulukla gülümserken, düğmeden yapılan ve görmeyen gözleri de tuhaf bir şekilde bana odaklanmıştı.

Büyükannemin bebeğiydi bu, annem ben küçükken öyle söylemişti. Ben daha bebekken bana vermiş fakat ben hiç oynamamıştım. İsim falan vermemiş, hatta onu hiç *sevmemiştim* bile. Oyuncak sandığımda diğer oyuncaklarla ve pelüş hayvanlarla beraber sırasını beklemiş, ben büyüyünce de o sandıktan çıkıp dolabımın unutulmuş bir köşesine; ayakkabıların ve mevsimi geçen kıyafetlerin gizleyeceği bir yere transfer olmuştu.

Ama şimdi burada, masamda oturuyordu. Kımıldamadan.

Gözlerimi kapayıp açtım. Tabii ki de kımıldamayacaktı. O bir oyuncak bebektir ve oyuncak bebekler hareket etmezlerdi.

Ama o yine de etmişti. Çünkü son gördüğümde bir kutunun içinde; Rhode Island'daki odamdan eşyalar ve bir yığın eski fotoğrafla birlikte duruyordu ve ben o kutuyu hiç açmamıştım...

Kostüm partisinden beri.

O geceyi hatırlamaya çalışıyordum. Gözlerimi kapadım.

Büyükannemin zümrüt yeşili elbisesini çıkarmak için dolabıma doğru giderken gördüm kendimi; sonra da dolapta karton bir kutu buluyordum. Yere indirdiğimi ve açtığımı hatırlamadığım bir kutu.

Sonra anıyı geri sardım. Dolaptan uzaklaşmamı, annemin topuklu ayakkabılarının yeniden ayağımı sarmasını, küvetteki suyun musluğa doğru geri geri akmasını izledim...

Bebeği gördüğüm o gece, kendimi yaktığım geceydi.

Bunu anımsayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. Benim için korkunç bir geceydi. Anna yüzünden gergindim, üstüne Noah da benimle dalga geçmişti. Daha da erken saatlere gittim sonra; eve geldiğim ilk ana. Kilidi açmak için kapıya uzandığımı görüyordum ama...

Kapı ben dokunmadan açılıyordu.

O gece halüsinasyon gördüğümü düşünmüştüm... ve görmüştüm de. Büyükannemin küpelerini, onlar tüm gece boyunca kulağımda olduğu halde küvete düşerken görmüştüm mesela. Bu yüzden kutuyu da yukarıdan benim indirdiğimi, sadece bunu unuttuğumu düşünmüştüm.

Ama bu, Jude'un hayatta olduğunu öğrenmeden önceydi.

Dün gece odama girdiyse, o gece de girmiş olabilirdi.

Ellerim yumruklara dönüştü. O kutuyu dolaptan indiren *oydu*. Açan da *oydu*.

Ve bunu bilmemi istiyordu. Eşyalarımı karıştırdığını. Beni uyurken izlediğini. Odamı kirlettiğini. Evimi kirlettiğini.

Horizons'tan çıktığımızda beni ve babamı takip etmişti.

Biraz önce üşüyor olmama rağmen şimdi alev alev yanıyordum. Kontrolümü kaybetmiş gibiydim ve babamın beni böyle görmesine izin veremezdim; yeterince paniklemişti zaten. Bu yüzden öfkemi dindirmeye çalışıp ıslanan kıyafetlerimi çıkardım ve lavaboya attım. Sonra da duşu açıp banyom buharla dolarken derin derin nefes almaya başladım. Sıcak suyun altına girip tenimden akarken düşüncelerimi de alıp götürmesini umuyordum.

Ama işe yaramadı.

Ve kirlenmiş odamdan yalnızca birkaç metre uzaktayken kendimi yapayalnız hissediyordum. Fakat değildim. Noah bana inanıyordu ve daha sonra buraya gelecek, ben de ona her şeyi anlatacaktım. Bu işte yalnız değildim. Değildim.

Bu sözcükleri durmadan tekrar etmeye başladım; beni sakinleştireceklerini umuyordum ve su soğuyana dek duşun altında kaldım. Çıktıktan sonra yeniden masama baktığımda bebeğin artık gülümsemediğini fark ettim.

Beni izliyordu.

Üzerimde yalnızca havluyla öylece dururken tenim karıncalanmaya başladı. O kızın yüzüne bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Hayır, o kızın değil. *O şeyin.*

Bebeği masamdan alıp dolabıma doğru yürüdüm ve kutulanmdan birinin içine koydum. Yüz ifadesinin değişmediğini biliyordum, *biliyordum*. Zihnim bana oyunlar oynuyordu çünkü gergindim, paniklemiştim ve öfkeliydim. Tam da Jude'un istediği gibi.

Çekmecemi açıp bir parça bant alarak kutuyu bantladım ve bebeği oraya hapsettim. Hayır, hapsetmedim. Paketledim. Ve sonra da giyinerek, hiçbir şey olmamış gibi mutfağa gittim çünkü başka şansım yoktu.

Mutfak oldukça hareketliydi; Daniel, Joseph ve annem eve gelmiş ve yüksek sesle birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Babamsa elinde çatlak bir kupayla eğilmiş kilere bakıyordu.

“Mara!” diye bağırды annem beni fark edince. Ve koşarak gelip bana sarıldı.

Daniel da gözlüğünü indirdi, annemin omzu üzerinden bakiştık.

“Tanrı’ya şükür, iyisin,” diye fısıldadı annem. “Tanrı’ya şükür.”

Bu kavuşma, rahatsız edecek kadar uzun sürmüştü ve annem beni nihayet bıraktığında gözleri yaşlıydı. Hızla yaşları silip buzdolabına koştu. “Senin için ne yapabilirim?”

“İyiim ben,” dedim.

“Tost ister misin?”

“O kadar aç değilim.”

“Ya da kurabiye?” Elinde bir paket hazır kurabiye hamuru tutuyordu.

“Evet, kurabiye!” diye bağırды Joseph.

Daniel da, *Evet de* olarak algıladığım bir ifade takınmıştı.

“Tabii,” dedim kendimi gülmeye zorlayarak. “Kurabiye harika olur.”

Ve sözcükler ağzımdan çıktığı anda Joseph fırının altındaki çekmecedен bir yağlı kâğıt ve alüminyum folyo alıp paketi de annemden kaptıktan sonra fırını çalıştırdı.

“Çay ister misin peki?” diye sordu annem, bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu. Ne olursa.

Daniel bir kez daha bana bakarak başını evet anlamında salladı.

“Çok isterim,” dedim ben de onu dinleyerek.

“Ben sıcak çikolata yapmıştım,” diye araya girdi babam.

Annem alnını ovuşturuyordu. “Doğru ya. Unutmuşum.” Cam kapaklı dolaptan bir fincan aldıktan sonra cezvedeki sıvıyı içine döküp bana uzattı.

"Teşekkürler, anne."

Saçlarını kulağının arkasına attıktan sonra söze girdi. "İyi olmana çok sevindim."

"Dünyanın en kötü sürücülerini Miami'de," diye mırıldandı babam.

Çay demlemekle meşgul olan annemin dudakları, ince bir çizgi halini aldı. Benimse mutfak penceresine kayan gözlerim, yağmur altındaki arka bahçemizi tarıyordu.

Utanc içinde Jude'u aradığımı fark ettim. Çocuk beni parano yak yapıyordu.

Ve böyle olmak istemiyordum. "Anne?"

"Hımm?"

"Bebeğimi aldın mı?" *Küçük* de olsa bebeği Jude yerine onun çıkarmış olma ihtimali vardı ve ben emin olmalıydım.

Annem ne sorduğumu anlamamış gibi başını kaldırıp bana baktı. "Hangi bebeği?"

Nefesimi burnumdan verdim. "Bebekliğimden beri olan bebeğimi."

"Ah, büyükanneninki mi? Hayır, tatlım. Hiç görmedim."

Sorduğum bu değildi ama cevabımı da almıştım. Annem bebeği ellememişti, kimin yaptığını ise biliyordum ve bu böyle gidemezdi.

Mikrodalga fırının saatine bakıp Noah'nın ne zaman geleceğini düşündüm. O ana kadar normal davranmalıydım.

"Ee, siz ne yaptınız bugün?" diye sordum Daniel'a, bir yandan da sıcak çikolatamı yudumluyordum. Elimdeki sıvı sıcak olsa da beni ısıtmayı başaramadı.

"Miami Deniz Akvaryumu'na gittik."

Neredeyse boğuluyordum. "Ne?"

Daniel omuz silkti. "Joseph balınayı görmek istiyordu."

“Lolita,” dedim içeceğimi bırakarak.

Babam da kardeşime döndü. “Bir dakika, ne?”

“Katil balinanın adı bu,” diye açıkladı Daniel.

“Nasıldı?” diye sordu annem.

Joseph omuz silkti. “Biraz üzücü.”

“Neden?” Merak eden babamdı.

“Hayvanlar için üzülyorum.”

Şimdi sıra bendeydi. “Noah da sizinle miydi?” Bu kısmı hiç umurumda değildi aslında. Sadece doğrudan sormak zorunda kalmadan esas sorunun cevabını öğrenmek istiyordum. Yani şu anda nerede olduğunu ve geri gelip gelmeyeceğini.

“Hayır ama bir saate gelir,” dedi Daniel. “Anne, yemeğe de kalabilir mi?” Ona çaktırmadan bana göz kırptı.

Teşekkürler, Daniel.

“Neden bana değil de ona soruyorsun?” diye araya girdi babam.

“Baba, Noah yemeğe kalabilir mi?”

Cevap vermeden önce boğazını temizledi. “Kendi ailesi onunla biraz vakit geçirmek istemiyor muydu?”

Daniel tuhaf bir ifade takındı. “Pek sanmıyorum aslında.”

“Kim kurabiye ister?” diye sordu annem o sırada. Fırının kapağını açıp mutfağı cennet kokusuyla doldururken babama attığı bakış gözümden kaçmadı.

Babam da iç geçirdi. “Bana uyar,” dedi cep telefonunu uzatarak. “Ara bakalım.”

Yavaşça mutfaktan çıkıp odama doğru koştum ve numarasını tuşladım.

“Alo?”

Sesi son derece sıcak ve tok geliyor, kendimi *evimde* gibi hissetmemi sağlıyordu. Verdiği rahatlıkla gözlerimi kapamıştım.

“Selam,” dedim bir solukta. “Sana yemeğe davetli olduğunu söylemem gerekiyor.”

“Ama?..”

“Bir şeyler oldu,” dedim alçak sesle. “Ne kadar çabuk gelebilirsin?”

“Şimdi arabaya biniyorum.”

“Noah?”

“Evet?”

“Gece de kalmaya hazır ol.”

19

Bir saat sonra Noah hâlâ gelmemiştir. Bense huzursuzdum ve odamda kalmak istemiyordum, oraya bir hastalık bulaşmış gibiydi.

Daniel beni oturma odasında, ebeveynlerimin, garajda bulduğum üniversite kitaplarından birini okur gibi yaparak gizlenirken yakaladı. Aslında Noah'yı bekliyor olsam da bunu açık etmenin bir manası yoktu.

“Neler oluyor ufaklık?”

“Hiç,” dedim sarı sayfaya bakarak.

Daniel bana doğru gelip kitabı elimden aldı ve doğru tarafı üste gelecek şekilde çevirdikten sonra geri verdi.

Kahretsin.

“Oldukça zor bir gün geçirdin,” dedi anlayışlı bir tavırla.

“Daha iyileri olmuştu,” dedim ben de. “Ama daha kötüler de.”

“Biraz konuşmak ister misin?”

İsterdim ama yapamazdım. Onunla olmazdı. Başımı iki yana sallayıp dişlerimi sıkarak boğazımdaki acıya engel olmaya çalıştım.

O da karşımdaki, siyah ve altın renkli, süngerimsi koltuğa geçti. “Anahtar meselesini kafaya takma bu arada,” dedi.

Başımı kitaptan kaldırdım. “Ne anahtarı?”

“Ev anahtarım?” Tek kaşı havadaydı. “İzinsiz aldığın anahtarlığımda olan hani? Sana... burada yokken sorduğum?”

“Anahtarın kayıptı,” dedim yavaşça.

“Benim de sana anlatmak istediğim buydu, evet. Ama babam bugün bir kopyasını yaptırdı, bu yüzden o kadar da önemli değil. Yine de neden anahtarlıktan çıkardın?”

Ama ben artık onu dinlemiyor, onun yerine odamda, benim makinemle çekilen fotoğrafları, kutusundan çıkarılıp masama konmuş bebeği ve aynamdaki yazıyı düşünüyordum.

Kapılar içeriden kilitliydi.

Daniel’in anahtarını alan *ben* değildim. Jude’du. Hiç zorlanmadan, istediği gibi girip çıkabilmesinin sebebi buydu ve artık ne isterse yapabiliirdi. Bu fikir kafamda yankılanırken hissettiğim korku yüzüme de yansımış olacak ki Daniel iyi olup olmadığını sordu.

Ama dünyada en çok istediği şeyin bana yardım etmek olduğunu gösteren soruş şekli içimi parçaladı. O benim ağabeyimdi; *her konuda* yardım etmişti ve şimdi de yardımını alabilmeyi çok istiyordum. Daniel tanıdığım en zeki insandı; keşke o da benim yanımda yer alabilseydi.

Ama sonra o yüz ifadesini takındı. Temkinli. Kararsız. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Onu korkutuyormuşum gibi.

Ve böylece içimde kalan son umut kırıntılarını da yok etti. “Evet,” dedim cılız bir tebessümle. “Anahtarı hiç hatırlamıyorum.” Uysal bir tavırla omuz silktim. “Özür dilerim.”

Ona yalan söylemekten *nefret* ediyordum ama bunu yaptığım an Daniel’in nasıl rahatladığını görünce ağlamak istedim. Bundan sonra böyle yaşamak zorundaydım. En yakınımındaki insanlarla arama görünmez bir duvar örülmüştü ve bunu yapan Jude’du.

Daniel başını eğdi. “Konuşmak istemediğine emin misin?”

Hayır. "Evet." Bir yalan daha.

"Sen bilirsin," dedi sakince ve defterine döndü. Sonra da yüksek sesle bir şeyler yazmaya başladı.

Ve mırıldanmaya. Kitabımı kapadım.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu masumane bir tavırla.

Evet. "Yok."

"Güzel." Ve kargacık burgacık yazılarını yazıp kalemimi hid-detle kâğıda sürtmeye, kitabının sayfalarını eşsiz bir gürültüyle çevirmeye geri döndü.

Belli ki beni yalnızlığımın baş başa bırakmayacaktı. Pes ettim. "Ne yazıyorsun?"

"Ödev."

"Ne hakkında?"

"*Don Kişot*'ta kendinden söz eden kısımlar hakkında."

"Bahar tatilindesin ama."

"Ödev haftaya," dedi ve başını kaldırdı. "Ayrıca da hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Ödev yapmaktan hoşlanan tek insan sensin herhalde."

"Cervantes anlatıcının konuştuğu kısımlarda anlatıcıdan söz ediyor, bence komik."

"Hımm," dedim ve kendi kitabımı açtım. Bu kez düzgün tutuyordum.

"Sen ne okumuyorsun?" diye sordu.

Cevap olarak kitabı ona fırlattım.

"*Bağışlanmış Bir Günahkârın Özel Anıları ve İtirafı*, James Hogg. Hiç duymamıştım."

Bu da benim pek sık duyduğum bir şey değil." Bu durum hoşuma gitti.

"Gerçekten de öyle," dedi kitabı inceleyerek. Ve çevirip arkasını okumaya başladı. "James Hogg'un başyapıtı, şeytani güç üzerine

psikolojik bir çalışmadır. Kısmen gotik bir roman, kısmen psikolojik gizem, biraz üst kurmaca, biraz yergi, biraz da totaliteryen düşünce üzerine bir çalışma olan *Anılar*, çift bilinç üzerine geliştirilen ilk teorilerden söz eder, falan filan falan filan, kaderci teori, falan filan falan filan... şeytanın, açgözlü bir adamı ustaca yenişinin korkunç hikâyesi." Tuhaf bir ifade takındı. "Nereden buldun bunu?"

"Garajda. İlginç görünüyordu."

"Evet, bayıldığın belli." Ayağa kalkıp kitabı yeniden bana uzattı. "Ama okuman gereken bu değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Burada bekle." Odasına gidip bir dakika kadar sonra elinde bir kitapla geri geldi. Onu da bana uzattı.

Kitabın adını yüksek sesle okurken tuhaf yüz ifadesi takınma sırası bendeydi. "*Bin Unutulmuş SAT Kelimesi?*"

"İşe koyulsan iyi edersin," dedi. "Sadece birkaç ay kaldı."

"Ciddi misin sen? Okuldan alındım, haberin var mı?"

"Geçici olarak. Ayrıca bu, çalışmaya başlayamayacağın anlamına gelmez. Ekimde bir kez daha girmek isteme ihtimalini düşünerek hazirandaki sınava girmelisin."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Ama Daniel beni görmezden gelip ödevine döndü. Ben de kitabımla ilgilenmeye çalışıyor ama ne yaparsam yapayım odaklanamıyordum. Benim yaşadığım şeyler dışındaki her konudan; kitaplardan, okuldan bu kadar rahat ve *normal* şeylermiş gibi bahsedebiliyor olmamızdan nefret ediyordum. Ağabeyimin ödevini yazmasını, sözcüklerin kaleminden en ufak bir tereddüt olmadan akmasını seyretmeye başladım. Daniel'a soyut bir problem verip saniyeler içinde çözümünü alabilirdiniz.

O sırada aklıma bir fikir geldi.

"Biliyor musun," dedim ağır ağır konuşarak, "seninle konuşmak istediğim bir konu vardı."

İlgisini çekmeyi başardım, defteri elinden bıraktı.

Ben de, “Kımıldama,” diyerek çabucak odama gittim ve masamdan bir defter bir de kalem aldıktan sonra yanına döndüm. Ağabeyime gerçek dertlerimden söz edemezdim çünkü o bunların *gerçek olduğuna* inanmıyordu.

Ama gerçek *olmadıklarımı* söylersem, belki de yardım edebilirdi.

20

Oturma odasına dönüp devasa pencereden dışarı baktım, Noah'nın arabasından hâlâ iz yoktu. Güzel. Burada olsa bunu yapmama kesinlikle karşı çıkardı. Kanepeye yerleşip telli defteri göstere göstere kucağıma koydum ve “Şimdi,” dedim ağabeyime havadan sudan konuşur gibi. “Ben bir şey yazıyorum.”

Daniel yan gözle bana bakıyordu. “Yani... kurgu, hikâye gibi bir şey mi?”

Tabii. Kurgu diyelim. “Evet.”

İnanamıyor gibi görünüyordu. “O nereden çıktı şimdi?”

“Ee... Horizons'ta bizden... problemlerimizi kurgulamamızı istediler...” Kulağa gerçek geliyordu. “Yazmanın katartik olduğunu söylediler.”

Şimdi gülümsemeye başlamıştı. “Bu kulağa... eğlenceli geliyor.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Tamam, belki eğlenceli doğru kelime olmayabilir.

“Aptalca' daha uygun,” dedim gözlerimi devirerek. “Sorunlarımızı güvenli, yaratıcı bir alanda tekrar ortaya koymanızı istiyorlar galiba, bilemiyorum.

Ağabeyim yavaşça başını salladı. "Mantıklı. Çocuklar için olan kukla terapisi gibi bir şey."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum ve bu yüzden çok mutluyum."

Daniel kıkırdadı. "Annem bir keresinde anlatmıştı. Terapist çocuğun duygularını kişiliğinin dışında aktarmak için kukla kullanıyor, çocuk duygularını kuklaya aktarıyor. Senin ödevin de bunun gençler için olan versiyonuna benziyor."

Tabii. "Kesinlikle. *Benimle* ilgili olan ama aslında benimle ilgili olmayan hikâyeyi yazmam gerekiyor. Ama yardıma ihtiyacım var."

Daniel öne doğru eğilip ellerini ovuşturdu, ilgisini çekmeyi başarmıştım. "Elimden ne geliyorsa zevkle yaparım. Ne hakkında?"

Nereden başlasam? "Şimdi... bu kıza tuhaf şeyler oluyor..."

Ağabeyim elini çenesine koyup tavana bakmaya başladı. "Oldukça makul," dedi. "Ve tanıdık." Gülümsedi.

"Ve neler olduğunu kendisi de bilmiyor."

"Peki, bu doğaüstü bir tuhaflık mı, normal bir tuhaflık mı?"

"Doğaüstü," dedim hiç düşünmeden.

"Pekâlâ. Kaç yaşında bu kız?"

"Ergenlik çağında... genç bir kız."

"Tabii, elbette," dedi göz kırparak. "Ona olanları başkası biliyor mu?"

Sadece Noah fakat onun da kafası en az benimki kadar karışık. Ve başka kime anlatmaya çalıştıysam bana inanmadı. "Başkalarına anlattı ama kimse ona inanmıyor," dedim.

Daniel sağduyulu bir şekilde başını salladı. "Cassandra kompleksi. Apollo tarafından gerçekleşen görülerle lanetlendi ama kimse ona inanmıyordu."

Yeterince yakın. "Evet."

"Yani herkes 'kahramanının' deli olduğunu düşünüyor," dedi turnak işaretlerini parmaklarıyla göstererek.

Öyle gibi. "Öyle sayılır."

Daniel'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ama *o* gerçekleri anlatan, güvenilirmez bir anlatıcı, öyle mi?"

Öyle görünüyor. "Evet."

"Tamam," dedi. "Peki, gerçekte yaşadığın ne... yani onun yaşadığı?"

"Bilmiyor ama öğrenmek zorunda."

"Neden?"

Çünkü o bir katil. Çünkü aklını yitiriyor. Çünkü ölü olması gereken bir ona işkence ediyor.

Ağabeyimi incelemeye başladım. Kollarını, siyah ve altın renkli koltuğun iki yanından sarkıtmış, son derece rahat bir pozisyonda oturuyordu. Kendimden söz ettiğimi *düşünse* bile başıma gelenlerin, yapabildiklerimin gerçek olduğuna inanmasının imkânı yoktu. Sadece rahatlamak için, kendi yaşadıklarını böyle bir kurguya dönüştürerek anlattığımı düşünür, doğru olduklarına asla inanmazdı. Zaten Noah'dan başka kim inanırdı ki. Kurgumun gerçek olduğuna inanmadığımı ona göstermeliydim. Yoksa onu harekete geçirirdin.

Başımı geriye atıp tavana baktım. Rahat ol, bir şey belli etme. "Biri kızın peşinde..."

"Kötü adam da var. Güzel..."

"Ve kızın durumu kötüye gidiyor. Neler olduğunu öğrenmesi gerek."

Daniel başını ellerine dayayarak kaşlarını kaldırdı. "Bir Obi Wan / Gandalf / Dumbledore / Giles durumuna ne dersin?"

"Giles mı?"

Daniel başını üzgün bir şekilde salladı. "Seni *Buffy*'yi izlemeye ikna edemedim bir türlü. Bu çok büyük bir eksiklik, Mara."

"Listeye ekledim."

"Neyse," diye devam etti. "Kahramanına bu görev boyunca yardım edecek gizemli bir karakter ortaya atabilirsin, ya gerektiği yerde ona yol gösterecek ya da onu yanına alıp eğitecek biri."

Keşke o kadar şanslı olsaydım. “Dumbledore falan yok.”

“Ya da eski usulden gidip bir Tiresias yaratabilirsin,” dedi kendi kendine başını sallayarak. “*Oedipus*’taki gibi.”

Kızgın bir bakış attım. “Tiresias’ın kim olduğunu biliyorum.”

Ama Daniel, beni duymazdan geldi, heyecanlanmaya başlıyordu. “Kör olsun ama ana karakterin görebildiğinden fazlasını görsün. Bu daha güzel oldu.”

“Evet, Daniel, anlıyorum ama gizemli figürler falan yok.”

Umursamaz bir tavırla elini salladı. “Uydur işte.”

Dışlerimi sıktım.

“Bir saniye,” dedi Daniel hemen. Ellerini ovuşturdu. “Onu bir yetim mi yapacaksın?”

“Neden?”

“Öyle yapmazsan,” dedi gülerek. “Karşısına aile meselesi çıkacak. Bilge ve sağduyulu bir ağabeyi olabilir.”

Keşke benim bilge ve sağduyulu ağbeyim bana inansaydı. “Bence bu gerçeğe biraz fala yakın,” dedi sinirlenmeye başlamıştım. “Bu bir yaratıcı yazarlık ödevi, otobiyografi değil.”

“İyi,” dedi gözlerini devirerek. “Klasik Google sahnesini yazabilirsin o zaman.”

Bunu gözümde canlandırabiliyordum. “Özel güçleri olan çocuklar” gibi bir arama, X-men ve türevi kitaplarla filmler hakkında milyonlarca sonuç çıkmasına yol açardı.

“Neyi aratacağını bile bilmiyor,” dedim arkama yaslanarak. Durum giderek umutsuzlaşmaya başlıyordu.

Daniel gözlerini kısıp başını yana eğerek çenesini ovuşturmaya başladı. “Olayın çözümü olabilecek mucizevi bir rüyaya ne dersin?”

Şöyle bir parmaklarımı şıklatırsam mesela. “Bu biraz... fazla pasif değil mi?”

“Haklısın. Aslında vampir falan gibi bir yaratık da bunu henüz bilmiyor mu?”

Tanrım, lütfen öyle olmasın. “Sanmıyorum... yani onun... bir çeşit gücü var.”

“Telepati gibi bir şey mi?”

“Hayır.”

“Telekinezi.”

Sanmam? Başımı iki yana salladım.

“Kehanet?”

“Hayır.” Ona kızın *-benim-* ne yaptığını söylemek istemiyorum.

“Henüz yaptığı şeyin sınırlarını bilemiyor.”

“Denesin o zaman. Farklı şeyler yapmaya çalışsın.”

“Bu tehlikeli olabilir.”

“Hımm... gözlerinden lazer ışınları falan çıkarıyor gibi mi?”

Alaycı bir tebessüm takındım. “Onun gibi bir şey.”

“O halde bir süper kahraman ya da kötü karakter olabilir. Hımm.” Bir ayağını altına aldı. “Peki, bir Peter Parker mı yoksa Clark Kent durumu mu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani Süpermen gibi bununla mı doğmuş yoksa Örümcek Adam gibi sonradan mı edinmiş?”

Mükemmel, mükemmel bir soruydu bu ama cevabını henüz bilmiyordum.

“Tuhaflik...”

Ne zaman? Ne zaman *başlamıştı*? On yedinci doğum günüm, olayların başlangıcı değil sadece olanları hatırladığım tarihi.

Akıl hastanesinde ne yaptığımı.

Peki, akıl hastanesi miydi başlangıç? Rachel’in ölümü, onu öldürüşüm?

O sırada zihnimde onun sesini duydum.

“Nasıl öleceğim?”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Bir Ouija tahtasıyla oynamış,” dedim sessizce.

“BUUM!” Daniel yumruğuyla, bomba patlaması gibi bir hareket yaptı. “Kız ele geçirilmiş.”

Boğazım sıkılmış gibiydi. “Ne?”

“Bunu daha önce söylemeliydin. Ouija tahtası her şeyi değiştirir.”

Alnımı ovuşturuyordum. “Anlamıyorum.”

“Ouija tahtaları, ruhani dünyayla bir köprü görevi görür,” dedi Daniel. “Ve daima, daima kötü bir şeylerin habercisidir. Eğer ana karakterin bir Ouija tahtasıyla oynamış ve tuhafıklar bundan sonra başlamışsa, kız bir ruh tarafından ele geçirilmiş demektir. *Şeytan* filmini izledin. Ve,” parmağını bana doğrulttu, “elinde harika bir hikâye var.”

Başımı onaylamaz bir tavırla salladım. “Ele geçirildiğini düşünmüyorum.”

“Öyle tabii,” diye ısrar etti Daniel kendinden emin bir tavırla. “Bunu sevdim. İyileşmeden önce –tabii *iyileşecekse*– daha da kötüye gidecek. Bir sürü çelişki olacak. Süper kahraman/kötü karakter ikilemini halletmek için de müthiş bir yol.” Daniel ayağa kalkarken, garaj yolunda da farlar göründü.

“Ne?” diye sordum hemen. Bunu öğrenmem gerekiyordu.

“Eğer bir kahramansa, gücünü iyiye kullanmayı öğrenir ve bu işten kurtulur. Eğer kötü biriye, teslim olur ve o şey haline gelir. Ve esas kahraman her kimse, o da gelip *bu kıızı* yener.” Defterini kolunun altına alıp pencereden dışarı baktı. “*Senin* kahramanın da gelmiş gibi görünüyor,” dedi pis pis sırtarak. O sırada da telefonu çalınca kulağına götürdü. “Efendim?”

“Bir dakika...”

“Sophie arıyor, sonra tekrar yardım ederim, tamam mı?” Gitmeye hazırlanıyordu.

Ben de ayağa kalktım. “Kız arkadaş kardeşinden önemli demek?”

Daniel göz kırparak el sallayıp odasına çekildi.

Bense öylece kalakalmıştım. Ağabeyim başını kapıdan uzattığı sırada, hâlâ onun söylediklerini düşünüyor, kımıldayamıyordum.

“Bu arada birinci tekil şahısla ve geniş zamanda yazmalısın; böylece kimse sonunda bu işten kurtulup kurtulmadığını anlayamaz. Gerçi bu da problemlili bir anlatım tarzı yaratır ama olsun.” Ve yine ortadan kayboldu.

“Ama kız ele falan geçirilmedi,” dedim bağırarak.

“O zaman vampirdir,” diye karşılık verdi o da.

“Vampir de değil!”

“Kurt adam olsun, onlar da popüler!”

“KURT ADAM DEĞİL.”

“SENİ SEVİYORUM!” diye bağırıp kapıyı kapadı.

Noah’nın, yağmura rağmen uyuşuk tavırlarla eve doğru yürümesini seyrediyordum. O daha kapıyı çalamadan ben açıp onu gördüğüm gibi içeri çektim.

Antrede ıslak saçları gözlerine girer ve sırsıklam olmuş tişörtünden damlayan sular, parlak zemine düşerken öylece duruyordu. “Ne oldu?”

Cevap vermedim. Onun yerine Noah’yı odama götürdüm. Çantamı açıp Jude’un çektiği fotoğrafı verdim. Ve anlatmaya başladım.

21

Noah beni dinlerken gerildi, ıslak tişörtünün altında kasları görölüyordu. Parmaklarını ıslak saçlarından geçirip arkaya attı ve fotoğrafı inceledi. Ona fotoğraf makinesini de gösterdim, her fotoğrafa baktı. Nihayet konuşmaya başladığındaysa sesinde beni epey rahatsız eden bir tuhafılık vardı. “Nereden buldun bunları?”

“Klinkte. Fotoğraf makinesi çandamdaydı. Fotoğraf da.”

“Dün gece mi çekilmişler?” diye sordu başını kaldırmadan.

“Evet.”

“Kapılar kilitli miydi? Pencerelemin?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Ana anahtarı vardı.”

“Nasıl?”

Gözlerimi yere indirdim. “Neredeyse hiçbir anımı hatırlamadığım koca bir gün var,” dedim. “Polis merkezine gittiğimde Daniel’in anahtarları bendeydi ama sonrası boşluk.” Şimdi sinirlenmeye başlıyordum ama sadece kendime. “Anahtarları oradan almış olabilir ya da psikiyatri servisine giderken ya da serviste... bilmiyorum.”

Noah hiçbir şey söylemedi ama bu sessizlik hayra alamet değildi. Fotoğraflara bakıyordu. “Bu, yatağının ayakucundan

çekilmiş,” dedi mekanik bir ses tonuyla. Gözleri dolabımdaydı. “Orada durmuş olmalı.”

O ikinci fotoğrafa geçerken ben de Noah’ya yaklaştım. Kolum başımın üzerinde, yorganım belime kadar çekili, profilden çekilmiş bir fotoğraftı.

Bu kez konuşan ben oldum. “Bunu çektiğinde penceredeymiş.” Sözcükleri telaffuz etmek, bunu düşünmek bile kanımı dondurdu. Jude ne kadar zamandır orada duruyor ve beni izliyordu acaba?

Noah odamın kapısını açıp yalnızca bir iki metre uzaktaki Fransız kapılardan birini gösterdi. “Muhtemelen buradan... Mara?”

Ona bakınca endişeyle beni izlediğini gördüm. “İyi misin?” diye sordu.

Nefesimi tuttuğumu ancak o an fark edebildim. Bir el ciğerlerimi sıkıyordu sanki.

Noah beni yeniden odama çekip kapıyı kapadı ve beni o ahşap gövdeye yaslayıp güçlü ellerini belime koydu. “Nefes al,” diye fısıldadı.

Deniyordum ama bedenimdeki parmakların yarattığı baskı, benimkilere kenetlenen fırtına grisi gözleri, yalnızca birkaç santimetre uzağımda olan vücudunun sıcaklığıyla bunu yapmak çok zordu. Ama yine de başımı salladım.

Sonra Noah geri çekildi. Onun fotoğrafları incelemeye döndüğünü görünce yaşadığım hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. “Dün gece senden ayrıldıktan sonra güvenlik şirketini aradım ama senin için istediğim adam yarın gelecek. Hiç akıl edemedim...” Gözlerini kapadı, kızgın görünüyordu. “Burada kalmalıydım.”

“Bu senin hatan değil,” dedim çünkü onun bir suçu yoktu. “Ama bu akşam kalacağına seviniyorum.”

Sert bakışlarını bana dikti. “Gerçekten bu anlattıklarından sonra burada kalmayacağımı mı düşündün?”

Omuz silktim.

“Benden şüphe etmen hiç hoşuma gitmedi,” dedi Noah. “Jude’un sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim ve ciddiyydim de. Evde kalmamı istemesen arabada uyuyacaktım.”

Söyledikleri gülümsememi sağladı. “Peki, annemle babamı nasıl ikna ettin?”

“Yarın Joseph’i balığa götürüyorum, her şey ayarlandı.”

“Bu mu yani?”

“Sabah beş buçukta.”

“Yine de,” dedim uzun uzun bakarak, “etkileyici.”

“Nedir o?”

“Annemi parmağında oynatıyor oluşun...”

“Olgun kadınlarla aramın iyi olduğu doğrudur.”

“Diğerleri de sana bayılıyor ama.”

Bunu duyunca Noah duraksadı. “Bence babanın bana olan sevgisi her geçen gün azalıyor.”

“Hayatını kurtardığını bilmiyor da ondan.”

Noah buna cevap vermedi, onun yerine fotoğrafları incelemeye koyuldu. “Bunda gözlerin...”

Ah. Phoebe’nin çalışması. “Onu Jude yapmadı,” dedim alaycı bir tavırla. “Horizons’ta bir kız var; ciddi anlamda deli Noah, öyle nevrotik, manik falan değil; fotoğrafı çantamdan çıkmış, sonra da bu hale getirip geri verdi.”

Fotoğrafı büyükannemden kalan beyaz avizenin ışığına tutuyordu. “Gözlerini karalayanın o olduğundan emin misin?”

Başımı evet anlamında salladım. “İtiraf etti. Onları ‘düzelttiğini’ söyledi.”

“Bu epey rahatsız edici,” dedi ve durdu. “Çok mu korkunç bir yer?”

Omuz silktim. “Jamie durunu kolaylaştırıyor.”

“Bir dakika... Jamie... Roth mu?”

“Evet. Okuldan atıldıktan sonra oraya sürülmüş.”

"İlginç." Ve birkaç dakika sonra sordu: "Ee, kaza meselesi nedir peki?"

Ona Horizons'tan çıkarken peşimize düşen kamyoneti ve bizi yoldan çıkarmasına ramak kaldığını anlattım. Ölü kediye, aynamdaki yazıyı ve bebeği de ekledim. Ama fotoğraflara verdiği tepkiyle kıyaslanınca, şimdi çok... umursamaz görünüyordu.

Böyle görünmeye çalışıyordu.

Sonra da Daniel'la yaptığımız konuşmayı, onun ele geçirildiğimi düşündüğünü aktardım. Noah'nın yüzü *aydınlandı*.

"Duyguların tarafından mı?" diye sordu yavaşça.

"*Kötü bir ruh tarafından* ele geçirilmekten bahsediyor."

"Buna inanma sebebi tam olarak ne peki?" Banyoya girdi. "Havlu alabilir miyim?"

"Tabii," dedim yatağıma oturduğum sırada Noah gözden kaybolurken. "Ona neler yaşadığını anlattım."

Bunu duyunca geri geldi; başını eğmiş, havluyla saçlarını kuruluyordu. Doğrulunca tişörtünü çıkardığını fark ettim.

Noah kalemlle çizilmiş gibi keskin ve güçlü hatlara sahipti. Çenesinin açısı beliyle uyuyor; düşük belli kot pantolonu leğen kemiklerini gözler önüne sererken ben de onlara dokunmak istiyordum.

Bu kadarını daha önce de görmüştüm ama kendi odamda değildi, böyle değildi. Şu anda bu görüntü tüm vücudumun alev almasına sebep oluyordu.

"Kilit altına alınmaman için böyle bir şey yapmamaya karar verdik sanıyordum?" Havluyu banyomun kapısının tokmağına astı. "Bir tişört alabilir miyim?"

Cevap vermeden önce kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü. "Benimkilerin sana olacağını sanmıyorum," dedim gözlerimi o güzel vücudundan ayırmadan. "Daniel'a sor istersen?"

Noah'nın gözleri odanın kapısına gitti. "Sorardım ama odandan bu halde çıkmam pek de akıllıca olmaz bence."

Doğru. "Doğru," dedim. Ve ağabeyimin odasına yaptığım kısa ziyaretten sonra ondan aldığım tişörtü Noah'ya fırlattım. Tişörtü başından geçirirken zarif kasları derisinin altında hareket ediyor ve gözlerimi ondan ayırmamı imkânsızlaştırıyordu.

"Evet," dedi sonunda. Maalesef artık giyinmiş ve masama yaslanmıştı. "Olanları ağabeyine mi anlattın?"

Boğazımı temizledim. "Sayılır? Bir hikâye yazdığımı söyledim ve başkarakterin başından geçenleri anlattım."

"Ah, güzel," dedi ciddi ciddi başını sallayarak. "Her şeyi olduğu gibi anlattın zannedip korkmuştum."

Gözlerimi devirdim. "Beni dinledi çünkü inandırıcıydım. Terapi için sorunlarımı hikâyeleştirmem olası bir şey. Zihin gücümle insanları öldürme yeteneğine sahip beni kurgulamam."

Noah başını eğdi. "Haklısın."

"Her neyse, Daniel'ın vardıgı sonuç şu: Ele geçirilmişim ve bir haklılık payı olabileceğini düşünüyorum."

Noah, parmaklarını saçlarında gezdirip mükemmel bir karmaşa yaratmıştı. "Mara, ele geçirildiğin falan yok."

"Ama bazen ne yaptığımı hiç hatırlamadığım zamanlar oluyor ve bir Ouija tahtasıyla oynamışlığım da var."

"Ben hiç oynamadım ama," dedi Noah.

"Ben oynadım ama.

Ve tahta Rachel'in ölümünü tahmin etti."

Noah sandalyeme oturup kolunu masama, başını da yumruk yaptığı eline yaslayıp dinlemeye koyuldu.

"Rachel akıl hastanesi yıkılmadan altı ay önce tahtaya nasıl öleceğini sormuştu," diye açıkladım. "O da benim adımı yazdı. O zaman bunu düşünmemiştim bile."

"Dramatik bir ironi."

Gözlerimi kısıtım.

"Mara," dedi bezgin bir tavırla. "Bu anlattığın şeyin milyonlarca açıklaması olabilir."

"Milyonlarca mı?"

"Tamam, milyonlarca değil belki. İki tane. Biri Claire'in ya da Rachel'in, ya da ikisinin beraberce parçayı hareket ettirip senin adını yazdığı."

"Ben de Claire'in yaptığını düşünmüştüm..."

"Diğeri de senin hareket ettirmiş olman."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunu niye yapayım ki?"

Noah omuz silkti. "Belki de Rachel'a kızmıştın ve bilinçaltın da kendi adını yazdı."

Hiçbir şey söylemedim ama öldürecek gibi bakmış olacağım ki Noah toparlanıp devam etti. "Her neyse, boktan bir şeyler döndüğü kesin, o konuda hemfikiriz ama ben ele geçirildiğini düşünmüyorum."

"Neden?"

"Birçok sebebi var ama en bariz olanı, bu lanet şeyi ikimizin de çekiyor olması; farklı belirtilere rağmen. Dolayısıyla ben ele geçirilmediysem sen de geçirilmedin demektir."

Başımı kaldırdım. "Senin teorin nedir o zaman?"

"Birçok teorim var."

"Birinden başla."

Noah sebepleri sıralarken sıkılğan bir ifade takınmıştı. "Genetik mutasyon, zehirli atık, radyoaktif izotoplar, sütlerdeki büyüme hormonları..."

"Ama ele geçirilme değil?" Kaşlarım havadaydı. "Reenkarnasyona ne diyorsun peki?"

"Yapma ama," diye dalga geçti.

"Dedi bu işi sütteki hormonlara yıkmaya çalışan kişi. Ciddi misin sen?"

“Bunların *iyi* teoriler olduğunu söylemedim. Ayrıca her halükârda seninkilerden iyidir.”

Sırtüstü yatıp tavana bakmaya başladım. “Daniel’ın senden daha çok yardım edeceğini kim tahmin edebilirdi?”

Yağmur çatıyı döerken bir süre ikimiz de sessiz kaldık. “Pekâlâ,” dedi Noah sonunda. “Daniel başka ne söyledi?”

Yüzüne bakmak için başımı çevirdim. “Bilge ve gizemli bir figür yaratıp başkarakterime yardımcı olmasını sağlayabileceğimi söyledi.”

“Mükemmel, tabii bilge ve gizemli bir figürümüzün olmadığı gerçeği dışında. Başka?”

“Bir dakika,” dedim. Rachel’in doğum günündeki ruh çağırma tahtası olayını düşünmek, kendi doğum günümde yaptıklarımızı hatırlatmıştı...

“Lukumi,” dedim yavaşça.

“Rahip mi? Santeria rahibi? Yine oraya döndük, değil mi?”

“Şüpheli görünüyorsun?”

“Yani bazı kuşkularım var, evet ama bunu tahmin etmeliydim.”

“Hatırlamanı gereken şeyi hatırladım Noah, tıpkı onun söylediği gibi.”

“Ki bunu *plasebo* etkisiyle de açıklayabiliriz.”

Noah’nın gözlerine baktım. “Onu aramalıyız.”

“Aradık, Mara,” dedi sakın bir şekilde. “Littlw Havana’ya gittik ama orada hiçbir cevap bulamadık.”

“Kesinlikle,” dedim öne eğilerek. “Dükkân *ortadun kayboldu*. Onunla ilgili bir tuhaflık var.”

“Bunu ben de merak etmişim,” dedi Noah, bacakları önünde tembel tembel uzanıyordu. “Bu yüzden de araştırdım. Botanicolar genellikle hayvanlara verdikleri zarardan ötürü gecelik operasyonlara kurban giderlermiş. Sahipleri bir baskın yapılacağını düşünürse

ortalığı temizleyip bir anda kayboluyorlarmış. Bu da Hialeah'da ortalıkta dolaşan tavukları açıklar. Tatmin oldun mu?"

Başımı iki yana salladım, gittikçe sinirleniyordum. "Neden her şeyi bilime bağlıyorsun?"

"Neden her şeyi büyüye bağlıyorsun?"

"Onu aramalıyız," dedim tekrar huysuzca.

"Santeria katolik kilisesine benzemez. Oranın halkına gidip 'Affedersiniz, sizde o büyücü doktorun cep telefonu var mı acaba?' diye sormanın sana hiçbir faydası olmaz."

Daniel kapıyı açtığı sırada karşı çıkmak üzereydim. Ağabeyimin gözleri Noah'yla benim aramızda gidip geliyordu.

"Şey, sizi Sophie ve benimle yemeğe davet edecektim ama burası biraz gergin gibi. Her şey yolunda mı?"

"Nereye gidiyoruz?" diye atıldım hemen. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Sophie Küba yemeği yemeyi düşünüyordu," dedi Daniel tereddütle.

Noah'yla yüzümüzde aynı tebessüm belirdi. Sonra göz göze geldik ve o "Harika bir yer biliyorum," dedi.

22

E vden çıkmadan önce annem hem Daniel'ı hem de Noah'yı, gözlerini bir an olsun benim üzerimden ayırmamaları konusunda tembihledikten sonra işi sağlama almak için babamın cep telefonunu yanıma almam konusunda da ısrar etti. Yapabilse, bileğime bir takip cihazı bile takardı ama umursamıyordum; tek istediğim dışarı çıkmaktı.

Sophie'yi yol üstünden aldık; kız resmen arabaya atladı ve bindiği gibi Daniel'ı yanağından öptü. Daniel kızarken Sophie mutluluktan ışıldıyordu. Birlikte harika göründüklerini itiraf etmeliydim.

Mükemmel çift, bir sonraki hafta Sanat ve Gösteri Merkezi'nde ünlü bir kemancının vereceği konserden bahsederken ben de yanağımı Daniel'ın arabasının camına yasladım.

Islak yollar yanımızdan hızla akıp geçiyor, sokak lambaları ise Sophie'nin mahallesinden restorana doğru gittikçe pahalıdan harabeye dönen evlerin üzerinde sarı huniler oluştuyordu. Kırmızı ışıktaki durunca, park halindeki arabalardan birinin üzerine çıkan bir kedinin bizi seyrettiğini fark ettim. Hayvan beni görünce tısladı.

Ya da ben öyle hayal ettim.

Nihayet, dışı Noel ışıklarıyla süslenmiş restorana varabildik. Kızarmış hamur kokusu nemli havaya sinmiş, restoranın içini ise tamamen ele geçirmişti.

"Bu kokan şey neyse," dedi Sophie içeri girdiğimiz anda, "ben ondan yiyorum."

"Churros," diye yanıtladı Noah da. "Bir tatlı."

Sophie kısa, sarı saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Umurumda bile değil. Kokusu müthiş."

Daniel kalabalığı inceliyordu. Ayakta dikilip gülüşen, konuşan, sıra bekleyen onlarca insan vardı. "Sıra da öyle."

"Burası hep böyle," dedim.

"Daha önce geldiniz mi?" diye sordu Sophie.

"İki defa." Biri doğum günümde. Ve ilki de... Noah'yla ilk buluşmamızda.

Ben bunu anımsayıp gülümserken Noah da, "Hemen dönerim," deyip yanımızdan ayrıldı.

Daniel başını salladıktan sonra kalabalığın yanındaki bara geçip yaslandık. "Aman Tanrım," diye ciyakladı Sophie, tezgâhın arkasındaki vitrinde restoranın promosyonu olan yeşil beyaz ti-şörtleri görünce. "Çok güzeller."

"İster misin?" diye sordu Daniel.

"Evet dersem çok mu sıradan olurum?"

Ağabeyim bunu, "Evet," diye yanıtlasa da gülümsüyordu.

Sophie de burnunu kırıştırdı. "Sıradanlığı severim."

Ben de öyle ama küçük dozlarda.

Bir şey söylemeden onlardan uzaklaşıp tatlıların sergilendiği vitrine yaklaşmıştım ama ilgilendiğim şey yemek değil yanındaki duvarda devasa bir panoyaıştırılmış olan ilanlardı. Abel Lukumi'yi ilk seferinde böyle bulmuştum, kim bilir, belki şansım bir kere daha yaver giderdi.

Daniel arkamda belirdiğinde, ben de yüzlerce kelimeyi olabildiğince hızla taramaya çalışıyordum. “Masa hazır,” dedi. “Hadi.”

“Bana biraz izin ver.” Ağabeyim iç geçirerek Sophie’yle birlikte masaya geçse de söz verdiği gibi beni de yalnız bırakmadı.

“Bir şey buldun mu?” Noah’nın, kulağımın yanında beliren sıcacık sesi kadife gibiydi. Tam başımı hayır anlamında sallıyordum ki gözüme dört harf ilişti.

kumi.

Başka bir ilanın altından görünüyordlardı. İçimde yükselen bir umut dalgasıyla üsttekini kaldırdım...

Kelimenin bütünü *gerçekten* de Lukumi’ydi ama gözlerimi kısıp karınca kadar yazılan metni okuduktan sonra cümleyi anlamakta güçlük çektiğimi fark ettim. Bunun sebebi ya metnin tuhaflığıydı ya da İspanyolcam kullanılmamaktan paslanmaya başlamıştı bile.

“Bu bir kilise,” dedi Noah benimle birlikte yazıyı okuyarak. “Lukumi Kilisesi.”

Dudağımı ısırıyordum. “Yani adam bir rahip sonuçta... belki bu da onun kilisesidir?”

Noah iPhone’unu çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra bıkkın bir ifadeyle, “Tabii ki,” dedi.

“Ne?”

Ekranı gösterdi. Yüz binlerce sonuç vardı, çoğu da Lukumi Kilisesi’nden ve onun adının karıştığı bir Yüce Divan davasından bahsediyordu.

“Bu Santeria anlamına gelen başka bir kelime sadece,” dedi Noah gözlerime bakarak. “Din için. Yani adamın adı her neyse Abel Lukumi değilmiş.”

Sahte bir isim kullanmıştı.

Yemek yerken, yaşadığım hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordum ama bu çok zordu. Noah bile biraz öncekinden farklı

görünüyor gibiydi. Buna rağmen Sophie fark etmemiş, Daniel ise öyle davranmayı tercih etmişti. Nihayet yemeğimiz bitip de binadan ayrılırken, ellerimizde bir sürü kuzu dili ve fasulye dolu kutu vardı.

“Bu inanılmazdı,” dedi Sophie, rüyada gibiydi. “Sadece yirmi dakika uzağında olup da burayı hiç duymadığıma inanamıyorum.”

“Güzel seçim,” diye onayladı Daniel da Noah’nın sırtını okşayarak. Sonra hep birlikte arabaya bindik ve Sophie, iPod’unu müzik çalara bağlayarak Daniel ve Noah’nın dinlemesini istediği gergin ve pek meşhur olmayan bir şarkı açtı. Ama tam müzik hızlanmaya başladığı sırada, ön camımıza bir şey çarpıpşağı doğru kayd.

“Aman Tanrım,” dedi Sophie nefes nefese, Daniel ise hemen frene bastı. Tekerlekler ıslak zeminde bir süre kaydıktan sonra, kendimizi sokak lambalarından birinin altında bulduk. Işık, camda bir kan lekesi olduğunu gözler önüne sererken çalışmaya devam eden silecekler de bu izi daha geniş bir alana yayıyordu.

Daha Calle Ocho’dan ayrılmamıştık bile ama saat geç olmuştu, yağmur yağıyordu ve arkamızda bizden başka kimse yoktu. Bu yüzden ağabeyim arabadan inince Noah da peşinden gitti.

Arabanın içi sessiz olsa da kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum. Ağabeyim ile Noah, aracın kapılarını yeniden açana dek bir dakika bile geçmedi.

“Kuşmuş,” dedi Noah arka koltuğa, yanıma gelirken. Parmaklarını benimkilere doladığı anda sakinleşmeye başladım.

“Bir karga,” diye netleştirdi ağabeyim de. Sesi üzgün ve suçlu gibi geliyordu.

Sophie hemen uzanıp kolunu ona doladı. “Çok üzgünüm,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Daniel ise öylece oturuyor, bulunduğumuz şeritte duramaya devam ediyordu. “Hayatım boyunca hiçbir şeye çarpmadım ben...”

Ama cümlesi, bu kez tavandan gelen, daha yumuşak bir çarpma sesiyle bölündü.

Ve bu kez hareket etmiyorduk.

“Ne olu...” diye çıkıştı Daniel.

Ama bir kez daha ve bu defa onlarca çarpma gürültüsüyle cümlesi yarıda kesildi. Üstelik sadece bizim arabaya değil; yola, park halindeki araçlara da çarpıyorlardı.

Gökyüzünden bir karga sürüsünün cesetleri düşerken, hepimiz sessizliğe gömüldük.

23

Sophie'yi bıraktıktan sonra eve dönerken, Daniel ve Noah teorilerini tartışmaya başlamışlardı. Fırtına. Hastalık. Bir sürü bilimsel olasılık olsa da benim içimi kemiren bir şey vardı.

Başka bir şey.

Joseph ve annemle babam, eve döndüğümüz anda üzerimize atıldılar; belli ki kuşlar gece haberlerine çıkmıştı. Hepimiz mutfak masasının etrafına toplandık ve küçük kardeşim, Daniel ile Noah'dan hikâyeyi dinlerken kuzu dillerini hızla ağzına tıktırmaya başladı. Ama ben dinlemiyor, onun yerine Noah'yı seyrediyordum.

O gece Noah'nın odama gelişini beklerken geçen her saniye, bana sonsuz gibi geldi. Komodinimdeki saate, sağlıklı olamayacak kadar büyük bir hevesle bakıyordum. Ama saatler geçmesine rağmen ondan eser yoktu.

Gerçi geleceğini de söylememişti ama ben öyle varsayıyordum.

Belki de bu tahminim yanlıştı.

Belki de uyuyakalmıştı?

Yorganı üzerimden atıp odamdan çıktım. Misafir odası evin diğer tarafındaydı ama fark edilmeden oraya gidip uyanık olup olmadığına bakabileceğime inanıyordum. Sadece kontrol edecektim.

Misafir odasının kapısına gelince durup dinledim. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Kapıyı hafifçe araladım.

“Buyrun?”

Noah'nın sesi. Son derece uyanıktı.

Kapıyı tamamen açınca, odanın köşesindeki yuvarlak sehpanın üzerinde duran beyaz lambayı gördüm ama Noah karanlıkta sayılırdı. Üzerini hâlâ değiştirmemişti ve yüzünü tamamen gizleyen bir kitap okuyordu. Sonra onu, sadece gözlerini açıkta bırakacak kadar indirdi.

“Selam,” dedim.

“Merhaba.”

“Selam,” dedim yeniden.

Noah, şimdi kitabı tamamen indirmişti. “Her şey yolunda mı?”

İçeri girip kapıyı arkamdan kapadım. “Sadece iyi geceler demek istedim.”

“İyi geceler,” deyip kitabına döndü. Kapıda durmuş ona bakıyordum. “Evet...”

Neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bundan hoşlanmamıştım. Hafifçe kapıya doğru döndükten sonra durdum ve Noah'ya baktım.

Bir kaşını kaldırmıştı. “Ne var?”

Doğruca söyleyeceğim. “Doğruca söyleyeceğim.”

Bekliyordu.

“Odama geleceğini sanmıştım.”

“Neden?”

Evet, bu biraz kırıcı olmuştu. Kapıya doğru uzandığım anda Noah iç geçirdi.

“Yapamam, Mara.”

“Neden ki?”

Okuduğu kitabı bırakıp yanıma geldi ama bana değil pence-
reden dışarı bakıyordu. Ben de gözlerini takip ettim. Bu açıdan,
odama doğru giden aşırı uzun koridor ve o koridordaki Fransız
kapılar görülebiliyordu. Koridorun lambası açık olduğundan dı-
şarıyı görmek imkânsızdı. Ama *içeri* giren biri olursa, Noah onu
mutlaka görürdü.

Bu yüzden mi gelmiyordu? “Odamı benim yatağımdan da
gözleyebilirsin, biliyorsun,” dedim.

Noah elini yanağıma koyunca altüst oldum, bunu beklemi-
yordum. Başparmağını yüzümde, çenemde gezdirdi. “Annen bana
güveniyor,” dedi sessizce.

Sinsi sinsi gülüyordum. “Aynen öyle.”

“Hayır, Mara, bana *güveniyor*. Eğer yatağında yakalanırsam
bir daha burada olmama izin vermez. Bu kadar rahat olmaz. Ve
benim burada olmam *gerekiyor*.”

Daha sadece bir hafta önce, Jude’un yaşadığından habersiz-
ken ona söylediklerimi hatırlayınca gerildim. O zaman yalnızca
kendimden korkuyordum.

“*Bebek bakıcısı değil bir erkek arkadaş istiyorum.*”

Şartlar değişmişti ama bu düşüncede bir değişiklik yoktu.
“Burada olman falan *gerekmiyor*,” dedim. “Yapmak istemediğin
hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

“Burada olmayı istiyorum.”

“Neden?”

“Sana bir şey olmasına izin veremem çünkü.”

Öfkeyle gözlerimi kapadım. Noah, ya ne söylemek istediğini
anlamıyor ya da bunu bilerek anlamazdan geliyordu. “Gitmeli
miyim?” diye sordum.

Eli hâlâ, mümkün olamayacak kadar yumuşak bir dokunuşla yüzümdeydi. “Evet.”

Ona yalvarmayacaktım. Yanından uzaklaşıp kapıya yöneldim. “Ama yapma,” dedi elimi kapının koluna koyduğum anda.

Yüzüne bakıp yeniden odaya döndüm. Noah kapıyı kapadı. Sırtım kapıya, Noah’nın bedeni ise neredeyse benimkine değiyordu.

Noah’yı bulduğumda, tamamen saf dürtülerle, yalnızca uyumak için arıyordum. Oysa şimdi damarlarımdaki kanın akışı ve arzularım, etrafımızdaki havayı tamamen değiştirmişti.

Yukarı doğru hafifçe kıvrılan dudaklarını görünce eridim, o tebessümün tadına bakmak istiyordum. Parmaklarımı tişörtünün altına sokmak ve pantolonuna doğru gözden kaybolan o yumuşak tüyleri incelemek. Tenini dişlerimin altında, sakallarını boynumda hissetmek.

Ama şimdi, burada, Noah benden yalnızca birkaç santimetre uzakta dururken ve bizi durduracak hiçbir şey yokken kımıldamıyordum.

Onun yerine, “Seni öpmek istiyorum,” diye fısıldadım.

O da başını eğip yüzünü benimkine biraz daha yaklaştırdı. Ama dudaklarıma değil, kulağıma doğru. “İzin veriyorum.”

Dudakları tenimi gıdıkliyordu ve bir anda, bu çok fazla gelmeye başladı. Tişörtünden tutarak onu kendime, olabileceği kadar yakınımaya çektim. Ellerim onun kaslı karnı ile benim yumuşaklığım arasında hapsolmuştu ve ben, ona olan arzumdan nefes bile alamıyordum, titriyordum.

Ama Noah hareketsizdi.

Ta ki adı, dudaklarımdan sessiz ve umutsuz bir inilti gibi dökülene kadar. Sonra elleri kalçalarımın, dudakları tenime dokunurken Noah da beni havaya kaldırınca bacaklarım kendi iradeleriyle beline dolandı. Sırtım kapıya dayanmıştı; Noah’nın kot pantolonunun bakır düğmelerinin bedenimde yarattığı acı ise enfesti, daha

fazlasını istiyordum. Boynum ile omzumun arasındaki kıvrımda gezinen sakallarının yarattığı heyecanla kendimden geçtim, başımı arkaya yasladım. Parmakları kalçamı tutup havaya kaldırdıktan sonra, dudakları da benimkilere dokunmaya başladı. Son derece yumuşak, çekingen. Onları öpmemi bekliyorlardı.

O sırada aklıma; kollarımız, bacaklarımız, dillerimiz, saçlarımız birbirine dolanmışken onun yatağında olduğumuz an geldi. Noah bedenimi sarıyor, dudaklarıysa dudaklarımı aralıyordu. Birbirimizin dilini akıcı şekilde konuşuyor, tek bir zihne göre hareket edip aynı nefesi soluyorduk. Ta ki Noah nefes almayı bırakana, ölmek üzere olana dek.

Tıpkı Jude'un olması gerektiği gibi.

Tıpkı onun ölmesini istediğim gibi.

Göğsüm onunkinin önünde hızla çarpıyor, bedenim dudaklarının önünde ürperiyordu. Bunu hayal etmemiş, *hatırlamıştım* ve tekrarlanması korkuyordum.

Noah beni yere indirdi.

Nefes alamıyor, sendeliyordum. "Ne oldu?"

"Hazır değilsin." Geri çekildi.

"O anı düşünüyordum," dedim. "Ve sonra sen... durdun."

"Kalp atışların kontrolden çıkmıştı."

"Belki de hoşuma gittiği içindir."

"Belki de hazır olmadığın içindir," diye karşı çıktı Noah. "Ve ben de seni zorlamayacağım."

"Seni öpmekten korkuyorum," dedim sonunda. Sana zarar vermekten korkuyorum.

Bunu duyduktan sonra uzanıp hafifçe, çok çok hafifçe saçlarını düzeltti. "O halde öpmek zorunda değilsin."

"Ama istiyorum." Daha önce hiç bu kadar doğru gelinmemişi

Noah son derece anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. "Neden korktuğunu söylemek ister misin?"

Sesim oldukça netti. "Sana zarar vermekten, seni öldürmekten."

"Beni öpünce."

"Evet."

"Şu rüya yüzünden."

Gözlerimi kapadım. "Rüya falan değildi."

Başımı çevirirken Noah'nın, belimde duran parmakları hâlâ bir tüy kadar hafifti. "Madem rüya değildi, sence ne oldu?"

"Anlattım ya."

"Nasıl oluyor peki o?"

Yüzünü inceleyip bununla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım ama bu yönde herhangi bir işaret yoktu. "Bilemiyorum. Belki de bu... benim bir parçamdır." Onun, ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

"Sadece öpüşünce mi?"

Omuz silktim.

"Seks yaparken olmuyor yani?"

"Daha önce kimseyle seks yapmadım."

"Biliyorum. Ama yanılmıyorsam, o gece benim odamda bununla bir sorunun yoktu." Dudağındaki küçük hareketlilik, ukala bir tebessümün habercisiydi.

Hangi geceden söz ettiğini gayet iyi biliyordum. Böceklerle dolu o odadaki her şeyi, bizim dışımızda her şeyi öldürdüğüm gün; ne yapabildiğimi nihayet öğrendiği günün gecesiydi bu.

O zaman ondan ayrılmayı düşünmüştüm, kendi iyiliği için. Sevdiğim herkesten uzaklaşmayı düşünmüştüm. Ama Noah buna izin vermezdi ve ben de buna minnettardım çünkü ondan ayrılmak istemiyordum. Tek istediğim yanında, olabildiğince yakınında olmaktı. Mantıklı düşünemiyordum. Hatta düşünemiyordum bile.

"Bilmiyorum," dedim kendimi yatağa bırakarak. "Nereden bilebilirim?"

Noah da benim gibi yatağa gelip beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti. Sırtım göğsüne yapışıyor, hiç çıkarmadığı kolyesi ise askılı bluzumun açıkta bıraktığı tenimi ürpertiyordu. Ellerini kolumda gezdirdikten sonra parmaklarını parmaklarıma kenetleyince gözlerim kapanmaya başladı.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz, Mara,” dedi. Ses tonu içimi ısıtıyordu. “Bu gerçekten yetiyor.”

Benimse uykuya dalmadan önce aklımda tek bir şey vardı.

Bana yetmiyor.

24

ÖNCESİ

Hindistan, Bilinmeyen Bir Bölge

Mavili Adam, atlar toz kaldırarak arabayı çekmeye devam ederken bana döndü. “Adın ne?”
Yüzüne baktım.
“Beni anlıyor musun?”

Evet anlamında başımı salladım.

“Gardiyanın sana ne söylediğini bilmiyorum ama artık benim korumam altındasın. Ve sana bir isim bulmamız lazım.”

Ben sessiz kalmaya devam edince adam hafifçe iç geçirdi. “Önümüzde uzun bir yolculuk var. Kendini iyi hissediyor musun?”

Bir kez daha başımı salladım ve yolculuğumuza başladık.

Gemilerden ayrıldığımıza üzüliyordum. Bir süre yürüyerek, bir süre de fil sırtında ilerleyip ormana girdikten sonra köye vardığımızda güneş hâlâ tam olarak batmamıştı. Ayaklarımm altındaki toprak kuru, hava ise sessiz ve durgundu. Burnuma duman kokusu geliyordu; etrafta pek çok kulübe olsa da hiç insan görememiştim.

“İçeri gel,” dedi Mavili Adam kulübelerden birini işaret ederek. Gözlerim karanlığa karşı koymaya çalışıyordu.

O sırada etrafımda bir hareketlilik hissettim; karanlığın içinden bir figür belirdi. Görebildiğim tek şey ince bir kızın bedenine eklenmiş pürüzsüz, esmer, kusursuz bir tendi. Boyu benden biraz daha uzundu ama yüzünü göremiyordum. Siyah saçlarından bukleler, hareketsizce omuzlarına düşüyordu.

“Kızım,” dedi Mavili Adam ona dönerek. “Bir misafirimiz var.”

Ve bunun ardından kız aydınlığa çıkınca nihayet yüzünü görebildim. Çok dikkat çekici bir güzelliği olmasa da temiz yüzüne yansıyan o sıcaklık ve nezaket, onu hoş biri haline getiriyordu. Gülümsedi.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra Mavili Adam elini kızın omzuna koydu. “Anne nerede?”

“Bir kadın doğum yapıyormuş.”

Adamın kafası karışmış gibiydi. “Kim?”

Kız başını iki yana salladı. “Buradan değil. Bir yabancı. Kocasını anneyi almaya geldi, o da elinden geldiğince çabuk döneceğini söyleyerek gitti.”

Mavili Adam gözlerini kıstı. “Seninle konuşmam lazım,” dedi ona. Sonra da bana döndü. “Sen burada bekle. Dışarı çıkma. Anladın mı?”

Anlamıştım, başımı salladım. Ve adam kızı alıp kulübeden çıktı. Fısıltılarını duysam da ne söylediklerini tam olarak anlamıyordum. Birkaç dakika sonra kız tek başına geri döndü.

Başta hiçbir şey söylemedi. Bana doğru birkaç adım atıp ellerini açtı ama ben kımlıdamıyordum. Bir adım daha atınca kokusu burnuma geldi; topraksı ve yoğun. Hem bunu hem de sıcaklığını sevmiştim. Sonra kolunu uzattı ve bana dokunmasına izin verdim. Bir köşeye çekilip beni de yanına oturttu. Beni çok iyi tanıyan birinin aşinalığıyla temiz kıyafetlerine doğru çekince ben de rahat bir pozisyon alabilmek için kımlıdandım.

“Oraya gitmemelisin,” dedi hareketimi yanlış anlayarak.

Ben de durdum. “Neden?”

“Demek konuşabiliyorsun,” dedi küçük bir tebessümle. “Çünkü güvenli değil,” diye de ekledi.

“Çok sessiz.”

“İnsanlar hasta çünkü. Ses onları rahatsız ediyor.”

Anlamamıştım. “Neden?”

“Sen hiç hastalanmadın mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Herkes hastalanır. Aklın hep şeytanlıktır.”

Ne demek istediğini anlamadığım için kendi sorumu sordum. “Mavili Adam senin baban mı?”

“Mavili Adam mı?” dedi ışıldayan gözlerle. “Ona böyle mi diyorsun?”

Hiçbir şey söylemedim.

Sonra kız başını salladı. “Evet, babam. Ama ona amca, döndüğü zaman anneme de teyze diyebilirsin.” Duraksamıştı. “İstersen bana da abla diyebilirsin.”

“Benim annemle babam da mı hastaydı?” diye sordum ikisini de, bir ailem olduğunu hatırlamamama rağmen.

“Olabilir,” dedi sessizce beni kendine doğru çekerek. “Ama artık bizimlesin.”

“Neden?”

“Çünkü sana biz bakacağız.”

Ses tonu son derece nazik ve yumuşaktı ve bir anda onun için korkmaya başladığımı fark ettim. “Sen de hasta mısın?”

“Henüz değil,” diyerek ayağa kalktı.

Ben de hemen peşinden gittim. O, diğerleri gibi değildi ve yanımda kalmasını istiyordum.

Sonra dönüp bana baktı. “Bir yere gitmiyorum,” dedi beni rahatlatmak istercesine.

“Biliyorum.” Ama yine de peşine takıldım.

Pek fazla uzaklaşmadık. Uzaklaşacak bir yer de yoktu zaten. Samanla dolu zemini minderlerle kaplanmış, küçük bir odaya girdik. Kız, birinin arkasından bir parça kumaş, bir iğne ve iplik aldıktan sonra siyah bir şeyle dolu bir kavanozu açıp bir tutam da ondan aldı. Kumaşı bu tutamın etrafına dolayıp dikerken de yalnızca birkaç notadan oluşan basit bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Elleri karşısında hipnotize olmuş gibiydim. "O ne?"

"Bir hediye. Oynaman için, böylece kendini hiç yalnız hissetmezsin."

İçimde korku gibi bir şey hissettim. "Ben seninle oynamak istiyorum."

Kızın yüzünde sıcak ve canlı bir tebessüm belirdi. "Hep beraber de oynayabiliriz."

Bu beni mutlu etti; hem söylediği melodinin hem de ellerinin hareketiyle hipnotize olmuş halde minderlerin üzerine oturdum. Kısa bir süre sonra elindeki o biçimsiz nesne başka bir şey haline geldi; ilk olarak başını fark ettim, sonra da kollarını ve bacaklarını. Ardından gözler, kirpikler, ince bir gülümseme ve siyah saçlar geldi. Ve büyük kız, son olarak ona bir elbise yapıp onu da başından geçirdi.

İşi bitince ben de koluna yaslandım.

"Bebeğini beğendin mi?" dedi ışığa doğru tutarak. Bebeği tuttuğu yerde, kolunun alt tarafında kırmızı bir leke vardı; bilek hizasında.

Cevap vermek yerine, "O kırmızılık nedir?" diye sordum.

"Ah," dedi bebeği bana uzatıp parmağına bakarak. "İğneyi elime batırmışım." Ve parmağını ağzına götürüp emdi.

Ona bir şey oldu diye korktum. "Canın yandı mı?"

"Hayır, endişelenme."

Bebeği kendime doğru çektim.

"Adı ne?" diye sordu kız bana kibarca.

Cevap vermedim. Sonra, "Oyuncağı sen yaptın, adını da sen koy," dedim.

"Arkadaşını," diye düzeltti. "İsmi senin yerine ben seçemem."
"Neden?"

"Çünkü o senin. İsimlerin kendilerine has güçleri vardır. Belki onu daha iyi tanıdıkça karar verebilirsin."

Başımı evet anlamında sallayınca o da ayağa kalkıp beni de kaldırdı. O sırada midemden bir ses geldi.

"Acıkmışsın."

Başımı evet anlamında salladım.

Başımı okşayıp kalın telli, koyu renk saçlarımı düzeltti. "He-pimiz açız," dedi sessizce. "Çorbaya biraz daha su ekleyebilirim. Yemekten önce biraz içmek ister misin?"

"Evet."

Beni inceleyerek başını sallıyordu. "Kuyudan su çekebilecek kadar güçlü müsün?"

"Çok güçlüyüm."

"Ama çok ağır."

"Benim için değildir."

"Çok da derin..."

"Yapabilirim." Ona göstermek ama en çok da dışarı çıkmak istiyordum. Kulübenin havası beni boğuyor, tenim giderek geriliyordu.

"O halde sana oraya nasıl gidebileceğini söyleyeceğim fakat ormanın derinliklerine doğru ilerlemeyeceğine söz vermelisin."

"Söz."

"Birini görürsen, onlara kuyunun yerini de söylemeyeceksin."

"Söz."

Kız gülümseyerek bebeği yeniden bana verdi. "Onu da al, nereye gidersen yanında götür."

Kız bana yolu göstermeden önce bebeği alıp sıkıca göğsüme bastırdım. Ben batmakta olan güneşe doğru ilerlerken o da ar

kamdan bakıp beni seyrediyordu. Burnuma gelen yanık et kokusu rahatsız edici değildi ama ağaçların arasından yükselen duman gözlerimi yakıyordu.

Kızın bana söylediği yolu izlemeye başladım. Kuyu *epey* uzaktaydı ve bir çalılığın arkasına gizlenmişti. Büyüktü de. İçine bakabilmek için parmaklarımın üzerinde yükselince dipsiz denebilecek kadar derin ve karanlık olduğunu gördüm.

Birdenbire içimde, bebeği kuyuya atma isteği belirdi.

Ama yapmadım. Bunun yerine onu taşın yanına bırakıp ince kollarımla su çekmeye başlamıştım ki bir öksürük sesi duydum.

Çok yakınımda.

O kadar şaşırdım ki kolu bırakıverdim ve bebeği alıp sıkıca tutarak kuyunun diğer tarafına geçtim.

Yaşlı bir kadın bir hurma ağacına yaslanmış oturuyordu. Yüzünü dolduran kırışıklıklar, derisinin birbiri üstüne katlanmasına neden olmuş, boş bakan siyah gözleri ise yaşlarla ıslanmıştı. Oldukça güçsüz görünüyordu.

Ve yalnız değildi.

Dalgalı, siyah saçları ve mükemmel, pürüzsüz bir teni olan bir adam, kadının üzerine doğru eğilmişti. Elindeki bardağı kadının dudaklarına götürünce çenesinden sular akmaya başlayan kadın bir kez daha öksürerek beni korkuttu.

Adam cam gibi gözlerini bana çevirince arkalarında bir parıltı fark ettim ama ne olduğunu anlayamadım.

Ardından kadın da onun gözlerini takip ederek beni buldu. Gözlerinin beyazı giderek büyüyüp irisinin etrafını sarmaya başlayınca ortaya çıkan manzara ise olduğum yere çakılıp kalmama yetti. Adam elini omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştıktan sonra yeniden bana döndü.

Birden midemin bulandığını hissedince iki büklüm oldum. Gözlerimin önünde kırmızı benekler uçuşmaya, başım dönmeye

başladı. Nefes almaya çabalayarak güçlükle yeniden doğrulmayı başarabildim.

Sonra kadın titreyerek bir şeyler fısıldamaya başladı. Şaşkın, meraklı fakat korkmamış görünen adamsa onu duyabilmek için başını eğdi. Ve o sırada farkında olmadan ben de onlara doğru bir adım attım.

Kadının fısıltıları giderek yükselirken ben de bunun, aslında durmadan tekrar ettiği tek bir kelime olduğunu fark ettim. Çelimsiz kolunu kaldırdı ve suçlarcasına parmağını bana uzattı.

“Mara,” diye fısıldayıp duruyordu. Ardındansa çığlık atmaya başladı.

25

“Mara,” dedi bir ses tenimi ısırtırcasına. Gözlerimi açtım ama ne güneş ışığı vardı ne de ağaçlar. Yalnızca karanlık ve yanımda, parmaklarını yanağıma koymuş olan Noah.

Bir kâbus. Bu sadece bir kâbustu. Yavaşça nefesimi bırakıp gülümsedim, rahatlamıştım. Ta ki yatakta olmadığımızı fark edene dek.

Misafir odasının kapısında duruyorduk, kapıyı açansa bendim; tokmağı tutan benim elimdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Noah nazikçe.

Son hatırladığım onun yanında uyuyakaldığımdı. Evde kötü bir koku vardı ama Noah’nın kollarında güvende hissediyordum.

Ama gece *onun* yanından ayrılmıştım.

Uykumda geziyordum.

Rüyamın detaylarıysa yoğun bir sigara dumanı gibi zihnimde geziniyor ama bilincimle aramdaki bağı koparmıyorlardı. Uykunuda nereye gittiğimi ya da niye gittiğimi bilmiyordum ama artık ayık olduğuma göre, aklımdayken yapmam gereken bir şey vardı.

“Yatak odam,” dedim net bir ses tonuyla.

O bebeği görmem gerekiyordu.

Noah'yı da yanıma alıp sessizce odama doğru yürümeye başladım. İçeri girince, hiçbir soru sormadan kutunun bantlarını açmama yardım etti. Bebeğe bakarken hiçbir şey söylemedim, elime aldığımda ise tüm vücudum kaskatıydı.

Siyah gülümsemesi biraz solmuş gibiydi; yıpranmaktan ya da yıkanmaktandı, bilemiyordum. Kıyafeti ise daha yeni görünüyor olsa da özensizce yapıldığı belliydi. Kesinlikle el yapımıydı. Ama bunların dışında? Bunların dışında ürkütücü bir şekilde rüyamdaki bebeğe benziyordu.

Belki benzemekten de fazlasıydı.

O sırada aklıma bir şey geldi.

Kolunun altında, kızın onu tuttuğu noktada kırmızı bir nokta vardı.

Bebeğin kıyafetinin kolunu sıyırdım.

"O kırmızı nedir?" diye sordum büyük kıza.

"Ah," dedi bebeği bana uzatarak ve parmağına baktı. *"İğneyi parmağıma batırmışım."*

Bebeğin kolunun alt tarafında, koyu kahverengiye yakın, kırmızı bir leke vardı. Bileğinin hizasında.

Tenimin bebeğe değdiği noktada, derim tamamen hissizleşmiş gibiydi. Rüyanın ne anlama geldiğini ya da herhangi bir anlama gelip gelmediğini bilmiyor ve umursamıyordum da. Ama güzel bir rüya değildi ve ben bu şeyden nefret etmeye başlıyor, ondan kurtulmak istiyordum.

"Atacağım bunu," diye fısıldadım Noah'ya. Kafası karışmış gibi görünüyordu ama durumu ona sabah açıklardım. Çünkü yakalanmayı göze alamazdık ve burada durup konuşarak geçirdiğimiz her saniye, bu riski daha da artırıyordu.

Ben ayakkabılarımı giyip yavaşça dışarı süzülür ve bebeği, babamın kaldırımın kenarına koyduğu çöp torbası yığınının

üzerine atarken Noah da beni seyretti. Çöpler kısa bir süre sonra alınacak ve ben de bir daha bunu düşünmek, rüyamda görmek ya da Jude'un bana o bebekle işkence etmesine tahammül etmek zorunda kalmayacaktım.

Sonra birlikte Noah'nın yatağına döndük; bebek ve kâbus beni biraz huzursuz etmişti ve yalnız uyumak istemiyordum. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapadım; elimin altındaki sessiz, düzenli nefesleri ninni gibi geliyordu. Tekrar uyandığımda hava hâlâ karanlık olsa da Noah da hâlâ yanımdaydı ve hâlâ onun yatağındaydık.

Yorgundum ama bir yandan da kendimi rahatlamış hissediyordum. "Saat kaç?"

"Bilmem," dedi Noah ama sesinde uyku mahmurluğundan eser yoktu.

Geri çekilip yüzüne baktım. "Uyanık mıydın sen?"

Gerinir gibi yaptı. "Ne? Yoo."

Yan dönüp gülümsedim. "Kesinlikle öyleydin. Uyurken beni seyreliyordun."

"Hayır. Bu biraz ürkütücü olurdu. Ve sıkıcı. Ama duş alırken izlersem belki..."

Koluna vurduktan sonra örtünün altına biraz daha gömüldüm.

"Bu ne kadar hoşuma gitse de," dedi dönüp üzerime doğru yuvarlanır ve kollarından destek alarak dururken. "Ki emin ol, çok hoşuma gidiyor." Yüzünde muzip bir tebessümle gözlerime bakıyordu. "Korkarım artık gitmen lazım."

Ben başımı hayır anlamında sallarken o da tam tersini yapıyordu.

"Ama hava hâlâ aydınlanmadı," dedim surat asarak.

"Balık. Joseph'le. O uyanmadan odana dönmen gerek."

Abartılı bir şekilde iç çektim.

"Biliyorum," dedi. Tebessümü giderek bir sırtına haline geçliyordu. "Ben de bense uyumak istemezdim."

Gözlerimi devirerek altından çekildim. “Berbat ettin.”

“Tam istediğim gibi,” dedi yastığına gömülerek. Miskin miskin yatıyor olsa da gözlerini benden ayırmıyordu.

Resmen işkence. Kapıyı açtım.

“Mara?”

“Noah?”

“O pijamaları yine giy.”

“Uyuz,” dedim sırtıarak ve çıktım. Koridordan odama doğru yürürken yanından geçtiğim Fransız kapıların arkası hâlâ karanlıktı. Bu yüzden adımlarımı sıklaştırdım, göremediğim şeyleri hatırlamak sinirimi bozuyordu.

Göremediğim *insanları*.

Bununla beraber, şafak sökmek üzereydi ve Jude, gün ışığında yakalanmayı göze alamazdı. Bu düşüncenin verdiği rahatlıkla yatağıma girdim, annemle babamın ruhu bile duymamıştı. Gözlerimi kapadım ve çabucak uykuya daldım.

Esas sorun, uyandığım zaman başladı.

Saat sekize geliyordu ve babam, uyanıp uyanmadığımı kontrol etmek için kapımı tıklattı. Ben de kendimi sürükleyerek yataktan çıkıp şifonyerde, Horizons’ta giymek üzere kıyafet aramaya başladım.

Ama iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi açınca büyükannemin bebeğiyle göz göze geldim.

Çıglık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Geri çekilip kendimi banyoya kilitledim ve soğuk duvara yaslanarak soğuk zemine doğru kaydım; yumruk yaptığım elim ağzımdaydı.

Jude dün gece bizi mi izliyordu yani? Bebeği attığımı görmüş ve sonra ben Noah’nın odasında uyurken getirip buraya mı bırakmıştı?

Tüylerim diken diken oldu, tenim terden yapış yapış bir hale geldi. Ama babamın bir sorun olduğunu fark etmesine izin veremezdim. Giyinmem ve her şey yolundaymış gibi görünüp

öyle hareket etmem gerekiyordu. Son derece sağlıklıymışım, Jude ölüymüş ve bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi.

“Ayağa kalk,” diye fısıldadım kendime ve bir saniye daha yerde durduktan sonra kalktım. Musluğu açıp ellerimi suyun altında birleştirerek biriken suyu dudaklarıma götürürken, bir yandan da aynada kendimi seyrediyordum.

Ama gördüğüm şey karşısında donakaldım. Yüz hatlarım son derece tuhaf görünüyordu; sinsi bir yabancılıktı bu. Elmacık kemiklerim sivrilmiş, dudaklarım uzun süre öpüşmüşüm gibi şişmiş, yanaklarım kızarmış, saçlarımsa enseme yapışmıştı.

Büyülenmiş gibiydim. Su parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Porselene çarparken çıkardığı ses, beni gerçekliğe geri döndürdü. Boğazımın acıdığını fark edince musluğu yeniden açıp avcumdan su içmeye başladım. Serinlik, içimden dışarı doğru yayılıyordu.

Tekrar aynaya baktım.

Hâlâ farklı görünüyor ama biraz daha iyi hissediyordum. Yorgundum, korkuyordum, kızgındım, öfkeliydim ve belli ki gerindim. Belki de hasta oluyordum. Belki de tuhaf görünmemin sebebi buydu. Boynumu oynatıp kollarımı başımın üzerine uzatarak gerindim ve bir daha su içtim. Sanki biri beni izliyormuş gibi, tüylerim diken diken oldu.

Şifonyere döndüm. Bebek hâlâ oradaydı.

“Hazır mısın?” diye seslendi babam koridordan.

“Evet,” diye bağırdım ve aynadan uzaklaşıp giyindim. Odadan çıkmadan önce son bir kez şifonyere baktım.

Bebeğin gitmesi gerekiyordu.

26

“Günaydın,” dedi babam ben nihayet mutfağa gidince. “Günaydın,” dedim kilerden iki tane tahıllı bar, bir şişe de su alıp babam kahvesini içtiği sırada yarısını kafama dikerken. Sonra da birlikte arabaya doğru yürümeye koyulduk.

Bindikten sonra babam camları açtı. Hava alışılmadık derecede mükemmeldi; pırıl pırıl, masmavi bir gökyüzü. Üstelik henüz o kadar sıcak da değildi ama benim içim yanıyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

Gözlerimi ona diktim. “Neden?”

“Yorgun görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim...”

“Ah, ne demek istediğimi biliyorsun. Hangi filmi kiraladığını tahmin et?”

“Bilemedim. Hangisini?”

İmalı bir şekilde duraksadı. “*Özgür Willy*,” dedi kocaman bir gülümsemeyle.

“Tamam...”

“Bu filmi severdin, sürekli izledik, hatırladın mı?”

Altı yaşındayken falan.

“Ve Joseph de balinanın dramını izlemeye hazır, bu yüzden ben de filmi ailece izleyebileceğimizi düşündüm,” dedi. Sonra da ekledi: “Eminim Noah da sevecektir.”

Kendime engel olamayıp gülümsedim. Açık açık çaba harcıyordu. “Tamam, baba.”

“İnsanın moralini düzeltici bir etkisi var.”

“Dönüşümsel...”

“*Tamam*, baba.”

Babam sırtıarak klasik rock çalan radyo istasyonunu açtıktan sonra ikimiz de sessizce oturmaya başladık. Arabası, bende refleks olarak yan aynaya bakma isteği uyandırıyor. Bunu düşününce, arkamızda bir kamyon olup olmadığını kontrol ettiğimi fark ettim.

Jude’un orada olup olmadığına bakıyordum.

Horizons’a kadar yol boyunca gözlerim onu arasa da göremedim. Sonra babam beni tesise bıraktı. Kapıda beni sıcak bir şekilde karşılayan Brooke, önümüzdeki birkaç gün boyunca çalışacağım sanat terapistiyle tanıştırdı. O da benden bir ev, ağaç ve aile çizmemi istedi; bunun bir tür test olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu tabii. Onu tatmin edecek bir resim çizdikten sonra sıra grup terapisine geldi. Öğrencilerin yarısının, korkularını paylaşması gerekiyordu.

Diğer yarıda olduğum için mutluydum.

Phoebe o gün bana mesafeli duruyor, Jamie ise her zaman olduğu gibi beni güldürmeye devam ediyordu. Saatler, kayda değer bir şey olmadan geçerken ben de her fırsatta camdan dışarı bakarak beyaz kamyoneti görmeye çalıştım.

Ama hiç gelmedi.

O akşam babamla eve döndüğümüzde, annemin arabasının çoktan bahçedeki yerini almış olduğunu gördük. Daha da önemlisi, Noah'nın arabası da oradaydı.

Birden inanılmaz bir rahatlık hissettim. Ona bebeğin, *Jude*'un odama döndüğünü anlatmak istiyordum. Babam daha arabayı durdurmadan fırlayarak indim.

"Annene verdiği listedekileri halledip döneceğimi söyle," dedi babam. "Oyalanmam."

Ben de başımı sallayarak kapıyı kapadım. Ama o, ben içeri girene kadar kapıdan ayrılmadı.

Oturma odasından gelen makineli tüfek seslerini takip edince gözleri ekrana kilitlenmiş, ellerinde oyun kumandalarıyla yere çökmüş olan Noah ile Joseph'i gördüm.

Anlaşılan konuşacaklarımız biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Balık nasıldı?" diye sordum ruh halimi hiç de yansıtmayan rahat bir ses tonuyla. Ve dolabı açtım; acıkmıştım ama hiçbir şey gözüme güzel görünmüyordu.

"Aslında balığa gitmedik," dedi Noah kısılmış gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Ne? Niye?"

Hiddetle kumandasına sarılan Joseph öne doğru eğildi fakat cevap vermedi.

"Joseph balıkları öldürmek istemedi, oysa öldürmekle bir sorunu varmış gibi görünmüyor... adi herif."

Gürültülü bir patlama oldu ve küçük kardeşim kumandasını yere atarak ellerini kaldırdı. "Yenilmez şampiyon!" Kibirle sırtarak Noah'ya bakıyordu.

"Aferin," dedim.

Noah da hemen bana döndü. "Sadakatine ne oldu?"

“Balıklar için demek istemiştım ama oyun için de tebrikler tabii.” Kardeşimle ellerimizi birbirine vurduktan sonra ben de kibirle sırtıma başladım. “Akıabalar sevgiliden önce gelir.”

“İkiniz de çok kötüsünüz.”

“Ben vejetaryen olacağım,” dedi Joseph bana.

“Annem buna benim sebep olduğumu düşünecek.” Doğum günümde Santeria’da yaşanan gösteriden beri et yemiyor, her gördüğümde ağzımda o kan tadını alıyordum.

Kendimi kanepeye bıraktım. “Ee, balığa gitmediyseniz ne yaptınız?”

“Tekneyle gezintiye çıkıp yunusları izledik,” dedi Joseph.

“Bak şimdi kıskandım işte. Görebildiniz mi bari?”

Noah başını evet anlamında sallıyordu. “Küçük bir sürüydü ama epey açılmak zorunda kaldık.”

“Tekne çok harikaydı. Bir dahaki sefere sen de bizimle gelebilirsin.”

Gülümsedim. “Çok cömertsin.”

“Evet,” dedi Noah ayağa kalkıp gerinerek. “Seni bilmem ama ben, kardeşinin beni yenmesine izin verirken kurt gibi acıktım.”

Joseph gözlerini kısmış Noah’ya bakıyordu. “Yalancı.”

“Kanıtlı,” diye cevap verdi Noah hemen.

“Kanıtlayabilirim.”

“Pekâlâ,” dedim araya girerek. “Bu kavga biraz şiddetleniyor gibi. Evet, Noah, ben de açım.”

“O halde kusura bakmazsan Nemesis¹,” dedi Joseph’e dönerek, “başka bir gün rövanşını yaparız.”

“Yine kaybedeceksin.”

1 Yunan mitolojisinde kinci, yapılan kötülüğün karşılığını veren, kaderin vücut bulmuş hali. merhametsiz bir tanrıçadır. (ed.n.)

Mutfağa yürürken Noah'nın dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. Ben de yanına gidip buzdolabını kurcalamasını izledim.

"Mesela... salatalık ister misin?" dedi eline bir tane alarak.

"Bu konuda pek de iyi sayılmazsın."

"Pekâlâ, o zaman. Dışarıdan söyleyelim."

Arkama dönüp koridora baktım. "Annem nerede?"

Noah'nın cevabı başını iki yana sallamak oldu. "Bir arkadaşına kahve içmeye gitti herhalde?"

"Daniel?"

"Sophie'yle dışarıda. Annen bir saat içinde dönene kadar herkesten ve her şeyden ben sorumluyum."

"Eyvah," dedim ama bir yandan da sevinmiştim. Sesimi alçalttım, "Dün gece..."

"Pizza!" diye bağırdı Joseph.

"Ona uymak zorunda mıyız?" diye yanıtladı Noah da ve bana döndü. "Sen ne istersin?"

"Pizza değil," dedim. "Biraz midem bulanıyor."

"Miden mi bulanıyor? Tamam. Peki, daha az mideni bulandıracak bir şey geliyor mu aklına?"

Omuz silktilim. "Bilmem... çorba belki?"

"Bezelye çorbası mesela?"

"Senden nefret ediyorum."

"Ama sen işi çok kolaylaştırıyorsun. Çin yemeği?"

Başımı iki yana sallayıp pencereden dışarı baktım. Yemek gerçekten umurumda değildi, ben sadece konuşmak istiyordum.

"Vazgeçtim. Epey zorlaştırıyorsun sen. Joseph!" diye seslendi.

"Ne!"

"Daniel ile Sophie nerede?"

"Avigdor's!" diye bağırdı kardeşim.

Noah fikrimi sorarcasına bana bakıyordu.

"Bana uyar," dedim.

“Ne mutfağı orası?” diye sordu Noah.

“İsrail!”

“Çorbaları var mı?”

“Sushi de var!” diye bağırdı Joseph.

“Bağışmayın!” dedim kendim de bağırarak ve mutfaktaki sandalyelerden birine oturdum. Noah, Daniel’a eve gelirken bir şeyler almasını söyleyen bir mesaj yazarken ben de başımı ellerimin arasına almış duruyordum. Nihayet Joseph oyun oynamayı bırakıp odasına gitti.

Ve baş başa kaldık. Ama tam konuşmak üzere ağzımı açmıştım ki Noah beni durdurdu.

“Bugün ne yaptınız orada bakalım?”

“Korkularımızı paylaştık. Bak, dün gece...”

“Kulağa epey korkunç geliyor.”

“Benim konuşmam gerekmedi. Grubu ikiye böldükleri için ben yarına kalan bölümde...”

“Daniel orayı görmek için sabırsızlanıyor,” dedi Noah bir kez daha lafımı keserek. “Birkaç gün sonraki aile terapisine geleceğini söylemişti. Harika olmalı?”

“Evet,” dedim. “Yani hayır. Noah... bu gece kalacak mısın?”

“Aslında yeni korumanla buluşacaktık. Neden ki?”

“Bu kez benim odamda kalır mısın diyecektim.”

Yüzünde muzip bir gülümseme vardı. “Hiç hayır demem ama niye?”

Jude odamdaydı sözcükleri dilime takılıp kaldı. Telaffuz edebilmek birkaç saniyemi aldı; nihayet ağzımdan çıktıklarında ise sesim olduğundan farklı, korkmuş gibiydi.

Bundan nefret ediyordum. Jude’dan korkuyor olmaktan nefret ediyordum. Noah’nın bunu görünce gerilmesinden de.

Bu yüzden güçlükle yutkundum ve sesimi biraz rahatlatmaya çalıştım. “İç çamaşırı çekmeceme bir hediye bırakmış,” dedim kendimi zorlayıp rahatmış gibi görünmeye çalışarak.

Noah’nın gözleri benimkinden ayrılmıyordu ama biraz olsun rahatlamıştı. “Ne olduğunu sorabilir miyim?”

“Bebek,” dedim. “Attığımı görmüş olmalı.”

“Mara...”

Başımı iki yana salladım. “Çalıkların arasında falan tuhaf bir yere gizlendi herhalde.”

“Mara,” dedi Noah bu kez daha yüksek bir sesle.

“Komşuların çiti oldukça yüksek,” diye devam ettim. “Ne *derdi* var bu çocuğun?”

“Mara.”

“Ne?”

“Jude değil o,” dedi sessizce.

“Ne Jude değil?”

“Odandaki bebeği getiren. Onu oraya o koymadı.”

Gözlerimi kırıştırdım, hâlâ anlamıyordum. “Kim yaptı o zaman?”

Noah konuşana kadar geçen zaman, bana sonsuz gibi geldi.

“Sen.”

27

“Neden bahsediyorsun sen?” dedim; sesim güçlükle çıkıyor, titriyordu. “Ben onu çöpe attım.” Noah da onaylarcasına başını salladı. “Sonra uyanıp yataktan çıktın. Hiçbir şey söylemeyince ben de su içmeye falan kalktığını sandım ama son zamanlarda yaşananları düşününce, geri gelmediğini fark ettiğim an peşinden gelmeye karar verdim ve arka kapıdan çıktığını gördüm.”

Boğazımın etrafında görünmez parmaklar vardı sanki. “Neden beni uyandırmadın?”

“Zaten *uyanık* olduğumu düşündüm çünkü,” dedi Noah. Ses tonu son derece kontrollü ve sakindi. “Sana ne yaptığını sordum, sen de bir hata yaptığını; aslında saklamak istediğin bir şeyi attığını söyledin. Gayet akıllı başında görünüyordun; dışarı çıktın, ben de bebeği çöpten alıp içeri getirmeni seyrettim. Sonra odana döndün, ben sana ellerini yıkamanı söylediğimde neredeyse yatmak üzereydin. Bunu duyunca güldün ve yıkayıp yattıktan hemen sonra uykuya daldın. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?”

Başımı iki yana sallamakla yetindim çünkü konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı; kabuslar görmüş ve bayılmışım, evet. Ama bu yeni bir şeydi.

Farklı.

Tıpkı aynadaki yansımam gibi.

Güçlkle yutkundum. "Sence de farklı mı görünüyorum?"

Kaşlarını çattı. "O ne demek?"

"Bu sabah, çekmecemde... çekmecemde bebeği bulduktan sonra," dedim. Onu oraya koyduktan sonra. "Aynaya baktım ve... ve farklı görünüyor muyum gibi hissettim." Onun da aynı fikirde olup olmadığını görmek için yüzüne bakıyordum ama Noah başını iki yana salladı. "Tekrar bak."

Noah yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine çekti. O kadar yakındım ki o benim gözlerime bakarken ben de onunkilerdeki lacivert, yeşil, altın rengi yansımaları görebiliyordum. Bakışları son derece keskindi. Delici.

"Değil mi?" diye sordum solurcasına.

Noah hiçbir şey söylemedi.

Çünkü haklıydım. "Haklıyım, değil mi?"

Gözleri, mavi birer çizgiden ibaret olana dek kısıldı. "*Farklı* görünüyorsun," dedi. "Sadece..."

"Sadece *farklı*," dedim geri çekilerek. Öfkelenmişim. En-dişeliydim. Odama, bebeğe doğru bakıyordum. "Bana bir şeyler oluyor, Noah."

O ise insanı gelecek kadar sessiz duruyordu.

Bu kadarı yeterdi. Ayağa kalktım. "Anahtarın nerede?"

"Neden?" diye sordu ama sesini duymak neredeyse imkânsızdı.

"Çünkü o bebeği yakmak istiyorum."

Annem ve babam, arka bahçemizde bir ateş yakıp bebekliğimden beri sahip olduğum bir oyuncağı yaktığımı görürlerse deliye dönecekleri için bunu başka bir yerde yapmamız gerekiyordu.

“Sizin evde şömine vardı, değil mi?” diye sordum ön kapıya yürürken.

“Çok var ama gidemeyiz.”

Gözlerimi kapadım. “Joseph.” Kahretsin.

“Ve sen. Annenler döndüğünde burada olmazsak... psikiyatri koğuşı ziyaretini hatırlamama gerek yoktur herhalde.”

Sanki unutabiliyordum da.

Noah elini sakallı çenesinde gezdirdi. “Bana *burada*, beni Joseph’le bir saat bırakacak kadar güveniyorlar belki. Ama seni tek başıma dışarı çıkaramam.”

“Yani sonsuza dek burada kapana kısıldım.”

“Tabii...”

“Tabii ne?”

“Tabii onları da yanımıza almazsak.”

Cümlemin vurucu kısmını bekleyerek Noah’ya bakıyordum ama devam etmedi.

Belli ki söyleyeceklerinin hepsi bu kadardı. “Ciddi olamazsın.”

“Neden olmasın? Shaw malikânesine davet edilmek annenin çok hoşuna gidecektir. Ailemle tanışmak için can atıyor... biz sizinle ateş yakıp şarkılar söylerken Ruth da onun dikkatini dağıtabilir.”

“Hiç komik değil.”

Noah’nın dudaklarında çarpık bir tebessüm vardı. “Evet, komik,” dedi. “Yani biraz,” diye de düzeltti gözlerimi kısıtığımı görünce. “Ama yine de tanışmalarını tercih edersen bebeği senin yerine ben de yakabilirim...”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Noah anlamıyordu ve bu durum umurunda değildi. Bu da onun için bir oyundu. “Ben de orada olmak istiyorum.”

“O zaman tek yolu bu,” dedi Noah omuz silkerek.

“Sempatı kozunu kaybetmekten korkmuyor musun?”

“Efendim?”

“Ebeveynlerin *benim* ebeveynlerimi etkilerse, burada bu kadar çok vakit geçirmene izin vermeyebilirler.”

Noah'nın yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı şimdi. “Annen akıllı biri,” dedi alçak bir sesle. “Neler olduğunu anlayacaktır.” Sonra da ayağa kalkıp kotunun arka cebinden cep telefonunu çıkardı. “Ruth’a onu yarın davet etmesini söyleyeceğim. Kadın kadına çay içsinler.”

“Baban orada olmayacak mı?”

Noah başını hayır anlamında salladı. “Hiç sanmam. Olsa da tarihi değiştireceğimden emin olabilirsiniz.”

“Ama onunla tanışmak istiyorum.”

“Ben hiç istemiyorum,” dedi iPhone’unun rehberinde gezinirken.

“Neden? Utanıyor musun?”

Noah acı gülümseyerek yüzüne bakmadan cevap verdi. “Kesinlikle.”

Biraz rahatsız olmaya başlamıştım. “Benden mi?”

“Ondan.”

“O kadar mı kötü?”

“Tahmin bile edemezsin.”

Annem eve gelince, Noah ondan yürüyüşe çıkmak için izin almamı söyledi. Annem beni izleyerek karar vermeye çalışırken ben de olduğum yerde sallanıp duruyordum.

“Yarım saate dönmüş olun,” dedi sonunda.

Dudaklarım sevinçle yukarı kıvrıldı. “Tamam.”

“Bu civardan da ayrılmayın.”

“Tamam.”

Sonra bana cep telefonunu uzattı. "Sana güveniyorum," dedi sessizce.

Ben de onaylarcasına başımı salladım ve çıktık. Noah zarif ve uzun adımlarıyla önden giderken ben de ona yetişmek adına neredeyse koşmak zorunda kalıyordum.

"Gerçekte nereye gidiyoruz peki?"

"Yürüyüşe," dedi ısrarla. Önüne bakıyordu.

"Evet, onu anladım. Ama nereye?"

Noah sokağın ilerisindeki devasa meşe ağacının altına park etmiş siyah arabayı işaret etti. "Tanışmanı istediğim biri var."

Biz araca yaklaşırken, sıradan görünümlü bir adam da şoför tarafından indi. Nazikçe gülümsüyordu.

"John," dedi Noah başıyla selam vererek. "Seni yeni görevinle tanıştırayım."

John elini uzattı. "Mara Dyer," dedi toklaşırken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Noah bana bakıyordu. "John son derece güvenli bir güvenlik firmasında çalışıyor. O kadar güvenli ki yıllardır bir adı bile yok... ne zaman kurulmuştu, John?"

"Siz portakalda vitaminken," dedi adam gülümseyerek.

Cevabı beni şaşırttı; dökülmeye başlayan saçlarına rağmen o kadar da yaşlı görünmüyordu. Ayıca uzun, iri yarı falan da değildi, herhangi bir şekilde korumaya benzer bir tipi yoktu. Adamın her şeyi son derece sıradandı. Alelade ayakkabılarından alelade yüzüne kadar.

"Ortağıyla vardiyalı çalışacaklar. Bu arada daha önce dört başkanı, Kraliyet Ailesi'nin yedi üyesini ve dokuz Suudi prensesi korudular."

"Şimdi de seni," dedi John.

Şimdi de beni.

Noah bir elini belime koyarken diğerini de boynumda, yanağımda gezdirdip çenemi okşadı. Bakışlarından ne düşündüğü anlaşılmasa da ses tonu gayet yumuşaktı. “Sana bir şey olmasına izin vermezler,” dedi.

Sana bir şey olmasına izin vermem, demek istiyordu.

Ve endişelenmem gereken tek şey Jude olsa haklı da olabilirdi. Fakat beni kendimden koruyabilecek hiç kimse yoktu.

28

Noah o gece yine bizde kalabilmek için bir bahane uydurmayı teklif etse de ben ailemin iyi niyetini suistimal etmekten çekiniyordum. *Her gece* bizde kalamayacağı açıktı zaten, üstelik benim de onsuz da iyi olabileceğimi kendime ispatlamam gerekiyordu.

Ve o gece oldum da. Yatağa girdim ve sabaha kadar orada kaldım. Uyandığımda da her şey yerli yerindeydi. Bu sıradanlık moralimi yerine getirdi; Noah, önceki gün evden ayrılırken bebeği de yanında götürmüştü ve günün ilerleyen saatlerinde ondan tamamen kurtulmuş olacaktım. John evimizi izlemeye devam ediyordu. Noah ona, ben de Noah'ya güvendiğim için; bunu kabul etmekten nefret etsem de o sabah ilk defa, Noah yanımda olmamasına rağmen kendimi güvende hissettim.

Horizons yolunda Jude'un peşimizde olup olmadığını yalnızca bir defa kontrol ettim ve oraya gittikten sonra da danışmanlar günlük aktivitelerimizi yaptırırken alışılmadık derecede neşelivdim. Gün, benim hiç de dünyevi olmayan hallerime kıyasla mutluluk verici derecede dünyevi bir koşuşturmaca halinde geçti. Ve ben ilk

defa, görece normal şeyler hakkında endişelenme fırsatı buldum: Annem ve Noah'nın üvey annesinin çay saati.

Noah bu davet konusunda haklı çıkmıştı; annem gerçekten de Ruth'la tanışmak için sabırsızlanıyordu. O öğleden sonra evlerine giderken yol boyu Noah'nın ebeveynlerinden başka bir şey konuşmadık. Normalden daha gergin ve şık olduğu gözümünden kaçmadı. Neredeyse onu dikkat dağıtıcı bir unsur olarak kullandığım için suçluluk duyacaktım.

Neredeyse.

Tam ben aklımdan bu düşünceyi geçirirken annem de sustu. Bu sessizliğin sebebini merak edip başımı çevirince Noah'nın evine yaklaştığımızı gördüm ve hiç şaşırmadım.

Annemin gözleri, her biri birbirinden farklı olan malikânelerin yanından geçtikçe nereye bakacaklarını şaşıırıyordu. Noah'nın evinin girişini haber veren demir kapıya gelince anneme kapıya ilerlemesini söyledim. Küçük bir kamera da bize dönmüşü.

Annem inanmayan gözlerle bana bakıyordu. "Noah'nın evi burası mı?"

Aynen öyle. Ağaçlar yüzünden evi tam olarak görmek mümkün değildi, yüksek kapı açılana ve içeri girene dek bir şey göremiyordunuz.

"Vaay," dedi annem nefes nefese. Doğru kelime de buydu. Yemyeşil çimenlerin etrafı beyaz heykellerle çevrelenmiş, ortası da devasa bir fiskiyeyle süslenmişti: Kolları ağaç dallarına dönüşen bir kıza sarılmış bir Yunan tanrısı. Alçak çitler patikalara dönüşüyor, çimenlerin arasında karmaşık desenler oluşturuyorlardı.

Sonra o ev. Büyük, görkemli, harika bir mimarisi olan devasa ev. Annem mest olsa da ben buraya o gözle bakamıyordum. Artık Noah'nın neler hissettiğini bildiğim için durum değişmişti.

Shaw ailesinin uşağı, valesi, her neysiyse, Albert'ın bizi resmi takımıyla uyumlu resmi bir tebessümle karşıladığı alana gelince

durduk. Noah'nın bizi kapıda karşılayacağını bekliyor gibiydim ama onun yerine Ruth oradaydı.

"Dr. Shaw," dedi annem kocaman gülümseyerek.

Noah'nın üvey annesi ise başını iki yana sallıyordu. "Lütfen bana Ruth deyin, sizinle tanışmak büyük zevk," dedi coşkuyla. Annem onu hayır, o zevk tamamen bana aite ikna etmeye çalışırken Ruth da minyon bedenini saran keten elbisesini düzelterek bizi içeri buyur etti.

Ama bu formaliteler daha fazla devam edemedi çünkü spor ayakkabılarımla o mermer zemine adım attığım anda Shaw ailesinin hırçın köpeği Ruby'nin saldırılarına maruz kaldım. Gerçi belli ki bu hırçınlığı sadece bana özgüydü. Kürk kaplı, hırıldaayan bir sosise benzeyen hayvan, annemi tamamen görmezden geliyordu ama Noah devreye girip onu kucağına aldıktan sonra bile bana hırlamaktan vazgeçmedi.

"Yaramaz kız," dedi Noah sevecenlikle. Ve köpek küçük, çarpık dişlerini sıkarken onu alnından optü.

Bense mesafemi koruyordum. "Mabel nerede?" diye sordum. Onu yeniden; mutlu, sağlıklı ve güvende görmek güzel olurdu.

"Meşgul," diye yanıtladı Noah.

Saklanıyor, demek istiyordu. Benden saklanıyor.

Oysa annem hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyordu; köpeğe benzeyen o yaratık boğazıma atılmak üzereyken bile onun bütün dikkati Noah'nın annesinde ve evdeydi. Kristallerle dolu devasa bir avizenin altından geçerken Ruth'a, "Hakkınızda çok şey duydum," dedi.

Ruth tek kaşını kaldırdı. "Sadece iyi şeylerdir umarım?" Taştan yapılmış, tonlarca ağırlıkta gibi görünen bir sehpanın üzerindeki vazoyu düzeltiyordu, içinde yeni açmış beyaz güller bulunan vazoyu. "Boş verin gerçi," dedi sonra gülerek. "Cevap vermeyin."

Annem de gülüyordu. “Elbette öyle,” dedi benim kadar rahat yalan söyleyerek. Etkileyiciydi. “Noah'nın ailesiyle nihayet tanışabilmek gerçekten büyük zevk. Onun bizimle vakit geçirmesi çok hoşumuza gidiyor. Eşiniz de burada mı?” diye sordu masumca. Oysa olmadığını gayet iyi biliyordu.

Ruth yüzündeki tebessümü bozmadan başını iki yana salladı. “Ne yazık ki David şu anda New York'ta.”

“Başka zaman o halde.”

“O da çok isterdi,” dedi Ruth, Noah kadar rahat yalan söyleyerek.

“Biliyor musun, bu gerçekten de giderek senin söylediğin kadar acı verici bir hal alıyor,” dedi Noah bana doğru eğilerek.

“Söylemiştim.”

“Pekâlâ, o zaman,” dedi bu kez yüksek sesle. “Eminim siz hanımların konuşacak çok şeyi vardır ve bunu baş başa yapmayı tercih edersiniz, değil mi?”

Ruth cevap için anneme bakıyordu.

O da eliyle gidebileceğimizi işaret etti. “Gidin hadi.”

Noah yerinde duramayan köpeği Ruth'a uzatınca o da anneme, “Size evi gezdireyim,” dedi ve uzaklaştılar.

Turun ya da sohbetlerinin ya da bu ziyaretin ne kadar süreceğini kestiremediğim için Noah'ı o geniş, kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkarıp odasına koşturmuş ve manzaranın tadını çıkarma fırsatı bulamamıştım.

Ama odasına gidince bakmaya engel olamadım. Dingin bir kitap denizinin ortasına yerleştirilmiş bir adaya benzeyen alçak, sade, modern yatağına. Odayı çevreleyen rafları kehribar rengi güneş ışığıyla aydınlatan, tavana kadar uzanan camlara. Buraya son gelişimin üzerinden yıllar geçmiş gibiydi ve özlemiştim.

Kımıldamadığımı fark edince sordu: “Ne var?”

Bir adım atıp içeri girdim. “Keşke burada yaşayabilsem,” dedim. Keşke kalabilsem.

“Hayır, bunu istemezsin.”

“İyi.” Gözlerim kitapların ciltlerindeydi. “Keşke burası benim odam olsaydı.”

“Bu kötü bir teselli ikramiyesi değil bak, onu kabul etmem lazım.”

“Keşke senin yatağında sevişebilsen.”

Noah iç geçirdi. “Bunu ben de isterim ama korkarım ki hal-letmemiz gereken bir yakma işi var.”

“Hep bir şey var zaten.”

“Gerçekten de öyle, değil mi?” Noah cumbadaki masasından bebeği alınca ben de nihayet gözlerimi kitaplardan ayırabildim; şovu başlatmaya hazırdım. Noah beni, muhtemelen onlarca kullanılmayan odadan birine götürdü; duvarlar nane yeşiline boyanmış ve pirinçten yapılma gösterişli apliklerle süslenmişti. Mobilyalar da vardı ama üstleri örtülüydü.

Noah bana bebeği uzatıp odada bir şeyler aramaya başlayınca ben de onu hemen sandalyeye benzer bir şeyin koluna bıraktım. Dokunmak bile istemiyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Ateş yakmaya hazırlanıyorum.” Çekmeceleri açıp kapıyordu.

“Sigara içmiyor musun sen hâlâ?”

“Ailenin yanında hayır,” dedi aramaya devam ederken. “Ama normalde evet.”

“Kibritin yok mu yani?”

“Genelde çakmak taşıyorum.” Eğildiği yerden başını kaldırıp bana döndü. “Babam şömineleri gazlıya dönüştürdü. Ben de kumandayı arıyorum.”

Bu bilgi, o çirkin bebeğin üzerine bir kibrit atıp yanışını izleme fantezimi yerle bir etmişti. Ta ki şömineye yaklaşıp dek. Kütükler son derece gerçekçi görünüyordu.

“Ee, Noah?”

“Ne?”

“Gazlı olduğundan emin misin?”

Bunu duyunca şömineye yaklaşip camı kenara çekti. “Belli ki değilim. Kahretsin.”

“Ne var?”

“Bunu yakarsak duman her yanı sarabilir. Bilemiyorum.”

Umurumda değildi, ben sadece bunun bitmesini istiyordum. “Bir şeyler düşünüyoruz.” Bebeği iki parmağımla bileğinden kavrayarak sandalyeden aldım ve önümde tuttum. “Yak şunu.”

Noah bir an için söylediğimi düşünse de sonrasında başını iki yana sallayıp odadan çıkmaya yeltendi. “Burada bekle.”

Bebeği yere attım. Neyse ki çok fazla beklemem gerekmedi. Noah kısa bir süre sonra elinde yakıcı sıvı ve kibritlerle geri döndü. Şömineye yaklaşip kibritlerden birini çaktığındaysa odayı kükürt kokusu sardı.

“Hadi,” dedi ateş hazır olunca.

Gösteri zamanı. Bebeği yerden alıp alevlerin arasına attım; ateş onu yok ederken ben de aynı ölçüde rahatlıyordum. Fakat sonra birden, oda acı, tanıdık bir kokuyla dolmaya başladı.

Noah tuhaf bir surat ifadesi takındı. “Bu ne?”

“Sanki...” Kokunun tam olarak neye ait olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı. “Yanık saç gibi kokuyor,” dedim sonra.

Bunun ardından ikimiz de sessiz kaldık. Söylenecek bir şey yoktu. Bebeğin kolları yanıp yok olana, başı kararıp düşene dek alevleri seyrettik. Sonra ateşin içinde kıvrılan bir şey olduğunu fark ettim. Kumaşa benzemeyen bir şey.

“Noah...”

“Gördüm.” Noah’nın ses tonu, her şey için çok geç olduğunun bir göstergesiydi.

Şömineye doğru bir adım daha attım. “Bu...”

“Bir kâğıt,” dedi Noah korkularımı doğrulayarak.

Bir küfür savurdum. “Onu çıkarmamız lazım, hemen.”

Ama Noah uyuşuk uyuşuk omuz silkiyordu. “Ben su getirene kadar çoktan yanmış olur.”

“Sen yine de getirsene! Tanrım.”

Ben daha iyi görebilmek için şöminenin önünde diz çökerken Noah da dönüp odadan çıktı. Bebeğin içindeki kâğıt yanmaya devam ederken ben de alevlere iyice yaklaşıyordum; ısı tenimi yakıp yanaklarımı kızartırken...

“Kenara çekil,” dedi Noah ve ben çekildiğim gibi ateşi söndürdü. Kütüklerin üzerinden bir yandan duman çıkıyor, bir yandan da sönen ateşin cızırtısı yükseliyordu.

Hemen, sönmekte olan korlara atıldım; kağıdın hâlâ yanmamış bir parçasını bulup kurtarmayı ümit ediyordum ama Noah bileğimi tuttu. “Dikkat et,” dedi beni geri çekerek.

“Ama...”

“Her neyse,” dedi katı bir ses tonuyla, “çoktan yanıp gitti.”

Pişmanlık bir bıçak gibi bedenime saplanıyordu. Ya önemli bir şeyse? Ya büyükannemden kaldıysa?

Ya benimle bir ilgisi varsa?

Gözlerimi kapayıp kendimi cezalandırmaya çalışmaktan vazgeçmeyi denedim. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, hem en azından bebekten kurtulmayı başarmıştım. Ne ben artık ona bakmak zorunda kalacaktım ne de Jude bana onunla işkence edebilecekti. Bunun önemini inkâr edemezdim.

Hatta inkâr etmek şöyle dursun, ne kadar önemli olduğunu tarif bile edemezdim.

Nihayet ateş tamamen sönünce başına geçip hiçbir şey kalmadığını görünce mutlu oldum. Ama tam o sırada gözüme bir şey takıldı. Küllerin arasında parlayan, gümüş renkli bir şey.

Şömineye biraz daha yaklaşmışım. “Bu nedir?”

Noah da fark edince benimle birlikte külleri incelemeye başladı. “Düğme mi?”

Başımı iki yana salladım. “Üzerinde düğme falan yoktu.” Her neyse onu almak için uzandığım sırada Noah elimi geri çekip karşı çıktı.

“Hâlâ sıcak,” dedi. Ama bu kendisinin öne atılmasına engel olmadı.

Bu defa ben onu durdurmak için uzandım. “Hâlâ sıcak dediğini sanıyordum?”

Omuzunun üzerinden dönmüş bana bakıyordu. “Unuttun herhalde?”

Ah. Tabii. Hemen iyileşiyordu. Unutmamıştım. Ama yine de sordum: “Acıyor mu?”

Noah, elini küllerin arasına sokup parıltıyı ararken hiç de canı yanıyor gibi görünmüyordu.

Soruma aldığım tek cevap, kayıtsız bir omuz silkme oldu.

Parıldayan şeyi büyük bir dikkatle şömineden çıkarıp avcuna koydu ve küllerini temizledikten sonra ayağa kalktı.

Bulduğumuz şey, iki üç santimetreden daha uzun değildi. Yarısı bir tüy, yarısı da hançer şeklinde olan ince bir gümüş parçası. İlginç ve güzeldi; tıpkı onu boynundan hiç çıkarmayan bir çocuk gibi.

Ben tişörtünün yakasını açarken Noah da mümkün olamayacak kadar hareketsiz duruyordu. Önce boynundan hiç çıkarmadığı kolyesine baktım, sonra da elimdekine.

İkisi tıpatıp aynıydı.

29

Ne *halklar* dönüyordu böyle?
“Noah,” dedim, sesim oldukça güçsüz çıkmıştı.
Ama bir cevap gelmedi. Noah hâlâ kolyeye bakıyordu.
Oturmam gerektiğini hissettim sonra. Mobilyaya
falan ihtiyacım yoktu, yere de otursam yeterdi.

Noah hâlâ kımıldamıyordu.

Ne bir cevap ne de başka bir şey.

“Noah.”

Nihayet bana baktı. “O tılsımı nereden aldın?” diye sordum.

Kısık ve soğuk bir sesle konuşsa da rahatsızlığını hissedebiliyordum. “Annemin eşyalarının arasında.”

“Ruth’un mu?” diye sordum cevabı bilmiyor olmama rağmen.

Noah da tıpkı beklediğim gibi, başını iki yana salladı ve yeniden kolyesinin ucundakiyle birebir aynı olan o tılsıma bakmaya başladı. “Buraya taşınmamızdan hemen sonraydı. Kütüphaneyi kendi odam ilan edip gitarımla yukarı çıkmıştım... ne zaman olduğunu hatırlamıyorum.” Eli çenesindeydi. “Eşyalarımı kutulardan çıkarıp yerleştirmem gerekiyormuş gibi hissedip aşağı indim; halbuki saat farkından dolayı altüst olmuşum, yorgundum ve bir

hafta boyunca öylece yatmayı planlıyordum. Fakat sonra doğruca bu kutuya yöneldim. İçinde annemin -Naomi'nin- eşyalarıyla dolu küçük bir sandık vardı. İçindeki gümüşleri sebepsizce bir kenara koyup sandığı parçalara ayırdım. Bıçakların bulunduğu çekmece-nin altındaysa o duruyordu," dedi başıyla tılsımı işaret ederek. "O günden beri takıyorum."

Noah eğilince tılsımı bana vereceğini sandım ama o önce elini uzatıp beni yerden kaldırdı ve üzeri örtüyle kaplı olan kanepeye, kendi yanına oturttu. Sonra tılsımı uzattı. "Sen bebeği nereden buldun?" diye sorarken gümüş parçayı parmaklarımın arasına almıştım bile.

"Büyükanнемindi," dedim kapalı olan yumruğuma bakarak.

"Ama nereden gelmiş?"

"Bilmiyor..."

Bilmediğimi söylemek üzereydim ama o sırada aklıma, bir rüyanın puslu görüntüleri geldi. Fısıltılı sesler. Karanlık bir kulübe. Bana bir arkadaş diken, iyi bir kız.

Belki de biliyordum. Belki de bu bebek yapılırken ben de orada durmuş ve izlemiştim.

Böyle bir şey imkânsız olsa da Noah'ya hatırladıklarımı anlattım, o da dikkatle dinledi. Ben konuştukça gözleri kısılıyordu.

"Ama tılsımı görmedim," dedim anlattıklarım bitince. "Kız bunu içine koymamıştı."

"Daha sonradan da yerleştirilmiş olabilir," dedi sakın bir sesle.

O diğer kâğıt neyse, onunla birlikte. "Sen... bunun gerçekten olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Gerçek olabilir mi sence?"

Noah hiçbir şey söylemedi.

"Ama eğer gerçekse, gerçekten olmuşsa..." Benim tamamla-yamadığım cümleyi Noah sonlandırdı.

“Demek bu bir rüya değil,” dedi kendi kendine konuşurcasına.
“Bir anı.”

Ben bu fikri algılamaya çalışırken bir süre boyunca ikimiz de hiç konuşmadık.

Ama bu çok saçmaydı. Bir şeyi hatırlamak için onu yaşamış olmanız gerekirdi. “Ben banliyöden hiç ayrılmadım sayılır,” dedim. “Ormana ya da köye gitmedim hiç. Daha önce görmediğim bir şeyi nasıl hatırlayabilirim?”

Noah benim göremediğim bir şeye bakıyor gibiydi; ellerini saçlarında gezdirerek cevapladı: “Genetik hafıza.”

Genetik.

Aklımda annemin sözcükleri yankılanmaya başladı.

“Bu sen değilsin. Kimyasallarla, davranışlarla, hatta kalıtımla ilgili bir şey olabilir...”

“Ama ailemizde kimin böyle...”

“Annem,” demişti. *“Büyükannen.”*

Büyükannemin yaşadığı semptomları saymadan hemen önce.

Büyükannemin semptomları. Büyükannemin bebeği.

Ve büyükannemin hafızası mı?

“Hayır,” dedi Noah başını iki yana sallayarak. “Saçma bir şey bu.”

“Saçma olan ne?”

Gözlerini kapayıp sanki ezberden okuyormuşçasına konuşmaya başladı. “Bazı deneyimlerin DNA’larımızda depolanıp sonraki kuşaklara aktarılabilceği fikri,” dedi. “Bunun, Jung’un kolektif bilinçdışı teorisini açıkladığını düşünenler de var.” Gözleri açılırken dudağının bir köşesi de hafifçe yukarı kıvrıldı. “Şahsen ben daha çok Freud taraftarıyım.”

“Nereden biliyorsun?”

“Okumuştum.”

“Nerede?”

“Bir kitapta.”

“Ne kitabı?” diye sordum hemen. Noah da elimi tutup beni son derece zarif hareketlerle kanepeden kaldırdıktan sonra odasına götürdü.

İçeri girdiğimiz gibi raflarını taramaya başladı. Devasa odasını boydan boya katetikten sonra nihayet, “Göremiyorum,” dedi gözlerini raflardan ayırmadan.

“Adı ne?”

“*Genetik Biliminde Yeni Teoriler.*” Kalın bir kitabı kendine doğru çektikten sonra yerine bıraktı. “Yazarı Armin Lenaurd.”

Ben de aramaya başladım. Gözlerim kitapların ciltlerindeki isimleri kontrol ediyordu. “Alfabetik olarak dizmiyorsun galiba.”

“Doğru.”

“Aradıklarını nasıl buluyorsun peki?” Başlıkların arasında hiçbir düzen yoktu, en azından benim fark edebildiğim kadarıyla.

“Sadece hatırlıyorum sanırım.”

“Sadece... hatırlıyorsunuz.” Odada binlerce kitap vardı. Bunu nasıl yapabiliirdi ki?

“İyi bir hafızam var.”

Başımı yana eğdim. “Fotografik hafıza mı?”

Noah omuz silkti.

Okulda hiç not almamasının sebebi buydu demek.

Birlikte aramaya devam ediyorduk. Beş dakika geçti, ardından on. Ve Noah pes edip kendisini mükemmel yatağına bırakarak üzeri çıkartmalarla dolu kılıfından gitarını çıkarıp amaçsızca bir şeyler çalmaya başladı.

Bense hâlâ devam ediyordum. Kitapta tüm sorularıma cevap bulacağımı zannettiğimden değil, hatta birine bile bulup bulamayacağımı bilmiyordum ama bu konu hakkında bir şeyler öğrenmeye can atıyor ve Noah'nın bu kadar umursamaz davranmasına da fena halde bozuluyordum. Fakat tam da en alt raftaki kitapları görmeye çalışmaktan belim ağrımaya başladığı sırada buldum.

“Zafer benim,” diye fısıldadım. Yerinden çıkardığım aşırı derecede ağır kitabın cildi, altın rengi harflerle süslenmişti.

Noah kaşlarını çatı. “Tuhaf,” dedi ben ayağa kalkarken. “Oraya koyduğumu hatırlamıyorum.”

Kitabı yatağına götürüp yanına oturdum. “Pek de öyle kolay okunacak bir şey değil, ha?”

“Misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş.”

“O ne demek?”

“Londra’dan Amerika’ya dönerken uçakta sadece bu vardı.”

“Ne zaman?”

“Sömestr tatilinde. Büyükannelemleri görmek için İngiltere’ye gitmiştik; babamın ailesini yani,” diye açıklama yaptı. “Okuduğum kitabı yanlışlıkla bagaja gönderdim, bu da önümdeki koltuğun cebindeydi.”

Kucağımdaki kitap ağırlaşmaya başlamıştı bile. “Oraya sığacak gibi durmuyor pek.”

“Birinci sınıf.”

“Tabii.”

“Babam uçağı satın aldı da.”

Yüzümü buruşturdum.

“Başka bir şey olsa tiksintini tamamen anlar, hatta paylaştırdım. Ama parasını savurduğu onca gereksiz şeyi düşünürsek, üzülmediğim sadece budur sanırım. Sıra beklemek zorunda kalmıyorsun. Güvenlikten geçmiyorsun. Koşturmuyorsun.”

Bunlar gerçekten de kayda değer avantajlar gibi görünüyordu. “Ayakkabılarını ya da ceketini çıkarmak zorunda da değilsin, ya da...”

“Ya da fazlaca hevesli güvenlik memurları tarafından ellenmek zorunda. Kimliğini bile göstermene gerek kalmıyor. Pilot ve uçuş ekibi babamın çalışanları. Gerçekten de sadece özel havaalanına gidip, yürüyüp geçiyoruz. Olağanüstü bir şey.”

“Gerçekten öyle gibi görünüyor,” diye mırıldanarak kitabın kapağını açtım.

“Bir ara seni bir yerlere götürmem lazım.”

Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum, oysa tek yaptığı beni biraz daha öfkeliendirmek olmuştu. “Yanımda beni kontrol edecek bir yetişkin olmadan senin evine bile gelemiyorum.”

“Sabret biraz, çekirge.”

İç geçirdim. “Senin için söylemesi kolay tabii.” Sayfaları çevirirken gözlerim kitabın diline takılıyordu. “Bay Lenaud başka ne düşünüyor muş?”

“Tamamını okuma zahmetine girmedim; son derece sıkıcı bir şey. Demin söylediğin şey bunu anımsattı, o kadar; yazar hiç yaşamadığımız deneyimlerin genetik yoluyla bize aktarılmış olabileceğini savunuyor.”

Parçalardan biri yerine otururken yavaşça gözlerimi kapadım. “Süpermen,” dedim kendi kendime.

“Efendim?”

Başımı kitaptan kaldırıp Noah’ya döndüm. “Daniel kurgu karakterime yardımcı olabilmem için bana yardım ederken kızın –benim– sahip olduğu bu şeyin sonradan mı kazanıldığını yoksa doğduğundan –doğduğumdan– beri mi var olduğunu sormuştu. Örümcek Adam mı yoksa Süpermen mi?” dedim ve kapağı kapadım. “Ben Süpermen’im.”

Bu bakış açısı Noah’nın hoşuna gitmişe benziyordu. “Her ne kadar bu konsepti bayılsam da korkarım bizim doğaüstü yeteneklerimiz sonradan edinilmiş olmalı.”

“Neden?”

Gitarını yere bıraktıktan sonra gözlerime bakmaya başladı. “Birinin ölmesini kaç kez diledin, Mara? Otobanda önüne çıkan birilerinin falan?”

Büyük olasılıkla olması gerekenden çok daha fazla. Belli belirsiz bir “Hımmmm”la karşılık verdim.

“Küçük bir çocukken muhtemelen anne ve babana bile keşke ölseniz diye bağırılmışsındır, değil mi?”

Muhtemelen. Omuz silktim.

“Ama hâlâ hayattalar. Bana gelince; yeteneğimin çocukluğum süresince göze çarpmaması imkânsızdı. Ben de diğer insanlar gibi aşı falan oldum, iyileşme yeteneğimin olduğunu fark eden birileri çıkardı mutlaka, değil mi?”

“Bir dakika,” dedim öne doğru eğilerek. “*Sen* iyileşebildiğini nasıl anladın?”

Noah’nın tavrındaki değişiklik, göze çarpmamak kadar belirgin değildi ama rahat duran vücudu, yatağa uzanmış olmasına rağmen gerildi. Gözlerine baktığımdaysa sanki hayali bir kapının yüzüme kapandığını gördüm. “Bir yerim kesilmişti ve ertesi gün uyandığımda, yaradan hiç iz kalmadığını fark ettim,” dedi. Sesi, sıkılmış gibi geliyordu. “Her neyse, sonradan edinmiş olmalıyız, aksi takdirde çok daha önce fark etmemiz gerekirdi.”

“Ama hiç hastalanmadığını söylemiştin...”

“Şu anda düşünmemiz *gerek*en şey, bu tuhaf ve nadir görülebilecek tılsımın neden annemin gümüş sandığında ve senin büyükannenin ürkütücü bebeğinin içinde olduğu.”

Sonra o ifadesiz maskesine büründü; diğer insanlar için sakladığı maskeye. Bana söylemediği bir şeyler vardı ama zorlamak hiçbir işe yaramayacağı için vazgeçtim.

“Pekâlâ,” dedim şimdilik peşini bırakarak. “Demek senin annen ile benim büyükannemde aynı mücevher varmış.”

“Ve bunu saklamışlar,” diye ekledi.

Arka cebime koyduğum tılsımı alıp avcuma bıraktım. Son derece karmaşık detayları vardı ki boyutunun küçüklüğü göz önüne alınırsa bu epey etkileyici bir şeydi.

Noah'ya döndüm. "Seninkine bakabilir miyim?"

Saniyenin onda biri kadar bir süre tereddüt ettikten sonra siyah ipi boynundan çıkarıp elime koydu. Metalde hâlâ teninin sıcaklığı vardı.

İki parçayı ressam gözüyle karşılaştırıyordum. Tüyn çizgileri, hançerin yarım kabzasının kenarları. İki parça birbirinin aynısı gibi *görünüyordu* ama beni rahatsız eden bir şey vardı. Tılsımı, benim tılsımımı çevirince ne olduğunu fark ettim.

"Birbirlerinin simetriği bunlar."

Noah da eğilip kirpiklerinin altından elime bakmaya başladı. "Gerçekten de öyleler."

"Ve tıpatıp aynı da değiller," dedim ikisini birbirinden ayıran küçük kusurları göstererek. "El yapımı gibi *görünüyorlar*. Tasarımı da biraz... biraz üstünkörü yapılmış gibi, değil mi? Bana biraz, eski kitaplarda rastlayabileceğin baskıları anımsattı. Semboller de..."

"Kahretsin," dedi Noah kafasını yatağın başlığına yaslayarak. Gözleri kapalıydı ve başını iki yana sallıyordu. "Semboller. Bu aklıma bile gelmemişti."

"Ne?"

"Bu açıdan yaklaşmayı düşünmedim bile," dedi ben kolyesini ona geri verirken yataktan kalkarak. "Buldum, anneme ait olduğunu biliyordum ve onu hatırlamak için takmaya başladım. Ama haklısın, bir anlamı olabilir; özellikle de artık iki tane olduğuna göre." Cumbasına doğru ilerledi.

"Sadece bana bir aile armasındaki sembollerini anımsattığını söyleyecektim."

Noah tam adım atacakken durup bana döndü. "Biz akraba değiliz."

"Biliyorum ama..."

"Düşünme bile."

"Sadece..."

“Bunun sorumlusu kimse gider onu öldürürdüm.”

“Anladık,” dedim o bilgisayarını masadan alıp yatağa getirirken.

Daniel Google için ne demişti?

“Tüy sembolünün anlamı’ aramasının sonuçları, çoğunluğa bakılırsa Mısır tanrıçası Ma’at’ı işaret ediyor,” dedi Noah yazılanları okuyarak. “Burada yazılanlara göre ölülerin ruhlarını, kalplerini bir tüyle tartarak yargıyormuş. Bir ruh, değersiz olduğuna karar verilirse bu tuhaf; timsah, aslan, su aygırı karışımı gibi görünen yaratık tarafından yenmek üzere yeraltı dünyasına gönderilmiş.” Ekranı görebilmem için kenara çekildi; yaratık gerçekten de tuhaftı. “Neyse işte, ruh saf ve temizse de cennete girmeye hak kazanıyormuş.” Şimdi de arama çubuğuna başka bir şey yazıyordu.

“Hançer virgül sembol’e ne dersin?”

“Başka sekmede arattım ama maalesef, pek bir şey çıkmadı.”

“Peki ‘tüy ve hançer sembolleri’ni birlikte denedin mi?”

“Denedim. Onda da bir şey yok.” Bilgisayarını kapadı.

“Tüy aramasında kaç sonuç çıktı demiştin?”

“Dokuz milyon falan. Aşağı yukarı.”

İç geçirdim.

“Ama ilk çıkanların çoğu Mısır tanrıçası hakkındaydı,” dedi neşeyle. “Bu da bir şeydir.”

“Pek... sayılmaz.”

“Yine de dün olduğumuzdan daha ilerideyiz.”

Alnımı ovuşturdum. “Uyanınca uyurgezer olduğumu öğrendiğim dün.”

“Doğru.”

“Ölü olması gereken sapıgımı çekmecemde bulduğum ürkütücü bebek konusunda suçlamaya dünden hazır olduğum dün.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyorum.”

“Güzel,” dedim büyükannemin tılsımını ona uzatarak. “Umur-samadığını düşünüp endişelenmeye başladım.”

“Böyle düşünüyorsun demek,” dedi soğukkanlılıkla. “Bunu niye bana veriyorsun?”

“Kaybetmek istemiyorum.” Ama takmak da istemiyordum.

Noah dikkatle yüzümü inceliyor olsa da tılsımı da avcuna aldı. “Jude meselesiyle ilgilenecek birini buldum,” dedi sonra sakın bir ses tonuyla. “Babamın daha önce çalıştığı bir özel dedektif. Nerede yaşadığını bulmaya çalışıyor ki bu da adam tamamen gözden uzakta yaşadığı ve yasadışı göçmenlik gibi şeylere başvuracak kadar aptal olmadığı için epey zor oluyor.”

Alnımı ovuşturdum. “Aslında bayağı *aptal* sayılırdı.”

“Eh, pek öyle davranmıyor ama.”

“Belki de birilerinden yardım alıyordur?”

Noah aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyordu. “Ben de bunu düşündüm ama senden başka hayatta olduğunu bile bilen var mı ki?”

“Başka bir soru daha,” diye hırladım ve kendimi yatağın üzerine bırakıp Noah’ı görebilmek için döndüm. “Onu aradığını neden bana söylemedin?”

“Sana her şeyi söylemiyorum ki,” dedi umursamazca.

Sözcükler canımı yaksa da bunu söylerken takındığı tavrın acısına kıyasla bu hiçbir şey sayılırdı.

“Her neyse,” dedi. “En azından tılsımlar sayesinde artık büyükannenle annemin, hayatlarının bir döneminde bunları yapan kişiyle yollarının kesiştiğini biliyoruz. Annemin eşyalarının arasına bakıp başka bir şey olup olmadığını araştıracağım.”

Sessiz kaldım.

“Mara?”

Başımı iki yana sallıyordum. “O bebeği yakmamalıydım, Noah. Üzerinde bir dikiş olup olmadığına bakmalıydım...”

“Bilemezdin.”

“Bir de kâğıt parçası vardı.”

“Gördüm.”

"Tüm bunların cevabı orada olabilirdi."

"Şimdi bunu düşünmenin bir faydası yok."

"Ne zaman düşünmeliyim sence?"

Dönüp bana bir bakış attı. "Laf sokmana gerek yok."

Dudağımı ısırıp ofladım. "Affedersin," dedim tavana bakıp alçıdaki yuvarlak desenleri seyrederken. "Ben sadece... bu gece için endişeliyim." Sesim boğuk çıkıyordu. "Uyumak istemiyorum."

Uyandığımda nerede olacağımı bilmiyordum çünkü.

30

Sonra Noah kalkıp odasının kapısını kapadı ve gözlerime bakarak kilitledi.

“Bu çok riskli,” dedim yavaşça.

Noah hiçbir şey söylemiyordu.

“Annemle annen ne olacak?”

“Boş ver onları.” Gelip yatağının yanında durdu. “Umurumda değiller.” Tüm hatlarını belirgin hale getiren bir ifade takınmıştı, yüzüne bakıyordum. “Ne istersen söyle yapayım,” dedi. “Ne istersen senindir.”

Geceleri gözlerimi kapamak ve açtığımda Jude’u görmekten korkmamak istiyordum.

Sabahları yatağımda güvenle uyanmak ve o arada başka bir yere gitmediğimden emin olmak istiyordum.

“Bilmiyorum,” dedim yüksek sesle. Sesimde korkunç, umutsuz bir tını vardı. “Korkarım... korkarım kontrolümü kaybediyorum.”

Korkarım, kendimi kaybediyorum.

Noah gözlerini gözlerime kilitledi. “Bunun olmasına izin vermem.”

“Engel olamazsın ki,” dedim sessizce. “Tek yapabileceğin seyretmek.”

Noah birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra nihayet konuştu. “Öyle yapıyorum zaten, Mara.” Sesinde agresif bir belirsizlik vardı.

Gözlerimde sinir bozucu yaşlarla ona bakıyordum. “Ne görüyorsun?”

Ben kendime baktığımda ne gördüğümü biliyordum: Bir yabancı. Korkmuş, dehşet içinde ve güçsüz. Onun gördüğü de bu muydu?

Doğrudum. “Söyle,” dedim, sesim çelik gibiydi. “Ne gördüğünü söyle bana. Çünkü neyin gerçek olduğunu, neyin yeni, neyin farklı olduğunu anlayamıyorum ve kendime güvenmiyorum ama sana güvenim tam.”

Gözlerini kapadı. “Mara.”

“Biliyor musun?” dedim kollarımı göğsümde birleştirip kendime sarılarak. “Söyleme. Çünkü unutabilirim. Onun yerine yaz; böylece belki bir gün, iyileşirsem, bana okutabilirsin. Yoksa her gün biraz daha değişerek kendimi kaybedeceğim ve eskiden kim olduğumu bile hatırlayamayacağım.”

Noah’nun gözleri hâlâ kapalı, yüz ifadesiyse dingindi ama ellerini yumruk yaptığı gözünden kaçmadı. “Sana yardım edememekten ne kadar nefret ettiğimi tahmin bile edemezsin,” dedi sessizce.

O da benim yardıma muhtaç olmaktan ne kadar nefret ettiğini tahmin edemezdi. Noah daha önce bende bir sorun olmadığını söylemişti ama vardı ve o da bunu düzeltemeyeceğini yeni yeni fark ediyordu. Oysa ben yaralı kuş ya da anlayışa ihtiyacı olan hasta kız olmak istemiyordum. Noah da benim gibi farklıydı ama onun böyle bir *sorunu* yoktu. Hiç hasta olmamış hiç korkmamıştı. Güçlüydü. Kontrollü. Üstelik en kötü yanımlı görmesine rağmen benden bile *korkmuyordu*.

Keşke ben de korkmasaydım. Başka duygular da hissetmek istiyordum.

Yatağın yanında duran Noah'nın bedeni, hissettiği gerginlik nedeniyle kaskatıydı.

Onu hissetmek istiyordum. "Öp beni," dedim son derece kendimden emin bir sesle.

Gözlerini açtı fakat kıılmıdamadı. Beni inceliyor, ciddi olup olmadığını kestirmeye çalışıyordu. Hazır olmadığım müddetçe beni zorlamayacaktı.

Bu yüzden hazır olduğumu göstermem gerekiyordu.

Tüm gücümle Noah'yı yumuşak yatağına çektim; o da karşı koymadı. Yuvarlanarak altına girdim; Noah da üzerimde duruyor, kolları mükemmel bir kafes gibi etrafımı sarıyordu.

Alınlarımız birbirine değmek üzereydi. Bu açıdan bakarken kirpiklerinin uzunluğunu fark etmemek imkânsızdı; gözlerini her kapadığında nasıl da yanağına değdiklerini. Ağzının şeklini, adımı söylerken kıvrılan dudaklarını görmezden gelmek de öyle.

Tatlarına bakma isteğine karşı koymak imkânsızdı.

Boynumu ve kalçamı kaldırarak bedenimi onun üzerine yaklaştırdım ama Noah bir elini belime koyarak beni nazikçe geri itti.

"Yavaş yavaş," dedi. Sözcükleri her bir sinir hücremi tek tek uyarıyordu adeta.

Noah hafifçe ama çok hafifçe eğilerek dudaklarıyla boynumu okşadı. Bu temas nabzımı hızlandırdı; sonra geri çekildi.

Beni duyabildiğini o sırada hatırlamıştım. Kalbimin her atışını. Nefesimin değişip değişmediğini. Şimdi de kalbimin tutkudan değil korkudan çarptığını düşünüyordu.

Yanıldığını göstermek zorundaydım.

Başımı yastıktan kaldırıp kulağına yaklaşarak fısıldadım. "Devam et."

Ve her ne kadar şaşırısam da, Noah da beni dinledi.

Dudaklarını çenemde gezdirdi. Üzerimde öylece duruyor, başka hiçbir yerime dokunmuyordu. Sonra bir parmağını tişör-

tümün yakasına koyarak çekti ve tenimden üçgen şeklinde bir parçayı açıktaki bırakacak küçük bir V şekli oluşturdu. Boynumun bedenimle birleştiği noktayı, sonra da daha aşağısını öptü. Ama sadece bir kez.

Başım dönüyordu. Aramızdaki mesafe beni yatağına bağlıyordu ama ben delice bu boşluktan kurtulmak, dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum.

“Şimdi mi?”

“Hayır,” diye fısıldadı bedenime doğru. Dudakları, bedenimi tatlı ve öfkeli bir acıyla dolduruyordu. Kıvıldamadan durmak imkânsızdı ama içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldığım anda Noah geri çekildi.

“Ya şimdi?” diye sordum nefes nefese.

Dudakları yeniden, kulağımın biraz altına, boynuma fısıldadı: “Daha değil.”

Tam buna daha fazla dayanamayacağımı düşünmeye başlamıştım ki Noah omzuma yaklaşip dişleriyle tenimi okşamaya başladı.

Ateşlenmiş, sıcak dalgalarda yüzmeye başlamış, neredeyse yalvaracak hale gelmiştim.

Yüzünde gördüğümü zannettiğim o küçük tebessüm emaresi, ben emin olmaya fırsat bulamadan silindi. Çünkü bakışları gözlerimden ağzıma inmiş, dudakları benimkileri okşamaya başlamıştı.

O kadar yumuşak öpüyordu ki görmesem gerçek olduğuna inanamazdım. Bir bulut kadar yumuşak olan dudaklarını daha da fazla hissetmek istiyordum. Daha sert. Daha hiddetli. Parmaklarını koyu renk, ipek gibi saçlarında gezdirip kollarımı boynuna doladım. Saçlarını da onu da oraya kilitledim.

Ama Noah onlardan kurtulup geri çekildi ve yatağın ayakucunda dizlerinin üzerinde durdu. Ben de doğruldum.

“Hâlâ buradayım,” dedi Noah sakince.

“Biliyorum.” Nefes nefese ve öfkeliydim.

O çarpık gülümsemesi yeniden dudaklarına yerleşti. “O halde neden bu kadar kızgın görünüyorsun?”

“Çünkü,” diye başladım. “Çünkü hep çok kontrollüsün.”

Ve ben değilim. Seninleyken değilim.

Noah orada, kibirli bir prens gibi dizlerinin üzerinde dururken bense kendimi vahşi hissediyor ve muhtemelen öyle görünüyordum. Sanki dünya onunmuş ve neye elini uzatsa alabilirmiş gibi.

“Çok *sakinsin*,” dedim yüksek sesle. “Sanki buna ihtiyacın yokmuş gibi.” Bana ihtiyacın yokmuş gibi diyememiştım. Ama yüzündeki suçlu tebessümün yumuşayışı, ne demek istediğimi anladığını gösteriyordu.

Sonra Noah bana doğru uzanıp yanıma geldi; kollarındaki narin kasların gerildiğini görebiliyordum. “Önümde uzanıp adımı haykırmanı ne kadar istediğimi anlayabileceğinden emin değilim.”

Ağzım açık kaldı.

Niye yapmıyorsun o zaman? diye sormak istiyordum. “Neden yapmıyorsun?”

Noah elini enseme koyup parmağını sırtımdan aşağı doğru kaydırınca ürperdim. “Çünkü bir parçan hâlâ *korkuyor*. Ve ben böyle hissetmeni istemiyorum. O anda olmaz.”

Artık korkmadığımı söyleyip karşı çıkmak istiyordum. Öpüş-tüğümüzü ve onun hâlâ burada olduğunu, dolayısıyla öldüğünü gördüğümde *gerçekten de* hayal görmüş olabileceğimi, bunun gerçek *olmayabileceğini* söylemek. Ama hiçbirini dile getiremedim çünkü buna inanmıyordum.

Bu öpücük o zamankinden çok farklıydı. O gün, *korkmam* gerektiğini bilecek kadar bile farkında değildim. Kendimin. Ona yapabileceklerimin. Kendime hâkim olmam gerektiğini bilmiyordum.

Oysa şimdi farkındaydım, hatta aşırı derecede farkındaydım ve bu yüzden korkum pranga gibi ayaklarıma dolanıyordu.

Tabii Noah da bunun farkındaydı. “Korktuğun zaman nabzın değişiyor,” dedi. “Nefesin. Kalp atışların. Sesin. Bunları görmezden gelemem, gelmeyeceğimi de. Sen böyle yapmamı istediğini zannetsen bile.”

Bu adeta bir işkenceydi; arzu ve korku. Kendimi son derece umutsuz hissediyordum. “Ya sonsuza dek korkarsam?”

“Korkmazsın.” Ses tonu yumuşak ama kendinden emindi.

“Ya korkarsam?”

“O zaman ben de sonsuza dek beklerim.”

Başımı hiddetle sallayarak karşı çıktım. “Hayır, beklemeyeceksin.”

Noah konuşmadan önce, saçlarımı yüzümden çekip ona bakmamı sağladı. “Hiçbir şeyi ikimizden daha fazla istemediğin bir an *gelecek*. Birlikte olmamızı. Tüm korkularından sıyrıldığın ve önümüzde hiçbir engel kalmadığı zaman.” Yüz ifadesi oldukça ciddi, sözcükleri de bir o kadar samimiydi. Ona inanmak istiyordum.

“*Ve o zaman* adımı haykıracaksın.”

Güldüm. “Belki de sen benim adımı haykırırsın.”

31

Noah'nın dudaklarına kibirli bir tebessüm yerleşti. "Hodri meydan." Geri çekilip kapının kilidini açtı. "Meydan okumaları çok severim." "Tek bunun olmaması çok yazık."

"Evet," dedi başını sallayarak ve koridoru işaret etti. "Hadi."

Ayağa kalktım ama odadan çıkmadan önce kitabı yeniden elime aldım. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Tabii," dedi kapıyı benim için tutarken. "Ama seni otuz dördüncü sayfada uyuyakaldığıma dair uyarmam lazım."

"Benim motivasyonum tam."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Noah uzun koridorda bana liderlik ediyor, ayak seslerimiz doğru esintili pelüş halılar tarafından susturuluyordu. Nihayet bir kapının önünde durana dek koridorda dönüp durduk. Noah cebinden uzun, ince bir şey çıkarıp eski görünümlü kilitle uğraşmaya başladı.

"Kullanışlı görünüyor."

Kilit açılmıştı. "Benim de kendimce birkaç taktığım var," dedi kapıyı iterken.

Daha çok devasa bir dolaba benzeyen küçük bir odadaydık. Duvarlar geçici raflar ve kutularla doluydu.

Gözlerim odadaki eşya yığınınındaydı. “Bunlar ne böyle?”

“Annemin eşyaları,” dedi Noah tavandan sarkan bir ipi çekerken. Antika bir lamba içeriyi aydınlattı. “Ona ait olan her şey bu odada bir yerde.”

“Ne arıyoruz peki?”

“Emin değilim. Ama annem bana, büyükannen de sana aynı tılsımı bırakmış; belki bir mektupta ya da bir fotoğrafın arkasında bununla ilgili bir şey bulabiliriz. Ve eğer yeteneğin ile büyükannen arasında bir bağlantı varsa belki de...”

Cümlesini tamamlamadı ama buna gerek de yoktu zaten, anlayabiliyordum.

Onunla annesi arasında da bir bağlantı olabilirdi. Bunun doğru olmasını ümit ettiğini görebiliyordum.

Sonra bir kutu açıp içinden çıkan kâğıtları bana uzatınca ben de okumaya başladım.

“Ne arıyorsunuz burada?”

Bu yabancı ses karşısında irkildim. Kâğıtları yere düşürdüm.

“Katie,” dedi Noah başıyla selam vererek. “Mara’yı hatırlıyorsundur.”

Ben Katie’yi kesinlikle hatırlıyordum. Tıpkı ağabeyi kadar göz kamaştırıcıydı. Aynı altın ışıltısına sahip koyu renk saçlar ve Noah’nın kemikli, güzel yüz hatları. Bakmakla bitmeyen kirpikler ve bacaklar. İnsanın aklına gelen ilk tabir, *dikkat çekici* oluyordu.

Katie beni yavaşça süzdükten sonra soğuk bir tavırla Noah’ya dönerek, “Gecelerini *bununla* geçiriyordun demek,” dedi.

Noah’nın yüz ifadesi sertleşti. “Neyin var senin?”

Ama Katie onu duymazdan geliyordu. “Sen akıl hastanesinde falan değil miydin?” diye sordu bana.

Dilim tutuldu.

“Niye böyle davranıyorsun?” diye çıktı Noah.

“Siz burada ne arıyorsunuz?” Katie cevabı yapıştırmakta gecikmemişti.

“Ne gibi görünüyor?”

“Annemin eşyalarını kurcalıyormuşsunuz gibi. Babam seni öldürecek.”

“Ama bunu yapması için eve gelmesi gerekir tabii, değil mi?” dedi Noah tiksintiyle. “Git bir şeyler ye, sonra konuşuruz.”

Katie gözlerini devirdikten sonra bana el salladı. “Seni yeniden görmek güzeldi.”

“Vaay,” dedim o gidince. “Bu biraz...”

Noah iki elini de saçlarında gezdirerek kıvrımlarıyla oynuyordu. “Affedersin. Burnu hep havadaydı ama son birkaç haftadır çekilmez bir hale geldi.”

Gecelerini bununla geçiriyordun demek.

“Son birkaç haftadır evden epey uzak kaldın,” dedim. Belki de Noah’nın yanında olmasına ihtiyaç duyan yalnızca ben değildim.

Ama o bu imamı görmezden geldi. “O, son birkaç haftadır kankan Anna’yla takılıyor, tesadüf olamaz,” dedi duygusuzca. “Seninle vakit geçirdiğim için kızmıyor.”

Ama ben yine de kendimi suçlu hissediyordum.

“Benim ailem... seninki gibi değil,” dedi.

“Nasıl yani?”

Ağzından çıkmadan önce sözcüklerini tartar gibi duraksadı.

“Biz aynı evde yaşayan yabancılarız.”

Noah’nın ses tonu yumuşaktı ama duymasam da sözcüklerinin arkasında gizli olan acıyı hissedebiliyordum. Noah ailesiyle ilgili ne düşünürse düşünsün, kendisinin de evden uzakta olmasının bu konuya bir fayda sağlamayacağı aşıkardı. Ve o ne derse desin, ikimiz de bunun sebebinin ben olduğumu biliyorduk.

“Bu gece burada kalmalısın,” dedim.

Ama Noah karşı çıktı. "Bunun yüzünden böyle bir şey yapmayacağım."

"Birkaç gün burada kalmalısın," dedim. Bunu söylemek canımı acıtsa da kabul etmek istemiyordum.

Noah gözlerini kapadı. "Okul yeniden başlayınca annen hafta içi sizde kalmama izin vermez."

"Bir yolunu buluruz," dedim ama buna kendim de inanmıyordum.

"Katie sadece ortalığı karıştırmaya çalışıyor."

"Bir yolunu buluruz," dedim tekrar.

Ve oldukça tanıdık bir sesin alt kattan bana seslendiğini duydum.

Annem, "Hazır mısın, Mara?" diye bağırıyordu.

Değildim. Ama başka çarem de yoktu.

Eve dönüş yolunda annem son derece sessizdi ve bu, uzun zamandır ilk kez onunla konuşmak istediğim göz önünde bulundurulursa epely sinir bozucuydu. Sorduğum her soruya sözlü ya da başka şekillerde, olabilecek en kısa cevapları alıyordum:

"Büyükanнем bana o bebekten başka bir şey bıraktı mı?"

Hayır anlamında bir kafa sallama.

"Ölürken sana bir şey bıraktı mı?"

"Para."

"Peki ya... başka şeyler?" Fazla açık etmek istemiyordum.

"Yalnızca o zümrüt küpeler ve birkaç parça kıyafet."

Ve Noah'da bıraktığım ama annemin son derece bihaber görüldüğü kolye. "Mektup falan? Ya da bir defter?"

Gözlerini yoldan ayırmadan bir baş sallama daha. "Hayır."

"Fotoğraf?"

"Annem fotoğraflardan nefret ederdi," dedi. "Çekmeme hiç izin vermediği için evde, koridorda duran fotoğraf tekti."

"Evlendiği gün çekilen," dedim o an fark ederek.

"Evet."

“Büyükbabamla evlendiği gün?”

Bir duraksama. “Evet.”

“Peki büyükbabam gerçekten bir trafik kazasında mı öldü?”

Annem hızlıca, derin bir nefes aldı. “Evet.”

“Ne zaman?”

“Ben küçükken.”

“Halan, teyzen, amcan falan yok muydu?”

“Yalnızca annem ve ben vardık.”

Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırken aklıma gelen tek sözcük yalnız oldu.

Annemin bizden önceki, hatta babamdan önceki hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğimi görmek tuhaftı. Onu annelik dışında bir kimlikte düşünememiş olduğum için utandım. Oysa şimdi, daha fazlasını bilmek istiyordum ve her ne kadar tetikleyici etmen bu olsa da merakımın tek sebebi büyükanneyle ilgili tuhafıklar da değildi.

“Aynı evde yaşayan yabancılarız biz,” demişti Noah ailesi için.

Annem de bir yabancı gibi geliyordu bana ve o an, öyle olmasını hiç istemiyordum.

Fakat bir soru daha sormak üzere ağzımı açtığımda annem lafımı ağzıma tıktı.

“Bugün çok yorucuydu, Mara, bunları sonra konuşabilir miyiz?”

“Tamam,” dedim ben de sessizce ve konuyu değiştirmeye çalıştım. “Noah’nın üvey annesi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence... mutsuzlar,” dedi annem ve gerisini getirmedi.

Ben meraktan ölmek üzereydim ama annemin bir şeyler anlatacak halde olmadığı da belliydi. Aşırı derecede ağır olan *Genetik Biliminde Yeni Teoriler* kitabını okumaya başlamak istesem de midemi bulandırınca bırakmak zorunda kaldım. Biraz bekleyecekti yani ama bu pek de önemli değildi.

Her şey tuhaf bir şekilde yolunda gibi geliyordu. Evet, Katie kabaydı. Evet, kolye meselesi oldukça tuhaftı.

Fakat Noah ve ben öpüşmüştük.

Öpüştük.

Aşırı derecede ağır olan *Genetik Biliminde Yeni Teoriler* kitabına rağmen kendimi kuş gibi hafif hissediyordum. Arabada kitabı okumaya başlamak istesem de midemi bulandırınca bırakmak zorunda kaldım. Biraz bekleyecekti ama bu pek de önemli değildi.

Her şey yolunda gibi geliyordu. Noah bu gece kalmayacaktı belki ama ertesi gün Horizons'tan sonra görüşebilirdik. Sonra da hafta sonu gelecek ve biz o iki günü sorularımıza cevap arayarak geçirebilecektik.

Ve muhtemelen bir de öpüşerek.

Evimizin olduğu sokağa girince az kalsın teriyer kırması köpeğini gezdiren John'u gözden kaçıyordum. Onu görmek bana iyi gelmişti, daha da hafiflemiştim.

Jude beni korkutmak istiyordu ve başarmıştı da ama artık bunların hiçbirisi yoktu. İkinci hayatını dolduracak başka bir şeyler bulması gerekecekti.

32

“Pekâlâ, millet,” dedi Brooke ellerini çırparak. “Niha-
yet bu turu Mara, Adam, Jamie, Stella ve Megan’la
bitiriyoruz.”

Horizons yoldaşlarımın isteksizliğini fark etmemek
imkânsızdı.

“Onlar korkularını paylaşıırken biz de korku günlüklerimizi
çıkartalım. Eminim, hepimiz kendimizden bir şeyler bulabiliriz,”
dedi ve her birimizi tek tek süzdü. Öğrencilerden bazıları yanla-
rında getirdikleri çantalarından küçük defterler çıkarmış, diğerleri
de kendi defterlerini almak üzere raflara yönelmişlerdi. Phoebe de
onların arasındaydı ve dönünce yanıma oturdu.

Hemen oradan kalkmam gerektiğini hissettim.

“Kim başlamak ister?” diye sordu Brooke.

Göz teması kurma.

“Ah, hadi ama!” Parmağını sallıyordu. “Sonuçta hepiniz ko-
nuşacaksınız.”

Sessizlik adeta etrafımızda yankılanıyordu.

“Mara,” dedi Brooke. “Seninle başlayalım mı?”

Tabii. “Ben hâlâ... bu çalışmanın... gerekliliklerini... çok anlayamadım,” dedim sonunda.

Brooke anlayışla başını salladı. “Tüm bunlara bir anda ayak uydurmak zor, biliyorum ama geçtiğimiz birkaç günde harikaydın! Endişelenme, ben sana rehberlik edeceğim. Yapacağımız şey, bizi endişelendiren ya da korkutan şeylerin bir listesini çıkarmak. Sonra da bunları numaralandıracağız: Çok çok az endişelendiğimiz şeylere bir, aşırı derecede endişelendiklerimize on puan.” Brooke ayağa kalkıp odanın köşesindeki alçak bir kitaplığa doğru yürüdü ve bir defter aldı. “Ve ifşa terapisiyle de bu korkularımızla adım adım yüzleşiyoruz. Günlüklerimizi yanımızda taşıma sebebimiz bu; hislerimizi ve endişelerimizi yazarak ne kadar yol katettiğimizi görebilmek ve grup terapisindeki arkadaşlarımızla ortak yönlerimizi fark etmek.” Önce kucağıma, sonra da sandalyemin altında duran, yasaklı maddeler olup olmadığını görmek için yeni taranmış ve masum bulunmuş olan çantama baktı. “Senin günlüğün nerede?”

Başımı iki yana salladım. “Benim günlüğüm yok ki.”

“Tabii ki var. İlk gün almıştın, hatırlamıyor musun?”

Hayır. “Ee.”

“Çantana bak.”

Baktım. Sanat terapisi için taşıdığım eskiz defteriyle birlikte birkaç tane de telli defter vardı ama günlük yoktu.

“Emin misin?” diye sordu.

Ben de tekrar çantama bakarak başımı onaylarcasına salladım. Yerli yerinde olmayan hiçbir şey yoktu, en dipte kalmış bir kâğıt parçası hariç.

Brooke iç geçirdi. “Pekâlâ, bugünkü boş bir defter al o zaman,” dedi yanında bir kalemle beraber defteri uzatırken. “Ama lütfen bulmaya çalış, olur mu?” Ve yeniden gruba döndü.

“Pekâlâ, çocuklar,” dedi düşüncelerimi bölerek. “Günlüklerini ziri son sayfasını açmanızı istiyorum. Mara, sen defterinin nerede

olduğunu bilmediğine göre birkaç endişeni yazıp sana söylediğim gibi numaralandırmaya başla, tamam mı? Hatta hepimiz beş dakikamızı ayırıp listelerimizi kontrol edelim ve söylemek istediğimiz bir şey olup olmadığına karar verelim.”

Adam öksürdü ama bu, kulağa öksürükten çok “saçmalık” gibi gelmişti.

“Söylemek istediğin bir şey mi vardı, Adam?”

“Bunun saçmalık olduğunu söyledim. Lakewood’da yapmıştım ben. Çok aptalca.”

Brooke ayağa kalkarak başıyla Adam’a onu izlemesini işaret edince o da kalktı ve birlikte bir köşeye çekildiler. Brooke sessiz ve sabırlı bir tavırla konuşuyordu ama söylediklerini duyamıyordum.

Keşke Jamie daha yakınımda otursaydı, böylece ona Lakewood’u sorabilirdim. Ne yazık ki odanın karşı tarafındaydı.

Ama Stella yanımdaydı.

Jamie onun neredeyse normal olduğunu söylemişti.

Bu da onu benden normal yapıyordu. Belki onunla arkadaş olabilirdim.

Ona doğru eğilip sordum: “Lakewood ne?”

“Zindan,” dedi parmaklarını çıtlatarak.

Boş gözlerle baktım.

“Yüksek güvenli bir yatılı tedavi merkezi.”

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordum.

İç geçirdi. “Buranın Horizons yatılı programı için bir tedarikçi olduğunu biliyor musun?”

“Sayılır.”

“Burada gündüzlü programda bizi değerlendiriyor, sonra da ailelerimize burada nı kalmalıyız yoksa meselelerimiz yatılı tedaviyi gerektirecek kadar ciddi mi, onu bildiriyorlar.” Kıvrak saçlarıyla oynamaya başladı. “Horizons’ın tesisi yatılı ama gezilebiliyor, odandan dışarı falan çıkabiliyorsun; kamp vakti geliyor,

göreceksin. Neyse, orası normal bir yatılı tedavi merkezi. Yüksek güvenli bir merkezde ise biri seni almaya gelmediği takdirde odanda kilit altında tutuluyorsun. Her yerde seni gözetliyor, hiç yalnız bırakmıyorlar. Lakewood'un bulunduğu arazide in cin top oynuyor; gerçi tüm merkezler öyle ya. Ama bunda işine gerçekten özen gösteren kimse yok; güzel yemekler ya da danışmanlar da. Eyalet tımarhanesinden önceki son durak diyebiliriz." Başını yana eğdi. "Bu sorunlu ergen meselelerinde epey yenisin, değil mi?"

Artık Adam'a bambaşka bir gözle bakıyordum. "Galiba."

"Ben gediklisiyim," dedi Stella omuz silkererek.

Onun burada olma sebebinin ne olduğunu merak etsem de Stella anlatmaya niyetli gibi görünmüyordu ve burası bir hapishane olmadığından ben de onu zorlayamazdım.

"Evet, Adam," dedi Brooke yüksek sesle. "Terapiye katılmak istemiyorsan benim bunu Dr. Kells'e bildirmem, senin de bu seansı onunla yapman gerekecek."

"Burada işi yok," dedi Stella sessizce. Adam ve Brook tekrar aramıza katılmıştı. Ona bir şeyler daha sormak istiyordum ama Brook devam etmeye hazırды.

Bana döndü.

Adam ve Brooke, sessizce çembere doğru gelirken Stella, "O buraya ait değil," deyip beni daha fazla soru sormak ister bir halde bıraktı ama Brooke devam etmeye hazır göründüğünden bunun için beklemem gerekiyordu.

Jude ve doğaüstü başka şeylere dair gerçek (ve haklı) korkularımı anlatmaktan, iğne ve böcekler gibi daha iyimser ve normal korkulardan bahsederek kurtulmuştum. Jamie ise "entelektüel iflas" ve "tuzlu su karidesleri" gibi şeylerden söz ederek Brooke'un sabrını zorluyor; o sırada Megan da o güne dek duyduğum ve varlığından bihaber olduğum (kürk korkusu "dorafobi" gibi) tüm fobileri sıralıyordu.

Adam buna iğrenç bir yorum yapınca Jamie onu oldukça mahrem bir “fiziksel yetersizlik” korkusuna sahip olmakla suçladı; bu da Brooke’un Jamie’yi, bana göre abartılı bir şekilde azarlaması ile sonuçlanarak yeni bir Jamie-Adam yüzleşmesine neden oldu. Aslında ben, Adam’ın o kaba saba suratına güzel bir yumruk indirmesini istiyordum ama kavga, fazla heyecanlı bir hale gelmeden sona erdi. Stella da bu sırada seansa hiç katılmadan kurtulmayı başardı. Şanslı hatun. Ama ben, gözüm istemeden onun korku günlüğüne takılınca tek bir kelime (sesler) görüp hızla başımı çevirdim.

Hımm.

Seans bitince hepimiz defterlerimizi Brooke’a verdik. O da “taşırma terapisi” için bir gönüllü istedi ve Tanrı’ya şükür, Megan elini kaldırdı. Brooke ona küçük bir yere girip orada mahsur kaldığı birçok senaryo sunup yardımcı olmaya çalışırken ben de zavallı kızın o kahverengi ve iri gözlerinin dehşetle kocaman açılmasını seyretmek zorunda kaldım. Önce Megan, oturduğu yerde bir dolaba yaklaştığını hayal etti; sonra yanından geçip içine girdiğini. Sonra Brook, gerçekten onu kaldırıp bir dolaba doğru götürdü. Korkusu başa çıkamayacağı düzeye gelince Megan, Brooke’a artık dayanamadığını anlaması için belirledikleri bir sözcüğü söyledi ve durdular. Ama Megan kendini bu meseleye iyiden iyiye adanmış, gerçek bir uslanmazdı. Kızın bir ilerleme kaydetmeyi bu kadar istediğini görmek gerçekten hayranlık uyandırıcıydı.

Seans bitince hepimiz alkışlayarak cesaret verici sözcükler söyledik: “İşte bu!” “Harikaydın!” “Çok güçlüsün!” Ünlemler de ekstra puan anlamına geliyordu.

Tıpkı anaokulunda olduğu gibi bir şeyler atıştırmak için ara verince aptalca bir ödev üzerinde çalışmak için eskiz defterimi çıkardım: Bir duygu seçip çizin. Bir orta parmak çizmek *istiyordum* ama onun yerine kedi yavrusu çizecektim. Normal insanlar kedileri severdi.

Ama elimi çantama atınca dipteki o kâğıda denk geldim. Bu bir zarftı. İsimsizdi.

Açıp içindeki notu çıkardım ve ensemdeki tüyleri diken diken eden o yazıyı okudum:

Seni görüyorum.

33

Damarlarım korkuyla dolarken zihnimde *Jude* adı yankılanıyordu. Döndüm; gözlerim istemsizce onu arıyordu ama *Jude* burada değildi.

Olamazdı da zaten. Dün gece evime de girmiş olamazdı... John beni koruyordu.

Sonra aklıma Horizons'taki ilk günüm geldi. *Phoebe*'nin çantamdaki fotoğrafı çalışı ve gözlerimi karalayışı.

Bugün grup terapisinde de yanıma oturmuştu.

Notu yazan *Jude* değildi. Oydu.

Ama neden?

Sonra bunu sormaktan vazgeçtim. *Phoebe* deliydi. Sebebi büyü.

Notu öfkeyle arka cebime koyup bir hışımla bizi süt ve kurabiyeyle besledikleri yemek salonuna gittim ama *Phoebe* orada değildi. Ben de sandalyelerden birine yerleşip elmayı yer gibi yaparak sessizce grup terapisinin ikinci kısmını beklemeye başladım. Wayne, benim de dahil olduğum bir grubun ilaçlarını getirince küçük bardakları kafama diktim. Ağzıda bıraktıkları tat acı olsa da

su içip kurtulma zahmetinde bulunmadım. Tek yaptığım saatime bakarak Phoebe ile yüzleşmeme ne kadar kaldığını kontrol etmekte.

Brooke elinde muhtemelen organik, adil ticaret ürünü bir kahveyle dolu bir fincan ve bir yığın kâğıtla geri döndü. Hepimiz yerlerimize oturduktan sonra o kâğıtlarımızı dağıtırken ben de Phoebe'nin gelmesini bekledim ama gelmedi.

Brooke'un uzattığı kâğıdı biraz fazla hiddetli aldım. Üzerinde bir sürü saçma sapan surat resmi ve her birinde abartılı ifadeler vardı; "duygularını" gösteren ifadeler. Gözlerini kıpmış, dilini de ağzının bir köşesinden çıkarıp sırttan dağınık saçlı bir çocuk, "sinsi" kelimesini temsil ediyordu. "Güvenilir" kelimesinin üzerinde uysal tavırlı, atkuyruğu yapılmış sarı saçları olan, gözlerini kapayıp kollarını göğsünde bağlamış bir kız; "yorgun" kelimesinin üzerindeyse gözleri pörtlemiş, yine dili dışarı çıkmış bir çocuk vardı. Çizimlere genel olarak bu pörtlek göz ve dışarı sarkmış dil hâkimdi.

Sonra Brooke elimize fosforlu kalemler tutuşturmaya başladı. "Hepinizin bugünkü ruh halinizi en iyi temsil eden yüz ifadesini yuvarlak içine almanızı istiyorum." Bana döndü. "Bunun adı duygu kontrolü. Haftada iki kez yapıyoruz."

Kalemimin kapağını açıp kızgın, şüpheli, öfkeli, sinirli olanları çizdim ve kâğıdımı geri verdim.

Hislerim yüzümden de anlaşılıyor olacaktı ki bir düzine gözün üzerimde olduğunu hissettim. Ama Phoebe'ninkileri değil. O tavana bakıyordu.

"Görünüşe göre bugün epey ilginç hislerin var, Mara," dedi Brooke teşvik edercesine, "Sen başlamak ister misin?"

"Çok isterim." Popomun biraz kaldırıp cebimdeki kâğıdı çıkardım ve Brooke'a uzattım. "Biri bunu bu sabah çantama koymuş," dedim Phoebe'ye bakarak.

Brooke zarfı açıp yazıyı okuduktan sonra yine o sakın maskesini takındı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

Dik dik bakıyordum. “Duygu kontrolünü bunun için yapmadık mı zaten? Neden bu konuda sizin ne hissettiğinizi konuşmuyoruz?”

“Bunun seni çok öfkeliendirdiğini düşünüyorum, Mara.”

Dalga geçerek güldüm. “Evet, belli ki.”

Adam elini kaldırıncı Brooke ona döndü. “Evet Adam?”

“Kâğıtta ne yazıyor?”

“Seni görüyorum,” dedim kâğıda bakarak ama buna gerek yoktu. “Seni görüyorum’ yazıyor.”

“Peki, bu konuda ne düşünüyorsun Mara?” diye sordu Brooke.

Phoebe kabul etmeyecekti madem eteğindeki taşları dökmesini sağlamalıydım. “Bunu yazıp çantama koyan kişinin Phoebe olduğunu düşünüyorum.”

“Neden böyle bir şey yapsın?”

“Belki de *zırdeli* olduğundandır, Brooke.”

Jamie ellerini ağır ağır çıparak alkışladı.

“Jamie,” dedi Brooke yine sakince. “Bunun pek yapıcı bir tavır olduğunu zannetmiyorum.”

“Mara’yı, ‘zırdeli’ tabirini anlamına çok uygun bir yerde kullandığı için alkışlıyordum.”

Brooke sinirlendi. “Bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı, Jamie?”

“Hayır, söylediklerim hislerimi yeteri kadar anlatıyor.”

“Dirseğim acıyor,” diye araya girdi Adam.

“Bunu neden yazdığın, Phoebe” diye sordum.

Her zamanki gibi bir sincap kadar ürkek görünüyordu. “Ben yazmadım,” dedi sessizce.

“Sana inanmıyorum,” dedim.

“Ben yazmadım!” diye bağırıp kendini yere bıraktı ve bir öne bir arkaya sallanmaya başladı.

Aman ne güzel. Brook daha önce orada olduğunu fark etmediğim bir düğmeye basarken, elimi yüzümde gezdirdim. Phoebe hâlâ yerde sallanıyordu ama Brooke arkasını dönünce bana baktı.

Ve gülümsedi.

“Seni pislik,” diye tısladım.

Brooke hemen bana döndü. “Bir şey mi dedin, Mara?”

Gözlerimi kısıp şimdi de kulaklarını tıkayan Phoebe’ye baktım. Patrick onu halının üzerinden kaldırmaya çalıştı. “Numara yapıyor,” dedim gözlerimi üzerinden ayırmadan.

Brooke da Phoebe’ye dönmüştü ama bana inanmadığını görebiliyordum. Sonra saate baktı. “Pekâlâ, çok vaktimiz kalmamış zaten. Patrick, Phoebe’yi Dr. Kells’in yanına götürür müsün?”

Patrick başını sallayarak Phoebe’nin yerden kalkmasına yardım etti.

Brooke kısık sesle ekledi: “Eğer rahatlaması gerektiğini düşünüyorsan Wayne’e çağrı bırakabilirim.”

Ve ne tesadüf ki Phoebe yerden kalktı. Bu bir mucize.

“Diğerleri, günlüklerinizi alıp hislerinizi yazın. Bugün olanlar hakkında sonra konuşacağız, tamam mı? Ve unutmayın... yarın aile günü. Ailenizin hakkınızda bilmediği fakat bilmelerini istediğiniz on şeyin listesini çıkaracaksınız.”

Bunu duyunca herkes ayağa kalkıp günlüklerini alıp yazmaya başladı, bense sadece yazıyormuş gibi yapıyordum. Damarlarım adrenaline doluydu, hâlâ çok öfkeliydim. Yaptığımız her aktivitede gözlerim Phoebe’yi aradı. Brooke’u, Dr. Kells’i ve diğerlerini kandırabilirdi, bunun o kadar zor olmadığını kendi deneyimlerimden biliyordum ama beni kandıramazdı. Notu yazan oydu ve ben de bunu itiraf ettirecektim.

Ve gün bitmeden, elime bir fırsat geçti.

Küçük lobide kendi günlüğüne robot gibi, cansız bir tavırla bir şeyler yazarken buldum onu.

Etrafıma bakındım. Koridorda kimse yoktu ama çok fazla ses çıkarmak da istemiyordum. Bu yüzden sesimi yükseltmedim. “Bunu neden yaptın, Phoebe?”

Tümü masumiyetiyle bana bakıyordu. “Neyi?”

“O notu sen yazdın, Phoebe.”

“Yazmadım.”

“Gerçekten mi,” dedim, giderek öfkeleniyordum. “Bunu bile itiraf edemeyecek misin yani? Umurumda bile değil. Tanrı biliyor, yeterince sorunun var zaten. Sadece senin ağzından duymak istiyorum.”

“Ben yazmadım,” dedi robot gibi bir ifadeyle.

Kapının kolunu tutup sıktım. Gitmem gerekiyordu yoksa kontrolümü kaybedecektim.

“Ben yazmadım.” Değişen ses tonu, ona dönmeme sebep oldu. Şimdi tamamen odaklanmış, capcanlı gözlerle doğrucu bana bakıyordu.

“Evet, duydum.”

Phoebe gözlerini yeniden günlüğüne indirdi, dudaklarında bir tebessüm vardı. “Ama çantana ben koydum.”

34

Kanım donmuştu, kımlıdayamıyordum. “Ne dedin sen?”
Phoebe mırıldanmaya başladı.
Yanına gidip gözlerine bakabilmek için eğildim. “Ne dediğini söyle. Hemen. Yoksa Dr. Kells’e giderim. Hemen.”

“Erkek arkadaşım verdi,” dedi şarkı söyler gibi.

“Erkek arkadaşın kim, Phoebe?”

“Sen benim güneşimsin, biricik güneşimsin, hava bulutluyken bile mutlu ediyorsun beni,” diye şarkı söyledikten sonra yeniden mırıldanmaya başladı.

Başını gövdesinden ayırmak istiyordum, yumruklarımı sıktım. Vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neredeyse, *neredeyse* onu öldürmek isteyecektim.

Gözlerimi kapadım ve bir dakika kadar öylece durduktan sonra arkamı dönüp yürüdüm. Kesinlike ilerleme kaydediyordum.

Günü noktalamaya hazırdım. Eve gidince Noah’dan aldığım kitabı anlamaya çalışacaktım ama odama gitmeye fırsat bulamadan Joseph beni bir savaş oyunu oynamaya zorladı. Üç kez yenildikten sonra Noah’ı aradım. Sesi tuhaf geliyordu.

Nasıl olduğumu sordu. “İyiyim,” dedim. Sonra onu soru yağmuruna tuttum. Ama yarın konuşuruz diyerek lafı ağzuma tıktı.

Biraz huzursuz hissederek telefonu kapadım. Böyle güvensiz hissettiğim için kendimden nefret diyordum. Neredeyse her anımızı birlikte geçiriyorduk ayrıca evinde, benden uzakta daha fazla zaman geçirmesini öneren de bendim. Sesi o kadar soğuk geliyordu ki... ve o kadar çok sorunumuz –sorunum– vardı ki artık omuzlarımdaki yükün taşıyamayacağı kadar ağırlaşmış olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Horizons’taki ilk haftamın son gününde kendimi şu sözü geçen yüklerden birazını ağabeyimin sırtına yüklerken buldum. Aile Terapisi Günü’ydü ve Daniel’in psikopata bağlamış kız kardeş senaryosuna canlı canlı tanıklık edecek olmasından da pek hoşnut değildim. Bizi kapıda karşılayan Wayne, küçük gruplara bölüneceğimiz orta salona kadar bize eşlik etti. Öğrencilerin çoğu annesiyle babasını getirse de benim gibi kardeşleriyle gelen birkaç kişi de vardı. Ve daha küçük odalara alındıktan sonra yanında kendisinden biraz daha büyük, çilli, son derece çekici ve soğuk, tanımadığım bir kızla birlikte gelen Jamie’yi görünce onun da bizden biri olduğunu fark ettim ve ağzım açık kaldı.

Arkasındaki kız, meşhur ablası olmalıydı. Jamie’nin, Noah’nın saçma bir intikam oyunuyla kirlettiğini anlattığı ablası.

Bu ilginç olabilirdi.

Jamie plastik sandalyelerden birine geçti; yeni uzayan bacakları önünden yere sarkıyordu. Kız kardeşi de yanına birebir aynı pozisyonla oturunca Jamie’nin gözleri kapıda olmasına rağmen gülümsedim.

Bizi gruplara ayırma şekillerine bakılırsa, o gün bize “rehberlik etmesi” için Wayne’le ya da bir başkasıyla eşleşme olasılığımız vardı ve böyle olmasını umuyordum. Brooke biraz sersem olsa da seansları bitmek bilmiyordu.

“Selam millet!” diye girdi içeri sonra.

Maalesef ki şanssız günümdeydim.

“Horizons öğrencileri... ne harika bir sabah! Aile üyeleri, geldiğiniz için *çok* teşekkür ederiz. *Hepimiz* bir çember oluşturup kendimizi tanıtalım mı, ne dersiniz? Çünkü burada *hepimiz* bir aileyiz.”

Daniel’a dönünce Brooke’a yan yan baktığını gördüm. Onu çok seviyordum.

Brooke günün talihlisi olarak Jamie’yi seçti. “Neden sen başlamıyorsun?”

“Merhaba, ben Jamie,” dedi Brooke’un heyecanını taklit ederek.

“Merhaba, Jamie.” Brooke bunu fark etmemişti.

Kız kardeşi –yani gerçekten oysa– tahminimce gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

“Bugün kiminle geldin buraya?”

Cevabı, elini kaldıran kız verdi. “Stephanie Roth. Jamie’nin süper şanslı ablası.”

“Merhaba Stephanie,” dedik hepimiz.

Ve sonra herkes kendini tanıttı. Brooke hepimize, ailelerimizin bilmediği fakat bilmelerini istediğimiz şeylerin listesini okuttu ve görünüşe göre aynı listeden aile üyelerimizin de hazırlaması istenmişti. Benimki saçmalıklarla dolu olduğu için Daniel listesini okumaya başladığı anda şaşırdım.

“Mara’nın onu kıskandığını bilmesini isterdim.”

Hızla dönüp yüzüne baktım. “Ciddi olamazsın.”

Ama Brooke hemen araya girdi. “Sözlerini kesmek yok, Mara.”

Ardından ağabeyim boğazını temizledi. “Dünyadaki en eğlenceli insan olduğumu düşündüğümü bilmesini isterdim ve evde olmadığın anlarda, suç ortağımın yokluğunu hissederek hasret çektiğimi.”

Boğazım düğümleniyordu. Ağlama. Ağlama.

“Annemin en sevdiği çocuğunun...”

Karşı çıkararak başımı sallıyordum.

“... prensesinin o olduğunu bilmesini isterdim. Çocukken onu oyuncak bebekler gibi giydirip hayattaki en büyük başarısı Mara'yımsı gibi onunla gezdiğini. Ama benim bunu hiç umursamadığımı çünkü benim de en sevdiğimin o olduğunu bilmesini isterdim.”

Çenem titremeye başladı. Kahretsin.

“Benim arkadaşlarımdan ziyade tanıdıklarımın olduğunu çünkü okul dışındaki her saniyemi ya ders ya da piyano çalışarak geçirdiğimi bilmesini isterdim. Gerçekten benim kadar zeki olduğunu; IQ'su benimkinden yalnızca BİR PUAN düşük,” dedi kaşlarını kaldırıp bana dönerek. “Annem bizi teste sokmuştu. Dolayısıyla bu kadar tembel olmasa o da benimle aynı notları alabilir.”

Sandalyeme çöktüm; kollarımı da kendimi savunurcasına göğsümde kavuşturmuş olabilirdim.

“Onunla gurur duyduğumu ve ne olursa olsun duyacağımı bilmesini isterdim.”

“Mendil?” Brooke elindeki kutuyu bana uzatıyordu.

Haaayuuuuuuuu. Hemen gözlerimi kırpıştırarak biriken yaşlardan kurtuldum ve başımı salladım. “İyiym ben,” dedim boğuk bir sesle.

Ah tabii. Çok iyi.

“Bu harikaydı, Daniel,” dedi Brooke. “Neden hepimiz Mara ve Daniel’i alkışlamıyoruz?”

Burada ağır ağır çırpılan eller var.

“Hislerimizi yatıştırmak için küçük bir ara verebiliriz.”

KORKUNÇ. Hemen tuvalete gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Kurulmak için başımı kaldırdığımda ise Stephanie Roth’un tezgâha dayanmış beklediğini fark ettim.

Gülümsüyordu. “Selam,” dedi. “Ben...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. Sesim hâlâ boğuk çıkıyordu, boğazımı temizledim. “Biliyorum.”

“Doğru, kendimizi tanıtmıştık.”

Pek sayılmaz.

“Senin hakkında çok şey duydum,” dedim bunun yerine. Ve sonrasında a) bunun doğru olmadığını ve b) duyduklarımın pek de iç açıcı şeyler olmadığını fark ettim.

“Ben de senin hakkında, Mara Dyer,” dedi çözemediğim bir tebessümle. “Jamie bana Noah Shaw’un kız arkadaşı olduğunu söyledi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Öyle mi dedi?”

“Aslında doğru kelimeler ‘Noah’ın yeni gözdesi’ydi.”

Sırtarak elimdeki kurulama mendillerini çöpe attım. “Böylesi daha Jamie gibi oldu.”

“Aferin.”

Eyvah. “Şey...”

“Noah meselesi için söylemiştim.”

Gözlerimi kıstım. “İğnelemeye mi çalışıyorsun?”

Yüzünde aynı tebessümle başını iki yana salladı ama şimdi daha sakın görünüyordu. Daha ciddi. “Hayır.”

“Çünkü Jamie şey, ondan nefret ediyor.”

Sarı saçlarını yeniden atkuyruğu yaparken gülümsemesi soldu. “Biliyorum.”

Bu konuyu ne kadar kurcalayabileceğimi düşündüm çünkü deliler gibi merak ediyordum. “Ondan... sana yaptıkları yüzünden nefret ediyor.”

Ve bunu duyunca yüz ifadesi tamamen değişmiş, birdenbire daha temkinli görünmeye başlamıştı. Doğruldu ve sordu. “Noah sana olanları anlattı mı?”

“Jamie anlattı.”

“Ama Noah anlatmadı.”

“Ona Jamie’ye inanmalı mıyım diye sordum ve inanmamı söyledi.”

Stephanie uzun uzun yüzüme baktı. “Ama sen inanmadın.”

Atletik kollarını göğsünde kavuşturup beni incelemeye başladı. Ne söylemem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bu yüzden kaçmayı denedim ve “İçeride görüşürüz, sanırım,” dedim kapıya doğru giderken.

Ama Stephanie kolumu tutarak buna engel oldu. “Kürtaj oldum ben,” dedi.

“Yaa,” dedim, yüzümde son derece şaşkın bir ifade olduğundan emindim. Çaresizce kapıya bakıyordum. “Ben gerçekten bunu...”

“Noah da benimle geldi.”

Ağzım açık bakakaldım. “Bebeğin babası...”

Stephani hemen başını iki yana salladı. “Hayır, o değildi. Ama meseleyi...” durup tavana bakmaya başlamıştı, “... başlatan şey de bu oldu diyebiliriz.”

Hiçbir şey söylemedim, yani, ne *denebilirdi* ki?

“Noah bana çıkma teklif etti,” dedi. “Öyle görünmese bile daha on beş yaşındaydı ve bu çok komik geldi, bu yüzden bir süredir başka bir okuldan bir çocukla çıkıyor olmama rağmen kabul ettim. Bir defasında beraberken, Noah bana çıkma teklif etme sebebinin, Jamie’nin *onun* kız kardeşiyle takılması olduğunu söyledi. Sen benim aileme bulaşırsan ben de seninkine bulaşırım, gibi bir şey.”

Bu kısmı benim bildiklerimle örtüşüyordu. Ağır ağır başımı salladım.

“Ve bilemiyorum, Jamie’nin sekizinci sınıfa giden bir kızla ulu orta takılmasını pek doğru bulmuyordum; kendisi dokuzuncu sınıfta olsa da. Bu yüzden ben de oyuna dahil oldum ki Jamie’ye yemeklerde falan Noah’dan bahsedip durmak dışında bir şey yaptığım da yoktu. Ama bir yandan da diğer çocukla birlikteydim, Kyle diyelim,” dedi ve ses tonu birden sertleşti. “Yaklaşık altı aydır falan kimseye söylemeden görüşüyorduk. Ailem onu tanısa nefret ederdi,” dedi neredeyse fısıldayarak. “Uzun lafın kısası, sanırım bir gün hapımı almayı unuttum ve reglim gecikti, sonra da bam, iki

pembe çizgi. Kyle'a söylediğimde aldığım tepki, bunun onun sorunu olmadığıydı; ben ucuz bir kızdım ve muhtemelen başkalarıyla da yatıyordum." Gözlerini devirdi. "Çok şanslıydım yani."

"Öyle görünüyor," dedim sessizce.

Gülümser gibi yaptı. "Bebek sahibi olmaya hazır olmadığımı ve evlatlık vermenin bana göre olmadığını *biliyordum*. Kararımdan emindim ama kendimi... yapayalnız hissediyordum." Arkasındaki duvara yaslanarak bana bakmaya başladı. "Arkadaşlarımın sır saklayacağına güvenemedim, annem ve babam bunu duysa deliye dönerdi ve tek başıma bebeği aldırma gitme fikri de işkence gibiydi. Tüm bunları içime atmak hasta gibi hissetmeme neden oluyordu." Donuklaşan gözleri yere bakıyordu. "Noah beni otomatların yanında ağlarken gördü... o kadar kötü bir durumdaydım ki zavallı çocuğa bir anda her şeyi anlattım." O anı hatırlamak gülümsemesine sebep oldu. "Ama gerçekten harikaydı. Bağlantılarını kullanarak özel bir jinekologdan bana bir randevu aldı ve benimle birlikte geldi. Sonrasında bu kirli sır yüzünden, her ne kadar bunu istemiş ve *rahatlamış* olsam da çok ağladım." Dudakları çizgi şeklini aldı. "Birkaç gün sonra yemekhaneye giderken Noah'yı gördüm. Nasıl olduğumu sordu ve gözyaşlarına boğuldum. Jamie yanıma gelince Noah uzaklaştı. Jamie kendi senaryosunu yazdı ve Noah'nın beni terk ettiğini düşündü ve ben bu yanlış anlaşılmayı düzeltemeyecek kadar üzgündüm."

Daha fazla sessiz kalamadım. "Yani herkesin seni ortada bırakıp giden biri olduğunu düşünmesine izin mi verdin? Hem de sana yardım ettikten sonra?"

Stephanie başını hayır anlamında salladı. "O akşam eve gider gitmez Noah'yı aradım, Jamie'ye başka bir yalan atabileceğimi söyledim ama umurunda olmadığını söyledi ve çok ciddiydi. Ona inandım. Komik," dedi ama gülmiyordu. "Sanırım bir şekilde nefret edilmek *istiyordu*. Karşısındakine sadece istediği duyulan

belli ediyor. Çok içine dönük, bu yüzden de kimseye anlatmıyacağına düşündüm.”

“Anlatmadı da,” dedim yavaşça. “Ama sen neden *bana* anlatıyorsun?” Hayır, minnettar olmadığımın değil çünkü kesinlikle öyleydim.

Yüzünde yeniden o Mona Lisa gülümsemesi belirdi. “Bazen en gizli sırlarını yalnızca yabancılara söyleyebilirsin.” Gri boyalı duvara yaslanıp başını eğdi ve beni süzmeye başladı. “Hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum... ben hayatım adına doğru bir karar verdim ve bundan pişmanlık duymuyorum. Korkunç bir insan olduğumu, bir katil olduğumu ve cehenneme gideceğimi düşünüyorsan birbirimizi bir daha görmek zorunda değiliz. Ama annemle babam bunu bilse çok üzülürdü ve Jamie... harika biri ve tanıdığım en sadık insan fakat biraz,” burnunu kııştırdı, “biraz fazla yargılıyor ve hep kendi doğrularına inanıyor. Onun için canımı veririm ama Jamie’ye göre her şey ya siyah ya beyaz. Mesela seni çok seviyor ama kalbinin kırılacağını bile bile Noah’yı sevdiğin için de seninle uğraşıp duruyordu... bir şeye inandı mı *asla* fikrini değiştirmiyor. Noah’nın zaman zaman tam bir piç gibi davrandığı doğru ve o konuda birçok karanlık nokta var; gerçekten berbat şeyler yaptığını çok duydum. Belki de kalbini gerçekten kırar, ben bir kâhin değilim sonuçta.” Omuz silkti. “Ama bu şüpheli, Noah Shaw, Stephanie Roth’a karşı olayında tamamen suçsuz,” diyerek duvardan ayrılıp kapıya yöneldi ve elini koydu. “Ben sadece... seni orada ağabeyinle izlerken...” diye başladı ama sonra durdu. “Sadece bilmeni istedim.”

“Bir dakika,” dediğimi duyunca elini kapıdan çekti. “Jamie’ye neden hâlâ söylemiyorsun? Üzerinden yıllar geçmiş.”

“Uğraşması gereken başka şeyler var ve bu Horizons’a gelme durumu ona çok ağır geliyor. Daha doğrusu annemle babamın onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyor olması ağır geliyor.”

Bunun ne demek olduğunu iyi biliyordum.

“Ayrıca o da evlatlık ve bu yüzden bu konunun canını sıkabileceğini düşündüm.”

Aynı fikirde değildim. “Sanmıyorum. Bence doğruyu öğrenmeyi tercih edecektir.”

“Doğru diye bir şey yoktur,” dedi gizemli bir ifadeyle. “Sadece bakış açıları vardır. Nietzsche.” Göz kırptı. “Felsefe 101.”

Ama sesindeki rahatlığa rağmen yüz ifadesi değişmiş, karamsarlaşmıştı. Yanaklarını ısırdığını görebiliyordum.

“Onun bilmesini istemiyorum, tamam mı?” dedi sonra. Doğruca gözlerime bakıyordu. “Bu yüzden söyleme.” Ve çıkıp gitti.

Söylemeyecektim ama bu, ikisine de üzülme sebep oldu. Jamie, aslında yardım etmekten başka hiçbir şey yapmamış olan Noah’dan nefret ederek ablasına sahip çıktığını düşünüyordu. Stephanie de yaptığı seçimden rahatsız değildi, sadece kardeşinin bunu yaptığını duyunca kendisi hakkında ne düşüneceğinden korkuyordu.

Ben çok mu farklıydım sanki?

Eskiden ailemin benim hakkımdaki düşüncelerini, hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini sanırdım. Ne söyleyeceğim ne de yapacağım bir şey buna neden olabilirdi.

Ama artık bunun doğru olmadığını biliyordum. Sonsuza dek, en sevdiklerime anlatamayacağım hikâyeleri içimde tutarak yaşamak zorundaydım.

35

Horizons'taki ilk haftamı kimseyi öldürmeden ve öldürülmeden tamamlamayı başardım; cuma öğleden sonra ise haftanın geri kalanına kıyasla oldukça heyecanlıydım. Noah hafta sonunu bizde geçirecekti; Ruth'u hafta sonu için şehir dışına çıkmaya ve annemi arayıp bu süre içinde ona ev sahipliği yapabilir mi diye sormaya ikna etmiş, annem de tereddüt etmeden kabul etmişti. Çok şaşkındım ama üzümü yiyip bağınyı sormamayı tercih ettim, bilirsiniz.

Daniel ve ben eve döndüğümüzde ailenin yarısı evde yarısı dışarıdaydı ve ne bir planım ne de yapılacak bir işim olduğundan ben de *Genetik Biliminin Yeni Teorileri*'ni alıp oturma odasına geçtim ve okumaya başladım.

“Mara?”

Daniel'in sesiydi bu. Omuzumdaki de onun eli. Gözlerimi açınca yanağımın altıncı sayfaya yapışmış olduğunu gördüm.

Uyuyakalmıştım. Harika.

Salyam akmış olabilir diye ağzımı sildikten sonra sordum: “Saat kaç?”

“Beş bile olmadı daha. İlginç bir yastık seçimi. Okumadığın kitap nedir?”

Kitabı ona uzatınca Daniel kısık gözlerle önce kapağa sonra da bana baktı.

“Ne?”

“Hiç. Sadece alışılmadık bir seçim gibi geldi bana.”

“Benim için alışılmadık yani.”

“Genetikle ilgilendiğini bilmiyordum, hepsi bu.”

Doğrulup bacaklarımı da altına aldım. “Mara’nın da benim kadar zeki olduğunu bilmesini isterdim’ meselesine ne oldu?”

“Hiçbir şey. Hâlâ öyle düşünüyorum. Ama bu ani merakının sebebini anlayamadım?”

“Noah’nın genetik hafızayla ilgili söylediği bir şey ilgimi çekti. Bu kitapta okumuş.” Başımla elindeki kitabı işaret ettim. “Ama giriş kısmından sadece mitolojilerin gerçek kişi ve olaylar üzerine kurulu olduğunu ileri süren Euhemerism teorisi ve Jung modelleri...”

“Euhemerism ha, vay. Sekizinci sınıf derslerine dönüş gibi.”

“Dalga geçme...”

“Sen de O’Hara’nın dersini aldın, değil mi? Size de bir mit seçip ‘tarihi’ bir yorum uydurmayla ilgi şu proje ödevini verdi mi?”

“Evet...”

“Sanırım Afrodite ve heteronormatiflik üzerine bir şey yapmıştım. Tek hatırladığım benim için bile fazla iyi bir ödev olduğu,” dedi gülümseyerek. “Neden bu kitabı okuyorum demiştin?”

“Genetik hafızayla ilgili bir şeyler öğrenmek için. Ve sadece altı yüz sayfam kaldı.”

Daniel tuhaf bir yüz ifadesine bürünüp burnunu kırıştırdı.

“Ne?”

“Yani, hevesini kırmak falan istemem ama genetik hafıza konsepti saçmalıktan başka bir şey değil.”

Ona bıkkın gözlerle baktım.

“Üzgünüm ama öyle. Bu test edilebilecek ya da birilerinin şahitlik edebileceği bir şey değil...”

“Bu imkânsız olduğu anlamına gelmez.”

“Bu kanıtlanamayacağı anlamına gelir.”

Yaşadığım ve yaşamaya *devam ettiğim*, kanıtlanamaz şeyleri düşündüm. “Bir şeyin kanıtlanamaması gerçek olmadığı anlamına gelmez.” Kitaba uzandım.

Ama Daniel kitabı benden uzaklaştırarak ilk sayfasını açtı. “Belki yine de okurum. Ödünç alabilir miyim?”

Bu kez parmaklarımı biraz daha esneterek bir kez daha uzanmayı denedim. “Ben okuduktan sonra alabilirsin.”

“Ama okumuyorsun. Üzerinde uyuyorsun. Odama koyayım, böylece sen de istediğin zaman alabilirsin. Ve Jung’u anneme sor, eminim hoşuna gidecektir.”

“Daniel...”

O sırada girişten, Joseph’in, “MAX’LERİN HAVUZUNDA BİR TİMSAH VARMIŞ!” diye bağırışı duyuldu. Oturma odasına daldığında yüzü heyecandan ıslı ıslıldı.

“Ne kadar büyük?” diye sordu Daniel, arkasındaki devasa kitapla oynarken.

“Büyük,” diye yanıtladı Joseph de kocaman gözlerle. “Kocaman.”

Sorma sırası bendeydi. “Gördün mü?”

Joseph başını hayır anlamında salladı. “E-posta göndermiş. Şu adamı çağırıp çıkarttıracaklar.”

“Hangi adam?” diye sordu Daniel.

Sonra ben araya girdim. “Bir dakika, Animal Planet’taki adam mı?”

Joseph hararetle başını sallıyordu. “Beni de izlemeye çağırdı. Annesi deliye dönmüş çünkü bahçede yaşayan bir kedileri var ve onu hâlâ bulamamışlar.”

Damarlarım buz kesti, hatırlıyordum...

Gri bir kedinin hareketsiz bedeni benden birkaç metre ötede yatıyordu; kürkü kana bulanmış, karnı yarılmıştı.

Annem de mutfağa geldi. "Max'ın kedisi de mi kayıp?"

Daniel'in tek kaşı kalktı. "Başka kedi de mi kayıp?"

"Biraz önce de Delaney'ler kedilerini görüp görmediğimizi sordu." Onların evi, bizimkinin hemen arkasındaydı. "Pazar gününden beri kayıpmış."

Ben eve döndüğümünden beri.

Joseph de o ilk heyecanını kaybetmişti. "Jenny'nin köpeği de o gün kaçmış."

Jenny kim? diye sordum Daniel'a yalnızca dudaklarımı oynatarak.

"Angelo," diye yanıtladı o da. "Caddenin karşısında, sol tarafta."

Joseph'e anneme döndü. "Anne, beni Max'lere götürür müsün?"

"Ben biraz yorgunum, tatlım."

Kardeşim bunu duyunca önce Daniel'a, sonra da bana döndü ve ikimiz de aynı anda, "Olmaz," dedik.

Bu kez de yalvarır gibi ellerini birleştirmeyi denedi. "LÜTFEN götürün, yemin ederim, bir daha hiçbir şey istemeyeceğim."

"Mara'nın kalıp bana yemeği hazırlamakta yardım etmesi gerek," dedi annem.

Bu kez şaşırma sırası bendeydi. "Öyle mi?"

Annem, "Daniel, onu sen götürür müsün?" diye sorarken ağabeyim çoktan anahtarlarını hazırlamıştı bile.

"Teşekkürler."

Joseph yumruğunu sıkarak sevincini belli ettikten sonra bana döndü. "Bu gece karnavala geliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Karnaval mı?"

"Davie'de bir panayır var," dedi annem. "Hepimiz oraya gidip biraz eğlenebiliriz diye düşünmüştüm."

"Hemen dönerim." Daniel *Yeni Teoriler*'i masaya bırakarak mutfaktan çıktı. Sonra başını son bir kez daha uzatıp *buna borçlusun* bakişı attı ve gitti.

Ona borçluydum. Kediye hatırlamak John'un dışarıda olduğunu bilsem de beni huzursuz etti. Jude, John geldiğinden beri görünmemişti ve kayıp hayvanlar bir tesadüf olabilirdi. Yine de gerilmiştim...

Tam o sırada annemin bakışlarını fark ettim.

Ona gülümsedim. Hem de kocaman. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum heves ve neşeyle.

"Masayı hazırlayabilir misin?"

"Tabii!" Bulaşık makinesini boşaltmaya başladım. Annem de kileri eşeliyordu.

"Horizons'ta işler nasıl?" diye sordu.

Demek *bu* yüzden sürüngen görevinden azat edilmiştim. "Harika!"

"Neler yapıyorsunuz?"

Yeni düşmanlar edinmek dışında mı? "Ee, bugün drama terapisinde eski kitaplardan bazı monologlar seçip onları sergiledik."

"Hoşuna gitti mi?"

Büyük bir ciddiyetle başımı salladım. "Evet."

"Gerçekten mi?"

"Başka biri gibi davranmak eğlenceli bir şey."

"Hangi kitabı seçtin?"

"Şey, *Jekyll&Hyde*."

"Hangi rolü oynadın?"

Hyde. "Jekyll."

Yüzünü gizlercesine fırına bir şeyler yerleştiriyordu. "Noah'yla aranız nasıl?"

Ah. *Esas* konuşmak istediği buymuş. "İyi. Bir değişiklik yok işte, biliyorsun?"

“Birlikte neler yapıyorsunuz?”

Sapığımdan kaçıp bebek yakmak dışında mı? “Konuşuyoruz.”

“Ne hakkında?”

Genetik hafıza. “Kitaplar.” Ruhun ele geçirilmesi. “Filmler.” Jude. “Sevmediğimiz insanlar.”

“Yaşadıkların hakkında konuşuyor musunuz?”

Bunu duyunca psikiyatri koğuşundan eve döndüğüm sıralarda, babamla ikisinin kulak misafiri olduğum konuşmaları aklıma geldi. Annem beni dinleyen birilerinin olmasının iyi geleceğini söylemişti.

“Evet,” dedim. “Noah iyi bir dinleyici.”

“Onun yaşadıklarından da söz ediyor musunuz?”

Ne? “Ne demek istiyorsun?”

Yüzünde son derece nötr bir ifadeyle doğruca gözlerime bakarak bana döndü. Gözlerimde bir şey arıyordu ama bulamamış olacak ki konuşmayı sürdürdü. “Noah’nın ailesi bu hafta sonu şehir dışında olacak, Katie de bir arkadaşına gidiyor. Bu yüzden ben de Noah’nın burada kalabileceğini söyledim.”

Başımı salladım. “Biliyorum.” Altından ne çıkacak diye bekliyordum.

“İkiniz hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağımdan emin olmak istiyorum.”

Ne demek istediğini anladığımı gösterircesine başımı iki yana salladım. “Yok, merak etme.”

İçinde bir şeyler karıştırdığı bir kaseyi alıp masanın üzerine koydu. “Ne kadar ciddisiniz?”

“Endişelenmeni gerektirecek kadar ciddi değiliz,” dedim gülümseyerek ve konuşma tuhaf bir hal almadan dikkatini dağıtmanın bir yolunu aradım. “Anne,” diye lafa girdim Daniel’in söylediğini hatırlayarak. “Jung arketipleriyle ilgili neler biliyorsun.” Daha iyi bir konu değiştirme olamazdı.

Annem şaşkın görünüyordu. "Vay, üniversiteden beri düşünmediğim bir konu... Jacques Lacan hakkında daha fazla şey anlatabilirim. O daha çok benim kalemimdi ama bir bakalım," dedi gözlerini tavana dikip söyleyeceklerini düşünürken. "Hatırladığım kadarıyla Ben ve Gölge var," dedi parmaklarıyla göstererek. "Persona... diğer iki ana arketipi unuttum... Bir sürü arketik figür var ama... Anne, Şeytan, Kahraman..." Bir saniye sustuktan sonra yüzü aydınlandı. "Ah! Bilge ve Düzenbaz da var... ve Oedipus'la ilgili bir şeyler hatırlıyorum ama o daha çok Freud'la ilgili olabilir. Ve Apollo, belki..." dedi lafı kapı çalınmasıyla bölünmeden hemen önce.

Kim olduğuna bakmamı söylediğinde çoktan mutfaktan çıkmıştım.

Kapıyı açınca uzun kollu, kareli bir gömlek ve kot pantolon giymiş, yüzünü gizleyen güneş gözlükleri takmış ve kusursuz dercede dağınık ve boş görünen Noah'yı karşımda buldum.

"Millet nerede?" diye sordu normal bir ses tonuyla.

Stephanie'nin sözcüklerini zihnimin bir köşesine atıp, "Annem mutfakta," dedim. "Daniel ve Joseph de bir adamın havuzdan timsah çıkarmasını izlemeye gittiler."

Noah ne saçmaladığımı anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Biliyorum."

Sonra iç geçirdi. "Sanırım beklemem gerekecek."

"Ne için?"

Mutfağa göz atıp annemin görünmediğini fark edince başını iki yana salladı. "Off bekleyemeyeceğim." Ve arka cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Hayır. Bir kâğıt değildi bu. Bir fotoğrafı. İki kıza ait, soluk renkli bir fotoğraf; biri sarışın ve capcanlı, Noah'nın o çarpık gülümsemesini takınmış, diğeriyse...

"Yok artık," diye fısıldadım.

Diğeri büyükannemdi.

36

“Noah,” dedi ellerini bir havluya silerek mutfaktan çıkan annem. “Özlettin kendini.” Fotoğrafi ona çaktırmamaya çalışarak olabildiğince hızlı bir şekilde cebime tıktırdım.

“Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Noah. “Size bir şey getirdim, annemler gönderdi...”

“Zahmet etmişsiniz.” Annem gülümsüyordu. “Ama teşekkürler.”

Noah, “Arabada bırakmıştım, hemen gidip getireyim,” diyerek arabasına dönerken ben de koşarak odama gidip annem görmeden, üzerine su dökülmeden ya da aniden alev almadan önce fotoğrafı sakladım.

Döndüğümde annem ile Noah mutfakta sohbet ediyordu.

“Londra’ya geldiğinizde nereleri ziyaret ediyordunuz?” diye sordu Noah, annem salata sosu olduğunu düşündüğüm bir şeyi karıştırırken.

“Ah, bilirsin işte, klasik yerler,” dedi omuz silkerek. “Buckingham Sarayı, Big Ben falan.”

“Anneniz orada mı büyümüş?”

Noah Shaw'a yüz puan. Neredeyse elimi çakması için kaldırıcaktım.

Annem başını evet anlamında salladı.

"Ne yapıyordu?"

"Öğrenciydi," dedi sesi titreyerek.

"Ne kadar ilginç... hangi üniversitede?"

Annem salata kâsesini onun önüne bıraktı. "Cambridge."

Noah'yla göz göze geldik.

"Darwin College," diye devam etti sonra annem. "Doktorasını yapmaya çalışıyordu ama bitiremedi. Sanırım bu pişmanlığı içinden hiç atamadı. Pekâlâ, çocuklar," dedi gülerek. "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, artık gidebilirsiniz."

Annemle konuşmayı erkek arkadaşımın odama gitmeye tercih edeceğim tek an oydu sanırım.

"Sorun değil," dedi Noah. Belli ki o da benimle aynı fikirdeydi.

Annem ellerini temizledi. "İşim bitti, başka bir şey kalmadı. Gidin siz," dedi eliyle de gitmemizi işaret edip konuşmayı noktalayarak. Asıl istediğim sorularına cevaplar bulmakken, annem bize güvendiğini göstermek için bir jest yapmayı seçmeyi. Ve resmen kovulduğumuz için gitmememiz dikkat çekerek.

Odamı gittikten sonra kapıyı neredeyse tamamen kapayıp Noah'ya döndüm. "Vay be."

"Aynen öyle."

Bu son gelişme bana çok fazla gelmişti; kendimi yatağıma bıraktım. "Nerede buldun?"

"Annemin eşyalarının arasındaki bir kutuda."

Ellerimle şakaklarımı ovuyordum. "Demek birbirlerini tanıyorlarmış."

"Öyle görünüyor. Fotoğraf nerede?"

Masama gidip çekmeceye koyduğum fotoğrafı aldım ve Noah'ya uzattım. "Onun büyükannem olduğunu nereden anladın?" diye sordum.

Bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yoo... niye?"

"Ne kadar benzediğinizi görmüyor musun?"

Fotoğrafa bir kez daha baktım. Canımı sıkın bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Ne zaman çekilmiş bu?"

Fotoğrafın arkasına baktı. "1987." Duraksadı. "Annemin üniversitede olduğu yıllar," dedi. "Cambridge'de."

"Bir dakika," dedim, jeton yeni düşüyordu. "Annen ve baban aynı okula gitmişti, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Noah da boğuk bir sesle.

"Babana sorabilir misin? Belki hatırlıyordur," dedim fotoğrafı göstererek.

"Annem hakkında konuşmaz." Sesi duygusuz çıkmıştı.

"Ama..."

"Bir şey söylemez," dedi tekrar. "Ama Ruth'a sorabilirim belki. O da oradaydı."

Ona bir kez bakmam, daha fazla zorlamamam gerektiğini anlamama yetti. Ailesi konusunda üzerine gitmemem gerektiğini anlamıştım.

Yeniden elimdeki fotoğrafa döndüm. Sonra koridora çıkarak bir elimdeki fotoğrafa bir de duvarda asılı olan, büyükannemin düğün fotoğrafına bakmaya başladım. Ve neyin tuhaf geldiğini fark ettim.

"İki fotoğrafta tamamen aynı görünüyor," dedim.

Noah'ın gözleri de benimkiler gibi fotoğrafların arasında gidip geldi. Hatırı sayılır bir süre boyunca ikimiz de konuşmadık. "İkisi aynı yıllarda okumuş olamaz; aralarında çok büyük bir yaş farkı

var. *Annen* üniversitede okurken büyükannem çoktan Amerika'ya yerleşmiş olmalı."

"Ama annen çocukken de her sene oraya gidermiş. Belki de o seyahatlerden birinde tanışmışlardır?"

"Belki ama birbirlerini... tanıyor gibi görünmüyorlar mı sence de? Arkadaş gibi."

"Fotoğraflarda herkes öyle görünür."

Alnımı ovuşturdum. "O zaman da neden yeni tanıştığı biriyle fotoğraf çekilsin? Tuhaf."

"Kesinlikle garip. Ama tüm bu olanlar öyle." Kaşlarını çatı. "Büyükannen Londra'ya, annenin bildiğinden daha fazla gitmiş olabilir mi?"

"Bu noktada her şey mümkün," deyip duraksadım. "Belki de ölümsüzdür."

Bunu duyunca Noah gülümsedi. "Ben zamanda yolculuk yaptığını söyleyecektim ama seninki de olur." Kollarını başının arkasına koyunca düşük belli pantolonunun üzerinde kaslı karnı ortaya çıktı.

Tam bir işkence. Boğazımı temizleyip tekrar fotoğrafa baktım. "Annem tablonun büyükannemden kalan tek resim olduğunu söyledi. Bunu görse çıldırırdı."

Noah'nın gülümsemesi soldu. İfadesi beni başka bir şeyler konuşmaya itiyordu.

"Kolye hâlâ sende mi?" diye sordum.

"Evet." Yüz hatları yumuşaktı. "Geri mi istiyorsun?"

İstemiyordum. "Seninle daha güvende," dedim. "Kaybedeceğimden korkuyorum." Ya da atacağım dan. "Başka bir şeyler bulabildin mi diye merak ediyordum."

Sorusunu sormadan önce sadece bir kez başını salladı. "Annenin kırlık soyadı ne bu arada?"

“Şey, Sarin,” dedim. “Niye ki?”

“Charles’a bu meseleyi araştırmasını söyleyeceğim,” dedi fotoğrafı incelerken.

“Charles da...”

“Özel dedektif.”

“Jude’la ilgili herhangi bir şey bulmuş mu?”

Gözlerini kaçırdı. “Görünüşe göre hiçbir iz yok. Sen aradığın cevapları kitapta bulabildin mi?”

Umursamaz bir tavırla, “Henüz okuma şansım olmadı,” dedim.

Noah’nın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. “Uyu-yakaldın, değil mi?”

Başımı kaldırdım. “Hayır.”

“Hangi sayfada?”

“Uyuyakalmadım.”

“Hangi sayfa?”

Yakalanmıştım. “Altı,” dedim. “Ama gerçekten çok yorgundum.”

“Bu konuda yargılayamam. Ben o süslü giriş kısmının sonunu zor getirmiştım.”

“Lukumi’den ne haber?” Konuyu değiştirmeye çalışıyordum. “Bir şey bulabildin mi?”

Noah biraz neşelendi. “Sen Horizons’tayken Little Havana’ya gidip istediğin gibi botanicaları sorguya çektim.”

“Ve?”

“Evet,” dedi Noah yavaşça. “Bir düşün bakalım, sence *ben* içeri girdiğimde ne kadar anlayışlı davranmışlardır.”

“Ne? İspanyolcan mükemmel.”

Kaşları şaşkınlıktan havadaydı. “Beni gördükleri anda ağızlarına termuar çekiyorlar. Dükkân sahiplerinden biri benim Sağlık Bakanlığı’ndan geldiğimi zannedip etrafı göstermeye ve ‘Keçi yok, keçi yok,’ demeye başladı.”

Sırıttım.

“Seni eğlendirdiğime sevindim.”

“Bu aralar her şeyden keyif almaya bakıyorum. Horizons demişken, neredeyse bir... olay yaşıyordum.”

“Ne gibi bir olay?” diye sordu Noah temkinle.

“Şu kız, Phoebe... beni *kışkırtıp* duruyor. Az kalsın kontrolümü kaybedecektim.” O anı hatırlamak bile öfkelenmeme neden olmuştu. “Ya biri beni kızdırır, ben de ona gidip bir köprüden atlamasını söylersem?”

Noah başını sallayarak karşı çıktı. “Hayatta böyle bir şey söylemezsin.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Yangında ölmelerini söylersin sen.”

“Çok yardımcı oldun ya, sağ ol.”

Noah bunun ardından kalkıp yanına, yatağa geldi. “Bunu sadece, işlerin böyle yürümediğinden emin olduğum için söylüyorum.”

“Nasıl *yürüyor* peki?” diye sordum yüksek sesle, parmaklarımı battaniyeye dolayarak. Neredeyse onunkilere dokunacaktım. Bakışlarım yavaşça yukarı, yüzüne kaydı. “Sen nasıl iyileştiriyorsun?”

Noah, yüzünde bu anı konu değişimi nedeniyle hafif bir şaşkınlık emaresi belirmiş olsa da sakince yanıtladı. “Biliyorsun ki herkesin kendine özgü bir parmak izi var.”

“Biliyorum.”

“Bana göre aynı şekilde herkesin bir de duyumsal izi var. Kendine özgü bir tını. Ve biri ya da bir şey yaralandığında bu tını kayboluyor. Bozuluyor. Nasıl olduğunu bilmesem de içgüdüsel olarak bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum.”

“Anlamıyorum.”

“Çünkü sen müzikten anlamıyorsun.”

“Teşekkürler.”

Omuz silkti. "Bu bir hakaret değil. Daniel anlardı mesela. Annen mutfakta olmasa gösterebilirdim."

"Nasıl?"

"Evde piyanonuz var. Neyse işte, bu..." Doğruca önüne bakıyor, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Çok iyi bildiğın bir şarkının melodisini düşün. Ve sonra, notalarından birinin başka bir perdeden çalındığını ya da tamamen değiştirildiğini hayal et."

"İyi ama bunu nasıl düzeltiyorsun?"

"Bir basketbol oyuncusuna serbest atışları nasıl isabet ettirdiğini sorarsan bunu sağlayan fizyolojik süreci sana açıklayamaz. Sadece... yapar. Sana verebileceğim tek örnek bu."

Derin bir nefes aldım. "Ama çok fazla insan var."

"Evet."

"Ve hayvanlar."

"Evet."

"Çok gürültülü olmalı."

"Öyle zaten," dedi Noah. "Ama ben bunu kapatmayı öğrendim, bu sayede ben özellikle birine odaklanmadığım sürece tüm o gürültü sadece arka planda kalıyor." Gülümsedi. "Ben," dedi parmağını kolumda gezdirerek, "seni dinlemeyi tercih ediyorum."

"Benim sesim nasıl?" diye sordum istediğimden daha hevesli bir şekilde.

Bir süre vereceğı cevabı düşündü. "Ahenksiz," dedi sonra.

"Yani?"

Uzun bir sessizlik daha. "Dengesiz."

Hımm.

Noah başını iki yana salladı. "Düşündüğün gibi değil," dedi dudaklarına bir gülümseme gelgesi düşerken. "Şimdi müzikte ahenkli notalar varış noktasıdır. Dingindir. Hiç gerginlik yoktur," diye açıklamaya çalıştı. "Çoğu pop şarkısı ahenklidir, zaten bu yüzden büyük kitlelere hitap ederler. Akılda kalıcı bir yapıları vardı

ama hepsi özünde aynıdır. Sıkıcıdır. Oysa ahenksiz aralıklarda bir gerilim vardır," dedi gözlerime bakarak. "Ne yöne gideceklerini tahmin edemezsin. Bu da bazı insanları huzursuz eder, kızdırır çünkü anlamazlar ve insanlar anlamadıkları şeylerden nefret ederler. Öte yandan anlayanlar bunu büyüleyici bulur." Elini yüzüme koydu. "Güzel." Başparmağı dudaklarımda geziniyordu. "Senin gibi."

37

E lini çekmiş olmasına rağmen sözcükleri içimi ısıtmaya devam ediyordu. Yüzümün düştüğünden emindim. “Annenler,” dedi kapıya bakarak. Anlıyordum ama olsun. “Yeteneğini dinlemek hoşuma gidiyor,” dedim. Gözlerimi dudaklarından alamıyordum. “Biraz daha anlat.”

Sesi son derece kontrollüydü. “Ne bilmek istiyorsun?”

“İlk ne zaman fark ettin?”

Yüzündeki ifade değişince bunu daha önce de sorduğumu hatırladım; kendini böyle kapadığını daha önce de görmüştüm. Geri çekiliyor, içine kapanıyordu.

Beni dışarıda bırakarak.

Onda bir şeyler vardı ve ben ne olduğunu bilmek istemiyordum. Uzaklaşıyordu ama henüz gitmemişti. Bu yüzden çabucak başka bir şey söyledim. “Beni aralıkta, akıl hastanesi yıkıldığında görmüştün, değil mi?”

“Evet.”

“Yaralandığımda.”

“Evet,” dedi bir kez daha. Herhangi biri olsa sıkıldığını düşünebilirdi ama ben yavaş yavaş onu daha iyi tanıyor ve sesinde başka bir şey olduğunu fark edebiliyordum. O umursamaz, lakayt dudaklardan hiç dökülmeyen bir şey.

Temkin.

Hassas bir noktaya değiniyor ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

“Canı yanan başka insanları da görmüştün,” diye devam ettim sakın kalmaya özen göstererek. “Dört kişi miydi?”

Noah başını sallayarak onayladı.

Kontrolü elden bırakmıyordum. “Joseph de dahil.”

Bir kez daha başını salladı.

Ve o anda aklıma bir fikir geldi. Kolumu çimdikleyip Noah’nın herhangi bir tepki verip vermeyeceğini beklemeye başladım ama görebildiğim bir şey yoktu.

Bir kez daha yaptım.

Noah gözlerini bana dikti. “Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun sen?”

“Kendimi çimdiklediğimi gördün mü?”

“Seni görmezden gelmek biraz zor.”

“Bana beni gördüğünü ilk anlattığında,” diye başladım, “aralıkta, akıl hastanesinde; olayları benim gözümünden gördüğünü söylemiştin. Ve Joseph uyuşturulduğunda onu başka birinin gözünden gördün, ona ilacı veren kişinin gözünden, değil mi? Oysa şimdi... şimdi bir imge görmedin, yanılıyor muyum? Demek ki acıdan başka faktörler de var,” dedim tepkilerini incelemeyi bırakmadan. “Bunun ne olduğunu bilmek istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum,” dedi umursamazca.

“Denedin mi peki?”

Bu kez bakışları keskinleşti. “Nasıl yapabilirim ki? Gördüklerimin içinde tek tanıdığım sensin.”

Ben de doğruca gözlerine baktım. “Birlikte test edebiliriz.”

Ama Noah hiddetle başını sallayarak karşı çıktı. “Hayır.”

“Yapmak zorundayız.”

“Olmaz.” Son derece katı, kesin bir ifadeyle söylenen bu sözcük, ek olarak da anlamlandıramadığım bir şeyle süslendi. “Zorunda falan değiliz. Öğrenmekten başka hiçbir işimize yaramayacak bu.”

“Ama bana ne oluyorsa sana olanın da aynı şey olduğunu söyleyen sendin; kötü bir ruh tarafından ele geçirilmiş olamayacağımı söyleme sebebin buydu, değil mi?”

“Bir de aptalca olması var tabii.”

Bunu duymazdan gelmeyi tercih ettim. “Bu yüzden senin yeteneğinin nasıl işlediğini anlamak benimkinin nasıl işlediğini anlamama da yardımcı olacak ve kimsenin canı yanmayacak.”

Noah oldukça ciddi bir ifade takındı, ses tonu da tehlikeli derecede kısıldı. “Senin dışında.”

“Bu bilim...”

“Bu delilik,” dedi Noah. Epey kontrollü fakat bir o kadar da tetikteydi. “Sana doğruyu söylediğime hiç pişman olmadım, lütfen bu durumu değıştirme.”

“Ne olduğumuzu bilmek istemiyor musun?”

Yüzünde ne olduğunu anlayamadığım kadar hızla kaybolan bir şey belirdi. “Ne olduğumuz değil ne yaptığımız önemli.” Dişlerini sıkıyordu. “Ve bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

İzin mi? “Bu sana bağlı değil ki.”

Nihayet konuştuğunda sesinde anlaşılmaz bir kayıtsızlık vardı. “Giderim.”

“Bunu daha önce de duydum.” Ama sözcükler ağzımdan çıktığı anda pişman olmuşum. Noah cam gibi ifadesiz bir şekilde duruyordu.

“Üzgünüm,” diye söze girdim ama Noah’nın yüzündeki ifadenin değışmediği birkaç saniyenin ardından ekledim. “Aslında

değilim. Aynı fikirde olmadığımız için mi gitmek istiyorsun? Kapı orada.” Söylediklerimin etkisini daha da artırmak için elimle de kapıyı gösterdim.

Ama Noah gitmedi. Bu beklenmedik çıkışım, donakalmasına sebep olan şey her neyse ondan kurtulmasını sağlamıştı. Bana bakıyordu. “Keşke bir köpeğin olsaydı.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Nedenmiş o?”

“Çünkü olsa, şimdi onu yürüyüşe çıkarabilirdim.”

“Ama benim *asla* bir köpeğim olmayacak çünkü benden ya korkuyor ya da nefret ediyorlar ve sen bunun sebebini öğrenmeme...”

“Kapa çeneni.” Gözlerini kapatmıştı.

“*Sen* kapa çeneni,” dedim olgun bir şekilde.

“Hayır... dur. Bir daha söyle.”

“Neyi?”

“Köpekler hakkında söylediğini.” Gözleri hâlâ kapalıydı.

“Benden ya korkuyorlar ya da nefret ediyorlar mı?”

“Savaş ya da kaç,” dedi sanki bir şeyler yerine oturmaya başlamış gibi. “İşte bu.”

“İşte ne?”

“İnsanlarla hayvanlar arasındaki fark... biliyorsun,” dedi eliyle de destekleyerek. “Hayvanat bahçesinde böcekler öldüğünde, seni en çok korktuğun şeye dokunmaya zorlamıştım. Ama öldükleri an seni daha fazla zorlayamadım.”

Kaç.

Elini ağzına götürdü. “Everglades’te Joseph’e vaktinde yetiştirmeyeceğimizden korkuyordun. Bu yüzden de düşünmeden yoluna çıkan şeyleri aradan çıkardın... onlara tepki verdin.” Parmaklarının saçlarının arasında gezdirdi. “Seni zorlayan bir şeyler vardı ve farkında olmadan sen de aynı şekilde karşılık verdin.”

Bunun arkasından ne geleceğini bildiğim için gardımı aldım. “Ama Morales’te...”

“Korkmuyordun,” dedi.

“Kızgındım.” Savaş.

“Farklı duygulara karşılık olarak farklı biyokimyasal tepkiler verilir; mesela stres karşısında adrenalin salgılamak gibi...”

“Ve kortizol, biliyorum,” dedim sinirlenerek. “Dokuzuncu sınıftaki biyoloji dersini ben de aldım.”

Noah beni duymazdan geldi. “Ve beyinde de farklı işlemlerden geçerler... bu konu hakkında biraz daha araştırma yapmalıyız.”

“Tamam,” dedim ama hâlâ sinirliydim. Noah bir kez daha lafı bana çevirerek esas öğrenmek istediğim şeyden uzaklaşmayı başarmıştı.

Bu yüzden ben de, “Ben hâlâ yeteneğini test etmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedim.

Noah’nın bakışları keskinleşmiş, bir kez daha beklediğim gibi huzursuz olmuştu. “Bunu bilimsel olarak mı yapmak istiyorsun? Peki,” dedi ayağa kalkarak ve kitaplıkta bıraktığım ağır kesici şişesini alıp yere koydu, “öyle yapacağız o zaman: Hipotezim, zihninle bir şeyleri yönlendirebildiğin.”

Ve yine konuyu saptırmıştı. Bunu gerçekten yapabildiğime inandığı falan yoktu, sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Ben de ona ayak uyduracaktım; şimdilik. “Telekinezi mi?”

“Pek sanmıyorum aslında ama ne *yapabildiğini* öğrenmemize ne yapamadığını görmenin de yardımı olur. O yüzden al bakalım, hareket ettir bunu.”

“Zihnimle.”

“Zihninle,” dedi sakince. “Denemezsen bunu hemen anlarım ayrıca.”

Ters ters baktım.

O da kaşlarını kaldırdı. “Hadi.”

Peki. Bunu yapacak ve böylece ben de *ona* bir şey yaptırma hakkını elde edecektim. Yere çöküp bağdaş kurdum ve öne doğru eğilerek şişeye bakmaya başladım.

Yirmi saniye kadar süren nafile bir sessizliğin ardından Daniel kapıyı çalıp ardına kadar açtı.

“Yaklaşık olarak yirmi dakika içinde karnavala gitmek üzere yola çıkacağımızı bildirmeye geldim.” Sonra durdu. Bana baktığını hissedebiliyordum. Sonra Noah’ya, ardından yine bana. “Şey, ne yapıyorsunuz siz?”

“Mara sadece zihnini kullanarak bir şişe ağrı kesiciyi hareket ettirmeye çalışıyor,” dedi Noah bu son derece normal bir şeymiş gibi.

Ben de dönüp ona baktıktan sonra şişeme geri döndüm.

“Ah, evet,” dedi Daniel. “Ben de denemiştım. Ağrı kesiciyle değil tabii.”

“Sen ne kullanmıştın?” diye sordu Noah.

“Bozuk para. Ve parmaklarıyla birini kaldırmayı da denedim, hani havaya yükseltirsin ya işte ondan?” dedi Noah’ya. “Ouija tahtasını da denedim tabii,” dedi bana imalı bir bakış atarak.

“Ouija tahtasını denedin mi?” diye sordum sakince.

“Tabii ki,” dedi Daniel. “Bu gençliğe adım atma ritüeli gibidir.”

“Bunu kiminle yaptın?”

“Dane, Josh.” Omuz silkti. “O grupla.”

“Senin tahtanla mı?” Çok gergindim ve nedenini bilmiyordum.

Kafası karışmış gibi bana baktı. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Ne?” diye sordu Noah.

“Evde hiç Ouija tahtası tutmadım ki,” dedi Daniel başını hararetle sallayarak. “Ruhlar alemine açılan bir kapı olduğunu sana söylemişim, Mara.”

Noah alaycı bir şekilde gülümsedi. “Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?”

“Hey,” dedi Daniel. “Bizim gibi bilim insanları bile zaman zaman koca karı şeyleriyle uğraşır. Her neyse,” dedi ağrı kesici şişesini gösterirken sırtarak, “böyle cüretkâr denemeler yaptığınızı görmek çok hoş, Mara. Ama benim beynim daha büyük, o yüzden eğer *ben* yapamadıysam...”

Tekrar şişeye odaklandım ve “Git başımdan,” dedim.

“Vampir hikâyesinde bir gelişme var mı?”

“GİT BAŞIMDAN.”

“İyi şanslar!” dedi neşeyle.

“Senden nefret ediyorum,” diye karşılık verdim ben de, o kapıyı kapatırken.

“Ne vampir hikâyesi?” diye sordu Noah.

Gözlerim hâlâ şişedeydi. Hiç kıınıldamamış olan şişede. “Karakterimle ilgili diğer teorisi de oydu,” diye açıkladım. “Kötü ruha karşılık yani.”

“Yani tenin korkunç derecede beyaz.”

Yavaşça soluğumu bıraktım, bilerek yüzüne bakmaktan kaçınıyordum.

Noah uzanıp çıplak ayak parmaklarıma dokundu. “Ve soğuk.”

Ayaklarımı geri çektim. “Dolaşımım pek iyi değil.”

“Test etmek istersen beni ısırabilirsin.”

“Senden de nefret ediyorum bu arada. Bil de.”

“Ah, bilmez miyim. Normalde olsa bir barışma seksi önerirdim ama.”

“Ahlaklı olman ne talihsizlik.”

“Bunu sadece kötülük olsun diye söylüyorsun.”

“Damarına basmayı seviyorum.”

“Beni soyup parmaklarını damarlarımda gezdirmeyi tercih edebilirdin.”

Ah, Tanrım. “Bence gidip Daniel’a yardım etmelisin.”

“Ne için?”

“Ne olursa.”

Ayağa kalktı. Çıkarken ona baktığımda, yüzünde muzip bir tebessüm olduğunu fark ettim.

Birkaç dakika daha ağrı kesiciye bakıp hareket ettiğini hayal ettim ama şişe kımlıdamadı, tek yaptığım, kendime bir baş ağrısı hediye etmek oldu. Sonra şişeyi açıp içinden iki tane aldım ve mutfığa gidip bilgisayarıyla meşgul olan annemin karşısına, mutfak masasına oturdum. Başımı kollarımın üzerine bırakıp abartılı bir şekilde iç geçirdim.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Erkekler neden bu kadar sinir bozucu?”

Annem kıkırdıyordu. “Annem ne derdi biliyor musun?”

Duruşumu hiç bozmadan başımı sallayarak bilmediğimi söyledim.

“Erkekler aptaldır, kızlarsa hep dert.”

Daha iyi ifade edilemezdi.

38

Üzerimde dönüp duran karnaval trenlerinden neşeli çığlıklar yükseliyor, ağabeyimle ben de kalabalığın içinden ilerlemeye çalışıyorduk. Bir panayıra gelmeyeli yıllar olmuştu, bu yüzden alana adım attığımız anda babam annemi kolundan tutarak dönme dolaba götürmüştü, on iki yaşındaki kardeşim ise erkek arkadaşıyla birlikte oyuncaklardan birini keşfe çıkarak ikimizi yalnız bırakmıştı.

Etraftaki sesler ve kokular beni alıp götürüyordu; kahkaha sesleri ve margarin. Kızarmış hamur kokusu ve giderek yükselen çığlıklar. Dışarıda böyle vakit geçirmek, normal olmak güzeldi.

“Baş başa kaldık kardeşim,” dedi Daniel standların arasında gezerken. “Ne yapalım?”

Yanımızdan geçen küçük bir çocuğun elinde o kadar çok balon vardı ki, çocuğu uçurmaya kaç balon gerekir diye merak ettim. Sonra gülümsedim ama kız benimle göz göze geldiği an hızla uzaklaşınca benim yüzümdeki tebessüm de kayboldu.

Pelüş hayvanların yanından geçerken Daniel’a, “İstersen sana bir ayıcık kazanabilirim,” dedim. Yanlışlıkla, yere atılan bir patlamış

mısıra bastıktan sonra bir de Miami yağmurunun bıraktığı devasa bir çamur yığına saplandım.

Sonra ağabeyim teklifime karşı çıktı. “O oyunlar hileli.”

O sırada kalabalığın içinde Joseph ve Noah belirdi. Kardeşim solgun ve sarsılmış görünürken Noah’nın mavi-gri gözleri sevinçten ıslı ıslıldı.

“Tren nasıldı?” diye sordum.

Joseph başını kaldırıp omuz silkti. “Fena değildi.”

“Joseph çok cesurdu,” dedi Noah. Dudağının bir köşesi yukarı kıvrılıyordu.

Kardeşim bizi durdurup bir şey gösterene kadar dördümüz etrafta gezinip durduk. Joseph’in parmağının ucunda, cırtlak renklerle boyanmış bir binanın üzerine yerleştirilmiş korkunç bir palyaço vardı.

“Güldüren Aynalar! Evet!”

Hayır.

Daniel huzursuz olduğumu fark etmiş olacak ki kolunu Joseph’in omzuna koydu. “Ben hallederim,” dedi bize. “Siz keyfinize bakın.”

“Benim yapmayacağım bir şey yapmayın!” diye bağınyordu Joseph, sonra kalabalığın içinde kayboldular.

Noah’nın dudaklarında muzip bir tebessüm vardı. En sevdiğim. “Görünüşe göre baş başa kaldık,” dedi.

Öyle görünüyordu. “Öyle görünüyor.”

“Bu yeni özgürlüğümüzü nasıl değerlendirmek istersin?”

Yanıp sönen ışıklar çıkık elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyor, kestane rengi saçları her zamanki gibi mükemmel bir kaosa ev sahipliği yapıyordu.

Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz, diye düşündüm. Ve tam bunu dile getirmek üzereydim ki arkamızdan bir ses yükseldi.

“Genç âşıklar geleceklelerini öğrenmek isterler mi?”

Arkamızı dönünce o klasik kostümü giymiş bir kadınla karşılaştık: Uzun, çiçek desenli basma etek, tamam. Lastikli gömlek, tamam. Bandananın altından dökülen dalgalı, siyah saçlar, tamam. Aşırı makyaj, tamam. Altın, halka küpeler, tamam.

“Sanırım istemiyoruz,” dedim Noah’ya bakarak. Kaderi tahrik etmeye gerek yoktu. “Sen de istemezsen tabii?”

O da aynı fikirdeydi. “Teşekkür ederiz,” diyerek uzaklaşmaya başladık.

Ama kadın arkamdan, “Oraya gitmemelisin,” diye bağırdı.

Birdenbire bu sözcükleri daha önce de duymuşum gibi hissettim.

“Ne dedin sen?” dedim dönerek. Sesim oldukça güçsüz çıktı ama bu kelimeleri daha önce duyduğuma emindim.

Falçı gizemli bir ifade ve dikkatli gözlerle bana bakıyordu. “Gel anlatayım.”

Noah derin bir nefes aldı. “Bakın...”

“Önemli değil,” dedim ona dönerek. “Gitmek istiyorum.”

Noah yüzünde karanlık bir neşeyle kaşlarını kaldırarak, “Nasıl istersen,” dedi ve yürümeye başladık.

Kadın kalabalığı yararak çizgili bir çadıra doğru ilerlerken biz de peşinden gidiyorduk. İçeri girebilmemiz için açık tuttuğu etekten yanıp sönen ışıklar, kabartmalı masa örtüleri ve goblenler görünüyordu. Böyle bir çadıra daha uygun bir dekor da olamazdı zaten. Noah’yla birlikte içeri girdik.

Ama falçı onu görünce başını sallayarak karşı çıktı. “Sen dışarıda bekleyebilirsin,” dedi. “Kızım sana bir yer gösterir. Miranda!” diye seslendi.

Boncuklu bir perdenin arkasından, saçının bazı tutamlarını pembeyle boyamış, suratsız bir kız belirdi.

“Lütfen bu genç adama biraz çay ver ve nerede bekleyebileceğini göster.”

On üç on dört yaşlarındaki kız Noah'yı görene kadar sıkıntıdan gözlerini devirecek gibi duruyordu; umursamazca kenara yaslanmış ince uzun bedeni, mükemmel dudaklarındaki o iğneleyici tebessüm. Bunu gördüğü anda kız aniden tavrını değiştirip toparlandı.

“Gel,” dedi başıyla perdenin arkasını işaret ederek.

Noah bana bakıyordu.

“Ben iyiyim,” dedim başımı da sallayarak. “Git sen.”

Onlar gözden kaybolduktan sonra falcı kadın, ucuz bir kumaş örtülmüş yuvarlak kart masasının yanındaki plastik sandalyeye oturmamı işaret etti ve ben de oturdum. Önümde bir deste kart vardı; tarot olduklarını düşündüm.

“Para peşin,” dedi elini uzatarak.

Elbette. Elimi cebime atıp ücretini çıkardım, o da parayı alıp eteğinin katlarının arasına sokuşturduktan sonra sanki başka bir şey yapmamı bekler gibi bana bakmaya başladı.

Ama ne beklediğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Gözlerinin bir süre daha benden ayrılmadığını görünce sormaya karar verdim. “Kartları mı kesmem gerekiyor hanım...”

“Madam.”

“Madam... ne?”

“Madam Rose.”

“Madam Rose,” dedim yapmacık bir ciddiyetle. Raflardan birinde duran kristal küreye bakıyordum. “Bu takma isim olayı da işin gerekliliklerinden mi?”

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “İsimlerin kendilerine has bir gücü vardır.”

Sözleri kalbimi dondurdu. Zihnimde yankılanmaya devam ediyorlardı ama başka birinin sesinden. Gözlerimi kırıştırdım ve başımı sallayarak bundan kurtulmaya çalıştım.

O sırada kadın da, “Bir sorun var mı?” diye sordu sessizliği bozarak.

Yutkundum, yeniden ona odaklanmaya çalışıyordum. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Cevabını öğrenmek istediğin bir soru.”

Acı bir tebessüm, dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Binlerce sorum vardı. Sorudan başka *hiçbir şeyim* yoktu. *Bana neler oluyor? Ben neyim?* “Birçok sorum var,” dedim sonunda.

“İyi düşün,” diye uyardı. “Yanlış soruları sorarsan yanlış cevaplar alırsın.” Ve başıyla desteyi işaret etti.

Kartlara uzanıp tam dokunmak üzereyken durdum. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Madam Rose tereddüdümü fark edince eğilip gözlerime baktı. “İstersen başka bir fal da bakabilirim.”

“Nasıl başka?”

“Ellerini ver,” dedi. Ben de istemeye istemeye de olsa, avuçlarım yukarı bakacak şekilde ellerimi onunkilere koydum. Ama Madam Rose, başını iki yana sallayarak karşı çıktı, küpeleri de bu hareketle sallandı. Ellerimi ters çevirip boynunu oynattı; siyah saçları bir maske gibi yüzüne düştü. Hiçbir şey söylemiyor, giderek uzayan bu sessizlik beni huzursuz etmeye başlıyordu.

“Ne kadar...”

“Şişşt,” diye tısladı ve başını kaldırıp ellerimi incelemeye başladı. Birkaç dakika sonra boya küpüne girmiş gibi fara bulanmış gözleri kapandı.

Ellerim onun elinde, ne için olduğunu bilmeden bekliyordum. Ne kadar olduğunu kestiremediğim bir süre sonra kırmızı dudakları aralandı, gözleri seğirdi. Başını hafifçe yukarı ve sola kaldırmış, bir şeylere odaklanıyormuş gibi alnını kırıştırmıştı. Parmakları önce titredi, sonra ellerimi daha da sıkı tuttu. Korkmaya başlıyordum, tam kendimi çekecektim ki gözleri açıldı.

“Ondan ayrılmalısın.” Sözleri havayı bir bıçak gibi kesti.

Ben konuşacak gücü bulana kadar birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Gri gözlü çocuk. Dışarıdaki."

"Neden?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"O çocuk harika şeyler için yaratılmış ama seninle tehlikede. İkinizin arasında bir bağ var ve sen ondan ayrılmalısın. Gördüklerimiz bunlar."

Öfkeleniyordum. "Benim yüzümden mi tehlikede?"

"Sen yanında olmaya devam edersen o vaktinden önce ölecek. Onu bırakmazsan. Kader ya da talih? Tesadüf ya da alın yazısı? Bilemem." Ses tonu yumuşak bir hal almıştı.

Hüzünlü ve yumuşak.

Bir el kalbimi sıkıyordu sanki. Daha önce Noah'yı bırakmayı denemiş ama yapamamıştım.

"Yapamam." Tek söyleyebildiğim buydu. Sessizce.

"Öyleyse sevgin onu tüketecek," dedi ve ellerimi bıraktı.

39

Parayı cebinden çıkarıp yeniden bana uzattı. "Senden para alamam. Ayrıca bu söylediklerimi de ona anlatmamalısın." "Makul," diye mırıldandım. "Ayrılacaksan söyle," dedi omuz silkerek. "Her şeyi. Ama sadece ayrılacaksan. Kaderini bildiği halde seninle kalırsa bu, alınyazısını mühürler." Kapıyı gösterdi.

Ama ben kımıldamıyordum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Sana daha fazla yardım edemem."

Sinirlenmiştim. "Hiç etmedin ki." Keskin bir tonda başladığım cümleyi yumuşatarak noktaladım. "Yapabileceğim bir şey yok mu?"

Küçük aları arşınlayıp kapının yanında belirdi. "Hayır, var. Onu bırakabilirsin. Gerçekten seviyorsan gitmesine izin verirsin."

Falcı kadına baktıkça bir el boğazımı sıkıyor gibiydi, çadırdan çıktım.

Ben toprak yolda sert adımlarla ilerlerken dışarıda bekleyen Noah da bana yetişmeye çalışıyordu.

"Haberler kötü galiba?" diye dalga geçti.

Elimin tersiyle gözlerimi silip yürümeye devam ettim

Ama Noah, “Dur bir dakika,” dedi elimden tutup beni kendine döndürerek. “Ağlıyor musun sen?”

Geri çekildim. “Hayır.”

“Dur,” dedi ve yolun ortasında durdu. Bense adımlarımı sık-laştırdım, sonra koşmaya başladığımı fark ettim.

Noah bana yetiştiğinde neredeyse Güldüren Aynalar’a dön-müştükm bile. Omuzuma dokunan eli hissedince hızla geri döndüm.

“Mara,” dedi yumuşak bir sesle. “Neden benden kaçıyorsun?”

Ve bu, bardağı taşıran son damla oldu. Gözyaşlarım silemeye-ceğim kadar hızlı akmaya başlayınca Noah beni elimden tutup oyun alanlarından birinin arkasına çekti ve sarıldı. Saçlarımı okşuyordu.

“Ne dedi?” diye sordu fısıldayarak.

“Sana söyleyemem,” dedim hıçkırarak.

“Ama ağlamanın sebebi o, değil mi?”

Yumuşak tişörtüne yasladığım başımı salladım. Yanağımın altındaki vücudu son derece sertti ve ben onu bırakmak istemi-yordum ama Noah geri çekildi.

Ve elini çeneme koyup başımı kaldırdı. “Bu söyledığım kulağına kötü gelecek ama ben o anlamda söylemiyorum.”

“Söyle işte.” Burnumu çektim.

“Çok kolay aldanıyorsun, Mara,” dedi sessiz ve nazik bir tonla. “Kolay bir hedefsin. Birkaç hafta önce hipnoza ve Santeria’ya bel bağlıyordun, şimdiyse ruhunun ele geçirilmiş olmasına ve tarota taktın.”

“Tarot falı bakmadı.”

Noah iç çekip başını eğdi. “Her neyse. Onun ne yaptığı değil, senin neye *inandığın* önemli. Ayrıca çok çabuk etkileniyorsun... rastgele bir şey duyup onun her türlü sorununu açıklayan bir cevap olduğunu düşünmeye başlıyorsun.”

Gözlerimi dikip baksam da aslına sinirli değildim. “En azından ben bir cevap bulmaya çalışıyorum.”

Noah bunu duyunca gözlerini kapadı. “Ben yıllardır deniyorum bunu, Mara.” Sonra açıp doğruca gözlerime baktı. “Ve hiçbir şey bulamadım. Bak,” dedi elimi tutarak. Uzun parmaklarını benimkilere geçirdi. “Şimdi tekrar o kadına gideceğiz ve ben deminkinin iki katı kadar para verip doğruyu söylemesini isteyince biraz önce anlattıklarının yalan olduğunu itiraf edecek. Kendi yazdığı bir tiyatro oyunu olduğunu. Bir dolandırıcının seni böyle üzmesine izin veremem.”

“Paramı almadı,” dedim sessizce. “Yalan söyleyerek elde edebileceği bir şey yok ki.”

“Birinin bir işten nasıl bir çıkarı ya da zararı olduğunu asla bilemezsin.” Beni yeniden yola doğru çekti. “Hadi gidelim.”

Çadıra geri döndüğümüzde, girişte BİR SAATE DÖNERİM yazılı bir not bulduk ama Noah onu dikkate almayıp çadırın eteğini açtı.

Falcının kızı fazlaca şişkin bir koltuğa gömülmüş, bir dergi okuyordu. Önünde de bir Ouija tahtası vardı, başımı çevirdim.

“Annen nerede, Miranda?” diye sordu Noah çadıra göz atarak.

Kız sakızdan yaptığı pembe balonu ağzına geri çekerken bana bakıyordu. “Seni iyi kandırdı, değil mi?”

Noah haklı olmanın verdiği gururla bana döndü.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“O Madam Rose saçmalığına inandın mı?” diye sordu Miranda. “Bak, gerçek adı Roslyn Ferretti ve Babylon, Long Island’lı. Sihirli Sekiz Topu bile ondan daha iyi tahminlerde bulunur.” Tekrar gergisine döndü.

Ama Noah’nın ona rahat vermeye niyeti yoktu, dergiyi parmağıyla aşağı indirdi. “Onu nerede bulabiliriz?”

Miranda omuz silkti. “Muhtemelen Çılgık Atan Ölü Adam’ın arkasında kafayı çekiyordur.”

“Teşekkürler,” dedi Noah ve çadırdan ayrıldık. Nereye gittiğimizi biliyor muyşcasına önden yürüyor, beni de peşinden sürüklüyordu. “Gördün mü?” dedi nazikçe. “Gerçek değil.”

Bense sesime güvenmediğim için cevap vermemeyi tercih ettim.

Dönme dolabın hemen yanında korkutucu yükseklikte bir kule vardı. Yavaşça yukarı çıkan küçük arabayı görünce, tek seferde hızla yere ineceğini tahmin etmişim. Oyuncağın arkasında durmaya başladık; etrafta kadını arıyor olsam da bulamıyordum. Noah elimi sıkıca tutup beni toprak alanda döndürdükten sonra çimenlik bir alana geldik ve nihayet onu gördük.

Madam Rose, diğer adıyla Roslyn Ferretti küçük bir kayanın tepesine tünemiş, eteğinin uçları altında bir havuz gibi toplanmıştı. Ve tam da kızının tahmin ettiği gibi ot içiyordu.

“Hey,” diye seslendi Noah.

Kadın öksürdü ve elini apar topar arkasına saklamaya çalıştı. Kanlanmış gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu. Benim kim olduğumu fark edince başını iki yana salladı.

“Paranı geri verdim ya zaten.”

“O şeyleri neden söyledin?” diye sordum sessizce.

Kadın bir yandan bizi süzerken bir yandan da sigarasını yeniden ağzına götürüp derin bir nefes aldı. “Çünkü doğruydu,” dedi dumanlarla birlikte. Gözleri kapanmaya başlamıştı.

Noah yüzüne yaklaştırdığı parmaklarını şaklatınca kadın onun elini geri çekti. “Beni iyi dinle,” dedi. “Tüm söylediklerini uydurduğunu itiraf edersen sana yüz dolar veririm.”

Bunu duyan kadın delici gözlerle bana bakmaya başladı. “Ona anlattın mı?”

Anlatmadığımı söylemek için ağzımı açacaktım ki Noah fırsat vermedi.

“Bin,” dedi kısık bir sesle.

Ama kadın uzun bir süre ona baktıktan sonra başını sallayarak, "Sizin paranızı alamam," dedi.

"Beni yorma," dedi Noah sesinde kötücül bir ifadeyle. "Senin bir sahtekâr olduğunu biliyoruz, Roslyn, o yüzden bize bir iyilik yap ve itiraf et."

Madam Rose başını öne eğip salladı. "O kızı var ya..."

"Roslyn."

Sanki bu büyük bir hataymış gibi başını arkaya attı. "Biri bana para verdi, tamam mı?"

Ensemdaki tüyler diken diken oldu, Noah'yla göz göze geldik.

"Kim para verdi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Çocuğun biri."

"Nasıl görünüyordu?" diye sıkıştırdı Noah.

"Uzun. Esmer. Yakışıklı." Gülümseyerek bir nefes daha almaya çalışırken Noah sigarasını elinden kapıp uzanamayacağı bir mesafede tutmaya başladı.

"Biraz daha detaylı," dedi.

Kadın yine omuz silkti. "Bir kaza geçirmiş."

"Kaza mı?" diye sordu Noah. "Kolu ya da bacağı falan mı? Protezi mi vardı? Ne?"

"Tuhaf konuşuyordu."

Noah gözlerini devirdi. "Aksanlı yani. Pekâlâ, nasıl bir aksan?"

"Yabancı," dedi kadın boğuk bir sesle ve kıkırdamaya başladı.

"Boşa çabalıyoruz," dedim. En azından Jude'u tarif etmemişti.

Küçük bir teselli ama olsun.

Ama Noah ısrar ediyordu. "Bize tam olarak ne olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyoruz. Aksanı benim gibi miydi?"

Falcı başını hayır anlamında sallıyordu.

"Sana ne dedi peki?"

İç çekti. "Seni çadırıma getirmemi söyledi," dedi. Bana bakıyordu. "Ve neler söyleyeceğimi anlattı." Sonra da Noah'ya

döndü. “Ve senin bana para teklif edeceğini ama bunu almamam gerektiğini söyledi.”

“Ne zaman oldu bu?” diye sordum.

“Sizi görmeden on dakika önce falan.”

Noah çenesini ovuşturdu. “Adını söylememiştir herhalde?”

Kadın haklı olduğunu gösterecek şekilde başını salladı.

“Emin misin?” diye üsteledi Noah. “Bize söylemen için sana *ne kadar* para verirsem vereyim fark etmez mi?”

Kadının dudaklarına hüznü, kırılğan bir tebessüm yerleşti. “Tanrı biliyor ki para çok işime yarar, tatlım ama ikinizden de para alamam.”

“Neden?”

Doğruca karanlığa baktı. “Çünkü öyle söyledi.”

“Ne olmuş yani?” dedi Noah da. “Onu niye dinleyesin ki?”

Bu kez sesi daha da kasvetli çıkıyordu. “Çünkü adam işinin erbabıydı.” Sonra da uzanıp Noah’ın elindeki sigarasını alıp ayağa kalktı.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi yanımdan geçerken ve ikimizi orada bırakıp uzaklaştı. Üzerimizdeki kulede bulunan araç düşmek üzereydi ve binen herkes bunun olacağını bildiği halde düşerken yine de çığlık atıyordu.

Noah yüzümü ellerinin arasına alıp yumuşak parmaklarıyla yanaklarımı okşamaya başladı. “Söyle.”

Parıldayan ışıkların altında insan olamayacak kadar güzel görünüyor, ona bakmak neredeyse canımı yakacakken başımı çevirmenin de bundan farksız olacağını biliyordum.

“Söyle,” dedi. Sesinden bunu duymaya ihtiyacı olduğu belliydi ve benim ona karşı koymaya gücüm yoktu.

“Seni bırakmam gerektiğini söyledi.”

Noah beni daha da yakınına çekti. Saçlarını yüzümden çekip parmağını boynumda gezdirdi. “Neden?”

Gözlerimi kapadım. “Çünkü bırakmazsam yanımda ölecekmışsin.”

Noah’nın kolları beni kendisine doğru çekip yapıştı. “Bu gerçek değil,” diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Belki de gerçekten değildi. Ama olsa bile, “Seni bırakamayacak kadar bencilim,” dedim.

Yüzündeki tebessümü görebilmem için geri çekildi. “Ben de buna izin veremeyecek kadar bencilim.”

40

Ailemin geri kalanıyla tekrar buluşunca yüzüme mutlu bir maske takındım. Roslyn'in söyledikleri ve birinin, ona bunları söylemesi için para vermiş olması fikri hâlâ beynimi kurcalıyordu ama eve döndükten sonra kısa bir süre de olsa Noah'yla yalnız kalmayı başarmıştım ve o da bu sırada, dedektifin bu meseleyi araştıracağını söyleyerek beni alnımdan öpmüş ve konuyu kapatmıştı. Yüzümün düştüğünü görmemişti anlaşılan.

Ya da görmezden geldi.

Noah'nın, kadına para veren kişinin kim olduğunu bulmaya çalışacağından emindim, ona güveniyordum ama onun bana güvendiğinden o kadar da emin değildim.

Ne de olsa benim başkalarından kolayca etkilendiğimi düşünüyordu ama kendisi hiç de öyle değildi. O, kusursuz bir şüpheciydi ve bundan da gurur duyuyordu. Evet, şimdiye kadar benim istediğim her şeyde, ne kadar tuhaf olduklarını sorgulamadan bana destek olmuştu. Santeria papazı, o bebeği yakmak falan. Bu geceki fal meselesinde de Roslyn'in kafasının güzel olduğunu ve söylediklerinin burç yorumlarından farksız olduğunu düşündüğü

halde benim yanımdaydı. Noah her hevesini teşvik ediyordu ama bunlar benim için hevesten öte şeylerdi.

Bu da, cevapları kendi başıma arama özgürlüğüne sahip olmadığımı üzülmeme neden oluyordu.

Beni çoktan bir akıl hastanesine kapatmadıkları için minnettar olmam gerektiğini biliyordum ve öyleydim de ama bu, kendimi kendi evimde tutsak gibi hissetmediğim anlamına da gelmiyordu. Üstelik yalnızca ebeveynlerimin değil John'un da gözetimi altındaydım. Onun beni ve evimi izlemesini istiyordum elbette ama kendimi güvende hissetsem de özgür hissedemiyordum işte. Tabii bu onun ya da Noah'nın suçu değildi.

Hepsi Jude'un suçuydu.

Noah herkes uyuduktan sonra yanına gitmemi söylemişti; ben de yorgun, hüsrana uğramış ve hâlâ Roslyn'in dediklerini düşünmeme rağmen dediğini yaptım. Tabii ki.

Misafir odasının kapısını açtığımda Noah'nın yatakta olduğunu gördüm. Hâlâ giyinikti ve kitap okuyordu.

"Hangi kitap?" diye sordum kapadığım kapıya yaslanarak.

O da bana kapağını gösterdi: *İnfaza Çağrı*.

Gülümsedim ama bunun pek de içimden geldiği söylenemezdi.

"O kitabı sana ben önermiştim."

"Evet."

"Ee?"

"Hüzünlü," dedi kitabı yatağa bırakarak.

Kaşlarını çattım. "Ben komik olduğumu düşünmüştüm."

"Cincinnatus kendi yarattığı bir hapishanede mahkûm. Bence bu üzücü bir şey," dedi ve başını eğdi. "Sen hâlâ üzgünsün."

Soru sormamıştı ama ben yine de başımla onaylamıştım.

"Öyleyse bir teklifim var."

"Dinliyorum."

"Horizons'ta ifşa terapisi yapıyorsunuz, değil mi?"

“Evet...”

“Korkularınızın üstesinden gelmek için?”

Bir kez daha başımı salladım.

“Ve senin korktuğun şeylerden biri de beni incitmek.”

“Öldürmek,” dedim sessizce.

“Öpüşürsek.”

Ben kontrolümü kaybedersem. “Birlikte olmaya devam edersek,” dedim Roslyn’in söylediklerini düşünerek.

“İkisini de yapmak istiyor musun?” diye sordu sakince.

Hem de nasıl. “Evet.”

“O halde teklifim şu: Buna da diğer korkularına olduğu gibi yaklaşacağız. Önce korkunun kaynağıyla karşılaştığını hayal edeceksin.” Dudaklarında çarpık bir tebessüm belirdi.

Nereye varmaya çalıştığını anlayanca ben de güldüm. “Seni öptüğümü hayal etmemi mi istiyorsun?”

“Ben de sana rehberlik edeceğim.”

“Sonra?”

“Sonra,” dedi. “Kaynağa yaklaşacak ama hemen yüzleşmeyeceksin.”

“Peki, bunu tam olarak nasıl yapacağız?”

“Eminim bir şeyler buluruz.” Sesindeki tınıyı duyunca iyiden iyiye ayıldım.

“Ne zaman başlamak istersin?” diye sordum.

Noah yatakta başını kaldırıp bana baktı. “Gel buraya.”

Hemen itaat ettim.

Beni, yüz yüze olabilmemiz için tam karşısına oturttu. Kırpiklerinin elmacık kemiklerine değmesi yetmezmiş gibi altdudağını ısırıldığını da görünce nefesim kesildi.

Sakin ol.

“Gözlerini kapat,” dedi ve kapadım.

“Sevdiğin bir yerde olduğumuzu hayal etmeni istiyorum.”

Tamam.

“Güvenli bir yerde.”

O konuşurken içinde bulunduğumuz oda da etrafımdan buharlaşarak kayboluyordu. Zihnimin koridorlarında dolaşıp çocukluğumun geçtiği evin kapısını açtım. Yere oturup eski oyuncaklarımın oynadığım, yatıya kalan Rachel’in şakalarına gülüp ona sırlarımı anlattığım evin.

“Neredeyiz?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Eski odam,” dedim. Ben de aynı tonda cevap veriyordum.

“Tarif et bana.”

“Gençken anneme ait olan, koyu renk, ahşap mobilyalar var. Antika. Güzeller ama biraz yıpranmışlar.”

“Başka?”

“Duvarlar pembe ama çizimlerimden, eskizlerimden ve fotoğraflardan pek görünmüyor.”

“Fotoğraflar...”

“Benim, ailemin, Rachel’in.” Sesim kesik kesik çıkacak gibiydi, derin bir nefes aldım. “Manzara resimleri falan. Hepsini duvara tutturmuştum.” Gayet iyi hatırlıyordum. “Kapıyı açıp kapadığımda kâğıtlar uçuşuyor, duvarlar nefes alıyor gibi görünüyordlardı.”

“Yatağını anlat,” dedi. Sesi gülümsüyor gibi geliyordu.

“İkiz yatak,” dedim aynı tebessümle. “Diğer mobilyalar gibi o da meşe. Dört ayaklı.”

“Battaniye?”

“Oldukça ağır bir yorgan. Büyükanneminmiş. Kaz tüyü ve bayağı kalın.”

“Ne renk?”

“Çirkin,” dedim sırtarak. “Tuhaf bir kahverengi ve siyah. Üzerinde de altmışlı yıllardan kalma beyaz desenler var.”

“Odanda neredesin şu an?”

“Öyle... ortada duruyorum sanırım.”

“Pekâlâ. Ben odanda olsam nerede olurdu?”

Bu resmi oldukça canlı bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Eşikte duran Noah. “Eşikte duruyorsun,” dedim, gerçekte bedenlerimizin arasında sadece birkaç santimetre olmasına rağmen.

“Oradayım o zaman,” dedi sıcak ve canlı bir sesle. “Dışarısı karanlık; gece. Odanda hiç ışık var mı?”

“Komodinimdeki lamba var.”

“Tamam. Odana giriyorum. Kapıyı kapayayım mı?”

Evet. “Evet,” dedim. Nefeslerim giderek hızlanıyordu.

“Kapıyı kapayıp yürüyerek senin yanına geliyorum. Sonra?”

“Rehberlik edenin sen olduğunu sanıyordum.”

“Senin de biraz etkin olmalı diye düşünüyorum.”

“Seçeneklerim neler?”

“Sanırım ben çelik uçgen çalarken sen de şiir okuyabilirsin. Ya da kendimizi fıstık ezmesine bulayıp aya karşı uluyabiliriz. Hayal gücünü kullan.”

“Tamam,” dedim. “Elimi tutup beni yatağa yashyorsun.”

“Fıstık ezmesinden iyidir. Sonra?”

“Oturup beni de kendinle birlikte aşağı çekiyorsun.”

“Nereye?” diye sordu.

“Kucağına oturtuyorsun.”

“Bacakların nerede?”

“Beline dolanmış.”

“Pekâlâ,” dedi Noah. “Bu giderek enteresan bir hal alıyor. Bir bakalım; ben yatağının kenarında oturuyorum, sen de bacaklarını belime dolamış kucağımdasın. Düşmemen için sana sarılıyorum. Üzerimde ne var?”

Gülümsedim. “Delikli beyaz tişörtün.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, neden?”

“Fantezilerinde takım elbise falan giyeceğimi düşünmüştüm.”

"James Bond gibi mi? Bu daha çok *senin* fantezine benziyor," dedim ama Noah'yı şık bir takım elbise içinde, bir sanat eseri gibi görünen dağınık saçları ve açık papyonuyla hayal etmek... yutkundum. Damarlarımda akan kan giderek ısınıyordu.

"Katie ondan nefret ediyor."

"Tişörtten mi?"

"Evet."

"Ama o kardeşin."

"Yani o mu dursun?"

"Evet."

"Tamam, tişörtleyim. Altında ne var?"

"Genelde yatarken ne giyiyorsun?" diye sordum.

Ama Noah hiçbir şey demedi. Bunun üzerine gözlerimi açınca havaya kalkmış kaşları ve sinsi gülümsemesiyle karşılaştım.

Aman Tanrım.

"Kapat. Şu. Gözlerini," dedi ve ben de kapadım. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Kucağındaydım."

"Doğru. Ve ben de..."

"Eşofman giyiyorsun," dedim.

"O şeyler baya ince, biliyorsun."

Biliyorum.

"Hoop," deyip de ellerini omuzlarıma koyduğunu hissedince gözlerimi açtım.

"Biraz kaydın," dedi ellerini çekerek. "Yataktan düşeceğimi sandım."

Kızardım.

"Belki de buna yerde devam etmeliyiz," diyerek ayağa kalktı. O gerinirken yalnızca birkaç santimetre ötede duran güçlü vücut hatlarını görmezden gelmek imkânsızdı. Hızla kalkınca hain ayaklarım yüzünden sendeledim.

Sırıtarak bir yastık alıp yere koydu ve oturmamı işaret etti. Ben de oturdum.

“Evet,” dedi. “Sen ne giyiyorsun?”

“Bilmem. Astronot kıyafeti. Kimin umurunda ki?”

“Bence bu görüntü olabildiğince detaylı, canlı olmalı. Senin için yani.” Kıkırdadım. “Gözler kapalı,” diye hatırlattı. “Böyle giderse bunu sana söylemek zorunda kaldığım her sefer için bir ceza bulmak zorunda kalacağım.”

“Aklında ne var?” diye sordum cilve yaparak.

“Beni kışkırtma. Ne giyiyorsun?”

“Kapüşonlu bir üst ve eşofman sanırım.”

“Altında bir şey var mı?”

“İç çamaşırı giymeden gezmek pek huyum değildir.”

“Pek?”

“Sadece bazı özel durumlarda.”

“Tanrım. Kapüşonlunun altında demek istemiştin.”

“Kolsuz bluz herhalde.”

“Ne renk?”

“Beyaz bluz, siyah kapüşonlu, gri eşofman. Artık devam etmeye hazırım.”

“Benim yatıp seni de kendimle birlikte yatağa çektiğim sahneye mi?” Şimdi onu daha da yakınımda, sözcüklerini kulağımda hissediyordum.

Evet.

“Üzerime,” dedi.

Lanet olsun.

Boynundaki kıvrımların yumuşaklığını hissetmek istediğimi söylediğim kısma? Kalça kemiğinin dudaklarımda nasıl bir his bıraktığını öğrenmek istediğimi? diye mırıldandı tenime doğru. “Karnının eğimini, boynundaki kıvrımları ve... hey.”

Güçlü elleri omuzumdaydı. Gözlerimi açtım. Ona doğru ilerlemiş olacağım ki neredeyse kucağındaydım.

“Yastığında kalman gerekiyor,” dedi.

Ama istemiyorum. “İstemiyorum,” dedim. Parmaklarım dokunma isteğiyle kıvrılmıştı.

“Bunu aceleye getirmemeliyiz,” dedi.

Ama ben öyle istiyorum. “Neden?” diye sordum.

Bana baktı. Dudaklarına. “Çünkü ben seni yine öpmek istiyorum,” dedi. “Ama herhangi bir parçan korkmaya devam ederken değil. Hâlâ korkuyor musun?”

Ona zarar verebileceğimden mi? Onu öldürebileceğimden? Öpüşürsek? Beraber olmaya devam edersek?

“Ben senden korkmuyorum, Noah,” dedim yüksek sesle.

“Bilinçli yaptığın bir şey değil.”

“Hiçbir türlü yaptığım bir şey değil,” dedim geri çekilip bağdaş kurarak.

Başını eğdi, konuşmuyordu.

“Ben... kendimden korkuyorum,” dedim açıklamaya çalışarak. “Seninleyken... seninleyken kontrolümü kaybediyor gibiyim.”

Alnı kırıştı. Zihninde dönen çarkları görebiliyordum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hiç.”

“Yalancı. Senin bir şey düşünmediğin hiçbir an yok.”

“Kontrolün sende olduğunu hissetmeni nasıl sağlayabilirim diye düşünüyordum. Yanımdayken kendine güvenmeni.”

“Bir şey bulabildin mi peki?”

“Henüz değil maalesef.”

“Peki.” Saate baktım. “Güne başlamamıza birkaç saat var.”

“Uyumamız lazım,” dedi ama yatağına da dönmedi.

Bense sırtıyordum. “Odama dönmemiz lazım.”

Noah ayağa kalktı. “Joseph’inki ile annenlerin odası arasında olan odan. Ben de biraz önce sana acele etmememiz gerektiğini söylüyordum, değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Eski odamı diyorum.”

“Ah.”

Kalkıp parmaklarımı onunkilere doladım. “Noah,” dedim yumuşak bir sesle.

O da dönüp bana baktı. Dudaklarında bir tebessümün yansıması var gibiydi. “Yarın,” dedi.

Hayal kırıklığımı gizleyemiyordum herhalde ki Noah çenemi tutarak başımı kaldırdı. “Yarın,” dedi bir kez daha. Sesinden söz verdiğini anlayabiliyordum.

Başımı tamam dercesine salladım. Damarlarımdaki adrenalin çözünürken Noah da dudaklarını alnıma değdirerek beni yatağa götürdü. Her şeyimle, uyurken Noah’nın beni sardığı fikrine teslim olmayı diledim ama karanlıkta yatarken zihnimde yankılanan, onun tüm gece söylemiş oldukları değil, Roslyn’in sözleriydi.

Sevgin onu tüketecek.

Onu sevmeye devam edersem ikimiz de mahvolacaktık.

41

Gözlerim bir anda açıldı. Etrafı bulanık görüyör, odaklanamayan gözlerle tavana bakıyordum. Ama misafir odasının tavanına değil. Noah'nın tavanına.

Noah'mın evindeydim. Onun yatağında.

Sonra, rüya gördüğümü fark ettim. Altımdaki yatak kımıldıyordu.

Aklıma davetsiz bir şekilde gelen *kâbus* kelimesi, birdenbire korkmama neden oldu.

Ama sadece Noah'ydı. Şeffaf gözlerle bana değil, odası boyunca uzanan raflardaki kitaplara bakıyordu. Perdelerin arasından sızan hafif ışık keskin, güzel yüz hatlarını gölgeliyordu.

Böyle bir şeyin kâbus olmasına imkân yoktu.

Büyük bir dikkatle dizlerimin üzerinde doğrudum, yanlış bir hareket yaparsam rüyamın sona ermesinden korkuyordum. Uzanıp dikkatle saçlarını geriye çektim. Noah dokunuşuma tepki vermemiş, kımıldamamış olsa da bu his çok gerçekçi geliyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye başladım çünkü uyanırken, aşırıya kaçacağından korktuğum için bunu yapamıyordum.

Oysa bu gerçek değildi ve dolayısıyla korkulacak bir şey de yoktu. Parmağınla, elimle çenesini okşarken sakallarının pürüzlerini hissetmek hoşuma gitti. Ona, saçına, yüzüne dokunmak çok doğal geliyor ama bir yandan da onu sahipleniyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu. Buna daha ne kadar izin vereceğini merak ettim.

Ama belli ki fazla değildi. Bana baktı. Gözlerinden çaresizlik, kimsesizlik okunuyordu.

“Sorun ne?” diye fısıldadım ama Noah cevap vermedi. Yüzündeki ifade beni korkutmaya başlıyordu.

Yüzüne, gözlerine bakarken tek düşünebildiğim, tek istediğim onu bu histen kurtarmaktı.

Uyanıkken sahip olmadığım bir cesaretle yüzünü ellerimin arasına alıp onu kendime çekip öptüm. Ama fazla sert değil. Hafif. Canlı. Yumuşak.

Noah başta bana doğru hamle yapmadı, canını yakmışım gibi gözlerini sıkıca kapadı. Kızardım, utanıp geri çekildim.

Ama sonra saçlarımı yüzümden çekip omuzlarımın arkasına attı ve avcunun içiyle beni yavaşça iterek yatağa düşürdü. Üzerime çıkıp hafif öpücüklerle tenimi okşamaya başladı. Kulağıma fısıldadığını fark etsem de ne dediğini anlayamıyordum çünkü kendi nefesim, tüm sesleri bastırıyordu. Ardından elimi tutup beni bir kez daha öptü ve açık avcuma bir şey bırakarak geri çekildi.

Ağır ama yumuşak ve elime mükemmel uyan bir şeydi bu. Karanlıkta ne olduğunu göremediğim için göğsüme yaslayıp Noah'nın peşinden balkona giderek odadan ayrıldım.

Ama dışarı çıktığım an ayaklarımın boşlukta olduğunu hissettim, ağırlıksızdım. Eve bakmak için geri döndüğümde üzerini koyu renkli asmaların kapladığını gördüm. Zeminden fişkıran dallar çatıyı delip yukarı ulaşmıştı.

Bunu görmek istemiyordum. Gözlerimi kapayıp *uyan*, dedim kendime. *Uyan*.

Fakat yeniden açtığımda tüm körfezin yok oluşunu izlemek zorunda kaldım. Binalar ormanın ağırlığıyla birkaç saniye içinde yıkılıp çöktü. Vahşi hayat kendine çoktan bir yol bulmuş ve yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerimi kapayıp içimde kendimle savaşımaya başladım. Kâbusun sona ermesini diliyor, bunu daha fazla görmek istemiyordum.

Ama sonra sesler duymaya başladım. Ayak sesleri. Giderek yaklaşıyor olsalar da kurşun gibi ağırlaşan gözkapaklarım onlara bakmama izin vermiyordu. Ta ki yanağıma bir tüy değdiğini hissedene dek. Ciğerlerime dolan nefesle gözlerim açılıp dünyam rengârenk oldu. Uyandığımda kendim değildim.

Yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, tanıdık görünen fakat adını hatırlayamadığım bir adam vardı. Tüyü yanağımdan çekerek avcumu koyunca ben de başparmağımla kenarlarını okşamaya başladım. Oldukça yumuşaktı.

“Diğer elinde ne olduğuna bakayım,” dedi nazikçe.

Ben de itaat edip parmaklarımı açarak gösterdim.

Noah’nın kalbiydi.

Mutfakta, lavabonun üzerindeki karanlık pencerenin karşısında uyandım. Noah da yanımdaydı. Rahatladım; göğsü hasarsız, Noah ise hayattaydı.

Kâbus gerçek değildi, Noah iyiydi.

Ama gözlerinde yine o kimsesizlik, umutsuzluk vardı. Tıpkı rüyamda, kalbini bana vermeden önce olduğu gibi.

“Sorun ne?” diye sordum panikle.

“Hiç,” dedi elimi tutarak. “Hadi uyumaya devam et.”

Noah birkaç saat sonra beni uyandırıp evin geri kalanı uyanmadan yatağıma dönmemi sağladı. Mecbur olduğum için yanımdan ayrı!

şam da kendimi hiç iyi hissetmediğimden aslında yalnız kalmak istemiyordum.

O sırada kendimi hasta gibi hissettiğimi fark ettim. Adalelerim kaskatı kesilmiş, boynumdaki omurlarsa her hareketimde kıtırdamaya başlamıştı. Tenim, bedenim alev alev yanıyor; cildime sürtünen kıyafetler bile canımı yakıyordu. Bir yanlışlık varmış gibi hissediyordum; biri beni gece başka bir bedene sokmuştu sanki.

Bana neler *oluyordu*?

Banyoma girip ışığı açınca gördüğüm şey, beni şoka uğrattı.

Aynada kendime bakmak, gelecekte çekilmiş bir fotoğrafıma bakmak gibiydi. Karşımdaki hâlâ bendim ama farklı bir şeyler de vardı. Yanaklarım çukur gibiydi ve gözlerim boş bakıyordu.

Bunu görebilen sadece ben miydim?

Noah da görüyor muydu?

“Tek yapabileceğin seyretmek,” demiştim yatağında yalnız başıma yatarken.

“Öyle yapıyorum zaten, Mara.”

Bu doğruysa, değiştiğimi görüyor olmalıydı; benim de onun ne gördüğünü öğrenmem gerekti. Mutfakta uyandığımda yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Daha önce de uyurgezerlik yaptığım olmuştu ama bana hiç öyle baktığını hatırlamıyordum.

Ciddi anlamda huzursuzdum. Yatağıma geri döndüm ama uykuya dalmam oldukça uzun sürdü.

“Günaydın uykucu,” dedi annem başını kapımın arkasından uzatarak. “Neredeyse öğlen oldu.”

Gözkapakların gözlerime yapıştırılmış gibiydi. Dirseklerimden destek alarak doğrulup inledim.

“İyi misin?”

Başımı ileri geri salladım. “Sadece biraz yorgunum.”

“Biraz daha uyumak ister misin?”

Evet ama uyumamalıyım. “Hayır, birazdan çıkacağım.”

“Ögle yemeği hazırlamamı mı ister misin? Kahvaltı yani?”

Aslında aç değildim ama bir şeyler yemem gerektiğini de biliyordum. “Teşekkürler.”

Annem gülümseyerek kapımı kapadı ve gitti. Ben de yavaşça ayağa kalkıp şifoniyerime yaslandım ve sırtımı doğrulttum.

Zihnimde hâlâ Noah’yı, önceki gece bana nasıl baktığını görüyordum. Gerçekten yolunda olmayan bir şeyler vardı ve konuşmamız gerekiyordu.

Giyinip mutfağa gidince Joseph’in sandviç yediğini gördüm ama annemle ikisinden başka kimse yoktu.

“Herkes... nerede?” diye sordum fazla aşikâr olmasını istemeyerek.

“Babam golf oynuyor,” dedi Joseph lokmalarının arasında.

Geç.

“Daniel, Sophie’nin birkaç hafta sonra vereceği resitalin provasına gitti.”

Geç.

Ama ikisi de Noah’dan hiç söz etmedi. Masaya oturup kendime bir bardak meyve suyu koydum ve telefona baktım. Onu arayıp soracaktım.

“Noah da bir şey almaya eve gitti,” dedi annem sesinde bariz bir gülümsemeyle. “Çok geçmeden döner.”

Demek ki yine de *belli etmiştim*. Aman ne güzel.

“Kızarmış ekmek?”

“Evet, teşekkürler,” dedim.

“Bugün ne yapmak istersin?” diye sordu annem bana.

“At binmek,” dedi Joseph de ağzı doluyken.

“Bunun için nereye gidilir onu bile bilmiyorum.”

“Noah biliyor,” dedi Joseph. “Her şeyi biliyor o.”

“Sanırım bir kahraman yaratmışız.” Annem bilgiç bir tavırla Joseph’e bakarken kızarmış ekmek tabağını da bana uzattı. “Sanırım bugün Noah’yı biraz rahat bırakmalı ve kendi istediği şeyleri yapmasına fırsat vermeliyiz. Neden sinemaya gitmiyoruz?”

Joseph iç çekti. “Hangi filme?”

“Hangisini istersen...”

Kardeşimin yüzünde hınzır bir tebessüm belirmişti bile.

“13 yaş altına yasak olmayan şeylerden tabii.”

Ve yüzündeki o ifadeden eser kalmadı. Sonra yeniden aydınlandı. “*Aftermath* peki?”

Annem gözlerini kıstı. “Şu salgınla ilgili olan film mi?”

Joseph coşkulu bir şekilde başını salladı.

Annem bana döndü. “Sana da uyar mı?”

Özellikle gitmek istediğim bir yer yoktu. Hatta bir süreliğine evin bana kalmasından daha çok isteyeceğim hiçbir şey düşünmiyordum. *Yeni Teoriler* kitabını okumayı deneyebilirdim ya da şu sembolün anlamını araştırabilirdim.

Ama annemin yalnız kalmama izin vermesi mümkün değildi ve dışarı çıkmak istemediğimi söylersem de sebebini merak edecekti. Merak yerini endişeye bırakacak ve hapis hayatımdan kurtulma ihtimalim daha da azalacaktı. En azından Joseph’i memnun edebilirdim.

Filmin başlamasına daha bir saat olduğu için biraz vakit öldürebilecektim. Bir önceki geceyle ilgili konuşmak için tam Noah’yı arayacaktım ki annemin haklı olduğunu hatırladım. Biraz kendine vakit ayırmayı hak ediyordu.

Kendimi misafir odasının kapısında bulduğumda içimin suçlulukla çalkalanma sebebi buydu. Bulana kadar ne aradığımı ben de bilmiyordum.

Eşyalarına dokunmadım, siyah naylon poşetini karıştırmadım. Oda gece uyumamış, hiç kimse orayı kullanmamış gibi

görünüyordu. Noah'ya ait olan her şey özenle kaldırılmıştı ama tam çıkacağım sırada duvar ile yatağın arasındaki boşluktan bir şey göründüğünü fark ettim.

Bir defter.

Ama Noah hiç not almazdı.

Odaya doğru bir adım attım. Belki de defter onun değildi; Daniel ya da Joseph burada bırakmış ve sonra unutmuş olabilir. Ya da belki de bir arkadaşlarına aitti? Sadece ilk sayfaya bakıp kontrol edebilirdim.

Hayır. Odadan çıkıp Noah'yı aramak için telefonu elime aldım. Defterin ona ait olup olmadığını sorar ve eğer onunsa, içine bakarak güvenine ihanet etmediğimi göstermiş olurum.

Numarayı çevirirken aklımdan geçenler bunlardı. Telefon çalarken. Sonunda bir ses duydum ama Noah telefonu açmamış, sesli mesaja düşmüştüm.

Dakikalar içinde kendimi yeniden odada buldum.

Muhtemelen onun bile değildi zaten. Daha önce hiç defter taşıdığını görmemiştim, taşısa bile bizim eve getirmesi için hiçbir sebep yoktu. Hele ki bahar tatilinde. Sadece sayfalarına göz atıp kime ait olduğuna bakacak, içindekileri okumayacaktım.

Bir Gollum/Sméagol ikilemi. İyilik mi galip gelecek yoksa kötülük mü?

Yatağa doğru bir adım attım. Eğer defter Noah'ya aitse, evren kuralları gereği yakalanacaktım.

Ama af dilemek izin istemekten daha kolaydı. Bir adım daha attım. Ve bir tane daha. Sonra deftere uzanıp tüm suçluluk hissimden kurtulmaya çalışarak okumaya başladım.

42

İşte Noah Elliot Simon Shaw'un şu ana kadar Mara (göbek adı henüz bilinmiyor, öğrenilmeli) Dyer ve onun sözde değişimi hakkındaki gözlemleri ve düşüncelerinin gizli kaydı.

Mara biraz önce çıktı. Onun öncesinde ise büyükannesinden kalan ve içinden (tedirgin edici bir şekilde) insan saç ve benimkinin birebir aynısı bir tılsım çıkan bebeğini yakmıştık. Elbette ikimiz de bu gelişmeden rahatsız olduk ama neden ikimizin de bu kadar tubaf olduğu konusundaki araştırmalarımız da böylece yeni bir boyut kazanmış oldu.

Bir de onu öptüm ve hoşuna gitti.

Tabii ki.

Yanımda konuşabileceğim biri olsa, nutkum tutulduğundan hiçbir şey söyleyemezdim. Gözlerimi sıkıca kapayıp açtım ve sayfaya, kelimelere, Noah'nın elyazısına bir kez daha baktım. Gerçek olduklarından emin olmak istiyordum.

Gerçekti. Ve bunları yazmaya ne zaman başladığını biliyordum. Kontrolümü kaybetmekten korktuğumu söylediğim zaman. Kendimi kaybetmekten. Ona...

Tek yapabileceği şeyin seyretmek olduğunu söylediğim zaman. Sesim, sert bir şekilde kulaklarımda yankılanıyordu.

"Ne gördüğünü söyle bana. Çünkü neyin gerçek olup olmadığını, neyin yeni, neyin farklı olduğunu anlayamıyorum ve kendime güvenmiyorum ama sana güvenim tam."

O da gözlerini kapayıp adımı söylemişti. Sonra ben...

"Biliyor musun? Söyleme. Çünkü unutabilirim. Onun yerine yaz; böylece belki bir gün iyileşirsem bana okutabilirsin. Yoksa her gün biraz daha değişerek kendimi kaybedeceğim ve eskiden kim olduğumu bile hatırlayamayacağım."

Bir el boğazımı sıkıyordu sanki.

Bu deftere benim için yazıyordu.

Artık okumayı bırakıp ona da defteri bulduğumu ve başını okuduğumu itiraf edebilirdim. Sadece kime ait olduğunu anlamaya çalıştığımı ve onun olduğunu anlayınca okumayı bıraktığımı.

Ama bunun yerine sayfayı çevirmeyi tercih ettim.

Ruth, babam eve döndüğü zaman benim de okula dönmem gerekeceğini söylüyor. Bense sabırla onu dinlememe rağmen gerçeği o üzücü, keskin detaylarla gördükçe bu fikirden daha da uzaklaştığımı hissediyorum:

Onlar benim zaten bildiğim şeyler hakkında konuşup dururken ben de umursamazca öğretmenlerin başlarına bakıyor, sonra da dersten çıkıp o hilkat garibesi saman tentelerin altındaki piknik masalarından birine yayılıp kımıldamadan duruyorum.

Yanımdan geçen bir grup kız, masanın kenarından bana bakıyor. O an bu kalemlerin yerinde olmak istiyorum. Gözlerimi açıp kısarak baktığımı görünce uzaklaşıyorlar. Kıkır kıkır güldüklerini ve içlerinden birinin "fazla kusursuz" dediğini duyuyorum. Tek istediğim onları tutup sarmak ve cehaletlerini yüzüne vurup mabetlerinin şimdiden milyonlarca çatlakla dolduğunu söylemek istiyorum.

Aslında en fazla üç ay öncesi olmasına rağmen bir önceki hayatımda herhangi bir gün, biraz olsun ilgimi çeken biriyle flört edip etmemeyi

düşünebilirdim. Şanslıysam bir aday olur, sonrasında da amaçsız bir günü daha sona erdirmek için saatleri, dakikaları saymaya başladım.

Ve eve ya da Parker'la yabut onun gibi omzuna bir hırka atıp polosunun yakalarını da havaya kaldıran başka bir salakla yeni bir kulübe gider, iki taş gibi kız kollarını belime dolamışken uyusturucu ve alkolün yarattığı bulanıklığa rağmen kulaklarıma dolan, şakaklarımdaki dinmek bilmeyen bezdirici zonklamaya eşlik eden ruhsuz house müziğin bezdirici tınısını dinlerdim. Ve hiçbir şey hissetmeden içki içip hiçbir şey hissetmeden güldükten sonra üç, beş, yirmi yıl sonraki halimi hayal edip kendimden tiksindirirdim.

Bu görüntü bile canımı o kadar sıkıyor ki sadece başka bir şey hissedebilmek için o anda ölmeyi diliyorum.

Cümlelerin sonuna geldiğimde artık ayakta olmadığımı, yatağa yaslandığımı fark ettim. Defter, günlük, yatağın üzerinde duruyor; sol elimse ağzımı kapatıyordu. Düşüncelerini okurken Noah'nın sesini duyuyor gibi olsam da yazılanlarda daha önce duymadığım bir tatsızlık da vardı. Sayfayı çevirdim.

Paranın alabileceği en iyi şey hiçbir şey. Jack'in Jude'un ailesi hakkındaki araştırmalarından hiçbir şey elde edemedik; o bina yıkıldığından beri ne Jude Lowe ne de Claire Lowe hakkında bir kayıt var. Rhode Island gazetesine anne ve babalarının adıyla bir ölüm ilanı verilmiş fakat kazadan sonra –ya da olaydan sonra diyeyim– oradan taşınmışlar. Ve sonrasına dair bir şey bulmakta Jack'in bağlantıları bile faydasız kalmış. İnsanlar ortadan kaybolabilir elbette ama Jack gibilerden kaçamazlar.

Aklımda oraya bizzat gitmek de var.

Mara'yı gördüğüm zaman bundan ona da söz edeceğim. Şu sıralar Horizons'ta bir manyakla uğraşıyor gibi görünüyor.

Diğerleriyle iyi geçinemeyen yalnızca ben değilim. Belki de bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi budur.

Beni gülümseten ilk sözcükler bunlardı. Ama hemen ardından gelenler sayesinde bu durum pek de uzun sürmedi.

Annemin eşyalarını karıştırdım. Birçoğu yıpranmış, kenarları kıvrılmış, işaretlenmiş kitaplarla dolu olan kolileri araştırırken kendimi boş ve rahatsız hissetmeyeli yıllar olmuştu. Singer, Ginsberg, Hoffman ve Kerouac, filozofi, şiir, radikalizm ve Beat kuşağı. Sayfalar çok okumaktan eskimiş, göz atıyorum. Birini sevdiği kelimelerden tanımak mümkün müdür diye merak ediyorum. Bazı kitapların arasında fotoğraflar var. Çoğu tanımadığım insanların ama annemin fotoğrafları da var. Kızgın görünüyor.

Ona ait değilmiş gibi duran bir kitap gözüme çarpıyor. Küçük Prens. Kitabı açınca siyah beyaz bir fotoğraf düşüyor. Başını eğmiş, sarışın bir çocuğun elini tutarkenki hali. Benim elimi. Saç rengim büyüdüğüce koyuldu.

Fotoğraftan bir kırmızılık yayılıp parmaklarımızı kaplıyor. Bir çocuğun geri gelmesi için yalvaran bağırışlarını duyuyorum.

Yazı burada bitiyordu. Bir sonraki sayfaya geçene kadar başka bir şey yazılmamıştı. Boğazım acıyor, parmaklarım titriyordu. Bunu okumamalıydım ama duramıyordum.

Bir kavga daha.

Calle Ocho'da birinin, yanındaki kıza aşağılayıcı bir şeyler söylediğini duyduğumda zaten Lukumi'nin sahtekârlığına sinirliydim. Bu yüzden ben de aynı şekilde karşılık verdim ve çaresizce bana vurmasını beklemeye başladım.

Vurdu.

Kavga etmek insana tarifsiz bir özgürlük veriyor. Benim yaralanmam mümkün olmadığı için hiçbir şeyden korkmuyorum. Oysa onlar

tam tersi durumda oldukları için her şeyden korkuyorlar. Bu da işleri kolaylaştırıyor ve hep ben kazanıyorum.

Mara arıyor. Cevaplar için yanıp tutuşuyor ama hiçbir cevabım yok ve bilmesini istemiyorum.

Perşembe günü buraya gelmediğinde yazmış olmalı. Onu arayıp neden bu kadar soğuk geldiğini merak ettiğim gün. Devam ettim.

Onu görmediğim zaman hayaleti damarlarımda dolaşıyor sanki. İki günlük bir aradan sonra bugün onu gördüğümde ise biraz farklı olduğunu görüyorum.

Bu sözcük damarlarıma sızdı.

Çok ama çok hafif bir değişiklik. O kadar ki Mara söyleyene kadar ben bile fark etmemiştim; belki de çok yakın olduğumdan. Oysa şimdi aradan geçen zamanın daha belirgin hale getirdiği bu değişiklikleri yakından izliyor ve aklıma kazımaya çalışıyorum. Hâlâ her zamanki gibi güzel ama elmacık kemikleri daha belirgin. Köprücük kemikleri elmas kadar keskin. Yemek yemeye devam ediyor olsa da sevdiğim o yumuşaklık, yerini yavaş yavaş içeriden ya da dışarıdan gelen, ne olduğunu bilmediğim bir şeye bırakmaya devam ediyor.

Ona bunu söylemek istemiyorum. Panayırdaki olaydan, üçkâğıtçının teki onu kader ve alın yazısı hakkında doldurduktan sonra çok dağıldı. Yani hayatında şimdilik yeteri kadar belirsizlik var zaten.

Bunu dün yazmıştı.

Düşündüğü şeyleri tam olarak hangi anlarda düşündüğünü tahmin etmeye çalışıyordum. Yanımda olduğu anların hangisinde. O sırada aynı sayfanın sonundaki kelimeler dikkatimi çekti.

Öpüşmemizi unutamıyorum.

Komik ama ona neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen tubaf bir şekilde özel bir şey yaptığımızı düşünüyordum. Mara bana doğru gelmeye çalışsa da ben elimi beline koyup onu durdurdum, avcumun arkasında duran bedeni kıvıldamıyordu. Daha önce, hiç o an olduğu kadar tehlikeli bir güzelliği olduğunu fark etmemiştim.

Değişen sadece o değil. Her geçen gün beni de başka biri haline getiriyor.

Ve ben tam bir korkağım.

Onunla aynı yatağı paylaşmak başlı başına bir işkence. Mara'yı, ağaç dallarına tutunan yosunlar gibi sarıyorum; kalp atışlarımız senkronize olurken biz de çarpık, birbirine bağımlı iki parçadan oluşan bir bütün haline geliyoruz. Bir bakışıyla beni dize getiriyor; bir kemanın yakarışını, bir çellonun giderek artan sesini duymaya başlıyorum. Derimin altında süregiden bir mırıltı. Tek düşünebildiğim onu içime sokmakken dişlerimi sıkıp dudaklarımı boynuna yaslayarak ses tellerinin hırıltısıyla yetinmek zorunda kalıyorum. Bir süre sonra Mara uykuya dalarken sesi de yumuşamaya başlıyor.

Onu arzulamadığımı düşünüyor; ne kadar yanıldığını bilse kendi de gülerdi. Ama benim de onlardan biri haline gelmemem için, bunu kanıtlamadan önce başındaki belalardan kurtulması lazım.

Jude onun içinde bir şeylerin parçalanmasına sebep oldu ve Tanrı biliyor ki bunu ona ödeteceğim.

Başımdaki sorunlar.

Noah, onu öpmekten korkmama yol açan şeyin Jude'un bana yaptıkları olduğunu düşünüyordu.

Hâlâ korkuyorsam ve o da çok ileri giderse, kendisinin de Jude gibi sık sık aklıma gelerek bana zarar vereceğini sanıyordu.

Ondan korkmadığımı söylediğimde bana inanmıyor, korktuğum tek şeyin kendim olduğunu anlamıyordu.

Sonra beş, yedi sayfa boyunca dikkate değer hiçbir şey yoktu. On üçüncü sayfadan devam ettim:

Teorim şu: Mara, benim hücreleri yönlendirebildiğim gibi olayları yönlendirebiliyor. İkimizin de bunu nasıl yaptığına dair en ufak bir fikrim yok ama olsun.

Onun iyi bir şeyler hayal etmesini sağlamaya çalışıyorum ama odaklanmaya çalışıp bana bakarken sesi hiç değişmiyor. Yeteneği isteğe mi bağlı acaba? Hiç iyi bir şey istemiyor mu?

Kâbus:

Odaman penceresinden sızan ışık, yatağında bir şeyler çizmekte olan Mara'yı arkadan aydınlatıyor. Üzerinde benim gömleğim var; şekilsiz, siyah beyaz, kareli, normalde fark etmeyeceğim bir şey ama onun üzerinde harika duruyor.

O yatakta kıtıldanırken çıplak baldırlarını örten teni takılıyorközüm. Elimde bir kitap var: İnfaza Çağrı. Okumaya çalışıyorum ama şu kısmı bir türlü geçemiyorum:

"Her şeye karşın seni sevmiştim ve o zaman bile —diz üstü omuzlarım geride, tabanlarım cellada dönük kaz boynumu uzatırken— sevmeyi sürdüreceğim. Ve ondan sonra da —belki en çok ondan sonra— seveceğim seni ve bir gün her şeyi kucaklayan gerçek bir açıklama bulacağız ve işte o gün belki sen ve ben her nasılsa bir araya geleceğiz ve birbirimizi öyle dönüştüreceğiz ki tek bir şekil olup bilmeceyi çözeceğiz: A noktasından B noktasına bir çizgi çekerek... bakmadan ya da kalemi kaldırmadan... ya da başka bir yolla... noktaları birleştirecek, çizgiyi çekeceğiz ve senle ben özlemini çektiğim o benzersiz deseni oluşturacağız."

Geçemiyorum çünkü aklımda Mara'nın baldırlarının yanağında nasıl bir his bırakacağından başka bir şey yok.

Mutluluğumun arka planında, grafit kaleminin kalın kâğıtlar üzerinde gezerken çıkardığı ses var. O ve Mara'nın uyumsuz, ağla-

yan sesi. Onun nefesi, kalp atışları ve nabızı yeni favori senfonim; ne zaman hangi notanın çalacağını ve hangisinin ne anlama geldiğini öğrenmeye başlıyorum. Hiddet, öfke ve arzu var ama sonuncunun çok artmasına izin vermiyor. En azından şimdilik.

O başını sayfaya doğru eğerken güneş de adeta saçlarıyla şarkı söylüyor. Öne eğildikçe bir kediyi andıran bedenini gördüğüm an kalbim onun adını haykırarak atıyor. Mara da bunu duymuş gibi omuzunun üzerinden bana bakarak sırtıyor.

Bu kadar yeter.

Kitabı yere atıp –ilk baskı ama umurumda değil– ona doğru atılıyorum. Ama Mara cıvıltı bir hamleyle defterini benden uzaklaştırıyor. Olsun. İstedğim de o değil zaten.

“Gel buraya,” diye fısıldıyorum tenine doğru ve yüzünü kendime çeviriyorum. Mara parmaklarını saçıma dolayınca gözlerim kapanıyor.

Ve sonra o beni öpüyor ki bu asla olmayan bir şey. Hafif, canlı ve yumuşak bir öpücük. Dikkatli. Hâlâ bir şekilde beni incitebileceğini düşünüyor; bunun mümkün olmadığını anlayamıyor. Aklından neler geçtiğini bilmiyorum ama bunun için yıllarca beklemem gerekse bile değer. Mara’yı zincirlerinden kurtulmuş olarak görebilmek için sonsuza dek bekleyebilirim.

Ona bir kez daha bakmak için geri çekiliyorum ama yolunda olmayan bir şeyler var. Yanlış olan. Gözleri cam gibi ve bulanık, yaşlardan ıslıl ıslıl.

“İyi misin?”

Başını hayır anlamında sallarken gözünden de bir damla yaş süzülüyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. “Ne?”

Arkasındaki deftere bakıp önümden çekilince ben de uzanıp çizdiği şeyi alıyorum.

Benim. Ama gözlerim karalanmış. Anlayamıyorum.

“Neden böyle bir şey çizdin?”

*Mara başını iki yana sallayınca öfkeleniyorum. "Söyle."
Konuşmak için ağzını açınca dilinin olmadığını görüyorum.*

Uyandığımda Mara yatakta değil.

Yalıtız başıma yatmış, tavana bakarken gözlerimi saate kaydırıyorum. Gece iki buçuk. Beş dakika dönmesini bekliyorum. Onuncu dakikaya gelince ise nereye gittiğini görmek için ben de kalkıyorum.

Ve onu mutfakta buluyorum. Karanlık penceredeki yansımasına bakıyor. Elinde uzun bir bıçak var, başparmağına yaslanmış. Bu sahneyi görünce birden Miami'den Londra'ya, on beş yaşındaki halime ısınlıyorum; hiçbir şey hissetmediğim o ana. Babamın hiç kullanmadığı çalışma masasına gidip bıçağına uzanıyor ve tenimde gezdiriyorum...

Gözlerimi kırptıştırarak bu anıdan kurtulduktan sonra çaresizce ona sesleniyorum ama cevap vermiyor. Bu yüzden mutfağı girip yanına gidiyor ve bıçağı elinden yavaşça alıyorum.

Boş gözlerle bana bakıp gülümsediğini görünce ise donakalıyorum çünkü daha önce kendi yüzümde gördüğüm tebessüm bu.

Sabah hiçbir şey hatırlamıyor.

Bugün 29 Mart.

Tarihi okuduğum anda nefesim kesilmişti. 29 Mart bugündü.

43

A klımdan bin bir tane şey geçiyordu ve Daniel'ın bana seslendiğini duyduğumda henüz hiçbirini anlamlandırama fırsatı bulamamıştım.

Hemen defteri bulduğum yere geri koyarak misafir odasından çıktım ve mutfığa, Daniel'ın yanına gittim. Daniel'ı yemek odasında, elinde anahtarlarla beklerken buldum.

“Dışarı çıkıyoruz.”

Koridora baktım. “Ben pek...”

“Evde kalmak istemiyorsun. Güven bana. Sonra teşekkür edeceksin.”

Bundan pek emin değildim. Öylece oturup kendi kendime düşünmem gerekiyordu. Nihayet görüştüğümüzde Noah'ya neler söyleyeceğimi. Okuduklarımdan sonra neler söyleyeceğimi.

Benimle ilgili yazdıklarını anlıyordum. Günün birinde okurum diye benim için yazıyordu.

Ama geri kalanlar... Geri kalanlar onunla ilgiliydi. *Onun*. Kendimi kötü hissettim.

“Seni Joseph ve annemle o kötü filmi izlemekten kurtarıyorum. Hadi,” dedi Daniel abartılı el hareketleriyle. “HADİ.”

Çok sabırsızdı, bu yüzden sıkın bir şekilde arkasından gittim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum her şey yolundaymış gibi bir ses tonuyla.

"Doğum gününü kutlamaya."

"Bunu söylemek istemezdim ama biraz geç kaldın sanki."

Çenesini sıvazladı. "Evet, evet, bunun senin bihaber cephenden nasıl görüldüğünün farkındayım ama gerçek doğum gününün, nasıl şu andan itibaren 'Karanlık Dönem' olarak adlandıracağımız şekilde sonuçlandığını gördükten sonra yapılan görüşmelerle, bir telafiyi hak ettiğine karar verildi."

O otoyola doğru dönerken ben de yan gözle ona bakıyordum. "Görüşmeleri yapıp karar veren de?.."

"Herkes. *Dünyadaki* herkes. Bugünlerde Mara Dyer'dan başka hiçbir şey konuşulmuyor, haberin yok muydu?"

İç çektim. "Nereye gittiğimizi söylemeyeceksin, değil mi?"

Daniel ağzına fermuar çeker gibi yaptı.

Kendimi pek iyi hissetmesem de gülümsemek zordu. "Tabii," dedim. Ağabeyim beni mutlu etmeye çalışıyordu ve acınacak halde olmam da onun değil benim suçumdu.

Nihayet bir marinada durduk ki elbette böyle bir şey beklemiyordum. Arabadan indim ama Daniel hâlâ yerinde oturuyordu. Dolaşp onun kapısına gittim ve penceresini açtırdım.

"Seni burada bırakıyorum," dedi başıyla selam vererek.

Gözlerimi girişe diktim. Hava kararmaya başlıyor, gümüş rengi bulutlar uzun gemi direklerinin arasından yüzlerini gösteriyordu. Ama etrafta hiç kimse yoktu. "Bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Zamanla her şeyi anlayacaksın."

Ortada bir plan olduğu apaçıktı; büyük olasılıkla içinde Noah'yı da barındıran bir plan ki bu da içimde hem gülme hem ağlama isteği uyandırıyor. "Annem biliyor mu?" Tek sorabildiğim bu oldu.

"Tamamen değil..."

“Daniel...”

“Buna değer, hak etmiştin zaten. Hey, arkana bak!”

Döndüm. Denizci kıyafetlerini andıran bir üniforma giymiş bir adam, kolunda bir giysi çantasıyla uzun iskeleden otoparka doğru yürüyordu. Yeniden Daniel’a döndüğümde penceresini kapadığını gördüm. Ardından da sırtarak el sallayıp uzaklaştı.

Boğazımda bir yumruyla birlikte ben de ona el sallıyordum. *Onu* hak etmediğim kesindi.

Sonra üniformalı adam konuştu: “Benimle gelme lütfunda bulunursanız, Bayan Dyer, sizi tekneye götüreceğim.”

Gülümsedim ama pek içten olmamıştı. Ben, Noah’nın beni günlüğünü okurken yakalayacağını, kızacağını, kavga edeceğimizi, benim açıklamaya çalışacağımı, sonra da barışıp hayatımıza devam edeceğimizi düşünmüştüm.

Oysa şimdi yapılabilecek en büyük jestlerden birine doğru yürürken, tüm bunların benim ihanetimle lekелendiğini düşünüyordum. Ona söylemem gerekiyordu; bunu ne kadar saklarsam o kadar kötü olacaktı.

Kendini Ron olarak tanıtan adam beni iskelenin sonuna doğru götürürken burnuma deniz ve yosun kokusu geliyor, dalgalar ayaklarımızın altından kıyıya vuruyordu. Sonunda olağanüstü bir yelkenlinin önünde durduk. Devasa bir şey değildi ama küçük olmadiğı da kesindi. Yardım alarak basamakları çıktıktan sonra bana ayakkabılarımı çıkarmamı söyledi. Açık renk ahşap olan kusursuz zemin, çıplak ayaklarımın altında ısıldıyordu.

Tekneye bindikten sonra Ron bana dönüp, “Bir şey içmek ister misiniz?” diye sordu.

Ben de gülümseyerek başımı salladım. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeterli.”

“Böyle iyiyim,” dedim doğru olmasına rağmen.

O sırada arkamda da bir telâşe başlamıştı. Düğümler çözülüyor, görünüşe göre gitmeye hazırlanıyorduk.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Adam belli belirsiz gülümsemeyle, “Çok uzun bir yolculuk olmayacak,” dedi. Gökyüzüne baktım. Güneş batmak üzereydi ve ben Noah’nın ne zaman kendini göstereceğini merak ediyordum.

Sonra Ron elindeki kıyafet çantasını bana uzattı. “Size üzerinizi değiştirmenize gerek olmadığını fakat bunun, giymek isterseniz diye sizin için yapıldığını söylemem emredildi. Ve giymesiniz de bu elbise size ait.”

Çantayı çekinerek onun elinden alırken hem göğsümde hem de aklımda bir şeyler harekete geçmişti sanki.

“Ama giymek isterseniz size kabini gösterebilirim?”

Ona teşekkür ettim. Beni küçük, dar, normal merdiven ile portatif merdiven arası bir şeye doğru götürdü. Aşağı, kısa bir koridora indik. Buradan birkaç tane odaya geçiliyordu. Başında aşçı şapkasıyla çalışan bir adamın olduğu mutfak ve iki odayı geçtikten sonra üçüncünün önünde durduk. Ben de hepsinde Noah’yı aradım fakat hiçbirinde göremedim.

“Bir şey ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin.”

“Teşekkür ederim.”

Başını eğerek kapıyı arkasından kapadı ve beni yalnız bıraktı.

Burası butik bir otel sayılabilirdi; beyaz, peluş nevresimler odayı kaplayan yatağı örtüyor; kapitone, deri yatak başının iki yanındansa hareketli aplikler baş gösteriyordu. Bir sıra yuvarlak pencerenin altındaki dolaba gömülmüş küçük bir bar vardı. Çantayı yatağın üzerine serip fermuarını açtım.

İşıltılı, siyah denebilecek kadar koyu bir gece mavisi kumaş, aralıktan bana göz kırpyordu. Elbiseyi –gece elbisesini- kılıfından çıkardığımda ise parmaklarımın arasındaki dokunun su gibi ol-

duğunu fark ettim. Sıradışı bir şeydi bu; gerçek olamayacak kadar yumuşak ve kusursuz görünüyordu. Elbiseyi giyip aynaya baktım.

Geceyi üzerime geçirmiş gibi görünüyordum. Kumaşın rengi, tenimin soluk görüntüsünü alıp kusursuz bir kreme çevirmişti sanki. Vücudumdaki kıvrımları tek tek, nazıkçe sarıyor; tüm hatlarımı, çerçevemi ezbere bilen biri tarafından diktirilmiş gibi duruyordu. Böyle bir şeyi giymek çok özel bir histi; bedenimin alev almaya başladığını hissedebiliyordum.

Ama en hayret verici olan, aynaya baktığımda haftalardır olduğundan daha tanıdık bir görüntüyle karşılaşmamdı.

Nihayet gözlerimi kendimden ayırabilince, ayakkabı olup olmadığını görmek için dolaba baktım. Yoktu. Sonra olabileceğini düşündüğüm her yere baktım ama hiçbir kutu yoktu.

Ya da daha doğrusu, bir *ayakkabı* kutusu yoktu. Gözlerimle odayı tararken, yatağın bir parçası olan komodinin üzerinde ufak bir kutu olduğunu fark ettim.

Küçük, siyah, kadife bir kutu.

Bir mücevher kutusu. Krem rengi bir zarfın üzerinde duruyordu. Titreyen parmaklarımla zarfı açıp içindeki notu büyük bir dikkatle çıkardım. Noah'ın elyazısıyla yazılmış kelimeleri okurken az kalsın nefesim kesilecekti.

Bu anneme aitti ama senin olması gerekiyor.

Notu bir kenara koyup nihayet kutuyu açarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, nabzım tenimden görülebiliyordu.

44

Koyu renk taş gece rengindeydi ve alev almış gibi ışıldıyordu. Yüz tane, belki de daha fazla elmas safirin etrafını sarmış, sonrasında da avcuma dökülen uzun bir zincir oluşturmuştu. Daha önce hiç bu kadar değerli bir şeyi elime almamıştım. Neredeyse boynuma takmaktan bile korkacaktım. Neredeyse.

Kapıya döndüm. Bir yanım Noah'nın orada belirip kolyeyi boynuma takmasını beklese de yanılmıştım, bu yüzden kendim taktım. Kolye epey ağır olsa da boynumu saran bu ağırlık tuhaf bir şekilde çok doğru geliyordu.

Saçlarımı topuz yaparak odadan çıktım. Merdivenden yukarı, Noah'yı göreceğimi bildiğim güverteye doğru ilerlerken çıplak ayaklarım da sağlam adımlarla yere basıyordu. Kalbim deli gibi atarken dudağımı ısırarak son adımımı attım.

Ama Noah orada değildi.

Tuhaf. O an, tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bırakıp hafif hafif sallanan güvertede dolaşmaya başladım. Başımı çevirip bakınca marinadan epeyce uzaklaştığımızı gördüm; artık diğer teknelerle birlikte engin, turkuaz renkli denizde yol alıyorduk. Yüzeyde

vosunlar ve başka bir teknenin yarattığı köpükler göze çarpıyordu. İnsanlar da vardı; şişme botlarla gezinenler ya da güvertelerinden uçurtma uçuranlar. Yanımızdan, turuncu köpük botunun içinde, kızarmış yüzüne taktığı yeşil gözlükleri ve elinde duran pembe birasıyla oturan bir adam geçti. Aptalca sözleri ve boğucu, akla takılan bir müziği olan bir şarkıyla her yanı dolduran güzel bir tekne ise; başında çirkin bir hasır şapka olan tiki bir üniversiteli tarafından işgal edilmişti. Sonra izmaritini denize attı. Pislik herif.

Ardından sokak lambalarıyla dolu, güzel, eski tip, beyaz bir açılır kapanır köprünün altından geçerken etrafımızdaki manzara biraz değişmeye başladı. Bir yanımızda palmyelerle süslü bir golf sahası, diğer tarafımızda ise güzel evler vardı. Şeftali ve zeytin ağaçlarıyla dolu arka bahçelerin, tenis kortlarını saran ağaçlar ve gül bahçelerinin yanından geçiyorduk. Bahçelerden birinde öylece bırakılmış bir merdiven vardı; çalıları kesip biçerek bir hayvanat bahçesi yaratmak için oradaydı. Onun ardındaysa Toskana stili, yerden tavana uzanan sütunlarla dolu devasa bir ev vardı.

Kollarımı pruvaya yaslayıp bu ölçüsüz malikâneleri, camdan ve çelikten yapılmış bu modern canavarları ve daha eski olan evlerin cazibesini seyretmeye koyuldum. İçlerinden birinin arka bahçesinde suya kadar uzanan bir iskele, bir futbol kalesi ve öylece bırakılmış bir top vardı.

Tekne, aynı hafiflikte sallanmaya devam ediyordu. Son günlerde kendimi o kadar hasta hissetmiştim ki o anda deniz yüzünden midemin *bulanmıyor* olmasına şaşırıyordum.

Gürültülü bir müzik kulaklarıma saldırınca başımı kaldırdım. Evlerden birinde, devasa bir hoparlör sistemi çalıştırılmıştı. Yoğun bir elektronik müzikle birlikte gitarların öfkeli feryatlarını ve böğüren solistin zarar görmek, taciz ve kendini korumakla ilgili bir şeyler bağırıldığını duyabiliyordum.

Kocaman bir kutuya benzeyen, altmışlı yıllara duyulan bir sevgi sonucunda yapıldığını düşündüğüm bir evden sonra, devasa, beyaz bir malikâneye geldik. Suya bakan pencereleri, karmaşık bir şekilde biçilmiş çimleri süsleyen Yunan heykelleri vardı ve bu ev bana çok...

Tanıdık geliyordu.

Çünkü burası Noah'nın eviydi. Az kalsın tanıyamayacaktım; hep içeriden dışarı bakarken şimdi kendimi tam tersini yaparken bulmuştum.

Arkama dönüp kabine doğru baksam da duracağımıza dair hiçbir işaret göremedim. Belli ki durağımız burası değildi.

Giderek meraklanmaya başlıyordum.

Kısa bir süre sonra evler yerlerini ormana bıraktı. Büyük bir Hint inciri ağacının topraktan çıkan kökleri, suyu open İspanyol yosunlarıyla kaplanmış; suyun yüzeyinden yansıyan güneş ışınları ise ağacın altında titrek gölgeler oluşturmaya başlamıştı. Hindistan cevizlerinin ağırlığıyla boyunları bükülen palmye ağaçları iki yanımızda sallanıyordu. Sonra ormanın yoğunluğu azalmaya başladı. Üstüne bağlı hiçbir şey olmayan ve denizin gelgitleri sonucu çürümüş tahtaları ortaya çıkmış direklerin yanından geçiyorduk. Sağ tarafımızda bulunan tepesi kesilmiş palmyenin, artık göğe doğru uzanan bir kütük olmaktan başka bir vasfı kalmamıştı.

Ve nihayet, nereye gittiğimizi fark ettim. Önümüzde küçük bir ada belirdi; daha önce de irili ufaklı birçok adanın yanından geçmiştik ama Noah'nın burada olduğunu biliyordum. Beni beklediğini.

Okyanusa doğru uzanan dar bir iskeleye yanaşınca tayfa demir attı, Ron da benim inmeme yardım etti. Ama kendi gelmedi ve sadece başıyla limanın ilerisini işaret etmekle yetindi. Gösterdiği yöne doğru yürümeye başladım.

Rüzgârdan açılan saçlarım, koyu renk bukleler halinde omuzlarıma dökülüyordu. Ayaklarımın altında duran, havanın ve suyun aşındırdığı tahtalar yine de pürüzsüzdü. Elbisenin eteklerini kaldırıp –ayağım takılır da düşersem utançtan ölürdüm– nereye gittiğimi merak ederek yürümeye devam ettim.

Ama bu merakım fazla uzun sürmedi. İskelenin sonundaki meşaleler yolu aydınlatıyor, nereye gitmem gerektiğini gösteriyorlardı. Onları takip ederek plaja ulaşıncı nihayet Noah'yı da gördüm.

Noah karşımda öylece durmuş, dar kesimli takım elbisesinin içinde ince, uzun, olağanüstü mükemmellikteki bir seks tanrısı gibi görünürken bu gözlerden uzak, sessiz plajın güzelliğini takdir etmem imkânsızdı. Elbisenin eteğini yere bırakırken çenem de onunla birlikte aşağı inmiş, ağzım açık bakarken kafamdaki tüm düşüncelerden kurtulmuştum.

“Buradasın,” dedi. Sesi, *görüntüsü*, kelimelerimi çalmaya yetti.

Zarif hareketlerle kumda ilerledikten sonra başını eğip bana baktı. “Mara?”

Hâlâ konuşamıyordum.

Yüzüne o çarpık tebessümünü de yerleştirdi oracıkta eriyeceğimi sandım. “Endişelenmeli miyim?”

Neyse ki başımı hayır anlamında sallamayı becerebildim.

O da hafifçe geri çekilerek beni incelemeye başladı. Gözlerinin tenimde gezindiğini hissedebiliyordum. “Fena olmamışsın.”

Şimdi ıslıl ıslıl gülümsüyordum. “Sen de,” dedim garip bir şekilde boğuk çıkan sesimle.

“Fantezinde bir takım elbiseden bahsetmiştin, o yüzden.”

“Aslında,” dedim güçlkle, “*sen fantezinde* bir takım elbiseden bahsetmiştin.”

Çünkü ben, onun takım elbiseyle böyle görüneceğini hayal bile etmekten âcizdim. Noah'nın bunlarla-uğraşamam stiliyle doludurulmuş, yırtık tişörtler ve yıpranmış kot pantolonlardan oluşan

gardırobuna hayrandım ama bu, insanın dilinin tutulmasına sebep oluyordu.

“Hımm,” dedi düşünür gibi yaparak. “Haklı olabilirsin.”

Tebessümüm yüzüme biraz daha yayıldı. “Öyleyim.”

“Pekâlâ,” dedi iskeleye bakarken sakince. “Evine geri dönmek istersen...”

Hiddetle başımı salladım.

“Bu iyidir o halde?”

Hem de nasıl. Başımı evet dercesine salladım.

“Mükemmel. Oliver çok sevinecek.”

“Oliver kim?”

“Kırk yılda bir çalıştığım terzi. Aradığımda sevinçten havalara uçu. Bunu iki haftaya yetiştirmek için her işini bırakması gerektiği halde.”

“Pahalıya patlamış gibi görünüyor.”

“On iki bin ama yüzünde şu ifadeyi görmek için yirmi bile verirdim. Gidelim mi?”

Plajda Noah'nın ardından ilerliyordum. Beyaz kumsalın biraz ilerisinde, etrafı meşalelerle çevrili bir örtü vardı. İki ağacın arasına gerilmiş parlak bir kumaş.

Noah okyanusa ilerleyip dalgaların sahili okşadığı noktada durunca ben de suya değmemeye özen göstererek arkasından gittim. Artık güneş tamamen çekilmiş, gri bulutlar delinmiş gibi görünen gökyüzünde birbirlerini kovalamaya başlamıştı.

Konuşmaya başladığında bana bakmıyordu. “Doğum gününde sana verinem gereken buydu,” dedi kadife gibi bir sesle ama anlamlandıramadığım bir tını daha vardı. Sonra dönüp boynuma bakmaya başladı ve bana doğru bir adım atarak zarif parmaklarını boğazımda gezdirdi. Mücevheri okşuyordu. “Ve bu.”

Mücevherin çevresini okşamaya başladı. “Ve bu,” dedi çenemde durup başımı kaldırarak. Başparmağı dudağımın kıvrımlarında geziniyor; güzel, kusursuz yüzü eğilmiş benimkine bakıyordu.

“Ve bu,” dedi benimkilerden yalnızca birkaç santimetre uzakta olan dudaklarıyla.

Beni öpecekti.

Bana güvenecekti.

Tekney ile elbise, plaj ile gökyüzü arasında bir yerlerde ne yaptığımı unuttum. Oysa şimdi kulaklarımda uğulduyordu. Bunu Noah’ya şimdi itiraf etmezsem bir daha asla yapamazdım. Yalanlar bizi başka insanlar haline getirirdi. Oysa Noah’nun yanında kendim olmam gerekiyordu.

Sözcükler boğazımı yakmaya başladı. “Ben...”

Sesimi duyunca hafifçe geri çekildi. Gözleri yüz ifademe tercüman oluyordu. “Yapma,” dedi sonra parmağını dudağıma bastırarak. “Her neyse söyleme.”

Ama ben söyledim. “Okudum,” dedim nefesimi de sözcüklerle birlikte bırakarak. Ve Noah’nın eli tenimden ayrıldı.

Yalan söylüyorlar, biliyor musunuz? Af dilemek kolay falan değil. Hem de hiç.

45

“Ok üzgünüm,” diye başladım. “Ben isteyerek...”
“Aynen öyle yaptın.” Oldukça duygusuz bir sesle konuşuyor ve okyanusa doğru bakıyordu.
“Ben düşündüm ki...”

“Mecbur muyuz? Şart mı bunu yapmamız?”

“Neyi?” diye sordum yumuşak bir sesle.

“*Bunu.*” Tükürür gibi söyledi. “Bu... her neyse işte.” Sonra yeniden o uyuşuk, hissiz tonlamaya döndü. “Bana gördüklerimi yazmamı söyledin, ben de yazdım. Sonra gidip izin almadan okudun. Tamam.” Acımasız bir umursamazlıkla omuz silkti. “Sarımsı bir yanımla bunu yapmanı istemiyor olsa ben de defteri orada bırakmazdım. O yüzden kapatalım gitsin. Oldu bitti.” Karanlığa doğru bakıyordu. “Önemli değil.”

“Önemli.”

Avına yaklaşan bir avcı gibi soğukkanlı ve zarif bir hamleyle bana döndü. “Pekâlâ, Mara.” Sesi adımı yarıyordu adeta. “Yeteneğimi nasıl keşfettiğimi mi bilmek istiyorsun? Başka bir boktan eve daha taşınacağımızı, sadece iki gün önce babanım sekreterimden öğrendiğimizi çünkü kendisinin bunu söylemeye tenezzül bile

etmediğini? Buna ve diğer her şeye karşı o an olduğum kadar hissiz olmamın tek açıklamasının, aslında var olmadığını düşünmem olduğunu? Böylesi bir hiçlikle yaşadığıma göre benim de bir hiç olmam gerektiğini ve tenimde gezen bıçağın bana gerçek olduğumu hissettiren tek şey olduğunu?”

Sonrasında sesine vahşi bir boşluk hâkim oldu. “Bundan *boşlandığımı* mı duymak istiyorsun? Daha fazlasını istediğimi? Yoksa ertesi sabah uyanıp da kesikten hiçbir iz kalmadığını, yaram olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradığımı mı?”

Karanlık gözlerle bana bakıp bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. Noah bir kez daha çıkışmadan önce duyulan tek şey, dalgaların aldattıcı rahatlığı ve nefesimdi.

“Sonra bu benim için bir oyun haline geldi; gerçekten herhangi bir zarar görüp görmeyeceğimi anlama çabası. Aklına gelebilecek her türlü deliliğin peşinde koştum,” dedi ne kastettiğini anlayabilmem için *her türlü* öbeğinin altını çizip gözlerini kısarak, “ama hiçbir sonuç alamadım. Kendimi kaybetmek istiyor ama bunu yapamıyordum. Asla bulamayacağım bir boşluğu kovalıyorum ben.” Ve sonra karanlık, sorunlu, boş bir tebessümle sordu. “Bunlar yeterli mi?”

Korkutucu derecede soğuk davransa da korkmuyordum. Ona doğru bir adım attım. Sesim kısık fakat güçlüydü. “Önemli değil.”

“Ne önemli değil?” diye sordu yine duygusuzca.

“Daha önce yaptıkların.”

“Ben değişmedim, Mara.”

Ona, yüzündeki ifadeye bakıyordum. *Hâlâ kendimi kaybetmek istiyorum*, diyordu.

Sonra nihayet anlamaya başladım. Tehlikenin peşinden koşup durma sebebi hiç tehlikeye bulaşmamış olmasıydı; umursamazdı çünkü gerçekten zarar görebileceğini düşünmüyordu. Oysa istediği buydu. Benden korkmayışı yalnızca ona zarar veremeyeceğime inanmasından değil, versem de bunu mutlulukla karşılayacağındandı.

Hâlâ o boşluğun peşindeydi ve benimle onu bulmuştu.

“Sana zarar vermemi istiyorsun,” dedim. Sesim fısıltıdan yalnızca biraz yüksekti.

Bana doğru bir adım attı. “Bunu yapamazsın.”

“Seni öldürebilirim.” Sözcükler dilimden bir ok gibi çıkmıştı.

Bir adım daha. Gözleriyle beni tahrik ediyordu adeta. “Dene.”

O şık kıyafetleriyle karşımda durmuş, kusursuz yüzüyle bana bakarken hâlâ kibirli bir prens gibi görünüyordu. Tek farkla: Artık tacının kırık olduğunu görebiliyordum.

Biz karşı karşıya dururken etrafımızdaki hava gerildi. İyileştirici ve yok edici, gece ve gündüz. Ama karanlıkta bizi görenler, hangimizin hangisi olduğunu ayırt edemezlerdi.

Sessiz bir kördüğüm haline gelmiştik. İkimiz de kımıldamıyorduk.

O sırada Noah'nın asla geri çekilmeyeceğini çünkü kazanmak istemediğini fark ettim.

Ben de onu kaybetmek istemediğime göre tek yapabileceğim oynamayı reddetmektir.

“İsteddiğini yapmayacağım,” dedim sonra kısık bir sesle.

Noah kaşlarını kaldırdı. “Ne istediğimi sanıyorsun?”

“Kendini yok etmene aracılık etmemi.”

Donakaldı. “Seni *kullanmak* istediğimi mi sanıyorsun?”

İstemiyor muydu? “İstemiyor musun?”

Noah yavaş ve derin bir nefes aldı. “Hayır, Mara.” Bu kez adım ağzından oldukça yumuşak çıkmıştı. “Hayır. Bunu hiçbir zaman istemedim.”

“Ne istiyorsun o zaman?”

“Ben...” Durdu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Benim ne istediğimi boş ver,” dedi daha alçak bir sesle. “*Sen* ne istiyorsun?”

“Seni.” Hep seni.

Aramızdaki mesafe neredeyse kapanmıştı. “Zaten seninim,” dedi içimi eriten gözlerle. “Seninle yaşıyorum ben.” Yüzü taş kesmiş olsa da kurduğu cümleler bir yakarış gibiydi. “Ne istiyorum, biliyor musun? Beni önce *senin* istemeni istiyorum. Beni harekete geçirenin, öpüşürken ilk hamleyi yapanın sen olmanı. Benimleyken kendini kontrol etme,” dedi tahrik edercesine. “Çünkü ben *senin* yanında öyle davranmıyorum.”

Kalbim deli atmaya başladı.

“Bana düşündüğün gibi bir zarar veremezsin. Ama yaparsan bile, dilimde *senin* tadınla ölmeyi sana hiç dokunamadan yaşamaya tercih ederim. Ben sana âşığım, Mara. Seni seviyorum. Ne yaparsan yap.”

Boğazım düğümlendi. *Ne yaparsan yap*. Herhangi bir insanın tutmasının mümkün olup olmadığını bilmediğim bir sözdü.

“Daha on yedi yaşıdayız,” dedim nefes nefese.

“Boş ver on yediyi.” Savunmaya geçmiş gibi konuşuyordu. “Senden başka birlikte olabileceğim kimse yok.”

Bu cümle biraz dengemi kaybetmeme neden oldu, güçsüz bir sesle sordum: “Başka bir şansın olmadığı için mi benimlesin?”

“Seninleyim çünkü başka bir şans istemiyorum. Bin kere dünyaya gelsem hepsinde *senin* olmayı seçerdim.”

Noah ne olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu ve yine de beni istiyordu. Beni anlıyordu. Her şeyimi. Tenimi yarıp kalbimi ortaya sermişim gibi. Onun yanında içim dışım birdi ve titriyordum.

“Sadece seni istiyorum,” dedi. “Beni şimdi ya da herhangi bir zaman diliminde tercih etmek zorunda değilsin ama bunu yaptığında tamamen *özgür* olmanı istiyorum.”

İçimde bir şeyler kımıldıyordu.

“Sen sandığından daha güçlüsün. Korkunun seni ele geçirmesine izin verme. Kendi kontrolünü ele al.”

Sözcükleri zihnimde tekrar tekrar döndürüyordum. *Kontrolümü ele almak*. Çok kolaymış gibi. Suçluluğumdan, üzüntülerimden uzaklaşabilir; korkularımı ve diğer her şeyi geride bırakabilirmişim gibi.

Ama bunu yapmak istiyordum. Yapmak istiyordum.

“Öp beni,” diye fısıldadım.

Noah’nın parmakları, elbisenin açıkta bıraktığı sırtımda geziniyordu. Derimin altında açan bir çiçek vardı sanki.

“Yapamam. Böyle olmaz.”

Bu kovalamacayı Noah başlatmıştı ve ben önünde durmuş, yakalanmayı bekliyordum. Bana sahip olabilirdi, oysa harekete geçmeyi reddediyordu.

İstemiyordu ve yapmayacaktı da. Nedenini ancak fark edebilmişim.

O yakalanmak istiyordu. Benim *onu* kovalamamı bekliyordu.

Gömleğinden tutup onu kendime çektim. Ellerim, kumaşla bir bütün haline gelip yumruk olmuştu ama onunkiler gövdemin iki yanında hareketsizce sallanmaya devam ediyordu. Aldığım her derin nefeste kalkıp inseler de hareket etmiyorlardı. Sonra benimkiler kıınıldamaya başladı. Parmaklarım gömleğinin altında gezinip açık renkli bir altına benzeyen teniyle buluştuğunda nefes alışverişi hızlandı. Avuçlarımın altında alev alev yanan sert kaslarının üzerinde gezinirlerken bir yandan da dudaklarına ulaşmaya çalışıyordum ama boyu benden uzundu ve eğilmeyi reddediyordu.

Bu yüzden kumlara uzanıp onu da üzerime çektim.

Elbisemin etekleri suya değmeye başlamış olsa da artık umurumda değildi. Noah dizleriyle benimkileri aralayıp içimdeki ateşi canlandırırken kumlar da altımdan çekilip ona yol açıyordu. Kolunu yavaşça sırtımın altına sokup boynumu, köprücük kemiğimi öpmeye; dudaklarını tenimde gezdirmeye başladı. Ben de onun boynunu sarıyor, saçlarını okşuyordum. Benim kalp atışlarını çıkıracak gibi olsa da onunki hâlâ sakindi.

Ardından onu döndürüp üzerine çıktım. Bu kez onun kaburgaları *benim* ellerimin altındaydı; beli ise bacaklarımın arasında. Kontrollü olmaya çalışmadan, nefes nefese üzerine eğildim. Noah beni seyreliyordu. Onu bu kadar iyi tanımasam, tuhaf bir şeyler olduğunu fark etmezdim. Ama *tanıyordum* ve her ne kadar hareketsiz dursa da bakışlarında farklı bir şey *vardı*.

Elimi göğsüne koyunca kalp atışlarının hızlandığını fark ettim. Kontrolünü kaybediyordu.

Kovala.

Biraz daha yaklaşp ellerimi beline doğru indirdim. Sırtım üzerinde kıvrılırken boynunu öpünce hızlıca derin bir nefes aldı.

Gülümseyip dudaklarımı çenesinde, boynunda gezdirirken sakallarının yerini yumuşaklığa bıraktığı noktanın tadını çıkarıyordum. Sonra ellerimi yavaşça beline doğru indirip bedenimi onunkine daha da yapıştırdım; kıvrılıyor, bir yay kirişi gibi ona uyum sağlıyordum. Dudaklarımızın arasında yalnızca milimetreler vardı.

“Siktir,” diye fısıldadı. Bu his, bu sözcük, tüm vücudumun ürpermesine sebep oldu. Sonra aynı şok dalgası damarlarıma sıçrayıp tüm sinir uçlarım boyunca adeta dans etti.

Ardından dudaklarını dudaklarımla okşadım.

Noah’ın Charlie Parker’a bayıldığını ve diş fırçasının yeşil olduğunu biliyordum. Gömlek düğmelerini düzgün iliklemeyle uğraşmasa da yatağını daima düzgün bıraktığını, uyuduğunda bir top gibi kıvrıldığını ve gözlerinin yağmur bulutlarının rengine olduğunu, et yemekle hiçbir problemi olmasa da Discovery Channel’da hayvanlar birbirini öldürmeye başladığında sessizce odadan ayrılacağını. Noah Shaw hakkında ufak tefek yüzlerce şey biliyordum ama beni öptüğü an adım bile aklımdan uçup gitmişti.

Ona, bu anı yaşamaya açtım. Muhtaç bir varlıktım o an; nefes nefese kalmış ve hislerine gömülmüş bir varlık. Öfkeli, hiddetli bir

çekim vardı ve bir yanım ondan korkarken karanlık, derinlerde kalmış, diğer yanımsa *evet* diye fısıldıyordu.

Noah dua eder gibi adım fısıldadığı an özgür kaldım.

Ceketini omuzlarından çıkarıp attım. Sonra saniyeler içinde gömleğinin düğmelerini açıp kravatını gevşettim. Ellerim tamamen özgür iradeleriyle altındaki kemikleri ve kasları okşarken teni giderek ısıniyordu. Karnı, göğsü. Solgun, altın renkli boynunda uzanan iki ince gümüş çizgi...

O sırada zihnimde bir renk cümbüşü yaşanmaya başladı. Yeşiller, kırmızılar, maviler. Ağaçlar, kan ve gökyüzü. Kum ve okyanus kaybolmuş, yerlerini vahşi bir orman ile bulutlara bırakmışlardı. Sıcak, tanıdık bir ses vardı ama çok uzaktan geliyordu.

Mara.

Sözcük ciğerlerimi havayla doldururken burnuma da sandal ağacı ve tuz kokusu gelmeye başladı. Ardından kalçamda hissettiğim güçlü bir baskıyla çekildiğimi fark ettim. Aşağı doğru. Gri gözleri beni olduğum yere mıhlarken gökyüzü bir kez daha değişti; mavinin ardından karanlık, bulutların ardından yıldızlar geldi. Güçlkle nefes alan, göz bebekleri kocaman olmuş Noah üzerimdeydi ve bana bakıyordu.

Çok farklı gözlerle.

Düşüncelerim giderek ağırlaşmış, konuşmak zorlaşmıştı. "Ne?" dedim güçlkle fısıldayarak.

Gözleri kapalı olsa da arkasında kopan fırtınaları görebiliyordum. "Sen..." diye başladı ve durdu. Ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Ben..."

"Ne?" dedim tekrar. Bu kez sesim daha yüksek çıkmıştı.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda.

Ne demek istediğini anlayınca hararetlendim. "Canını mı yaktım?" diye sordum hemen. "İyi misin?"

Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Hâlâ buradayım."

“Ne oldu?”

Sözlerini düşündü. “Sesin farklı geliyordu,” dedi yavaşça. “Bir değişiklik olup olmadığını duymak için dinliyordum ve ne anlama geldiğini bilmediğim bir şey duydum; daha önce hiç duymadığım bir şey. Adını söyledim ama sen hiç tepki vermedin. Bu yüzden durduk.”

Ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum ama umursamıyordum da. “Canını mı yaktım?” diye sordum bir kez daha. Tek merak ettiğim şey buydu. Bilmem gereken tek şey.

Sonra Noah bana yardım etti ve ikimiz de yerden kalktık. Gözleri de sözleri de son derece şefkatliydi. “Ben hâlâ buradayım.” Parmaklarını sıkıca benimkilere doladı. “Hadi eve gidelim.”

Bana değil önüne bakarak beni suya doğru götürürken ben de dikkatle onu izliyordum. İyi olup olmadığından hâlâ emin değildim.

Plaja geldiğimizde Noah kusursuz görünüyordu. Kravatı gevşemiş, kol düğmeleri açılmış, kum ve deniz on iki bin dolarlık takımım mahvetmiş, saçlarıysa parmaklarım sayesinde darmadağın olmuştu. Gri safır gözleri parıltıyor, kadife dudakları benimkiler yüzünden şiş görünüyordu.

Sevdiğim çocuk buydu. Biraz dağınık. Biraz harap. Mükemmel bir facia.

Tıpkı benim gibi.

46

Oöpücükle beraber dünyanın tüm ağırlığı kaybolmuş gibi hissediyordum. Diğerleri gibi hafif bir öpücük değildi. Bu seferki vahşi ve karanlıktı. İnanılmazdı.

Ve Noah hâlâ yanımdaydı.

Limana dönerken yüzümde aptal bir gülümseme vardı. Gülümsememe engel olamıyordum ve istemiyordum da. İkimiz de normal kıyafetlerimizi giyince, annesinin kolyesinin başına bir iş gelmesin diye Noah'ya verdim. Ve şuna karar verdik:

Haklıydım. Öpüştüğümüzde ben de bir şeyler değişmişti.

Ama Noah da haklıydı. Öpüşmemiz düşündüğümün aksine ona zarar vermemişti.

Bunun sebebi öpüştüğümüz zaman duyduğu şey, değişiklik miydi bilmiyordum. Ya da belki de söylediği gibi ona zarar veremiyordum. Ona zarar vermediğim için çok mutluydum. Hem de çok. Yaşananlardan sonra ilk öpücüğü onun yatağında rüyamda görmüş, hayal etmiş, zihnimde canlandırmış olabileceğimi düşünmeden edemiyordum. Bunu Noah'ya da söyledim fakat o ellerimi tutup

gözlerime baktı ve kendime, içgüdülerime güvenmemi söyledi. Daha fazlasını duymaya çalıştım ama beni tekrar öptü.

Tüm yaşamımı onu öperek geçilebilirdim.

Hafta sonunun geri kalanında son derece enerjiktim. Binlercesinin arasından bir soruyu cevaplamıştık ve bu çok *mutlu* bir cevap olmuştu. Tüm bu yaşadıklarımın sona bunu hak ettiğime inanmak istiyordum.

Noah da farklı görünüyordu. Karnavaldan şu ya da bu şekilde Roslyn Ferretti'ye kimin para verdiğini öğrenmek için güvenlik kayıtlarını almaya çalışıyordu. Ayrıca dedektiften daha fazla bir şey öğrenebilmek, Jude hakkında bir şeyler bulabilme umuduyla Providence'a uçmak istemiş, ben de memnuniyetle gitmesine izin vermiştim. John evi izlemeye başladığından beri hiçbir şey olmamıştı. Üstelik her saniye Noah'ya bağlı yaşamam da gerekmiyordu. Sahte kâhinin sözlerini artık önemsemiyordum çünkü onu incitmeyeceğimi biliyordum. Artık korkmuyor, kendimi özgür hissediyordum.

Pazar akşamı bana veda öpücüğü verirken Noah'nın elleri belimde oyalanmış ve ben de boynunda asılı iki zincire doğru gülümsemiştim. Benimkini de takıyor olması hoşuma gidiyordu.

Bu iyi ruh halim, annem ve babam dahil hiç kimsenin gözünden kaçmadı.

"Seninle gerçekten gurur duyuyoruz, Mara," dedi babam pazartesi sabahı Horizons'a giderken. "Annen ve ben bu hafta sonu yatılı tesislerde yapılacak kamptan bahsederken istemiyorsan gitmek zorunda olmadığına karar verdik."

Horizons gezisi, kaydolduğum değerlendirme programının bir parçasıydı; yatılı programa gündüzlüden daha iyi uyum sağlayıp sağlamadığımı görmek için. Bu aklımdan tamamen çıkmıştı ama sanırım, artık gitmek zorunda olmadığımı göre bir önemi de yoktu.

Bu gelişme karşısında şaşırmış, bir o kadar da mutlu olmuştum. “O nereden çıktı?”

Babam başını iki yana salladı. “Senin evden başka bir yerde yaşamayı hiç istemedik, Mara, bizimle olmanı seviyoruz. Tek istediğimiz sağlıklı ve güvende olmandı.”

Mantıklı bir istekti bu. Karşı çıkacak bir şeyim yoktu.

Oysa mutlulukla ilgili unutmamanız gereken tek şey, asla sonsuza dek sürmediği.

Horizons’a gidince elime bir test tutuşturdular. Sorulardan anladığım, sosyopat olup olmadığımı anlamak için yaptıkları bir testti bu. Ama hangi cevabı vermeniz gerektiği apaçık ortadaydı, bu yüzden ben de istedikleri tabloyu çizecek cevaplar vermeye başladım. Fakat gerçek cevaplarımın çoğunun pek de hoş olmadığını bilmek huzursuz olmama neden oldu.

İhtiyaçlarınıza ya da isteklerinize yönelik olarak yalan seçtiniz ya da insanları yönlendirmeye çalıştınız mı?

- A) Bazen
- B) Nadiren
- C) Sık sık
- D) Asla.

Sık sık. Ama “Nadiren”i işaretledim.

Toplum kurallarının size uymadığını hissederek davranışınıza ulaşmak için onları çiğner misiniz?

Bazen. Fakat “Asla”yı seçtim.

Hata yaptığınızdan hiç suçluluk duygusu hissetmediniz mi?

Sık sık. “Nadiren.”

Geçmişte hiç hayvan öldürdünüz mü?

Kabul etmek beni tiksindirse de Bazen. Ama seçtiğim “Asla”ydı.

Sorular böyle devam etse de bunların keyfimi kaçırmasına izin vermedim. Grup terapisine gittiğimde, diğerlerinin utak

tetek sorunları patlatmaya çalışsa da bu mutluluk balonumu bir süre daha korumayı başarabildim. Saldırgan diyaloglar karşısında çenemi kapayıp içimdeki monologların oldukları yerde kalmalarına özen gösteriyordum. Hiçbir şeyin beni Yatılı Tedaviden Muaf Ol kartından mahrum etmesine izin vermeyecektim.

Öte yandan Jamie de bugünkü paylaşımlardan, benim Adam'ın klasik narsist münakaşalarından birinde olduğum kadar rahatsız olmuş gibi görünüyordu, bu yüzden ara verdiğimizde yanına gittim.

"Bu çocuktan nefret ediyorum," dedim bir kurabiye alarak.

Ve ondan aldığım tek cevap, "Evet," oldu. Hiç alışık olmadığım bir tavır. Bir bardağa su koyup yavaşça yudumlamaya başladıktan sonra onu sehpaye bırakarak oturdu.

Ben de yanındaki kanepeye geçtim. "Biri mi öldü?" diye sordum kurabiye mi ısırırken.

Jamie'nin alnunda, kıyafetinin koluna sildiği ince bir ter tabakası vardı. "Anna Greenly."

"Bir dakika... *Croydian*'dan Anna mı?"

"Aynen."

Devamını bekleyerek bir süre onu izlemeyi sürdürdüm. Sonra devamı diye bir şey olmadığını fark ettim.

"Ciddi misin?" diye sordum sessizce.

"Üstgeçitten uçmuş. Sarhoşmuş."

"Ben," diye başladım ama ne hissettiğimi ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir insan sevdiği bir yakınını kaybettiğinde üzülmüydü. Nefret ettiği birini değil.

"Evet," dedi Jamie de, hiçbir şey söylememiş olmama rağmen. Pek iyi görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordum yumuşak bir ses tonuyla.

Omuz silktri. "Midem pek iyi değil. Fazla yaklaşma."

“Bak şimdi her şeyi mahvettin,” dedim arkama yaslanarak. “Temizlik dolabında seni baştan çıkarmayı planlıyordum oysa.” Dolabı gösteriyordum. “Hemen şurada.”

“Bu durum bir aşk üçgeni için fazla karmaşık.”

İşte benim Jamie’m.

Bir süre durduktan sonra devam etti: “Ara sıra çocukların nasıl intihara sürüklendiğini anlatan haberler çıkar ya, bilirsin?”

Biliyordum.

“O haberlerden sonra mutlaka ‘Çocuklar acımasızdır’ ‘Çocuk onlar daha’ falan diyen birileri çıkar. Bu kaba çocukların günün birinde büyüüp bu ruh halinden kurtulacağını ima ederler.” Yüzündeki ifade sertleşmiş, gözleri uzaklara odaklanmıştı. “Ben buna hiç inanmıyorum. Bence kötü çocuklar büyüyünce kötü yetişkinler haline geliyor ve ben, onlardan biri öldüğü için kendimi üzgün hissetmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Anna... tam bir sosyal teröristti,” dedi bardağı parmaklarıyla iterek. “Aiden de öyle.” Burnundan soluyordu. “Yedi yıldır onlarla birlikte o mallık çukurundaydım ve dahası da var. Canımı çıkarıp okuldan haksız yere kovulmama sebep olmak en kötüsü değildi diyeyim sen anla.” Yüzünden bir ifade geçti ama başka bir şey söylemedi.

Gözlerine bakmaya çalıştım. “Zalimlik, sana yapıyorsa pek eğlenceli değildir.”

“Öyle,” dedi ama başını kaldırmadı. “Dokuzuncu sınıfta an-nemle babam başka bir okula geçmek isteyip istemediğimi sordu ama,” elini sallıyordu, “hiçbir şey fark etmezdi, biliyorsun. Her yerde bu tiplerden üç beş tane vardır. Üstelik ben de kısa boylu bir inek ve aklına gelebilecek her türlü konuda bir azınlıktım. Dolayısıyla bana sataşmak için çok sebepleri vardı.” Nefesini yavaşça bıraktı. “Ama esas problemleri neydi, biliyor musun? Ben asla onlardan biri olmak istemedim. Onları en çok rahatsız eden buydu.”

Jamie, neredeyse boşalan bardağına bakıp onu tutan elini sıktı. "Tabii bunların hiçbirini yüksek sesle dile getiremiyorsun çünkü insanlar seni canavar ilan edip değerli eşyalarını koruyarak senden uzaklaşıyorlar."

Omuzumla onu dürtüp, "Ben öyle yapmam," dedim. "Bu sabah sosyopat testine girdim ve on üzerinden üç alarak sosyopat olmadığımı kanıtladım."

"Çokmuş." Gamzesini daha da belirgin hale getiren zayıf bir tebessümden sonra devam etti: "Eminim bu yaptıklarını biraz olsun telafi edebilecek bir iki özelliği sayesinde ailesi ve hasta ruhlu arkadaşları onu çok özleyecektir. Ama şu an burada oturmuş *benim* hakkımda konuşan o olsaydı, büyük olasılıkla hikâyesinde tüm beyaz kadınlara göz koymuş bir Mağribi olarak yer alırdım." Omuz silkti. "Kendimi berbat hissedecek enerjiyi içimde bulamıyorum. İstemiyorum da gerçekten. Ayrıca ona üzülsem bile, Anna benim merhametimi istemezdi, bundan eminim."

"Biliyorum." Gerçekten de biliyordum.

Denize yaklaşarak pençeleriyle bir balık yakaladığı için zafer kazanmış gibi duran bir kartalın olduğu saçma motivasyon posteriyile süslenmiş duvara bakıyordu. "Sevgili küçük Jamie için bu ruh hali fazla mı karamsar?"

"Hayır," dedim.

"Hayır mı?"

"Ebola sevgin bunların habercisi gibiydi," diye açıkladım. "Ayrıca o kadar da küçük sayılmazsın."

Başını yüzündeki tebessüme uyacak şekilde eğerek ayağa kalktı. "Ben gidip kusacağımı. Sen de kurabiyenin tadını çıkar."

O giderken ben de midemde belli belirsiz bir bulantı hissetmeye başladım.

Jamie'nin söyledikleri içimde bir şeylerin kilidini açmış, aklıma ceset görüntüleri gelmeye başlamıştı.

Morales. Ne yaptığımı biliyor olsam, beni bıraktığı için onu öldürür müydüm? Hayır. Ama öldüğü için üzülüyor muydum?

Bu soruya verilecek acımasız fakat dürüst cevap, hayırdı. Üzüldüğüm tek şey, onu *benim* öldürmüş olabileceğimdi.

Ya Mabel'in sahibi? O hayatta olsa Mabel olmayacaktı. Ya da vücudunda o yaralar, boynunda pirelerle, bu sıcakta kendi kendini tüketen bedeniyle yavaş yavaş ölmeyi bekliyor olacaktı. Ama o öldüğü için şimdi şımartılıyor, kilo alıyor, seviliyor ve mutlu oluyordu. Mabel'in hayatı, o adamınkinden çok daha değerliydi.

Ve sonra elbette Jude vardı. Beni tuzağa düşüren. Zorlayan. Mecbur bırakan. Ve her şeye rağmen ölmemiş olmasıyla bana işkence eden Jude.

Onu öldürmeye çalıştığım için pişman falan değildim. Üzüldüğüm tek şey, hâlâ hayatta olmasıydı. Ve bir fırsatını bulursam onu yine öldürecektim.

47

J amie danışmanlardan biri onun tuvalette kustuğunu duyduktan sonra eve gönderilmişti ama ben o kadar şanslı değildim. Öğle yemeğinde, tıka basa doldurulmuş sandviçini dişleyip duran Stella'nın yanına oturdum. Ben de kendi yemeğimi yemeye başladım. Marketten alınmış kurabiyeler bayattı ama yemekler insanda bağımlılık yaratıyordu.

Ama sonra Phoebe karşımıza oturup gözlerini bana dikerek günlüğüne bir şeyler karalamaya başladı. Bir yandan da tırnaklarını yiyor, tükürdükleriyle masanın üzerinde bir yığın oluşturuyordu.

Haliyle bende de iştah falan kalmadı. "İğrençsin Phoebe."

"Vudu bebeği için," diye yanıtladı pis pis sırtarak. "Tıpkı sana benziyor."

Böyle bir şeye cevap veremezsiniz çünkü söylenecek bir şey yoktu.

Yüzünde tuhaf bir ifadeyle öne eğildi ve "Saçını uzat bana," dedi.

Bunu duyunca Stella birden ayağa kalkıp beni de masadan uzaklaştırdı.

"Erkek arkadaşına söyleyeceğim!" diye bağırıldı Phoebe arkamızdan.

Bu o kadar hastalıklı bir şeydi ki neredeyse gülecektim. Stella'ya da bunu söyleyince kolumu bıraktı. Morluğu o sırada gördüm. Kıyafetinin kolunun altından görünen, bir leke.

"İyi misin?" diye sordum çürüğün olduğu yere bakarak. Fakat Stella hemen kolunu kapadı, yüzüne de bir maske geçirdi.

"Bir şey yok," dedi hissizce. "*Sen* iyi misin esas?"

Ne sorduğunu anlamamış gibi görünüyor olmalıydım çünkü başıyla kalktığımız masayı işaret etti. "Phoebe..." diye başladı.

"Ah, onun saçmalıklarına alışmaya başlıyorum sanırım," dedim omuz silkerek.

Stella önce bir şey söylemedi ama sonra kendini tutamadı. "Fazla olmaya başlıyor."

"En sevdiğim insanlardan biri sayılmaz."

Kısa bir süre bana baktıktan sonra, "Dikkatli ol, tamam mı?" dedi.

Tam ne demek istediğini soracaktım ki Dr. Kells arkamızda belirip bana seslendi.

"Mara. Tam da görmek istediğim kişi." Bakışları ben ve Stella arasında gidip geldi. "Meşgul müsün?"

Stella bana el sallayıp uzaklaştı. Lanet olsun.

"Hayır," dedim. Keşke meşgul olsaydım.

"Bir dakikalığına odama gelir misin?"

Hadi, bu durumla yüzleşelim.

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi Dr. Kells gülümseyerek. "Nasıl geliyor?" diye sordu sandalyesine otururken.

"İyi."

Başka bir şey söylemedim. O da öyle. Bunun psikologların sık sık başvurduğu hilelerden biri olduğunu biliyordum; ilk konuşan kaybeder. Giderek bu oyunda ustalaşıyordum.

O sırada esneyecek gibi oldum ve bunu bastırmaya çalıştım ama sonunda galip gelen biyoloji oldu.

“Uyku düzenin nasıl?”

Kahretsin. “İyi sanırım.”

“Epey yorgun görünüyorsun,” dedi dikkatle yüzüme bakarak. Omuz silktim. Bu pek de cevap vermek sayılmazdı.

“Ve zayıf. Rejimde misin?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Belki de alışmakta güçlük çekiyorsundur. Uyumanı sağlayacak bir şeyler kullanmak ister misin?”

Çıglık atmak istiyordum. “Zaten bir sürü ilaç kullanıyorum.”

“Ama uyuman lazım.”

“Ya bağımlı hale gelirsem?” dedim başka bir yerden vurmaya deneyerek.

Ama işe yaramadı. “Sana vereceğim ilaçların bağımlılık yapma özelliği yok, merak etme. Bence iyi olacak göreceksin. Şimdiki ilaçlarla aran nasıl bu arada?”

“Harika.”

“Halüsinasyon görüyor musun?”

Size söyleyeceğim bir şey yok.

“Kâbuslar?”

Sizinle paylaşacağım bir şey yok.

Dr. Kells öne eğildi. “Hiçbir sorun yok mu?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Her şey tamamen normal.” Tamamen yalan.

“Peki ya burada, Horizons’ta olmak? Programımızı nasıl buldun?”

“Sanırım,” dedim düşünüyormuş gibi yaparak. “Sanat terapisini gerçekten seviyorum.”

“Bu harika, Mara. Günlüğüne yazmaya devam ediyor musun?”

Aldığımı bile hatırlamadığım günlüğe mi? Ama bunu kabul etmek, ne yaptığımı hatırlamadığım zaman aralıkları olduğunu kabul etmek demektir. Bilinç kaybı yaşadığımı. İyi Değilim Ben diye bağırarak kırmızı bayraklar sallasam daha iyi olurdu herhâlde.

Ya da alınma BENİ TIMARHANEYE YATIRIN yazan bir dövme de yaptırabilirdim.

Dr. Kells'e onu kaybettiğini söyledim. Normal insanlar da sık sık eşya kaybederdi, bunun bir önemi yoktu.

"Mara, son zamanlarda biraz unutkanlaştın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim soru karşısında şaşırılmış gibi.

"İlaçlardan bazıları böyle şeylere yol açabilir çünkü. Buna benzer değişikliklerin olup olmadığına dikkat etmeni istiyorum," dedi gözlüğünü düzeltirken. "Önemli olduğunu düşünmesen bile. Sanırım bazılarının dozajını yeniden ayarlayabilirim," dedi ve defterine not aldı. "Duygu durumun nasıl?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Diğer öğrencilerle aran nasıl?"

"İyi."

Dr. Kells arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atınca ten rengi çorabı diz hizasında kırışıp yapay, ikinci bir deri katmanı var gibi görünmesine sebep oldu. "Ya Phoebe?"

Sorgulamanın amacı buydu demek. İç geçirdim. "Pek arkadaş olduğumuzu söyleyemeyeceğim, hayır."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Phoebe'nin *hiç* arkadaşı var mı ki?"

"Mara, benim esas ilgilendiğim ikinizin anlaşamama sebepleri."

"Anlaşamıyoruz çünkü o tam bir klinik vaka. Ayrıca yalancı."

"Görünüşe bakılırsa onu pek sevmiyorsun."

Çenemi ovuşturdum. "Bu oldukça yerinde bir tespit, evet."

"Phoebe onu tehdit ettiğini söyledi."

"Ben mi onu tehdit etmişim? Çantama koyduğu nottan söz ettim ama Dr. Kells, "Onunla konuşacağım," demekle yetindi.

"Ya Adam?" diye sordu sonra.

Rahatsızca kıpırdandım. Ona da katlanamıyordum.

"Burada hiç arkadaş edindin mi, Mara?"

Sessizlik uzayınca klimanın devreye girdiğini duydum. "Jamie," diye önerdim.

"İkiniz Croyden'dan tanışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet..."

"Tara hakkında ne düşünüyorsun?"

Tara da kimdi?"

"Megan?" diye sordu Dr. Kells umutla.

Tuhaf fobileri olan Megan. Çok az konuşmuştuk. Onu gördüğümde selam veriyordum. Dr. Kells'in sorusunu kafamı ileri geri sallayarak cevap vermeye karar verdim. Stella'nın ismini ortaya attım. Dr. Kells pek etkilenmiş gibi değildi.

"Peki," dedi ve kapıyı gösterdi. "Gitmekte özgürsün. Rehabilitasyonda tekrar konuşuruz."

"Aslında," diye söze girdim ağzumdaki baklayı çıkarmak için. "Ben giymeyebilirim." Çok kendini beğenmiş bir tonda konuşmamaya çalışarak.

"Bu çok üzücü." Dr. Kells hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Öğrencilerimiz bunu bir ödül olarak görür. Belki bir dahaki sefere bize katılırsın?"

"Kesinlikle," dedim çantamı alıp sohbet için teşekkür ederek dışarı çıkmadan önce.

Günümün en kötü kısımları Anna'nın ölümü ve Phoebe'nin tırnakları olsaydı keşke.

Babam beni eve götürdüğünde ev oldukça sessizdi; Daniel ve Joseph henüz okuldan dönmemiş, annem de hâlâ işlerini bitirememiş olmalıydı. Noah da yarına kadar Rhode Island'da olacağı için kendimi yapacak bir şey olmadan eve hapsolmuş gibi hissettim.

O yüzden araştırma yapmaya karar verdim. Odama giderken büyükannemin portresinin yanın geçip Daniel'in dediği gibi *Genetik Biliminde Yeni Teorilere* bir şans daha vermeve karar verdim.

Ama kitaplığında ya da dolabımda değildi. Kutulardan birine koyup kaldırdığımı hatırlamıyor olabilirim diye hepsini indirip tek tek boşalttım ama kitap yoktu.

Tam çıldırmak üzereyken onu en son sehpanın üzerinde bıraktığımı, sonrasında da Daniel'in ısrarla kitabı ödünç almak istediğini hatırladım. Büyük olasılıkla kitap onun odasındaydı. Bunu fark ettiğim için rahatlamış, deliye dönmek üzere olduğum içinse sinirlenmiştim. Normal insanlar sık sık bir şeyleri unuturlardı.

Daniel'in odasına gidip raflara bakarken, bazılarının alınan kitaplardan dolayı boşluklara sahip olduğunu ve diğer kitapların da o boşluklara doğru devrildiğini fark ettim; bazılarının kapakları da görünüyordu.

Başka türlü olsa defteri fark edemezdim. Ön kapağında benim elyazımın olduğunu, benim adımın yazdığını da.

Ama bana tamamen yabancı bir defterdi bu ve ne olduğunu anlamadığım anda korkudan ölecek gibi olmuştum.

Brooke'un sözleri zihnimde yankılanıyordu:

"Mara, senin günlüğün nerede?"

"Benim günlüğüm yok ki."

"Tabii ki var. İlk gün almıştın, hatırlamıyor musun?"

Hatırlamıyordum ama şu an elimde duran şey oydu. Kapağını açtım.

İlk sayfada hiçbir şey olmadığını görünce biraz rahatladım.

Ama sonra sayfayı çevirdim.

Bir anda paniğe kapıldım; hiddetli, gelip giden ve beni de sürüklemeye çalışan bir paniğe. Dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Sendeleyerek Daniel'in yatağına oturup kendi bedenime sarılarak deftere bakmaya başladım.

İkinci sayfanın her satırı kelimelerle doluydu. On üç satır boyunca yazılan ve kısacık bir cümle oluşturan yüzlerce kelime.

[illegible]

Sözcükler satırın ortasında kesiliyordu.

Benim düşüncelerim de yarıda kesildi. Bayılmışımdım.

48

ÖNCESİ

Calcutta Limanı, Hindistan

Mavili Adam'ın uzun adımlarına yetişmeye çalışan küçük bacaklarım hızla hareket ediyordu. Bu boş köye gelip ablayla yaşamaya başlayalı yedi gün olmuştu ve nihayet yeniden dışarıya çıktığım için sevinçliydim. İnsanlarla dolu o büyük gemileri yeniden gördüğüm için de.

Ama bir yandan ablayı da özleyiyor, keşke yanımda olsa diye düşünüyordum. Sonra bebeğime sıkı sıkı sarıldım, ona da hâlâ bir isim bulamamıştım.

Sonra Mavili Adam beni büyük bir binaya getirdi ve burnunun üzerinde yuvarlak camlar olan beyaz bir adamla buluşmak üzere içeri girdik. Mavili Adam ona siyah bir kese uzattı, beyaz adam da onu doldurarak geri verdi.

“Konuşuyor mu?” diye sordu sonra yeni yeni öğrenmeye başladığım dilde. Bir yandan da camdan dairelerini yukarı itmeye çalışıyordu.

“Benimle hayır,” dedi Mavili Adam da. “Ama kızım! Hintçe ve Sanskritçe konuşuyor.”

“Başka bir dilde?”

“Henüz denemedik.”

“O elindeki ne?” diye sordu sonra beyaz adam, bebeğimi göstererek.

Bunun üzerine bebeğime daha da sıkı sarıldım. O da bunu fark edip önündeki kâğıda bir şeyler yazdı.

“Bunu ona kızım yaptı, o da artık bebeği bir an olsun yanından ayırmıyor. Bağlandı ona.”

“Gerçekten de öyle gibi.” Beyaz adam bir şeyler daha karaladı, sonra bir bana bir kâğıda bakıp durdu. Ardından Mavili Adam’ın beni dışarı çıkarmasına izin verdi ve kendimizi yeniden, o dumanlı aydınlıkta bulduk.

“Gitmeden önce yapmam gereken şeyler var,” dedi sonra Mavili Adam. “Ama beni görebileceğin mesafeden ayrılmadığın sürece limanda gezinebilirsin.” Eliyle suyun kıyısındaki geniş ve kalabalık yeri işaret etti.

Anladığımı belirtircesine başımı salladım. O da elini sallayarak gidebileceğimi belirtti.

Ve koştum. O kadar uzun zamandır birilerinin kontrolü altındaydım ki özgürlüğün tadını unutmuştum. Sonra tüm kokuların tadını çıkarmaya başladım: Çamur, deniz suyu, baharat, misk. Gözlerimse insanların, binaların ve gemilerin renklerini inceliyordu.

Sonra ritmik, hipnotize edici bir melodinin, kendini tekrar eden tiz sesini duyunca durdum ve yavaşlayarak kaynağını aramaya başladım.

Bağdaş kurup önüne bir sepet alarak oturmuş olan ve bir çubuğa üfleyen yaşlı adamı da o zaman fark ettim. Sepetin etrafına doluşan insanlar, içinden çıkıp ileri geri sallanan kobrayı görünce alkışlamaya başladılar.

Ama böylesine hoşlarına giden şeyin ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Bu hayvan o sepetin içinde mi yaşıyordu yani? Öylece karanlıkta yaşamaya mı mahkûm edilmişti?

Kafamda bu düşüncelerle biraz daha yaklaştım. İnsanlara fark ettirmeden aralarından geçebilecek kadar küçüktüm. Bu yüzden öfkeli fısıltıların güçlendiğini, yaşlı adamın da müziği bırakıp bana bağırarak geri gitmemi söylediğini duyana dek ilerledim.

Ne dediğini anlıyordum aslında ama umurumda değildi. Yılanın nesinden korkacaktım ki? Hayvanın o yumuşak zırhına ve tadıma bakmak için dışarı uzanan kırmızı diline büyülenmiş gibi bakıyordum. Sonra dokunmak için uzandım ve yılan geri çekildi...

"Durl!" Bu kez bağırın Mavili Adam'dı ve vurduğu yerde canım epey acımişti. Bileğimden tutarak bir süre canımı acıtma pahasına beni çekiştirdikten sonra da, yaşlı adam ve kobradan yeterli kadar uzaklaşınca bıraktı.

"Sen deli misin, çocuğum?"

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum.

Şaşkınlığımı görünce o da yumuşadı. "Hayvanları seviyor musun?" diye sordu bu kez daha sıcak, nazik bir sesle.

Ben de başımı salladım. Evet.

Bunun üzerine gülümsedi ve elini biraz olsun gevşetti. Ardından elimi bırakmadan beni limanda yürüttü ve büyük gemilerden birinin önünde durduk. Ama nefesimi kesen şey gemi değildi.

Bir dizi şeffaf, parlak kutunun içinde kapana kısılmış yüzlerce hayvan vardı karşımda. "Kafeslere elini sürme," dedi kanatlarını delicesine çırpıp bağıştıkları halde uçamayan kuşların yanından geçerken. Büyüğe, kahverengi bir maymunsa yüzünde kederli bir ifadeyle insansı parmaklarını demir çubuklara dolamış, insan gibi gözleriyle bana bakıyordu. Başka bir tarafta da büyüğe bir topun içine tıklararak her şeyden ve hayattan uzaklaştırılmış bir piton vardı.

Ama gördüklerimi anlamlandıramıyordum. Ben maymunların ağaç tepelerinde gezişini izleyerek büyümüş, kuşların şarkılarını dinleyerek uyumuştum. Onlar buraya, bu dumanlı dünyaya ait değillerdi. Neden özgür kalamıyorlardı ki?

Sonra bizden başka izleyicilerin de olduğunu fark ettim. Bir grup çocuk, ellerindeki uzun sopaları, en büyük kafese sokarak içeride hurlayan, turuncu ve siyah çizgileri parmaklıklar ardında göze çarpan kaplanla alay ediyorlardı.

Kaplan da öfkeyle kendini parmaklıklara, çocuklara doğru attı ama onlar umursamadan gülüp eğlenmeye devam ettiler ve geri çekildiler.

“Şimdi,” dedi sonra Mavili Adam yere diz çökerek. “Burada kalman gerekiyor. Bu hayvanlar da seni eğlendirecek, tamam mı?”

Eğlendirmek. Bu kelimeyi bilmiyordum.

“Ben hemen dönerim, o arada uslu dur,” dedi ve gitti.

O gidince ben de gruptan biraz daha ayrı duran, yuvarlak ve küçük gözlü çocuğa yaklaştım.

“Bana yardım et,” diye fısıldadım.

Siyah gözleri dikkatle bana dikildi.

Belki de anlamadı, diye düşünerek bu defa başka bir dilde şansımı denedim ve “Yardım et,” dedim bir kez daha.

“Neye yardım edeyim?”

Hayvanları gösterdim. “Çıkar şunları.”

49

Gözlerimi açtığımda ağabeyimin odasındaydım ve defter hâlâ elimdeydi. “Bu biraz geriye dönüş oldu,” dedi. Orada ne aradığımı merak ediyordu elbette.

Bense aptal aptal gözlerimi kırıştıyorum, nereye gittiğimi merak ediyordum. Rüyamın, baygınlığının, anımın ya da her neyse onun çerçevesi, Daniel konuştuğu anda bulanıklaşmış ve kaybolmuştu.

“Mara?”

“Evet,” dedim, sendeleyerek ayakta durmaya çalışıyordum. Aradan uzun bir süre geçmiş olamazdı çünkü defter hâlâ elimdeydi. Belki birkaç dakika? Ya da saniye? Terlediğim için kıyafetlerim de üzerime yapışmıştı.

“Affedersin. Kitabı sen mi aldın? Okumak istiyordum da,” dedim güçlükle sesimi kontrol altına almaya çalışarak.

“Genetik kitabını mı? Evet.” Daniel dolabına doğru yürüyüp kapağını açtı. “Pardon, benimkilerle karışmasın diye buraya koymuştum da. İyi misin sen?” Bana bakıyordu.

Sahte bir gülümseme. “Evet!”

Tuhaf bakışlar. “Emin misin?”

Defteri arkama sakladım. Neden *bunu* onun odasına koymuştum ki? “Hayır, evet, gerçekten iyiyim,” dedim ayağa kalkarak. “Kitabı alabilir...”

“Hikâyen mi o?” Arkamdaki deftere bakıyordu.

Ne hikâyesi? Ben de deftere bakmaya başladım. “Şey.”

“Yazma işi nasıl gidiyor?”

Ah. Bunun “benim” hikâyem olduğunu zannetmişti. Ondan yardım almak için uydurduğum bir hikâye. Önce deftere, sonra da Daniel’a baktım. Onu neden buraya koyduğuma dair bir fikrim yoktu ama içindekini düşününce fark etmediği için şanslıyım. Midem kasıldı. Noah’yla konuşmam gerekiyordu.

Ama ağabeyim cevabımı bekliyordu. Bu yüzden, “Kötü ruh falan yok,” dedim.

Daniel devam etmemi bekledi. Dinliyordu.

“Başka biri... bir gücü olan... böyle bir gücü olan biri daha var,” dedim. “Ve o hiç Ouija tahtasıyla oynamamış.”

Daniel söylediklerimi zihninde tartıyor gibiydi. “Yani tahta bir yanıltmacaydı.” Bilgece bir tavırla başını sallıyordu. “Hımm.”

Ben de omuz silktim ve “Gitmem gerek,” diyerek kapıya yöneldim.

“Kitap.” Daniel’ın uzattığı kitabı alınca kolum ağırlıktan sarktı. Cesurca gülümseyerek oradan çıkıp odama koştum. Mutfaktan aldığım telefonda Noah’nın numarasını tuşlarken, titremesin diye ellerimi de yumruk yaptım. İkinci çalışta açtı.

“Ben de seni aramak üzereydim...” diye lafa girdi.

“Bir şey buldum,” dedim ben de hemen.

Sessizlik. “Ne buldun?”

Defteri açacak gücü kendimde bulamıyordum. “Horizons’ta günlük yapmam için bana bir defter vermişlerdi.”

“Tamam...”

“Ama ben böyle bir şey olduğunu *hatırlamıyorum*.”

"Peki..."

"Fakat şimdi o defteri Daniel'in odasında buldum. Ve içine bir şeyler yazmışım, Noah. Benim yazım. Kapakta da benim adım var."

"Ne yazmışsın?"

"Yardım et."

"Yarın sabah orada olacağım. Okuldan çıkınca doğruca..."

"Hayır. *Yazdığım* şey bu. Yardım et. Neredeyse bir sayfa boyunca tekrar tekrar."

Sessizlik.

"Evet," dedim titrek bir sesle. "Evet." Yutkunuyordum.

"Yarın orada olacağım," dedi bir kez daha. "Bu gece bir uçak bulmaya çalışırım ama..." Duraksadı. Yüz ifadesini hayal edebiliyordum; dikkatli ve sakın görünüp endişelendiğini belli etmemeye çalışarak çenesini sıkıyordu. Ama ben nasıl olduğunu sesinden bile anlayabiliyordum. "Bugün Providence'tan sadece iki uçuş var ve ikisine de yetişemem. Ama geceyarısı Boston'dan Ft. Lauderdale'e bir uçuş var. O uçağa bineceğim."

"Ben kendimi... gerçekten." Cümlemi tamamlamadım. Sözcükleri bulmaya çalışsam da ağızımdan hiçbir şey çıkmıyordu.

Noah bana paniklemememi ya da her şeyin iyi olacağını söyleyerek ukalalık taslamadı. Çünkü bunlar doğru değildi ve o da biliyordu. "Kısa süre sonra oradayım," dedi sakince "John da biraz önce hiçbir gelişme olmadığını söyledi. Diğer her şey yolunda, sen kendine dikkat et sadece, tamam mı?"

"Tamam." Gözlerimi kapadım. Bu yeni bir şey değildi. Daha önce de bayılmış, neler olduğunu hatırlayamadığım anlar yaşamış, tuhaf rüyalar görmüştüm. Bu yeni bir şey değildi ve onunla yaşayabiliyordum.

Sürekli düşünüp durmazsam bununla yaşayabilirdim. Bu yüzden konuyu değiştirdim. "Sen de beni mi arayacaktın?"

"Evet."

“Neden?”

“Ben sadece... seni özledim,” dedi ama yalan söylediğini sezebiliyordum.

İstemsizce gülümsedim. “Yalancı. Söyle işte.”

İç geçirdi. “Claire ve Jude’un ailesi için bana verdiği adres var ya? Onu Jack’in... dedektifin bulduğuyla karşılaştırıp onlarla konuşmaya gittim. Tuhaf... bir şeyler var mı diye.”

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. “Ve?”

“Garaj yolunda bir araç olduğu için evde birinin olduğunu biliyordum. Kapıyı tıklattım, açan olmayınca da zili çaldım. Bir adam çıktı, ona William Lowe olup olmadığını sordum ve adamın cevabı ‘Kim?’ oldu. Ben de sorumu tekrar ettim. Meğer onun adı Asaf Ammar’mış ki aynı kişi olmadıkları ortada.”

“Eh, Lowe’ların olaydan... olanlardan sonra taşındıklarını biliyoruz, değil mi?”

“Evet. Ben de bu yüzden William Lowe’un nerede yaşadığını biliyor mu diye sordum, adam o ismi hiç duymadığını söyledi. Ben de bunun tuhaf olduğunu çünkü altı ay önce onların orada yaşadığını söyledim.” Duraksadı. “Ama o gülerek bunun imkânsız olduğunu söyleyince ben hiç eğlenmediğimi belli ederek sebebini sordum.” İç geçirdi. “Mara, evi karısının annesi Orta’ndan aldıklarını söyledi bana. On sekiz yıl önce.”

Yatağıma yaslandım. Biri boğazımı sıkıyor gibi hissediyor, konuşamıyordum.

“Belli ki bir yanlışlık var,” dedi Noah çabucak. “Adreste hata olmalı.”

“Bir dakika,” dedim telefonla odama giderken. Rhode Island’dan getirdiğim kutuları indiriyordum. Sonra da birinin içinden eski okulumdaki tarih defterimi çıkardım.

Michelle Hodkin

Rachel bir gün bana bir not vermiş ve okuldan sonra Claire'in evinde buluşmamızı söylemişti. Ben de öğretmen konuşmaya devam ederken adresi yazması için defterimi ona uzatmıştım.

1281 Live Oak Court

"Hangi adrese gittin sen?"

"Bin iki yüz seksen bir Live Oak Court."

Yanlış olan adres değil, başka bir şeydi.

50

Bunu Noah'ya da söyledim.
“Annen ve baban cenazelere gitmişti, değil mi? Annene bir şey bilip bilmediğini sor bakalım.”
Yavaşça nefesimi bırakıp kendimi kontrol etmek için olağanüstü bir çaba sarf etmeye başladım.

“İnsanlar öylece ortadan kaybolamazlar,” dedi.

“Peki ya Jude?”

Noah sessizdi. Sonra, “Bilmiyorum, Mara. Keşke... keşke bilsem. Ama John şu anda evin karşısında. Ne Daniel'a ne Joseph'e ne sana ne de başkasına bir şey olacak, tamam mı?” Sesi son derece kendinden emin geliyordu. “Yemin ederim.”

Gözlerimi sıkıca kapadım. “Anna ölmüş,” dedim uzunca bir sessizlikten sonra.

“Biliyorum.”

“Ben yapmadım,” dedim.

“Biliyorum. Kendini bırakma, Mara.” Gerginliğini telefonun diğer ucundan hissedebiliyordum.

“Ailem iyiye gittiğini düşünüyor. Yatılı program için değerlendirilmeye alınacağım tura gitmek zorunda olmadığımı söylediler.”

“Güzel,” dedi. Yeniden sakinleşmiş gibiydi. “Son halin onları epey etkiledi. Çok iyi gidiyorsun.”

“Bunun *koca bir yalan* olduğunu saymazsak tabii. İyiye gittiğim falan yok. Öyle olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş.”

“Sen *deli* değilsin.” Artık öfkesini güçlükle gizlediğini anlayabiliyordum. “Tamam mı? Sana *bir şeyler* oluyor. Bize. Ben... ben bugün birini gördüm,” dedi sessizce. “Şerefsizin teki bir kızı yakalamış, kolunu çeviriyordu. Bileğini kıracağını düşünmüştüm. Az kalsın kırıyordu da.”

“Kız kimdi?”

“Bilmiyorum. Daha önce hiç görmediğim biri,” dedi Noah. “Ama iyi şimdi. Yoksa sana bir şey söylemezdim... bu işte yalnız değilsin. Sakın unutma bunu. Yalnız değilsin.”

Nefes almak giderek zorlaşıyordu. “Peki,” dedim sonunda.

“Kısa bir süre sonra orada olacağım. Dayan, Mara.”

“Tamam,” dedim ve telefonu kapadım.

Beş on saniye kadar telefona baktıktan sonra kendimi başka bir şey yapmaya zorladım ve gidip bardağımı çeşmeden doldurup yarısını içtim. Tam yatağıma oturmuştum ki Joseph içeri daldı.

“Geliyor musun?” Nefes nefeseydi.

Derin bir nefes alıp büyük bir dikkatle kendimi toparladım. “Nereye?”

“Yemeğe.”

Gözlerimi ovuşturarak saatime baktım. “Evet,” dedim olduğumdan çok daha mutlu bir sesle. Ve kalkıp odamdan çıkmaya hazırlandım.

“Ee, ayakkabı?” Ayaklarıma bakıyordu.

“Niye ki?”

“Dışarı çıkıyoruz.”

Ben sadece uyumak ve sabah uyanınca Noah’ı Miami’de, kollarımda bulmak istiyordum ama ailem iyiye gittiğimi düşü-

nüyordu ve ben onları buna ikna etmeliydim. Yoksa var *olmayan* sorunlarım yüzünden bir yere kapatılacaktım. İstedikleri ilaçları içiyor, istedikleri resimleri çiziyor, istedikleri testlere giriyordum ama şimdi bir yere gönderilirse bunların hiçbir anlamı kalmaz, ben de bunu göze alamazdım. Bana inanan, gerçekte neler olduğunu bilen tek insandan ayrılacaksam olmazdı.

Bu yüzden bardağı bırakıp ayakkabılarımı giydim ve yüzüme kocaman, sahte bir tebessüm takındım. İçim çığlık çığlığa olduğu halde dışım kahkaha atıyor, zihnim cehennemdeyken bedenim restoranda yemek yiyordu.

Sonra eve döndük. Daniel ve Joseph şakalaşırken annemle babam sohbet ediyor, ben de hâlâ biraz korkmama rağmen kendimi iyi hissediyordum. Biraz daha su içip yatmaya hazırlandım. Korku sadece bir histi ve hisler gerçek sayılmazdı.

Oysa yastığımın altında bulduğum disk tamamen gerçektir.

Karanlıkta parmaklarım yuvarlağın etrafını sararken bir yandan da beynimde yükselen panik dalgasını dindirmeye çalışıyordum. Yavaşça ayağa kalkıp odamın lambasını açtım.

CD sade, yazısızdı.

Noah'nın tuttuğu koruma, John, hâlâ dışarıdaydı.

Bu yüzden belki de bu disk hazırlayan bendim? Sadece hatırlamıyordum? Günlüğe yazdığımı hatırlamadığım gibi?

Böyle olması gerekiyordu. Saate bakınca neredeyse geceyarısı olduğunu gördüm. Evdeki herkes, uyumadıysa bile odasına çekilmişti. Sağlıklı, normal ergen imajımı onları uyandırıp kendimi kaybederek yok etmeyi göze alamayacağım için suyum bitirip dişlerimi sıkarak CD'yi bilgisayarına yerleştirdim. Henüz panikleme için erkendi.

İmleci hareket ettirerek belki anımsarım umuduyla dosya simgesinin üzerinde oyalandım ama sadece bir dizi numara vardı.

31281. İki kez tıklayıp DVD uygulamasını çalıştırdım ve oynat tuşuna bastım.

Önce karıncalı, siyah görünen ekranda sonra bir ışık belirdi...

"Burada olmalı, gel," diye bir ses duyuldu hoparlörlerden.

Rachel'in sesi. Dudaklarım adını telaffuz etmek için harekete geçse de sesim çıkmadı.

"Belki de yanlış bölümdeyiz?" Bu kez kameranın arkasından gelen ses Claire'e aitti. "Bilemiyorum."

Ekrana biraz daha yaklaştım. Nefes alamıyordum. Odamın duvarlarındaki boyalar sökülmeğe, dökülmeğe ve pis kar taneleri gibi etrafımda uçuşmaya başladı. Sonra eriyerek yerlerini yeni, eski duvarlara bıraktılar. Üzerimdeki tavan çatırdıyor, ayaklarımın altındaki zemin ise çürüyordu; ta ki odamdan akıl hastanesine geçene kadar. Rachel ve Claire'in yanına.

"Ya tebeşir yoksa?" diye sordu Claire. Kamerasının ışığı koridorda bir oraya bir buraya vuruyordu. Odaklanmadan. Belli bir yönü olmadan.

Sonra Rachel, ona gülümseyerek eldivenli elindeki bir şeyi gösterdi. "Ben getirdim."

Yerdeki eski izolasyon malzemelerinin üzerinde ayak seslerimiz duyulmuyordu. O sırada bir ışık daha parladı; Rachel fotoğraf çekmişti. Gözlerim dolduğu halde kendimi izlemekten alıkoyamıyordum.

"Dur... galiba burası." Rachel'in kocaman gülümsediğini görünce kalbime iğneler saplandı sanki. "Bu çok ürkütücü."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Değil mi?" Claire de onun peşinden içeri girerken kamerasının ışığı onlarca farklı clyazısıyla yazılmış isimlerle dolu devasa yazı tahtasında kaldı.

"Ben demiştim," dedi Rachel bilmiş bilmiş. "Bir dakika... Mara nerede? Jude?"

Ekrandaki görüntü titredi. Claire omuz silkmiş olmalıydı.

Çığlık atmaya çalışıyor ama hiç ses çıkaramıyordum.

“Onu bulmam lazım,” dedi Rachel görüntüden çıkarak.

Ellerim ağzımdaydı. Nefes almaya, saçlarımı yüzümden çekip ağzımı kapayarak konuşmaya, söylemeye, onları uyarmaya, kurtarmaya çalışıyordum ama dilim tutulmuş gibiydi. Aptal gibiydim. Sessiz kaldım.

“Ben gidip... adını yazacağım, tamam mı? Kamerayı al.”

Rachel ekrana göz kırttı. “Tamamdır.”

Dizlerimin üstüne çöktüm.

Sonra kamerayı aldı, artık onu göremiyordum ve tahtayı çekmeye, isimlere tek tek bakmaya başladı. Ve ılık çalmaya. Alıp verdiği her nefesi beyaz bir duman olarak görebiliyordum.

Mağaraya benzer duvarlardan yankılanan ses zihnime dolunca yere çöküp dizlerimi de göğsüme çektim. Ne nefes alabiliyor ne konuşabiliyor ne de bağırabiliyordum. Tebeşirin bulanık, yıpranmış tahta üzerinde çıkardığı ses Rachel’in ıslığıyla birleşince yaklaşan ayak seslerini duyana dek başka hiçbir şeyi algılayamadım. Sonra kamera birden tahtadan Claire’e döndü.

“Kumrular biraz yalnız kalmak istemiş.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Rachel, kamera da titreyerek Claire’den uzaklaştı. Bir süre daha kayan görüntülerin ve karmaşanın ardındansa yeniden Rachel’a döndü. “Mara iyi mi?”

“Hı hı.”

“Kötü kız,” dedi Rachel imalı imalı.

Ardından da bir kahkaha duyuldu. Claire’in sesi.

Ve sonra bir patırtı. Öyle sesliydi ki neredeyse hissediyordum.

“Bu da...” Panikleyen Rachel’in sesi, bir fısıltı gibi çıkıyordu.

Metalik bir gürültü ve çınlama. Binlerce kiloluk demirlemin başarıyla yuvalarına otururken çıkardığı ses.

“Aman Tanrım...” Hızla alıp verilen nefesler. Çığlıklar.

Ekran parazitlenmiş ve yüksek bir cızırtı duyulmaya başlamıştı. Sonra o karanlık fonun üzerinde DOSYA ARIZALI yazan beyaz harfler belirdi. Ve sessizlik. Ekran da, zihnimdeki görüntü de tamamen karanlığa gömüldü.

Ama tam kaydın bittiğini düşündüğüm anda bir kıkırdama duydum. Sesin bana ait olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bir kez daha denediğimde çığlık atmayı başardım fakat yalnızca boğuk bir ses çıkarabildim. Gözlerimi görmeye zorlasam da karanlığın içinde sıkışıp kalmıştım; ne altımda yer ne de üzerimde bir tavan vardı.

Çünkü artık akıl hastanesinde değildim, odamda da.

Ellerim, ayaklarım bağlanmış ve ağzım bantlanmış olarak bir arabanın bagajındaydım.

51

O raya nasıl girdiğimi bilmiyordum. Bir an odamda Claire'in kamerasıyla çekilen görüntüleri izler, kendi kahkahalarını dinler ve kontrolümü kaybedip bu anıya teslim olmamaya çalışırken bir sonraki an karanlığa gömülmüş, yanağımı sıyrın sert bir kumaş parçasıyla terden ölmek üzereydim.

Ama şunu biliyordum: Bana zarar vermek isteyen tek insan Jude'du ve bunu daha önce de denemişti.

Demek ki şu anda arabayı kullanan da oydu.

Araç bir çukura dalınca dilimi ısırđım ve ağzım kanla doldu. Tükürmeyi denedim ama ağzım, ne olduğunu bilmediğim bir şeyle kapalıydı. Kollarıma ve bacaklarıma hareket etmeleri, çırpınmaları için mesajlar göndersem de hiçbirine işe yaramıyordu. Hareketimi kısıtlayan şey her neyse ona karşı koyduğumu, çabaladığımı, kollarımı büktüğümü hayal ediyordum ama tüm gücüm çekilmiş gibiydi. Artık bıkan bir çocuğun oyuncak sandığına fırlattığı, çaresiz, hareket edemeyen oyuncak bir bebek gibi.

Panik tüm düşüncelerimi bastırmak ve herhangi bir şeyi algılama yeteneğimi yok etmek üzereydi ama ben tüm gücümü

kullanıp körelmiş sinirlerimi harekete geçirmeye ve dişlileri çalıştırmaya çalışıyordum.

Beni evden, odamdan kaçırmış ve ailem hiçbir şeyden şüphelenmeksizin uyurken elimi kolumu bağlayarak hareket edemez hale getirmiş olmalıydı.

İyi ama John neredeydi?

Gözlerimden süzülen yaşlar, ağzımı kapatan şeye doğru iniyor; bagajın içini kaplayan kumaş bedenimi tahriş edip kaşındırıyordu. Kollarım ve bacaklarımdaki kaslar da hareket etmediğine göre uyuşturulmuş olmalıydım.

Ama nasıl? Yemeği evde değil restoranda yemiştik. Son saati yeniden gözden geçirmeye çalışıyordum ama zihnim son derece bulanık olduğundan hiçbir şey bulamadım. Yapamadım.

O sırada araba durdu ve miskin, yavaş yavaş atan kalbim de *o anda* hayata döndü. Nasıl attığını vücudumun her yerinde hissedebiliyor, açılan gözeneklerimle kıyafetlerimi terden sıırsıklam ettiğimi fark edebiliyordum.

Arabanın kapısı büyük bir gürültüyle kapanmış, taşların üzerinde yürüyen birinin ayak sesleri duyulmaya başlamıştı. Bense çaresiz, umutsuz, terli ve sefil bir halde öylece bekliyordum. Korku beni bir hayvan, ilkel bir canlı haline getirdiği için tek yapabildiğim ölü taklidi yapmaktı.

Sonra bagaj kapağı açıldı; hem sesini duymuş hem de hissetmiştim ama hâlâ göremiyordum. Ki bu da gözlerimin de bağlı olduğu anlamına geliyordu. Kulak kesilince etrafımızda bir su kaynağı olduğunu ve yakınlarda bir şeyin üzerinden aktığını duydum.

Uyuşuk vücudumda büyük, şişman ellerin gezindiğini hissedebiliyordum; zihnimse dehşetten sarsılmış durumdaydı. Bagajdan çıkarılınca tenime değen güçlü ve titrek kasları fark ettim.

“Tuh ya,” diye fısıldadı o sırada bir ses. “Sen karşı koymaya çalışırken çok daha eğlenceliydi.”

Bu kesinlikle Jude'du.

Kafamda bir basınç olduğunu fark edince baş aşağı tutulduğumu anladım ve güçsüzce inledim ama sesin gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Sonra beni doğrultup kollarım arkada kalacak şekilde bir sandalyeye oturttu. Dizlerim, baldırlarım, uyluklarım; hepsi ağrıyordu. Sesler ve kokular –deniz suyu, tuz, çürüme kokusu ve su– son derece keskin olsa da düşünmek hâlâ çok zordu.

Ardından gözümdeki bandı kaldırdı ve onu gördüm. Hatırladığımdan daha büyük görünse de bunun dışında aynıydı. Parlak yeşil gözler. Açık sarı saçlar. Gamzeler. Son derece *sağlıklı*, son derece hasarsız görünüyordu.

Gözlerim çevremdeki şeylerin detaylarını bir sünger gibi emmeye başlayınca bir kayıkhanede olduğumuzu fark ettim. Bir tarafta can yelekleri, diğer tarafta ise iki tane kayık vardı. Ve eski, paslı bir tabela: RÖLANTİ DEVRİ-DALGA YAPMA. Kusurları gri bir boyayla güzelce gizlenmiş, belli ki iyi bakılmıştı. Kayıkhanede bulunan tek kapının önünde de Jude duruyordu.

Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey olup olmadığını görmek için hızlıca odayı taradım.

Sonra aklıma geldi: Ben başlı başına bir silahtım.

Ya ben ya da o. Jude'u bağışsakları dökülmüş, karnı kanla kaplanmış olarak hayal etmeye başladım. Can çekişirken.

"Ee," dedi.

Sesini duyduğum an içimden yüzüne tükürmek geldi. Sonra ağzımdaki bandı çıkarırsa bunu yapmaya karar verdim.

"Beni özledin mi? Evetse başını aşağı yukarı, hayırsa sağa sola salla." Gülümseyen ağzı, açık bir yarayı andırıyordu.

Dilimin üzerinde ekşi bir tat hissedince yutkundum ve korkumun da bu yutkunmayla kaybolduğunu hayal ettim.

Jude iç geçirince omuzları sarsıldı. “İşte sorunumuz bu. Seninle konuşmak istiyorum ama biliyorum ki bandı çıkardığın anda çığlık atacaksın.”

Hem de nasıl.

“Ama etrafta seni duyabilecek kimse yok, benim de başlangıçta hoşuma gitse de bir süre sonra sinirlerime dokunmaya başlayacaktır. Ne yapsak acaba?” Eliyle çenesini ovuşturuyor, tavana bakıyordu. “Çığlık atarsan, buradaki işimiz bittikten sonra gidip Joseph’in boynunu, kendi yatağında keseceğimi söyleyebilirim sanırım.” Cebinden bir şey çıkardı. Bir maket bıçağı. Loş ışıktaki bıçağın metal kısmı parlıyordu.

Mideme bir yumruk yemiş gibiydim, öksürdüm.

“Sakin ol, şampiyon,” dedi göz kırparak.

Jude ölmeliydi. Ölmesi *gerekliyordu*. Aynı resmi kafamda çevirip duruyordum. Jude, kanıyor, ölüyor. Tekrar tekrar oynatıyordum. *Lütfen*.

“Evet, işe yarayacak gibi görünüyor.” Bu kez diğer cebinden başka bir şey çıkardı; bir anahtar. Kaldırıp bana gösterdi. “İşi sağlama almak için evine elimi kolumu sallayarak girip çıkabildiğimi de hatırlatayım. Tüm aileni uyuşturabilir ve uykularında öldürebilirim. Ya da belki Daniel ile Joseph’i annenle babanın gözleri önünde öldürürüm? Neyse bilemiyorum, birçok seçeneğim var ve ben çoktan seçmeli şeylerden nefret ederim. O yüzden şöyle diyelim: Çığlık atarsan *yapabileceğim* ve *yapacağım* çok şey var. Bu arada seni kaçırmak o kadar kolaydı ki gülmek için kendimi zor tuttum.” Yüzünde bir tebessüm, bir bebek kadar pürüzsüz yanağında da gamzesi belirdi.

Buraya nasıl gelmiş, insan görünümlü bu yarattığı hayatıma nasıl sokmuştum? Ondan da kendimden de iğreniyordum. Onun ne mal olduğunu nasıl görür görmez anlayamamıştım ki? Bunu nasıl gözden kaçırabilir, böyle bir şeyden nasıl bihaber olabilirdim?

“Anlıyor musun? Öyleyse başını evet anlamında sallla.”

Gözlerimden süzülen yaşlarla dediğini yaptım.

“Ben izin vermeden bağırırsan aileni öldürmüş olursun. Anlıyorsan başını sallla.”

Başımı salladım, boğazıma bir yumru yerleşmişti. Boğulacak gibiydim.

“Pekâlâ,” dedi gülererek. “Açalım o zaman. Bu biraz canını yakabilir.”

Ve ağızımdaki bandı söktüğü anda ahşap zemine kustum. Altımızda su olduğunu da o zaman fark ettim. Okyanus muydu yoksa bir göl mü?

Okyanustu. Tuz kokusunu alabiliyordum.

Jude başını iki yana sallayarak iç çekti. “İğrenç.” Gazeteyi berbat eden bir köpek yavrusuna bakar gibi bakıyordu bana. “Ne yapacağız seninle?” Etrafa bakınırken gözleri bir noktaya sabitlenmişti. Bir paspas. Onu alıp yerleri temizledi.

Onu öldürmeye çalışmak hiçbir işe yaramıyordu. O yıkıntıdan sağ kurtulmuştu ve denediğim her şey nafile olacaktı. Jude da bunu fark etmiş olmalıydı ki bana bakarken gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu.

Ama onu öldüremeyecek olsam bile bu tamamen güçsüz olduğum anlamına gelmezdi. Noah'nın sesinin zihnimde yankılandığını duyabiliyordum.

“*Korkunun seni ele geçirmesine izin verme,*” demişti. “*Kendi kontrolünü ele al.*”

Jude'un benden istediği bir şey olmalıydı yoksa beni çoktan öldürmüş olurdu.

Bu yüzden o istediği her neyse, onu alamamasını sağlamak zorundaydım.

“Sana bir soru sordum,” dedi Jude işini bitirince. “Cevap verebilirsin.”

Cevap vermemi istiyordu dolayısıyla sessiz kalacaktım.

Yüz ifadesi sertleşince sevindim çünkü nihayet elleri ayakları bağlanmış, ağzı bantlanmış ve kaçırılmış biri gibi görünen oydu.

“Ne yapacağım seninle ben?” diye sordu tekrar. Bu kez daha sessiz ve daha şeytani bir tonlamayla konuşmuştu. “Bana bak,” dedi sonra.

Kendi kontrolünü ele al. Başka tarafa baktım.

Sonra biraz daha yaklaşıp yanağıma tuttu. “Bana bak.”

Gözlerimi kapadım.

“Oldukça iyi görünüyorsun, Mara,” dedi sessizce.

Lütfen, lütfen ölsün. *Lütfen.*

“Senin fikirlerin,” diye fısıldadım. “Zerre kadar umurunda değil, Jude.”

Ve ardından kendime engel olamayıp gözlerimi açtım. Jude’un yüzündeki gülümseme giderek büyüyordu. Sandalyesinde geri yaslandı. “Eminim o ağzın, seni her türlü belaya sokuyordu.”

Elindeki bıçağı biraz daha görünür hale getirip gülümserken ben de tamamen ilkel ve içgüdüsel bir şekilde ürperdim. Elini kaldırıp keskin metale bakmaya başladı.

“Ne istiyorsun?” Sesimdeki güç, beni bile şaşırtmış, güçlendirmişti.

Jude bana, çözmesi gereken bir bulmacaymışım gibi bakıyordu. “Claire’in ölü olmamasını istiyorum.”

Gözlerimi kapadım ve kanla yazılmış kelimeleri gördüm.

CLAIRE İÇİN.

Kemiklerim ağrıyor, oturduğum pozisyon yüzünden kollarım ve ağzım acıyordu. “Claire’in ölü olmamasını ben de istiyorum.”

“Onun adını sakın ağzına alma.” Ses tonu bir bıçak gibi keskindi. Ama sonra sakinleşti. “Onu geri getirecek misin?”

Ne yaptığımı biliyordu. Onu öldürdüğümü. Ve şimdi beni cezalandırıyordu. Bu intikamdı.

Ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir çıkış yolu göremiyordum; sandalyeye bağlıydım, kapana kısılmıştım ve Jude, daha önce denememe rağmen ölmüyordu.

Yalan söylemeli, anlamamış gibi mi davranmalıydım? Yoksa yaptığımı kabul edip özür mü dilemeliydim?

Karar veremediğim için soruyu duymazdan gelip ben ona soru sordum: “Ben senin de öldüğünü sanıyordum.” Yutkundum. Ellerine baktım. “Nasıl hayattasın?”

Bu kez sandalyesiyle öne eğilip yalnızca birkaç santimetre mesafe kalacak kadar bana yaklaştı. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum.

Jude irkilmemi istiyordu. Bu yüzden kımlıdamadım.

“Hayal kırıklığına mı uğradın?” diye sordu.

Evet dememi istiyordu. “Hayır.”

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Kendime engel olamadım. “Hayır.”

Bunu duyunca sırtıttı. “İşte,” dedi sakince. “Nihayet biraz dü-rüstlük. Ama endişelenme. *Bunu* sana karşı kullanacak değilim.”

“O bir kazaydı,” dedim ne söylediğimi kendim bile anlayamadan.

Jude bir süre yüzüme baktıktan sonra başını salladı. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

“Bina eskidi ve çöktü,” dedim yalan söylüyor gibi görünmemek ve çaresizliğimi belli etmemek için delice çabalayarak.

Ama Jude dilini şaklattı. “Yapma, Mara. Buna sen de inan-mıyorsun.”

İnanmıyordum ama bunu o nereden biliyordu ki?

“Ben de inanmıyorum,” dedi. “Videoyu gördün.” Gözleri ince birer çizgi halini aldı. “Tanrım, Mara, o kâhkaha. Gerçekten tüyler ürperticiydi.”

“Nereden buldun onu?” diye sordum. “Dışarı nasıl çıktın?”

“Sen makara sistemini nasıl tetikledin?” Biraz daha yaklaştı. “Kapıları nasıl kapadın? Sadece düşünüyorsun ve oluyor mu?”

Böyle mi yapıyordum?

“Manivelalardan gelen sesi duydum ve kapılara koştum ama ellerimin üzerine kapandılar,” dedi. Dikkatle yüzümü inceliyordu. “Dönüp sana baktığımda bana ciddi ciddi gülümsedin. *Gülümsedin.*”

O an, zihnimde canlanıyordu.

Bir an beni tuğlaların arasına karışacağımı sanacağım kadar sert bir şekilde duvara yapıştırırken bir an sonra kapana kısılan o olmuştum. Hasta odasında, benimle. Ve artık kurban olan ben değildim.

Oydu.

Delice artan, hastanenin temelini sarsıp çökmesine sebep olan öfkemle gülüyordum. Jude, Rachel ve Claire içindeyken çökmesine sebep olan.

“Nasıl bir insan böyle bir şey yapar?” diye sordu kendi kendine konuşurcasına.

Kendi kontrolünü ele al. Dudaklarım kurumuştu ve acıyordu. Dilim de bir o kadar pürüzlüydü ama konuşmayı başarabildim. “Nasıl bir insan *böyle* bir şey yapar peki? Nasıl bir insan birine karşı zor kullanır?”

Burnundan soluyordu. “İstememişsin gibi yapma şimdi,” dedi sertçe. “Sen de aylarca beni istedin, Claire anlattı.” Yanıma çöküp yanağını kulağıma yaklaştırdı. Maket bıçağını da gözümün önünde tutuyordu. “Bu işin iki yolu var. Bir, kendin yaparsın. İki, ben yaparım. Ama eğer ben yapacaksam, tadını çıkara çıkara yaparım.”

Bıçak o kadar yakındı ki refleks olarak gözlerimi kapadım. “Bunu bana niye yapıyorsun?”

“Çünkü hak ediyorsun,” diye tısladı kulağıma.

52

Caresizlik ve korku, nefret ve savunma içgüdüleriyle savaşıyor; ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum ama Jude’u konuşturduğum sürece hayatta kalacağımdan emindim.

“Kamera kayıtlarında varsın,” dedim konuşacak bir şeyler bulma çabasıyla. “Bunu senin yaptığını bilecekler.”

Ama Jude güldü. “Polis merkezindeki mi? Onlara onun *ben* olduğumu mu söyledin?” Çenemi tuttu. “*Söylemişsin*. Gözlerine bakarak bile anlayabiliyorum. Dur tahmin edeyim; görüntülerde uzun kollu, bol kıyafetler giyen, beyzbol şapkası takmış biri var. Sen de bunun, ölü erkek arkadaşın olduğuna inanacaklarını mı sandın? Deli olduğunu düşünmelerine şaşmamalı.” Altdudağını ısırdı. “Yani dürüst olalım, zaten biraz öyle sayılırsın. Eskiden daha akıllıydın ama bu durum işime geliyor,” dedi maket bıçağına bakarak. “İşimi kolaylaştırıyorsun.”

Jude’un yerinden kalktığını görmek damarlarıma adrenalin pompalanmasına ve her şeyin netleşmesine neden oldu. Artık bileklerim o kadar hissiz, bacaklarım o kadar uyuşuk değildi.

İlaçlar etkisini kaybetmeye başlıyordu.

“O polis merkezine niye geldin? Okula?” diye sordum. Aslında yalvarıyordum.

“Hayatta olduğumu bilmeni istedim,” dedi. Bunları onun ağzından duymak beni o kadar rahatlattı ki neredeyse ağlayacaktım. “Orada... neydi adı, beni gördüğünü sandım?”

“Neyin adı?”

“Eski okulunun.”

“Croyden,” dedim.

Ve Jude parmaklarını şıklattı. “Doğru. Kaçmıştın,” dedi bir yılan, bir sürüngen gibi soğuk soğuk gülümseyerek. “Ve polis merkezinde? Oraya neden gittiğini bilmiyordum ama...” Durdu. Sözcüklerini tartıyor gibiydi. “Endişelendim ve dikkatini dağıtmak istedim.”

İşe de yaramıştı. “Şimdiye dek eline beni öldürebileceğin yüzlerce fırsat geçti. Neyi bekledin ki?”

Jude cevap olarak sadece gülümsemeyi tercih etti ve hiçbir şey söylemeden bıçağı elinden bıraktı.

Ah, Tanrım. “Ya ailen?” diye fısıldadım. Ya da yalvardım. Konuş, Jude. *Konuş.*

“Benim ailem Claire’di.” Jude’un ses tonu bu kez daha farklıydı, eskisi kadar haşın değildi. Yutkunduktan sonra derin bir nefes aldı. “Ne buldular, biliyor musun?” Arkama doğru geçerken sessizce konuşuyordu. “Öylesine paramparça olmuştu ki tabutunu açamadılar.”

“Rachel da öyleydi,” dedim güçsüzce.

Oysa bunu söylememem gerekiyordu. Jude yanıma çöküp kulağıma yaklaştı ve “*Lütfen,*” dedi elimi tutarak.

O anda duyduğum his, o dehşet, bambaşkaydı. Daha önce ne bagajda ne de yıkılan akıl hastanesinde tatmadığım bir şey.

“Neden beni öldürmene yardım edeyim ki?” Sesim güçlkle duyuluyor, fısıltı bile denemeyecek bir tonda çıkıyordu.

Jude bir kez daha, çok ama çok yaklaşarak arkamdan eğilip kulağıma fısıldamaya başladı. “Seçme şansın var, Mara. Ya senin tek hayatın ya da kardeşin ve ağabeyinin iki hayatı.” Uzanıp bıçağı da yanağıma getirerek ne yapabileceğini bir kez daha hatırlattı.

Ve bununla birlikte başka bir şeyi de.

Saati, Noah’nın imgesinde gördüğünün tıpatıp aynısı olan, burnumun dibinde duruyordu. “Güzel saat,” dedim fısıldayarak. *Konuşmaya devam et. Devam et.*

“Teşekkürler.”

“Nereden aldın?”

“Abe Lincoln,” dedi sırtarak.

“Joseph’i neden kaçırdın?”

Jude buna hiçbir karşılık vermedi.

“O daha *on iki* yaşında.” Sesim bir feryat gibi çıkmıştı.

Jude’un bakışları buz gibiydi. “Benim kardeşime karşılık seninki.”

Nefretim giderek artmış, korkumu tüketen şekilsiz, yapısız bir kitle haline gelmişti sanki. “Eskiden bizim evde onunla futbol sohbetleri yapardınız.”

Jude’un güldüğünü görünce zihnimde canlanan tek kelime *bastaydı*.

“Büyük bir *plan* yapmıştım,” dedi bezgin bir sesle. “Daniel’ı da partiye getirecektim... merak etme, ona da zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Bunu sen yapacaktın.”

Bıçak o kadar yakınımnda olmasa başımı iki yana sallardım. “Ben ona asla zarar vermem.”

“Asla asla deme,” dedi büyük bir ciddiyetle. Çok kısık bir sesle konuşmaya devam etti. “Sana istediğim her şeyi yaptırabilirim.” Ve ardından iç geçirdi. “Ama *birinin* kahraman olması gerekiyordu,” dedi gözlerini devirerek. “Ve işte buradayız.”

“Ben kahraman falan...”

Jude bir kahlkaha patlattı. “Seni kastettiğimi mi sandın?” dedi burnunu kırıştırıp biraz daha yaklaşıarak. Kulağıma değen nefesi gıdıklanmama neden oluyordu. “Sen kahraman falan değilsin, Mara Dyer. İsteddiğini elde etmek için ne gerekirse yaparsın sen. Bu da seni. Tıpkı. Benim gibi yapıyor.”

Sonra yüzünü görebilmem için önüme geçti ve boylu boyunca durdu. Geniş, kocaman vücudu, karşımda hareket etmesi imkânsız bir şey gibi duruyordu. Gözleriyle bedenimi inceledi. “Ne yazık.” Elinin tersini çıplak kolumda gezdirince tenim tüm hissini kaybetti sanki.

Konuştur onu. Kelimeleri bulmaya çalışıyor, konuşacak bir şeyler arıyordum. Her ne olursa.

“Joseph’i neden Everglades’e götürdün?”

“Söyledim ya. Hem Florida’da bir cesetten kurtulmak için daha iyi bir yer yok.”

Ama o kulübe... Sahibi babamın müvekkili Leon Lassiter’dı. “Yani neden *orası*?”

“Bir tavsiye aldım.”

Kafam karışmaya başlamıştı. “Kimden?”

“Ortak bir arkadaşımızdan,” dedi bileklerimi incelerken. Bir kollarımı çevirerek onlara, bir bıçağa bakıyordu.

Ailem intihar ettiğime inanabilirdi. Tüm yaşananlardan sonra bu mümkündü ama, “Niye buraya geleyim ki?” diye çıktım birden. *Burası neresi?*

“Seni evde bulmalarını istemezdin, değil mi? Seni bulan kişinin Joseph de olabileceği bir yerde? Hayır. Bunu başka bir yerde yapardın. Çabucak fakat yabancı biri tarafından bulunacağın bir yerde. Bu gece Daniel’in arabasını aldın bu arada.”

Kendisiyle inanılmaz gurur duyuyor gibi konuşuyordu ki bu da, bıçağı burnundan sokup beynini oymaktan başka bir şey istemememe neden oldu.

Yeniden arama geçip sandalyemi odanın ortasına çekince, aslında içeride bir kapının daha olduğunu gördüm. Duvarlarla aynı renge boyanmıştı ve bir kolu yoktu. Bu yüzden Jude onu itip beni kapıdan sürükleyene kadar fark etmemiştim.

“Biliyor musun, seni böyle ele geçirince tek isteyeceğim şeyin, yaptıkların yüzünden seni öldürmek olacağını sanıyordum. Oysa şimdi daha kötüsünü yapabilir miyim diye düşünüyorum.” Gözleri tenimi parçalıyor gibiydi.

Bana öyle bakmasına katlanamıyordum. Gözlerimi kapadım.

Jude sandalyemi sarstı ve dişlerim birbirine vurdu. “Hey.” Sarstı. “Bana bak.” Burnumun dibinde duruyor, çenemi tutuyordu. “Yüzüme bak.”

Direnmenin alemi yoktu. Burada tek başıyordum. Gözlerimi açtım.

Ama Jude’un, kayıkhanedeki parlak ışığı dikkate alırsak olması gerekenden daha koyu olan yeşil gözlerine bakarken tüm vücudumda bir cümle yankılanmaya başladı. Bana ait olmayan bir cümle.

“Bu işte yalnız değilsin.”

Noah’nın, sadece birkaç saat önce söylediği sözcükler. Noah, kaçırıldığı zaman Joseph’i bulmuştu; Jude onu kaçırdığı zaman. İlaçla uyutulmuş halde, tehlikedeysen. Söylediğine göre Joseph’in hissettiklerinin bir yansımasını hissetmiş ve etrafı Jude’un gözleriyle gördüğü için nerede olduğunu da anlamıştı.

Akl hastanesinde kapana kısıldığımda ve canım yandığında beni de duymuştu. Kendimi oraya kıştırdığım için gördüklerimi, *benim* gözümünden izlemişti.

Şimdi kendime zarar verirsem yine aynı şey yaşanabilirdi.

Miami’de olmadığı için beni kurtaramazdı ama en azından, gerçeği bildiğinden emin olurdum.

Dilimi o kadar sert ısırdım ki inledim. *Gör beni*, diye düşünüp duruyordum.

Sonra Jude kulağıma, “Bunu yapacak mısın?” diye fısıldadı. “Yoksa ben mi yapayım?”

Kan ağzıma dolmaya, sessiz hıçkırıklar göğsümü sarsmaya başladı. Önümüzde su siyah ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Bir rıhtımdaydık. Nerede olduğumu anlamama yardımcı olacak bir ipucu bulma umuduyla başımı çevirdim ama görüşüm bulanıklaşmıştı. Acıdan mı? Yoksa gözyaşlarımdan mı?

Evet, gözyaşlarımdandı. Etrafa bakınca birkaç tekne gördüm ama hiç insan yoktu. Bir kişi bile.

Jude başımı bir basketbol topu gibi kavradı. Sonra gözlerime baktı. “Yeteri kadar motive olmamışsın.”

Noah’nın bunu görüp göremediğini bilmiyordum. Noah’nın görmesini sağlayan tek şeyin acı olmadığını hatırladım. Başka bir şey daha vardı ama ne olduğunu bilmiyorduk.

Ben ağzımdaki kanı yere tükürürken Jude da bana yumruk attı. Morartacak kadar olmasa da canımı yakacak kadar sertti. “Yapma. Her şeyi berbat etme. Aileni öldürürsün, Mara.” Eğildi. “Gözlerime bak ve yalan söylediğimi söyle.”

Gör beni, diye yalvarmaya devam ediyordum içimden. *Yardım et yardım et yardım et yardım et.*

“Pekâlâ,” diye fısıldadım sonra. “Pekâlâ, yapacağım. İsteddiğin şeyi yapacağım.”

“Bu kadar kolay mı?”

“Evet.”

“Kaçmaya kalkışmadan önce evinin anahtarına sahip olduğumu unutma.”

“Unutmam,” diye fısıldadım.

“Ayrıca her an Daniel’in ya da annenle babanın arabalarının frenlerini de boşaltabilirim.”

Nefes alamıyordum. Kendime engel olamayıp hıçkırdım. Ailem için hissettiğim korku, akıl almaz boyutlara ulaşıyordu.

“Zarar görüp görmemeleri senin elinde, anladın mı?”

“Evet,” diye fısıldarken başımı daha da sıkı tuttu. “Evet,” diye inledim.

Onların iyi olması için her şeyi yapardım. Bunu bile. “Yapacağım.”

Jude ayaklarımda ve ellerimde olan bantları kesip kot pantolonumun kemer yerlerinden tuttu. Eskiden olduğu gibi.

“Elini ver.”

Düşüncelerim karmakarışık, güçlüğüle ayakta duruyordum. Bıçağı, bileğimin iç kısmına dokunup damarımı takip ettikten sonra tenimi kesti ve bağırdım.

“Sessiz ol.”

Kan kesikten çıkıp akarken etrafa yayılan bakır kokusu midemi bulandırdı. Jude bileğime yatay bir çizgi çekip bıçağı bana verdi.

“Tam benim kestiğim yerlerden yarayı derinleştir. Sonra da diğer bileğini kes. Ve Joseph’e neler yapabileceğimi unutma.”

Ama kesik yataydı.

Dikey değil.

Ölümcül değil.

Bir an sevinecek gibi oldum.

Ama Jude’un yüzüne bakınca...

Bunu bilerek yaptığını fark ettim.

53

Jude'un istediği beni öldürmek değil, başka bir şeydi. Ama kan bedenimden akmaya, metalik kokusu da okyanusun tuzuyla karışmaya başlamışken bunun ne olduğunu düşünemiyordum. Bileklerimde giderek derinleşen yaralara bakarken titremeye başladım ve inledim.

“Merhaba?”

Jude’la aynı anda kafalarımızı kaldırdık. Görüşüm bu kez yaşlar yerine başım döndüğü için bulanık olsa da bize doğru yaklaşan feneri görebiliyordum.

Çığlık atmaya çalıştım ama başaramadım. Güçsüzdüm, korkuyordum ve yardım isteyecek takatim bile yoktu.

Jude arkasına yaslanıp yüzümü o büyük elinin arasına aldı. “Aklından bile geçirme.” Bıçağı benden alıp sakladı ve görünmemi engelleyecek şekilde önüme geçti.

“Burada neler oluyor?”

Adamın sesi giderek yaklaşıyordu, çürüyen tahtaların üzerinde hızla hareket eden ayaklarının çıkardığı sesi de duyabiliyordum.

“Her şey yolunda,” dedi Jude yüksek, duygusuz bir sesle.

Tak tak. “Bir şeye ihtiya...”

Duraksama. Derin bir nefes. "Aman Tanrım," dedi yabancı.

"Her şey kontrol altında," dedi Jude bu kez tüm cazibesini kullanarak. Yüz ifadesi birdenbire değişti ve altındaki o çürümüş maskeyi hâlâ görebiliyor olmasam ona neden âşık olduğumu hatırlardım.

Adamın ses tonu da değişip otoriter bir havaya büründü.

"Ambulans çağırdınız mı?"

Konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyor ama ses çıkaramıyordum.

"Yoldalar," dedi Jude.

Gözyaşları akanca görüşüm netleşti. Adam kalçasında bir şeye uzandı. "Birkaç dakika içinde buraya gelmelerini sağlayabilirim. Polisim ben."

Ve Jude'un yüzünde bir şey belirdi. Yere attığım bıçağı aldığını gördüğüm an dehşete kapıldım. Jude maket bıçağını açtığı sırada polis memuru da telsizini çalıştırıyordu.

Sonra adamın gözleri kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun?.."

Jude onu doğrayacaktı. Polis bıçağı almak için uzanırken o da bıçağı çevirdi.

Ve karnının yan tarafından kendine sapladı.

Gördüklerimi algılayamıyordum. Polis de öyle. Bıçağı Jude'un elinden almaya çalışıyordu.

"Ne saçma... *derdin* ne senin?"

Jude acıyla yere çöktü. Polis, telsizini çalıştırdı. "Merkez, destek gönderin..."

Ama adam, daha cümlesini bile tamamlayamadan telsizi yere düşürdü. Neler olduğunu anlayamadığını gösteren yüz ifadesi ise yerini korkunç bir acıya bıraktı. Ve maket bıçağı elinden düştü.

Şimdi yerde, yalnızca birkaç metre ötede duruyordu.

Kendimi öne bırakıp ona doğru sürünmeye başladım. Acı tüm sinir uçlarımı yakıyor gibiydi. Görüşüm tamamen kırmızı ve siyah renklere indirgense de pes etmedim. Sürünmeye devam ettim.

“Hiç... yorulma,” diye hırıldadı Jude. Çöktüğü yerde öylece durmuş yere bakıyor, başı ağırlaşmış, kollarıysa güçsüzleşmiş gibi duruyordu.

İçimdeki her şey tüm gücüyle karşı çıksa da ona doğru ilerlemeye devam ettim. Durmak istesem de yapamıyordum. O sırada bir inilti duyuldu; benden ya da Jude’dan değil, polis memurundan gelmişti. Ama ne onu ne neler olduğunu görebiliyor ne de söylediklerini duyabiliyordum. Aklımda olan tek şey bıçaktı. Almak için hamle yaptım ama kaslarımı kontrol edemiyordum, titrediler. Güçsüzdüm üstelik. Plastik sapa dokunduğum anda maket bıçağı tahtaların arasından düşüp kayboldu.

Buraya kadar.

Bitmiştim. Kollarım ve bacaklarım tüm güçlerini kaybederek düştü; ne kalkabiliyor ne de kımldayabiliyordum. Gözlerim hâlâ açık, bilincim hâlâ yerindeydi ama canım o kadar yanıyordu ki baygın olmayı diliyordum.

Yerde bir bedenin yarattığı sarsıntıyı hissettim. Polisti bu; göz ucuyla da olsa onu görebiliyordum. Gözleri açık ve cam gibiydi, soluklarıysa kesik kesik. O sırada sol tarafımdan cızırtılı bir ses duyuldu. Telsiz miydi bu? Onun dışında duyabildiğim tek ses de altımda akan suyun sesiydi. İskele yanağını acıtırken aşağı baktım. Kıyıya vuran dalgaların direkleri döverken çıkardığı ses tahmin ettiğimden daha yüksekti. Su yüzeyini aydınlatan yakamoz insana huzur veriyordu.

Ama sonra suda bazı şekiller olduğunu fark ettim. Islak ıslak direklere vuruyorlardı ve su değildi.

Bilincimi kaybetmeden önce son bir güçle odaklanınca sadece su olmadığını gördüm.

İçinde yüzlerce ölü balık vardı.

54

Ardından zaman benim için varlığını yitirmişti. Başka bir ses duyduğumda aradan sadece saniyeler mi yoksa yıllar mı geçtiğini ayırt edemedim.

Bip.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama tüm dünya rengini yitirmiş, biri hepsini yok etmiş gibiydi.

Tıs.

“Sen karşı koymaya çalışırken çok daha eğleneliydi.”

Jude’un sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Tekme atmaya çalıştım ama hareketimi engelleyen bir şey vardı. Hâlâ çaresiz, hâlâ kapana kısılmış haldeydim.

“Uyanıyor.” Yeni, yabancı, tuhaf ve puslu bir ses. Konuşmaya çalıştım ama boğazımda bir şey vardı. Konuşmaya çalıştım ama onun yerine öğürdüm.

Sonra hızla yaklaşan ayak seslerini duydum. “Şışt, sakın ol.” Omzumda ağır ve bir şekilde güven teskin eden bir el vardı.

Gözlerimi açtım ve ışık görüş alanıma girdi. Bir ya da beş dakika kadar gözlerimi kapadım. Sonra tekrar açmayı denedim.

Üzerime eğilmiş, çerçevesini ancak bulanık olarak görebildiğim, gözlerime bakmayan bir kadın vardı. O bana doğru uzanırken ben de çenesinin altını, boynunu ve geniş göğsünü görüyordum.

“Sen kimsin?” diye sordum, kendime ait olduğunu bile anlamadığım boğuk bir sesle.

Ve bir tebessüm görür gibi oldum. “Adım Joan, tatlım.”

“Ne... o... Mara, aman Tanrım, Mara, uyandın mı canım?”

Annemin hızla yanıma gelen sesi içimi ısıttı. Göğsümü tırmalayan, parçalayan bir şey nefes almamı güçleştiriyordu; sonra bunun bir hıçkırık olduğunu fark ettim. Ağlıyordum.

“Ah, tatlım.” Narin fakat güçlü elleri vücudumdaydı.

Odaklanmaya çalıştım ama bu, dünyayı puslu bir camın ardından izlemek gibiydi. Sonra nihayet, nihayet nerede olduğumu görebildim.

Sanayi tipi tavan karoları. Floresan tepe ışıkları. Makineler. Hastane.

Bunu fark etmek, başka hisleri de beraberinde getirdi. Burunumun altındaki hortum. Kollarımda, tenimden dallar gibi çıkan kabloların olduğu noktalarda hissettiğim basınç. Hepsini söküp atmak ve bağlamak istiyordum ama göğsüm, kollarım, her şey o kadar sıkışmış durumdaydı ki kımıldayamadım.

“Neden hareket edemiyorum?” diye sordum. Tüm vücudum sert görünen bir battaniyenin altına gizlenmişti.

Sonra annemi gördüm. “Seni korumak için bebeğim.”

“Neden korumak için?”

Annem doğru kelimeleri seçmeye çalışarak tavana bakıyordu. “Hatırlamıyorsun,” dedi kendi kendine konuşurcasına.

Jude’un beni odamdan kaçırıp damarlarımı kesmek için bir iskeleye götürdüğünü hatırlıyordum. Beni, ona itaat etmezsem ailemi öldürmekle tehdit ettiğini.

Sonra annem cebinden bir şey çıkardı. Oldukça küçük katlanmış bir kâğıt parçasıydı bu. Açıp bana gösterdi. “Daniel’in arabasını almadan önce odana bunu bırakmışsın,” dedi. “Günlüğünden bir sayfa.”

Tuttuğumu hatırlamadığım günlüğümden, yazdığımı hatırlamadığım bir sayfa:

Yardım edin yardım edin yardım edin

Annemin üzüntüsü yüzünden anlaşıyordu. Solmuş, kanı çekilmiş, yüz yıldır ağlıyor gibiydi. “Bileklerini kesmişsin, Mara,” dedi hiçkırığını bastırmaya çalışarak. “Bileklerini kesmişsin.”

“Hayır,” hiddetle başımı salladım. “Anlamıyorsunuz.” Doğrulup oturmaya çalışsam da yapamadım. Hâlâ tutsak haldeydim ki bu, damarlarıma zehir etkisi yaratacak kadar büyük bir panik dalgası gönderiyordu. “Oturmak istiyorum,” dedim çaresizce.

Annem başını olur anlamında sallayınca tanımadığım kadın, belli ki bir hemşire olan Joan, gelip bir düğmeye basarak yatağımı yükseltmişti. Başımın altındaki yastığı düzeltmek istiyor ve bunu neden yapamadığımı ancak bu yeni bakış açısıyla görebiliyordum.

Göğsüm, kollarım ve bacaklarım bağlıydı.

Deri kayışlarla.

“Bu da ne?” Ses tonum küfretmek ile ağlamak arasındaydı.

Annem yatağıma gelip çarşafı çektikten sonra hemşireye bakınca kadın da gelip bileklerimdeki kelepçeleri açtı.

Bileklerimin sargı bezine sarılı olduğunu gördüm ve sanki tam da o anda *acıdıklarımı* hissetmeye başladım.

Dikişleri zorlamamaya çalışarak derin bir nefes aldım ama zordu. Çok zor.

“Her şey yolunda mı?”

Gözlerim birden, artık açık olan kapıya döndü. Bir me-mur –yoksa güvenlik görevlisi mi?– elini beline koymuş, kapıda dikiliyordu.

“Evet, memur bey,” dedi Joan bezgin bir sesle. “Her şey kontrol altında.”

Gözlerim delice annemle ikisinin arasında gidip geliyor ama annem bana bakmıyordu.

Hissettiklerim yüzüme de yansımış olmalıydı, muhtemelen çılgık atacak gibi görünüyordum. O yüzden hemşire kayışlarımı gevşetmeye başladı. “Dün gece epey kan kaybettin, tatlım ve çoğunlukla da baygındın. Ama kan verildikten sonra uyandın ve sana verdiğimiz onca ilacın etkisiyle kendini kaybettin. Fakat şimdi iyisin.”

“Neden kapıda bir polis var?”

Joan bir an durup tereddüt ettikten sonra kollarımdaki kayışlara geçti. Ne diyeceklerini bilemiyor gibi görünüyorlardı.

“Marinadan getirildiğinde yanında biri daha vardı,” dedi annem.

Dünyam durmuş gibiydi. Bir adam mı? Annem Jude’u tanıyordu, neden doğrudan Jude...

“Orta yaşlı bir adam. Beyaz saçlı, iri yapılı.” Gözleri gözlerimdeydi. “Onu tanıyor muydun, Mara?”

Yavaşça hatırlamaya başladım.

Ama adam, daha cümlesini bile tamamlamadan telsizi yere düşürdü. Neler olduğunu anlayamadığını gösteren yüz ifadesi ise yerini korkunç bir acıya bıraktı.

Başımı iki yana sallamaya çalışınca boynumun tutulduğunu, ağzımın acıdığını fark ettim. O nasıl ölmüştü ki? “Ne olmuş?” diye sordum.

“Bilmiyoruz,” dedi annem sessizce. “O... polisler... yani onu bulduklarında ölüymüş. Bu yüzden kendini hazır hissettiğinde sana bazı sorular sormak istiyorlar.”

Ya Jude? Ya *Jude*?

Annem gözlerini kapadı. “Jude öldü, Mara.”

Demek yüksek sesle söylemiştim. Bir an kalbim sevinçten çıldıracak gibi oldu.

“Akıl hastanesinde öldü.”

Anlamıyordu. “Hayır. *Hayır*.”

“Bina çöktü, Mara.”

Aynı sözcükleri başka bir hastane odasında, başka bir eyalette daha söylemişti. Boğazımda bir çığlık birikiyordu.

“Jude kurtulamadı. Rachel ve Claire de öyle.”

“Hayır, *dinle* bir dakika...” Sözcüklerim çıldırmaşım gibi çıkıyor ve boğazımı yakıyordu.

“Dr. Kells birazdan burada olacak,” dedi annem. “Seninle onlar ilgilenecek.”

“Ne?”

“Horizons’ta tatlım.” Annem çekingen bir tavırla yatağımın kenarına oturdu, bakışları içimi acıtıyordu. “Mara, bebeğim. Seni kendine zarar vermene izin veremeyecek kadar çok seviyoruz. Bu ailenin sana ihtiyacı var.”

Hızla başımı iki yana salladım. “Anlamıyorsunuz.”

“Sakin ol, hayatım,” dedi Joan. Ve annemle göz göze geldiler.

“Bunu ben yapmadım,” dedim bileklerimi göstererek. Yatağımın etrafında dolaşan bir bulanıklık gibi olan Joan nazikçe kollarıma dokunmasına rağmen ürperdim. O da daha sıkı tutmaya başladı. “Bana dokunma.”

Annem irkilip eliyle ağzını kapadı.

“Beni *dinlemiyorsunuz!*” Kulaklarımda bir ses karmaşası yankılanmaya başlayınca öne doğru eğildim.

“Dinliyoruz, dinliyoruz, canım.”

Oda giderek gözden kaybolmaya başladı. “Açıklamama izin ver,” dedim ama sözcükler ağzımda yuvarlanıyordu. Anneme bakmak istesem de odaklanamıyor, gözlerini seçemiyordum.

“Derin bir nefes al, aferin sana.” Biri omuzlarımı okşuyordu.

Annem odadan çıkarken Joan elimi tuttu. “Nefes al, nefes al.”

Beni dinleyecekleri falan yoktu. Tek bir kişi hariç.

“Noah,” diye fısıldadım o kaosun içine doğru.

Ve hastane odasının kapısındaki camda bir karanlık belirdi.

O koyu dalga içeri girerken sessizce Noah olması için dua ederek başımı kaldırıp beklemeye koyuldum.

Ama değildi.

Gelen Abel Lukumi’ydi ve doğruca bana bakıyordu.

55

Tekrar uyandığımda tüpler bedenimden çıkarılmıştı ve hâlâ hastanedeydim ama başka bir odada. Ve artık yatağa bağlı değildim.

Sonra aradan bir gün geçtiğini öğrendim. Doktorlar, hemşireler ve psikologlar bir dizi test yapıp sorular sormak için odama girip çıkıyorlardı. Ben de yüzlerine bakıp Jude'un adını haykırmadan, elimden geldiğince düzgün cevaplar verdim. Gerçekleri ve Lukumi'yi haykırmadan.

Beni nasıl bulmuştu?

Neden?

Bunu düşünmemeye çalışıyordum çünkü sorular yenilerini doğuruyor ve beni boğuyorlardı. Paniğe kapılamazdım yoksa Noah'yi görmeme izin vermezlerdi. İlaçlar ve tüpler, her zamanki gibi paniklememe neden olsa da yüzüme, ardındaki kasırgaları gizleyecek bir maske yerleştirmeyi başarmıştım. Düzgün davranmanın bana vakit kazandıracağını aklımdan çıkarmamam gerekiyordu. Babamın yardımıyla, iskelede yanımda ölü bulunan polis hakkında bir dedektifle konuşma şansı bile bulmuştum. Görünüşe göre adamın beyin kanaması geçirmişti. Benim bir hatam yoktu.

Olsa bile umursayacağımı da sanmıyordum zaten. O anda istediğini tek şey Noah'ydı. Ellerini yüzümde, bedenini benimkindede hissetmek, bana inandığını söyleyen sesini kulaklarımda duymak.

Ama bir gün daha geçmiş ve o hâlâ ortalıkta görünmemişti. Joseph de öyle. Ama nihayet ziyaretime geldiğinde Daniel, onun buraya gelmesine izin verilmediğini söyledi. Elinde bir soda şişesiyle öne doğru eğilmiş oturuyor, açma halkasıyla oynuyordu.

“Peki ya Noah?” diye sordum sessizce.

Daniel başını iki yana salladı.

“Onunla konuşmam lazım.” Sesimin gerçekte olduğum kadar çaresiz çıkmamasına özen gösteriyordum.

“Yine 5150 kuralına tabiisin,” dedi Daniel güçsüz bir sesle. “Yalnızca birinci dereceden akrabalarınla görüşme iznin var. Noah hastaneye yatırıldığını öğrenince havaalanından doğruca buraya geldi ve sadece birkaç saat öncesine kadar da hep buradaydı.”

Demek buradaydı ve gitmişti. Buna biraz bozulmuştum.

“Ödümüzü kopardın, Mara.”

Gözlerimi kapayıp öfkemi belli etmemeye çalıştım. Bu Jude'un hatasıydı ama bedelini onlar ödüyordu. “Biliyorum,” dedim sakince. “Üzgünüm.” Ama bu özrün dilimde bıraktığı tat canımı sıkıyor, tiksinererek tükürmek istiyordum.

“Ben düşünüp... ya polisler seni bir saat sonra bulsaydı?” Alnını ovuşturuyordu. “Bunu düşünüp duruyorum.” Sesi titredi ve sonunda açma halkasını kopardı. Kutunun içine düşen parça hafif bir çınlamaya sebep oldu.

Daniel'in söylediklerini duyunca merak etmiştim. “Kim aramış?” diye sordum. “Polisi kim aramış?”

“İşsiz bir ihbar.”

İnsanların, deli olduğunuzu düşündüklerinde size attıkları bir bakış vardır. Ertesi sabah, No Name Adası'ndaki Horizons Yatılı Tedavi Merkezi'ne giden feribotta, bunun ne demek olduğunu anlamıştım.

Rüzgârın yüzüme doğru savurduğu saçlarımdan kurtulmak için iki elimi de başıma kaldırıncaya, bileklerimdeki bandajlar ortaya çıktı ve adanın çevresel özellikleriyle ilgili babama bir şeyler anlatan kaptan da böylece, adayı onunla paylaşan otele değil, meşhur akıl hastanesine gittiğimizi fark etmişti. Ve yüzüne yavaşça, korku ve acıma duygusuyla harmanlanan bir temkinlilik yerleşti. Bu, alışmam gereken bir görüntüydü; doktorlar kollarındaki kesiklerin iz bırakacağını söylemişlerdi.

“Fazla yolumuz kalmadı,” dedi sonra kaptan, kendini teselli eder gibi görünüyordu. Okyanusun ortasında fazlaca ayırt edilemeyen bir kara parçasını gösterince kendimi korkunç derecede küçük hissettim. “No Name Adası şu tarafta, doğuda. Gördünüz mü?”

Görmüştüm ve son derece... ıssız görünüyordu.

Aklıma Stella'nın sözleri geldi.

Lakewood... yüksek güvenlikli. İn cin top oynuyor orada, Horizons'ta olduğu gibi. Gerçi tüm merkezler öyle ya.

“Astronomiyi sever misin?” diye sordu bana.

Bunu hiç düşünmemiştim.

“Geceleri gökyüzüne, yıldızlara bak. Adada elektrik yok, gerçi bir elektrik şirketi bunu değiştirmek için epey çaba sarf ediyor ama buradaki halkın çoğunluğu karşı çıkıyor.”

Elektrik istememeyi, elektriksiz *olmayı* hayal bile edemiyordum. Omuz silkti.

Paniğe kapılmış gibi görünüyordum çünkü annem uzanıp sırtımı okşadı. “Horizons'ta güneş enerjisi ve jeneratörler var. Elektrikiniz olacak yani, endişelenme.”

Sonra önümüzde küçük bir liman belirdi, yalnızca birkaç tekne ve bir tabela vardı:

SON FERİBOT SAAT 18.00'DE KALKAR. KÖTÜ HAVALARDA SEFER YAPILMAZ.

Kaptan başını kaldırıp tamamen griye bürünmüş gökyüzüne baktı. "Bugün işler değişebilir," dedi. "Bu bulutlar hayra alamet değil."

"Kamara bunun için var," dedi annem başıyla feribotun kapalı bölümünü işaret ederek. Beni, kendini hazır hissetmeden bırakması gerektiğinin söylenmesinden hiç hoşlanmamıştı. Hatta gözlerine bakınca beni bırakma fikrinin canını acıttığını anlayabiliyordum.

Ama kaptan başını sallayarak aynı fikirde olmadığını bir kez daha belirtti. "Sorun yağmur değil, dalgalar. Fırtına çıkınca deniz çok dalgalı oluyor. O yüzden acele edin yoksa geceyi burada geçirirsiniz."

"Çok teşekkürler," dedi babam. "Hemen döneriz." Gemiden inerken annemle babam valizlerimi yavaşça sürüklüyordu. Kendim toplamaya fırsat bulamadığım valizleri.

Noah'ı görmeye de fırsat bulamamıştım. Onu on iki hafta boyunca göremeyecektim.

Bunu fark etmek midemi bulandırıyor ama bu histen kurtulmak zorundaydım.

Tam o sırada, limandaki golf arabası dikkatimi çekti. Horizons'ın Kabul Müdürü Sean Robins'ti bu. Beni görünce küçümser bir ifadeyle başını sallayarak selam verdi. "Merhaba, Mara, keşke bu görüşmemiz farklı koşullar altında olsaydı."

Keşke hiç olmasaydı.

"Haydi," dedi sonra annemle babama. "Atlayın."

Ve atladık. Golf arabası etrafı uzun çalılar ve sazlarla sarılı olan taş döşeli bir yoldan geçtikten sonra parlak turuncu İspanyol çatıları olan, bembeyaz evlerin önünde yavaşlayıp durdu. Avlunun sevimli, kırsal düzenlemesinin, annemin *doğayla iç içe yaşama* arzularını canlandırıldığını hissedebiliyor; yüzeyinde japon balıklarının

yüzdüğü küçük süs havuzunun etrafını saran beyaz zambaklar ile toprak saksılardaki mor hibisküslerin yarattığı tezatı görebiliyordum. Her tarafı pembe kır çiçekleri ve sarı papatyalarla sarılmış, çalılardan yapılmış çitleri de sayarsanız, burası tuhaf derecede mutlu bir yere benziyordu.

Sonra eski binaya doğru yürümeye koyulduk; bunun ana bina olduğunu var sayıyordum çünkü öndeydi. Yerler beyaz karolarla, duvarlarsa beyaz alçıyla kaplanmıştı. Tıpkı gündüzlü merkezin tarzını yansıtan modern mekânda, üzerinde bir heykel ya da büst olan, etrafı şekil verilmiş çalılarla süslenmiş kaide dışında pek fazla eşya yoktu.

“Hermencia valizlerini ve kıyafetlerini kontrol edecek, Mara. Şansına bu hafta sonu değerlendirme kampı olduğu için bütün arkadaşların da burada.”

Değerlendirme haftası. Annemle babamın, gitmek zorunda olmadığını söylediği. Ve ben en nihayetinde yine burada bitmişim.

En azından Jamie de birkaç gün burada olacak, bu zaruri cezaya alışma dönemini kolay atlatmamı sağlayacaktı. Bu da bir şeydi.

Annemler evrakları halletmeye giderken ben de kalın, koyu renk, fırça gibi saçları olan ifadesiz bir kadın tarafından aceleyle bir odaya alındım.

“Tehlikeli bir şey getirip getirmediğini kontrol etmeliyim,” dedi başını ters bir şekilde sallayarak.

“Tamam.”

“Üzerinde takı var mı?”

Başımı hayır dercesine salladım.

“Kıyafetlerini çıkarman gerek.”

Aptal aptal gözlerimi kırıştırdım.

“Tamam mı?” diye sordu.

Öylece durdum.

“Kıyafetlerini çıkarman gerek,” diye tekrarladı.

Çenem titremeye başlamıştı. “Tamam.”

Kadın gözlerini dikmiş beni izlerken ben de üzerimdeki kapüşonlu üstü, fermuarını açarak çıkarıp ona uzattım. Elleriyle içinde bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra onu masaya bırakınca gözlerimi yere indirerek çıkardığım askılı bluzum, yumuşak bir şekilde yere indi.

Ben yalnızca sutyenim ve kotumla durmuş, derin nefesler alıyordum. Farkında olmadan öne doğru eğilmiş, kollarımla da göğsümü kapatmıştım.

“Pantolonunu da,” dedi kadın.

Başımı onaylarcasına sallasam da bir dakika kadar kımıldamadan durmaya devam ettim. İki.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Ne?”

“Yardım etmemi ister misin?”

Başımı salladım. Ellerimi gözlerime bastırarak derin nefesler alıyordum. Bunlar sadece birer kumaş parçasıydı. Sadece birer kıyafet.

Fermuarını açınca pantolonum yere, bileklerime indi. Oda yavaşça etrafımda dönmeye başlarken ben kımıldamadan durmaya devam ediyordum. Hermencia giysilerimi elleriyle, vücudumu da gözleriyle inceledikten sonra nihayet hepsini geri verdi. Kıyafetleri üzerime tutup giyinirken az kalsın düşünüyordum.

Kıyafetlerle işimiz bittikten sonra annemle babam gerekli evrakları imzalamış, benim de yeni hayatımdaki kuralları ve düzenlemeleri anladığıma dair birkaç evrak *daha* imzalamam gerekmişti. Dışarıyla hiç temasım olmadan, üç ayımı burada geçirecektim. Ailemle telefonda görüşmeye iznim vardı ama ancak otuz gün sonra. İmzayı atarken sayfayı kanımla mühürlüyor gibi hissediyordum.

Sonra vedalaşma vakti geldi. Annem bana sıkı sıkı sarıldı. “Bu geçici bir şey,” dedi kollarımı tutup beni temin etmeye çalışarak. Belki de kendini.

“Biliyorum,” diye fısıldadım ben de.

Biraz daha yaklaşıp saçlarımı düzeltti. “Seni seviyorum.”

Dökmek istediğim fakat dökmeyeceğim gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. Beni sevdiğini biliyordum, sadece bana inanmıyordu ki bu da esas canımı yakan şeydi zaten.

56

Annemle babam gittikten sonra bana tesisi gezdirdiler; dört bina ve hepsinin ortasında bir Zen bahçesi. Odaları dolaşırken çok fazla dikkat etmedim; etrafın nasıl görüldüğü çok önemli değildi, umursamıyordum da zaten. Ben buradaydım, Noah ile ailemse dışarıda. Jude da. İsteddiğini yapalırdı.

İsteddiğini almış olması için dua ediyordum.

Çünkü ailem onun insafına kalmıştı. John'a ne olduğunu bilmiyordum; onun haberi olmadan beni nasıl kaçırdığını. Ama bir şekilde Noah'nın ailemi koruyacağına inanmalıydım. Yoksa...

Aksini düşünmek istemiyordum.

Hemen yoğun terapi programına alındım ve yeni danışmanın sorularına ezberden yanıt verdim. Bilişsel ve davranışsal terapi seanslarıyla diyetisyen görüşmesi arasında diğer Horizons öğrencileri -Jamie, Stella ve Phoebe gibi geçiciler ve benim gibi, üç aydan fazla kalacak olan kalıcılar- aktivitelerine devam ederken ben de ortak salondaki kütüphaneye göz gezdirdim. Tüm bunlardan muaf olma sebebim "intihar girişimimdi". Terlemek dikişlerim için zararlıydı. Çok şanslıydım.

Yatılı danışmanlardan biri olan Barney, biraz uzaktan beni seyrediyordu. Erkek çalışanların çoğu gibi o da iri yapılıydı –bizi daha kolay dizginlemek için belki de– ama sohbet etmeye çalışırken oldukça sıcakkanlı göründü. Ne Robins kadar küçümseyici ne de Brooke kadar abartılı derecede neşeliydi. Sadece kibar bir insandı ve sohbet etmek istiyordu.

Arkadaşlarım geldiğinde, *Normal Olan Nedir?* isimli tuhaf bir kitabın sayfalarını karıştırmakla meşguldüm. Ve Jamie hemen yanıma gelmişti. Bir oyundan falan geliyor olmalıydılar çünkü beyaz, siyah ve kırmızı renkli tişörtlerle ayrılmış üç gruba ayrılmışlardı. Megan kırmızı gruptaydı. Solgun yanakları kızarmış, bir tutam sarı saç hale şeklinde başına dolanmıştı. Banyoya gitmek için yalvardı ve bir eşlikçiyle gönderildi. Sonra içeri Adam girdi, o da kırmızı gruptaydı. Şişkin kollarını kabarık göğsünde birleştirmişti ve oynadıkları her neyse onu kaybetmiş gibi görünüyordu.

Arkasından Jamie içeri girdi, üzerinde siyah tişört vardı. Beni gördü ve doğrudan lafa girdi.

“Bu senin hatan.”

Kitabı kapadım. “Selam Jamie. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Ama o hâlâ başını sallıyordu. “Sebebini düşünürsek seni burada gördüğüme hiç de sevinmedim.”

“Meseleyi yumuşatmaya çalışmadığın için sağ ol. Herkesin beni pamuklara sarmasından bıkmıştım.”

“Oo, dokundurma! Çok canım yandı!

Gözlerimi devirdim.

Jamie omuz silkip, “Bak,” dedi öne eğilerek. “İntihar girişimini kabul etmeyi reddediyorum çünkü bu senin hakkındaki tüm düşüncelerimi değiştirir. Ama en azından mizah duygunu kaybetmemene sevindim.”

Kendime engel olamayıp sıırıttım. “Bak o doğru işte,” dedim uydurma intihar sebebimi anlatmak zorunda kalmadığım için memnundum. “Ee, bu sefer ne yapmışım?”

“İlginç bir kelime seçimi,” dedi Jamie arkasına dönüp kapıya bakarak. Ben de aynısını yapınca bir an için nefessiz kaldım.

Noah.

Burada.

Orada, sadece üç dört metre ötede duruyor; sırlıslıklam tişörtü ince uzun, kaslı vücuduna yapışırken gitar çantası da eski yer karolarını ıslatıyordu.

Göz göze geldiğimiz an adeta dilim tutuldu.

Sonra Noah dönüp, “Bunu nereye koyayım?” diye sordu Barney’ye çantayı hafifçe kaldırarak.

O da, “Bu taraftan,” diye yanıtladı. “Size odanızı göstereyim.”

Ve Noah yanımdan öylece geçip gitti. Ben orada yokmuşum gibi.

Lobide taş kesilmiş gibi otuyordum. Etrafımdaki sandalyeler sırayla dolmuş, Brooke da tam karşıma oturmuştu. Her hareketinde sallanan bilezikleriyle saçındaki bantı düzeltip söze girdi: “Evet arkadaşlar, beş dakika içinde başlayacağız. O yüzden su içmek ya da tualete girmek istiyorsanız şimdi tam zamanı.” Sonra öne eğilerek bana merhaba dedi ve yüzünde bir acıma ifadesiyle koluma dokunup kendine su almaya gitti.

O sırada Noah içeri girip ıslak saçlarını düzeltmeye başladı. Oldukça uzağıma, kendisine fazlaca küçük gelen bir sandalyeye oturup uzun bacaklarını da öne doğru uzattı. Ne bana ne de başka birine bir şey söyledi. Farklı görünüyordu.

Nedenini anlamak için onu dikkatle inceledim. Yırtık pantolonu ve eski tip tişörtüyle mükemmel bir şekilde dağınık görünüyordu. Ve tabii anlayamadığım yüz ifadesinin üzerindeki dağınık güzel saçlarıyla. Her şey aynı görünüyordu bir şey dışında...

Kolyesi. Götürdü.

Gözlerimi ovuşturdum ama açtığımda hâlâ oradaydı.

Jamie başıyla selam verdi. Barney de öyle. Normalde bu beni gerçek olduğuna ikna etmeye yeterdi.

Ama herkes deli olduğunu söyleyip olmadığına dair yemin ettiğinde kimse sana inanmıyorsa aklında hep bir acaba haklılar mı sorusu oluyor.

Bu yüzden Stella içecek bir şeyler almak için ayağa kalkınca ben de kalktım. “Selam,” dedim.

Saçını esmer teninden çekip sebilin musluğunu açtı. “Merhaba.”

Birine meşhur akıl hastanede erkek arkadaşının halüsinasyonunu görüp görmediğini sormanın düzgün yolu neydi ki?

“Şuradaki çocuğu görüyor musun?” diye sordum sonunda, başımla da şimdi ellerini kafasının arkasında birleştirmiş olan Noah’yı işaret ettim.

Parmağına bir saç buklesi doladı ve önce Noah’ya, sonra da bana döndü. “Şu yakışıklı olan mı?”

Bu o olmalıydı, evet. “Evet.”

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Bayağı bayağı yakışıklı olan?”

Benimle hiç ilgilenmeyen Noah’ya bakıyordum. “Evet.”

Şimdi Stella da ona dönmüştü. O, “Uzun boylu, koyu renk, mükemmel saçları olan,” derken biri Noah’ya bir şey söyleyip de kibirli kibirli gülmesine neden olunca, “Ve inanılmaz bir tebessümü,” diye de devam etti. “Mavi gözleri olan çocuk mu?”

“Evet,” dedim gözlerimi o tarif edilemez derecede kusursuz, birkaç gün önce bana beni sevdiğini söylemiş olmasına rağmen bugün tanışmıyormuşuz gibi davranan çocuktan ayırmadan.

“Evet, görüyorum,” dedi Stella plastik bardağa su doldururken. “Daha fazlasını görürsem de şikâyet edeceğimi sanmam. Bir dakika,” dedi başını eğip bana bakarak. “Onu tanıyor musun?”

Doğru cevabın ne olacağını düşünüyordum. Birini gerçekten tanıdığını söyleyebilir miydiniz? “Tanımıyorum,” dedim.

Stella inanmaz gözlerle beni seyrediyordu. “Hımm,” dedi sadece ve yerine geçti. O sırada yanımdaki sandalyeye geçen Jamie de beni dürtmeye başladı.

“Ah,” dedim omzumu ovuşturarak.

“Ah iyi ya, hayattaymışsın. Suni teneffüs yapmak zorunda kalacağım diye korkmaya başlamıştım,” dedi göz ucuyla bakarak. “Bilmesem, bu gelişme karşısında şaşırdığımı söyledim.”

Gözlerimi Noah’dan alamazken Jamie’ye cevap vermek, takdire şayan bir çaba gerektirdi. Onu aylarca göremeyeceğimi sanıyordum. Jude’un yaptıklarını, Lukumi’nin hastanedeki odama geldiğini ve Jude’un bana bıraktığı, Claire’e ait kamera kayıtlarını anlatmak için beklemek zorunda kalacağımı.

Oysa şimdi o buradaydı. Hiç mi hiç beklemek zorunda kalmayacaktım ve bunun verdiği rahatlıkla ağlayabilirdim bile.

“Şaşırdım,” dedim sonunda. “Evet.”

“Sanki uygunsuz çocuklar adasında bize katılacağını biliyordun da?”

“Ne?” Nihayet gözlerimi Noah’dan ayırıp ona dönebilmiştim. “Bilmiyordum tabii.”

“Tabii,” dedi Jamie. “Beni onunla aynı odaya koyuyorlar, Mara. Senden nefret ediyorum.”

“Bunu benim yaptığımı mı sanıyorsun?”

“Yapma ama,” dedi utandıran bir bakışla. “Sanki zor durumda olan genç bir hanıma karşı koyabilirdi de.”

“Ama ben ona gelmesini falan söylemedim,” dedim. Tabii bu, burada olmasına deliler gibi sevindiğim gerçeğini değiştirmiyordu. “Ayrıca sen oda arkadaşın hakkında şikâyet etmeden önce, biraz evvel Bay Robins’ten Phoebe’yle aynı odayı paylaşacağımı öğrendiğimi duysan iyi olur.”

Jamie haklı olarak dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

“Yaa,” dedim. Bunu duyduğum anda itiraz etmişim elbette ama meseleyi Dr. Kells’le halletmem gerektiğini söylemişlerdi. O da yalnızca haftada iki kez, çalışanları denetlemek için geldiğinden hafta sonu burada değildi. Dolayısıyla onunla görüşene dek bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O sırada Brooke ellerini çırpı. “Pekâlâ, herkes döndü mü? Harika! Horizons ailesinin yeni bir üyesi var millet! Noah Shaw’a kocaman bir merhaba diyelim.”

“Merhaba, Noah,” dedi herkes koro halinde.

“Noah burada nasıl hissettiğini görmek için bu hafta sonu terapilere katılacak. Noah, neden bize kendini tanıtmıyorsun?”

“Londra’da doğdum,” dedi fazlaca sıkılmış bir sesle. “Ailem de İngiltere’den buraya iki yıl önce taşındı.”

Ağzım açık kalmıştı.

“Özellikle sevdiğim bir renk yoktur ama sarıdan nefret ederim. İğrenç bir renk.”

İnanılır gibi değil.

“Gitar çalarım, köpekleri severim, Florida’dan nefret ederim.”

Ve sonra Noah nihayet bana baktı. Ama ben o klasik tembel ve asil gülüşünü beklerken gözleri bomboş bakıyordu. Bu görüntü canımı acıttı.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Noah. Buraya neden geldiğini söylemek seni rahatsız eder mi?”

Sırıtsa da bu tebessümde sıcaklıktan eser yoktu. “Öfke problemim varmış.”

Sonra herkes bir saat boyunca hislerini paylaştı ve öğle yemeği için mola verdik. Ve Noah koridorda beni yakalayıp yüzüme baktı.

Üzgün görünüyordu.

“Seni yakalamak ne kadar zor,” dedi sessizce.

Tam bir kâhkaha patlatacaktım ki Noah, eliyle ağzımı nazikçe kapadı.

Dokunuşuyla gözkapaklarım düştü. Onu hissedebiliyordum. Gerçekti.

Tek istediğim ona sarılıp onun da beni sarmasına izin vermektir. Ama ellerimi beline koyunca, "Yapma," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. O an ağlayabilirdim. Noah bunu fark etmiş olacak ki hızla sözlerine devam etti. "İkimizi bilmiyorlar. Bilirlerse bizi ayrı tutmaya çalışırlar ve ben buna dayanamam."

Başımı sallayarak onayladıktan sonra elini ağzımdan çekti. Arkasına baktım. Koridor şimdilik boştu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki?

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum.

Dudaklarında bir tebessüm kırıntısı belirdi. "Bol miktarda alkol ve Lolita içeren uzun bir hikâye bu."

Ne kastettiğini anlamayınca kaşlarım kalktı. "Kitap mı?"

"Balina."

Her şeye rağmen beni gülümsetmeyi başardı. "Bilmek iste-yeceğim bir şey mi?"

"Pek sanmıyorum." Ses tonu son derece kontrollü ve ifadesizdi. Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Bir sorun vardı. Ne olduğunu sormak istiyordum ama onun yerine kolyesinin nerede olduğunu sordum.

Noah iç çekti. "Buraya girerken karşılaştığımız yarı striptiz gösterisi tarzı aramada çıkarmak zorunda kaldım. Gösteri Hermencia'nın çok hoşuna gitti sanırım. Ona bir fatura yollayacağım."

Tekrar gülümsedim ama Noah gülmemişi. Neyin ya da neden değiştiğini bilmiyordum ama öğrenmeliydim. Cevap hoşuma gitmeyecek olsa bile. "Ne oldu sana?" diye sordum.

Ellerimi, kollarımı, bileklerimi kaldırıp bir cevapmışçasına gözlerimin önünde tuttu.

"Kendimi öldürmeye çalıştığımı düşündüler," dedim.

Noah gözlerini kapadı. İlk defa acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Noah yutkunurken boynundaki kasların hareketini seyredebiliyordum. "Hayır," dedi. "Ben... ben her şeyi gördüm. Jude'u da."

Sesinde duyduğum işkenceyi gizlemek için yüzüne boş, ifadesiz bir maske takmış gibiydi ve bu manzara aklıma, çok farklı koşullar altında yaptığımız başka bir konuşmayı getirdi.

"*Peki ya bir şey olur ve sen yanımda olmazsan?*" diye sormuştum hayvanat bahçesinden sefil, suçlu ve korkmuş bir halde geri dönerken.

O da kendinden emin bir şekilde, "*Olurum,*" demişti.

"*Ya olmazsan?*"

"*O zaman benim hatam demektir.*"

Demek mesele buydu. Gözlerimi kaldırıp ona baktım ve başımı hiddetle iki yana salladım. "Bu senin hatan değil."

"Aslında," dedi acı acı, "öyle."

Ama Noah başka bir şey söyleyemeden Patrick gelince ayrılıp hızla birbirimizden uzaklaştık.

Gün boyu bir daha hiç baş başa kalamadık. Ben yeni danışmanlardan biriyle bir konuşma terapisine gönderilip geri kalan vaktimde de yalnız başıma çürümeye bırakılırken Noah; Adam, Stella, Tara, Megan ve diğer geçicilerle birlikte aktiviteden aktiviteye koştu. O sırada kalıcı olanların bazılarıyla tanıştım. Hiçbiri ciddi sorunları varmış gibi görünmüyordu; Phoebe gibi değillerdi en azından.

Nihayet akşam yemeği vakti gelince Noah'nın karşısına oturdum. Masamızda pek iyi tanımadığım birkaç çocuk daha vardı ama fazla yakınımızda değillerdi.

Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum, anlatacak çok şeyim vardı.

Çok yakınımda olmasına rağmen dokunamıyordum. Parmaklarım ona dokunma, onu sıcak, elle tutulur bir şekilde hissetme isteğiyle kasılıyordu.

Adını söyledim. Ama Noah başını tek bir defa hayır anlamında sallayınca dudagımı ısırdım. Öfkeden çılgık atabiliydim, bunu yapmayı istiyordum da. Sürükleniyor gibiydim ve onun ayaklarını yere bastırmasına ihtiyacım vardı.

Ama sonra bir boya kalemiyle –buradaki sanat stüdyosundan çalmış olmalıydı– peçeteye bir şeyler karalayıp bana uzattı.

Etrafı kolaçan ettikten sonra olabildiğince belli etmeden yazılanı okudum.

Müzik stüdyosu. Gece 1’de.

“Ama...” diye fısıldadım.

“Güven bana,” dedi dudaklarını oynatarak.

Ben de öyle yaptım.

Solgun, sessiz bir Stella’nın karşısında akşam yemeğimi bitirirken tek istediğim güneşin bir an önce batmasıydı. Yemeğini çatalıyla karıştırtı ve sürekli gözlerini odada gezdirip durdu. Bir sorun olup olmadığını sorduğumda izin isteyip beni yalnız bıraktı.

Gece olmasını bekleyemiyor, her fırsatta kalın, orantısız pence-relerden dışarı bakıyordum. Günbatımının ardında pusuya yatmış olan karanlık, sabırla onu yutmayı bekliyor gibiydi.

Nihayet güneş ufuk çizgisinin ardında kaybolurken, seramik tabaklara vuran çatal kaşık sesleri de kesildi. Ardından elinde ilaç bardaklarımızla Wayne geldi.

Stella ilaçlarını benim önümde içti, yutarken göğsünün kal-kışını izledim. Başımı kaldırıncı Jamie’yi gördüm. O da eğreti bardağının içindekileri yutmuş, boğazındaki kasları hareket etmişti. Sonra Wayne ilerledi.

Sıra bendeydi. Bugün, bardağında fazladan iki ilaç daha vardı. Mavi ve oval.

“Yapman gerekeni biliyorsun, Mara,” dedi Wayne.

Biliyordum ama bu ilaçları içme konusunda daha isteksiz olamazdım. Ya beni halsizleştirirlerse? Gözlerim etrafta dönüyor, yemek odasındaki insan selinin içinde Noah’nınkileri bulmaya çalışıyordu ama Noah yoktu.

“Mara,” dedi Wayne sıcak fakat sabırsız bir ses tonuyla.

Kahretsin. Bardağı elime alıp ilaçları yutup ardından da su içtim.

“Aç,” dedi.

Ve ağzımı açıp dilimi gösterdim.

Wayne gülümseyerek bir sonraki hastaya geçince ben de sinirle kalkarak tepsimi tezgâha, yıkamak için alacakları yere bırakıp kızların peşinden, bizi odalarımıza götürecek olan spot aydınlatmalı koridora doğru ilerledim ve annemin yaz kampına gidiyormuşum gibi hazırladığı, içinde şampuanım ile sabunumun olduğu çantayı alarak banyoya girip duş aldım. Neyse ki duşakabinler vardı ama spa benzeri banyolara ancak gruplar halinde ya da bir eşle gidebiliyorduk. Benim eşim tabii ki Phoebe’ydi. Ama bu lanet duruma umursamayacak kadar alışmıştım.

Çıktığımda o kadar güçsüzdüm ki bornozumu giymeye çalışırken havlumu neredeyse yere düşürüyordum. Ama banyodan çıkan Phoebe’yi izleyerek merdivenlerden çıkmayı ve kendimi rezil etmeden odama ulaşmayı başaramadım. Sade odamızdaki beyaz ikiz yataklar birbirinin aynısıydı ve Phoebe, odanın uzak köşesinde, sağ taraftaki yatağı seçince kapıya yakın olan bana kaldı.

Mükemmel.

Phoebe o gece sessizdi hatta gün boyu da benimle hiç konuşmamıştı ve bu yüzden kendimi şanslı sayıyordum. Ben, uyumak gibi bir niyetim olmasa da şifonyerde gece için giyecek bir şeyler ararken ışığı kapatınca kızgın bir bakış attım ama bunu ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. Sonra o uyudu ve ben de üzerimi değiştirip yatağıma geçtim.

Her odada, yatakların karşısındaki duvarın tam ortasında bir saat vardı ve bizimki onu gösteriyordu. Sonra on buçuk, on bir. Saniyeleri sayarken bir yandan da Phoebe’nin horultusunu dinliyordum.

Ve sonra karanlığın içinde yankılanan bir kelime:

“Kalk.”

Kaba bir kadın sesi beynimde yankılanıyor, bense onu bıçaklamak istiyordum.

Gözlerimi açıp da Phoebe'nin yatağımın yanında olduğunu görünce doğrulup oturmak istemiş fakat zaten oturduğumu görünce şaşırmıştım.

Ayaklarımın yerde, soğuk karoların üzerinde olduğunu görünce daha da şaşırdım.

"Yataktan çıkıyordun," dedi Phoebe mekanik bir ses tonuyla.

"Ne?" Sesim, uyku yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Uyandın," dedi. "Ve yataktan çıkıyordun."

Elimi alınma koyup saate baktım.

Sabaha karşı dört. Kaçırmıştım. Noah'yı kaçırmıştım. Artık çok geçti.

"Su içmek ister misin?" diye sordu Phoebe.

Dilim damağım kurumuştu. Phoebe'nin neden bu kadar iyi davrandığını merak ederek başımı salladım ama soracak kadar da gücüm yoktu. Ayağa kalkarak onun peşinden loş koridora çıktım. Sessizce masada oturan Barney'nin yanından geçerek banyoya yöneldik.

Phoebe, "Banyoya gidiyoruz," diyerek bu durumu ona da bildirince Barney başını sallayarak gülümsemiş ve kitabına dönmüştü. *Kuzuların Sessizliği*.

İçeri girince Phoebe musluğu açtı. Susuzluktan ölüyordum. Bu yüzden lavaboya doğru uzanıp ellerimi birleştirdim ve suyu ağzıma götürdüm. Suyun çoğu parmaklarımın arasından dökülse de kana kana içtim ve aynı şeyi birkaç kez daha tekrarladım. Ne kadar içersem içeyim yetmeyeceğini düşünüyordum ama nihayet boğazımdaki kuruluk geçip o yanma hissi kaybolunca başımı kaldırıp aynaya baktım.

Solgun ve terli görünüyordum. Saçlarım yüzüme yapışmış, gözlerimse çaresizce o sırlı cama takılıp kalmıştı. Kendim gibi görünmüyordum. Kendim değildim.

“Kanlı Mary,” dedi Phoebe.

Olduğum yerde sıçradım. Yanımda olduğunu neredeyse unutmuştum. “Ne?” dedim gözlerimi önümde duran yabancidan alamayarak.

“Geceyarısından sonra üç defa ‘Kanlı Mary’ dersin aynadan çıkar ve gözlerini çıkarıp boğazını keser,” dedi.

Ben aynadan Phoebe’ye bakarken o da tavanı seyrediyordu.

“Ben sadece iki kez söyledim.” Gülümsedi. Hâlâ açık olan musluk, yavaşça su akıtmaya devam ediyordu.

“Arka arkaya düşükler yapmış,” diye devam etti Phoebe de. “Bunun onu delirttiğini ve böylece başka kadınların bebeklerini çalmaya başladığını söylüyorlar. Ama sonra onlar da ölüyormuş çünkü onları kendisi öldürüyormuş.” Aynada göz göze geldiğim Phoebe resmen ödümü koparıyordu.

Böyle bir şey karşısında ne demem gerekiyordu ki? Bir kez daha ellerimi doldurup bu kez içmek yerine yüzüme su çarptım.

Sonra Phoebe buz gibi fakat net bir sesle sordu: “Kimi öldürdün?”

Donakaldım. Yüzüm ve ellerimden süzülen su yere damlıyordu.

“Yataktan çıkarken Rachel ve Claire’i öldürmek istemediğini ama diğerleri için hiç de üzgün olmadığını söyledin.”

“Kâbus görüyordum,” dedim boğuk bir sesle fısıldayarak ve musluğu kapadım.

“Pek kâbusa benzemiyordu,” dedi.

Ve tam onu duymazdan gelip gitmeye hazırlanıyordum ki önümü kesti.

“Rachel ve Claire kim?” dedi delici bakışlarıyla. Gözleri solgun, yuvarlak yüzünde boş bakıyordu.

“Sadece bir kâbustu,” dedim bir kez daha. Söylediklerinin doğru olduğunu ona belli etmemek için insanüstü bir çaba sarf ediyordum ama ya içimde olanlar?

İçim paramparçaydı.

“Adamı öldürdüğün için çok mutlu olduğunu, üzülmediğin tek şeyin kafatasını kendi ellerinle parçalayamayışın olduğunu söyledin.”

“Yeter,” dedim. Titremeye başlamıştım.

“Akıl hastanesini de anlattın,” dedi biraz geri çekilerek. “Her şeyi anlattın.” Dudakları pis bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Onu biliyorum,” dedi giderek tüm yüzüne yayılan gülümsemesiyle. “Ne kadar istediğini, ne kadar sevdiğini, ne kadar çaresiz olduğunu. Ama o seni sevmiyor,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

Ona Noah’dan mı bahsetmiştim? Gözlerimi kapadım, burunumdan soluyordum. Çığlık atmak, o koca çenesini kapamasını söylemek istesem de yapamazdım çünkü tüm bunlar beni ele verecek şeylerdi. “Ben yatağıma dönüyorum,” dedim etrafından dolanarak. Ve titreyen sesimi, kesik nefeslerimi fark etmemiş olmasını umdum.

Phoebe de peşimden geliyordu. Fazlaca yakın bir mesafeden.

Hiç konuşmadan odamıza döndükten sonra Phoebe, yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümsemeyle yatağına girdi. Ama her ne kadar bu ifadeyi yüzünden silmek istesem de esas kendime kızgın olduğumu gayet iyi biliyordum.

Neler yaptığımı hatırlamadığım boşlukların olması, defterlere yazı yazmak korkutucuydu, evet ama bana bir zararları dokunmamıştı. En azından şimdilik. Ve kimseye söylemediğim sürece, bu geçici bir durum olabilir, bir gün iyileşip normal bir hayat sürebilirdim.

Ve Jude’u bulup beni tekrar incitememesini garanti altına alabilirdim.

Ama Phoebe’nin az önce söylediklerini benden duymadığı sürece bilmesine imkân yoktu ki bu da hali hazırda zaten sallantıda olan kontrolümü iyice kaybettiğimin göstergesiydi.

Battaniyeyi kafama kadar çekip duvara bakmaya başladım. Zihnim susmak bilmiyor ve uyuyamıyordum.

Bu yüzden karanlık yerini aydınlığa bırakana dek yatağında öylece yatıp sabah yedide, güne başlamaya hazır şekilde kalktım.

O sırada Phoebe çığlık atmaya başladı.

“*Derdin* ne senin be?” diye tısladım.

Ama susmak bilmiyordu.

Kapıda hemen bir kalabalık belirdi, aralarından geçip yanımıza gelen danışmana bakarken Noah ile göz göze geldim.

Wayne eşikte durmuş bize bakıyordu. “Neler oluyor burada?”

Phoebe arkasındaki duvara doğru geriledi ve suçlamasını yaparken öne doğru eğildi. “Uyurken başımda beni bekliyordu!”

Wayne hemen bana döndü.

Ben de savunmaya geçerek ellerimi kaldırdım. “Yalan söylüyor,” dedim. “Ben sadece üstümü değiştirmeye gidiyordum.”

“Uyandığımda *şuradaydı*,” dedi tiz bir sesle.

Midemdeki bulantıyı bastırmaya çalışıyordum.

“Bana bir şey yapacaktı!”

“Sakin ol, Phoebe.”

“Eğer engel olmazsanız bana bir şey yapacak!”

“Pekâlâ. Herkes biraz geriye çekilebilir mi? Barney! Brooke!”

Wayne’in gözleri sürekli üzerimizdeydi.

“Buradayız,” dedi Barney’nin birdenbire arkamda beliren sesi.

Onlar odaya girerken bense olduğum yere çakılıp kalmıştım.

“Tamam, Phoebe, sakinleşmeye çalış,” dedi Brooke yatağa geçip onun yanına otururken. Phoebe ise ileri geri sallanmaya başlamıştı. “Konuşurken bir yandan da nefes egzersizi yapmanı istiyorum, tamam mı? Ve saymaya başla.”

Phoebe’nin ona kadar saymaya başladığını duydum. O sırada Wayne ile Barney de beni seyretiliyorlardı.

“Neler oldu, Mara?”

Başımı iki yana sallayıp, “Hiçbir şey,” dedim ve doğruyu söylüyordum.

“Onunla yaşayamam!”

“Phoebe, bağırmayı kesmezsen seni odaya götürmek zorunda kalacağız.”

Ve Phoebe hemen sustu.

“Pekâlâ, Mara. Şimdi bize dün gece olanları bir de sen anlatır mısın?”

Gözlerimi kapıya çevirip Noah’yı aramamak için zor duruyordum. Yutkundum. “Yemek yedim, herkesle birlikte.”

“Kiminle oturuyordun?”

“Ben...” Hatırlamıyordum. Kiminle oturmuştum? “Stella,” dedim sonra ve kapıya doğru bakınca onun da Noah’nın yanında olduğunu gördüm. Noah ona bakarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

Brooke adımı söyleyerek gözlerimi üzerine çekti. “Demek Stella’yla yemek yedin. Sonra ne oldu?”

“Duş aldım, odaya geldik ve pijamalarımı giyip yatağa girdim.”

O sırada Barney araya girip, “İkisi de saat dört civarında kalktılar,” dedi.

Başımı onaylarcasına salladım. “Phoebe de benimleydi.”

“Adımı ağzına alma,” diye mırıldanınca gözlerimi devirdim.

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet.”

“Daha önce hiç uykunda dolaştığın oldu mu?” diye sordu Brooke.

Buna elbette ki cevap vermedim çünkü cevap “evet”ti.

58

Brooke, Dr. Kells'i gördüğümde onunla konuşmam konusunda sıkı bir talimat verdikten sonra plansız yapılacak olan grup seansı için üzerini değiştirmeye gitti. Ben de yalnız kaldığımız anda Phoebe'ye parladım. "Niye yalan söyledin?"

O sadece gülümsemekle yetindi. Suratını yumruklamak istiyordum.

Ve neredeyse yapacaktım da.

Gözlerimi kapayıp derin nefesler alarak bu isteğimden kurtulmaya çalıştım. Odadan çıktığımdaysa koridordaki stüdyolardan birinin yakınında dolaşan Noah'yı gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Uyuyakalmışım," dedim. Kendimi öldürmek istiyordum. "Phoebe gecenin bir yarısı beni uyandırdı ve ona... ona Rachel ile Claire'i anlattığımı söyledi. Her şeyi anlattığımı," dedim itiraf eder gibi.

Ama Noah yorum yapmadı. "Şu kız kimdi?"

Bakışlarını takip edince ortak salondaki sandalyelerden birine kurulmuş olan Stella'yı gördüm.

“Stella,” dedim. İyi bir kız. Neden?”

“Onu gördüm,” dedi alçak bir sesle.

“Gördüm derken?..”

“Birinin onun canını yaktığını gördüm,” dedi bileklerime bakarak. “Biri bileğini tutmuştu, neredeyse kıracaktı.”

Dilim damağım kurudu. “Neden o?”

Noah alnını ovuşturdu. “Bilmiyorum.”

“Kaç etti şimdi?” diye sordum.

“Beş.”

“Ben, Joseph, tanımadığın o ikili ve şimdi de...”

Stella.

“Herkes içeri!” diye seslendi o sırada Brooke.

Odaya geçmeden önce son bir kez daha bakiştık. Sonra ben, tuhaf derecede sessiz olan Jamie’nin yanına geçtim.

Brooke, Wayne’e başını sallayınca onlar da çembere yaklaştılar. “Pekâlâ, millet,” dedi sonra bize. “Bu sabah küçük bir olay yaşandığını hepimiz biliyoruz. Önemli bir şey değildi ama yine de, bugün biraz güven egzersizi yapmanın iyi olacağını düşündük.”

Homurtular yükseldi. Stella İspanyolcadan hatırladığım ve pek de hoş anlamları olmayan birkaç şey söyledi.

“Ne kadar yaparsak yupalım fark etmez,” diye seslendi Phoebe. “Mara’ya güvenemezsiniz.”

Jamie’nin sessizce kıkırdamaya başladığını fark edince ayağına bastım.

“Phoebe, bu sabah senin hislerin hakkında yeteri kadar fikir sahibi olduğumuzu düşünüyorum. O yüzden paylaşmak istediğin yeni bir şey yoksa ben başkasına geçmek istiyorum.”

Ama Phoebe, Brooke’la konuşuyor olsa da bana yoğunlaşmaya devam etti. “Paylaşmak istediğim yeni bir şey var aslında.”

Ses tonunu hiç sevmemiştim.

“Hepiniz Mara’nın, sadece bazı talihsizlikler yaşamış masum bir kız olduğunu düşünüyorsunuz ama öyle değil. O bana zarar vermek istiyor. Hepimize.”

Jamie kendini kaybetmiş ve bulaşıcı bir kahkaha nöbetine tutulmuştu adeta; oysa Phoebe’nin tavrı ne kadar melodramatik olursa olsun söyledikleri rahatsız ediciydi. Ama doğru olduklarından değil.

Hesaplanmış olduklarından. Phoebe deli olsa da aynı zamanda oldukça da kurnazdı. Böyle davranarak elde etmeye çalıştığı bir şey olduğunu biliyor fakat henüz ne olduğunu anlayamıyordum.

“Phoebe, neden Mara’nın sana zarar vermeye çalıştığını düşünüyorsun?”

“Çünkü uykusunda böyle söylüyor.”

Kahretsin.

Brooke önce bana, sonra Phoebe’ye döndü. “Bu ne zaman oldu, Phoebe?”

“Dün gece.”

Pekâlâ, bu doğru *olabilirdi*. Phoebe iğrenç, sinir bozucu ve salak bir kızdı ama bir yandan o kötü, şeytani tohumlara özgü bir zekâyı da sahipti. Yine de uykumda onu öldürmekten söz etmiş olma olasılığı taşısam da bunu gerçekten *istemediğimi* de biliyordum. Diğerleri gibi değildi. Onu *gözümde canlandıramamıştım*. Bilinçli olarak değil en azından.

Peki ya bilinçaltımda?

Onun ölmesiyle ilgili bir rüya görmüş olabilir miydim? Böyle bir şeyi uykumda istersem ne oluyordu?

Öyle olursa, Phoebe yine de ölür müydü?

“Onunla aynı odada kalamam, Brooke,” dedi yumuşak bir sesle. Çenesi titremeye başlamıştı.

İşte başlıyoruz.

“Korkuyorum,” diye ekleyerek de işini sağlama almaya çalıştı.

“Güven egzersizlerini bu yüzden yapıyoruz zaten, Phoebe.”

“İşe yaramayacaklar!”

“Bir şans vermezsen yaramazlar tabii,” diye kızdı Brooke.
“Pekâlâ, çocuklar, bunun için ayağa kalkmanızı istiyorum... Wayne, sen de eşleşme listesini okuyabilir misin?”

Wayne de okudu. Elbette ben Phoebe’yleydim. Jamie, Noah’yla. Miami’deki Horizons’tan bir kız Megan’la ve Adam da yatılı bi-riyle. Herkes oda arkadaşıyla eşleşmiş gibi görünüyordu. Bir hasta isyanını önlemek için olabilir miydi?

“Pekâlâ, millet. Yapacağımız ilk şey güven düşüşü ve alfabetik sırayla başlayacağız. Bu da eğer adınızın baş harfi partnerinizin adının baş harfinden önce geliyorsa ilk sizin ‘düşeceğiniz’ anlamına geliyor. Partneriniz de sizi yakalayacak.”

Herkes eşiyile birlikte gruplara ayrıldı. Zemini yoga matları ve minderlerle doldurduklarını da o zaman fark ettim. Garantiye almak istiyorlardı belki de.

“Üç kadar saydığım anda ilk kişi düşecek.”

Bu da ben oluyordum. Arkamda duran Phoebe’ye bakınca sırtıttığını fark ettim. Bu iş hiç iyi gitmeyecekti. “Beni tutsan iyi edersin, Phoebe,” diye fısıldadım.

Ama beni duymazdan geliyordu.

“Bir.” Brooke başlamıştı.

“Ciddiyim,” dedim ona doğru gerilerken.

“İki.”

Phoebe kollarını öne doğru uzatmış ve bana hâlâ bir cevap vermemişti.

“Üç.”

Düştüm. Yere.

“Seni kaltak!”

“Bileklerimi doğrayacağını söyledi! Siz bakmazken fısıldadı,” diye sızlandı Phoebe.

Brooke hiçbir şey söylemeden bana baktıktan sonra yeniden Phoebe'ye döndü. "Bu oda arkadaşınla ilişkin için hiç de yapıcı bir adım değil."

Ve Phoebe ağlamaya başladı. Kocaman timsah gözyaşları. "Onunla kalamam. Kalamam işte."

Ayağa kalkıp şefkatle bana bakan Jamie'ye döndüm. Noah da Phoebe'yi süzüyordu. O da bir sorun olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Brooke da sinirlenmiş görünüyordu ve ondan hiç beklemediğim bir şey söyledi.

"Odasını değiştirip Mara'nın yanına geçmek isteyen var mı?"

Duyulan tek ses cırcır böceklerine aitti.

Elimi kaldırdım.

"Evet, Mara?"

"Bence tek başıma da idare edebilirim, Brooke."

"Maalesef hiç şansın yok," dedi bileklerime bakarak. "Üzgünüm. Çocuklar, yer değiştirmek istemediğinizden emin misiniz? Bu, işleri epey kolaylaştırabilirdi..."

Ama kimse elini kaldırmıyordu. Stella'yla göz göze gelmeye çalışsam da o, gözlerini benimkilerden kaçırıp doğruca önüne bakıyor ve yalvarışlarımı duymazdan geliyordu.

Bu tıpkı yakan topta sona kalan insan olmak gibiydi. Sadece *çok daba kötüsü*.

O sırada birdenbire, arkamızdan yere düşen bir seramik sesi geldi.

Ve döndüm. Phoebe devrilmiş bir kaidenin yanında duruyor, önünde de paramparça olmuş bir vazo görünüyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, terden sırlıklam olan saçları da yanaklarına yapışmıştı. Yere bir iğne düşse onu bile duyabilirdiniz. Bu yüzden Phoebe'nin, yerdeki seramik parçalarından birine uzanırken yutkundugunu da duyabiliyorduk.

“Phoebe!” diye bağırان bir yetişkin sesi geldi sonra. Ardından da, daha önce Horizons’ta tek tek bile gördüğümü hatırlamadığım kadar büyük bir kalabalık toplandı.

“Kimse beni dinlemiyor,” diye feryat etti Phoebe. Ama o, kırık seramik parçasını alamadan Wayne onu etkisiz hale getirmeyi başardı. Sonra da oradan uzaklaştırdı.

“Kells’i ara ve bana onun günlüğünü getir,” diye fısıldadı Brooke. Phoebe’nin hâlâ çırpındığını görebiliyordum ama Barney görüşümü engelleyecek şekilde onun önünde birkaç saniye durduktan sonra Phoebe’nin çıgıllıkları da kesildi. Bir sonraki karede ise Wayne’in kollarında baygın halde yatarken gördüm onu. Oradan uzaklaştırılıyordu.

Jamie’yle göz göze geldik.

“Kaçık,” dedi Jamie.

“Bu çok hafif bir tabir oldu.”

Jamie eğilip fısıldadı. “Kıcın nasıl?”

“Ölmem herhalde.”

“Böyle olacağı belliydi.”

“Bence de. Ama şu oda arkadaşlığı olayı? Tarihini. En. Kötüsü.”

Jamie’nin kaşları havadaydı.

“Ürkütücü biriyim ben. Hem de bir *akıl hastanesinde*.”

Sırıttı. “Kimse mükemmel değildir.”

59

P hoebe'ye sakinleştirici verilmesinin müthiş bir avantajı vardı: Günün geri kalanında onu dinlemek zorunda kalmayacaktım. Ve gece?

Uyanacak diye endişelenmek zorunda değildim.

Bu kez, dün onun yaptığı şekilde Noah'ya ben not yazdım:
Bu gece birde, müzik stüdyosunun orada. Ayarlayabilir misin?

Yemekte göz göze gelince başını onaylarcasına salladı. Saat ilerledikçe geri sayım hızlanıyor, ben de herkesin uyumasını diliyordum. Zihnimde boş koridorlar hayal etmeye başladım. Barney'nin kulaklıklarla ortak salonda televizyon izlerken uyuyakaldığını, Brooke'un yatağında olduğunu, kimsenin tualete gitme ya da ekranlardan koridorları kontrol etme ihtiyacı hissetmediğini. Herkesin yataklarında dönüp çarşafı hışkırdattığını, yastıklarına doğru verdikleri nefesi duyabildiğimi hayal ediyordum.

Ve sonra nihayet battaniyemden sıyrılıp eşofmanımı giydim ve kapüşonu kafama geçirdikten sonra yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbimin sesini susturmak için fermuarımı da çektim. Kalkmaya hazırlanırken yatağım gıcırdayınca durup hemen odanın diğer tarafına baktım.

Phoebe uyuyordu.

Parmak uçlarımda yürüyüp kapıyı olabildiğince yavaşça açtım ve tam o sırada bir yerlerde birinin öksürdüğünü duyunca yüreğim ağzıma geldi. Olduğum yerde, bana saatler gibi gelen bir süre bekledim.

Ama başka bir şey olmadı.

Odadan çıkıp koridorda yürümeye başladım. Yanından geçtiğim her odada kalbim bir kat daha hızlanıyordu. Danışman masasının hemen karşısındaki ortak salona giden köşeyi döndüğümde, kendimi yatağa gönderilmeye hazırlamıştım bile.

Ama masada hiç kimse yoktu.

Oradan stüdyoya kadar olan yolu resmen koşarak geçtim. Herkes neredeydi böyle? Tuvalette mi? Uykuda mı?

Ama bunun bir önemi yoktu ve ben de umursamıyordum çünkü Noah ıssız koridorda durmuş beni bekliyordu ve tek istediğim kollarına atılmaktı.

Ama yapmadım, yanına gelince durdum.

“Başardın,” dedi gülümseyerek.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Sen de.” Müzik odasının koluna uzandığım andaysa beni durdurup hemen yanımda duran tuş takımını gösterdi.

“Ciddi misin sen?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

Ama Noah beni susturdu ve bir şifre girdi. İnanamayan gözlerle onu seyreliyordum.

“Herkesin bir bedeli vardır,” diye fısıldadı kapı önümüzde açılırken. Ve o kapıyı tutarken ben de içeri girdim.

İçerisi zifiri karanlıktı. Noah elimi tutarak beni önce içeri soktu, sonra da halının üzerine oturttu.

Gözlerim bir şekilde karanlığa alışırken Noah da sessizce durmaya devam ediyordu. Karşı köşede ay ışığını içeri davet eden ufak bir pencere vardı.

Noah ona doğru uzandığım anda nazikçe bileklerimi tuttu. "Yapma," dedi. Ses tonuna birdenbire bir tiksinti hâkim olmuştu. Zehirli bir tiksinti.

"Ne?" dedim doğrudan. "Neyi yapmayayım?"

Noah'nın ağzını bıçak açmıyordu. Boş gözlerime baktı.

"Sorun ne?"

"Ben... ben ne yapmam..." Gözleri yerdeydi.

Bileklerimde.

Demek mesele buydu. Noah bana değil kendine kızgındı. Onu anlamak güçtü çünkü ben aksini hissediyordum. Ben kızgınlığımı dışa vururken Noah içine kapanıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alıp, "Kes şunu," dedim hiddetle. "Canımı yakan sen değilsin. Kendine işkence etmeyi bırak artık."

Noah'nın yüz ifadesi değişmedi. "Orada değildim."

"Çünkü yardım etmeye çalışıyordun," dedim. "Onu bulabil-memiz için Jude hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordun ve..."

Kendini suçlayan mavi gözleri karanlıkta demir gibi görünüyordu. "Yanında olacağıma söz verdim ama olanadım. Güvende olacağına söz verdim ama değildin."

"Ben..."

"Dehşet içindeydin." Sesi bıçak gibiydi. "Benimle konuştuğun zamanki sesini asla unutmayacağım."

"Noah."

"Bana, yazdığını hatırlamadığın defterden söz etmiştin, sesi hiç öyle duymamıştım. Bir daha asla da söyle duymak istemiyorum." Sesi soğuk geliyordu. "Telefonu kapar kapamaz Boston'a giden uçağa yetişmek için yola koyuldum. Yetiştim de ve o lanet olasıca uçakta hapis kaldım. O seni..."

Cümlesini tamamlayamadı. Öfkeden titreyecekti neredeyse, bağırmamak için kendini sıkmaktan. “Öldüğünü içimde hissedebiliyordum,” dedi bomboş bir sesle. “Uçaktan Daniel’i aradım ve uyandırana kadar tekrar tekrar çaldırdım.” Noah gözlerine baktı. “O gece kendini öldüreceğini söyledim sonra. Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilemiyordum... gördüklerimi.” Çektiği acı yüzünden okunuyordu.

Bense başka birine çektirmek istiyordum.

Parmaklarım, Noah’nın yüzündeki güzel kemikleri okşamaya başladı. “Önemli değil,” diye fısıldadım.

“Önemli. Seni *zorla* buraya yatırdılar. Onlara söylediğim şey yüzünden.”

“Hayır, Noah. Jude’un yaptığı şey yüzünden buradayım.”

İmalı bir şekilde güldü. “Annen seni göremeyeceğimi söyledi; bununla ailece başa çıkacağınızı ve ihtiyacın olan yardımı alman için seni bir yere yatıracaklarını. Aylarca aklımda kalacak son konuşmamızda, dehşet içinde hayatını bağışlaması için yalvardığını hatırlamak zorunda kalma fikrini kabul edemiyordum.” Gözlerini kapadı. “Ve yanında olmadığımı.”

“Daniel hastaneden çıkmadığını söyledi,” diye fısıldadım güzel dudaklarını okşayarak.

Gözleri açtı ama benimkilere bakmıyordu. “Seni yalnızca bir defa görmeyi başardım.”

“Gerçekten mi?”

Noah başını evet dercesine salladı. “Baygındın ve... seni yatağa bağlamışlardı.” Ve sonra bana çok uzun gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi.

Yeterince konuşamamıştık. Bilmediği çok şey vardı.

“Abel Lukumi’yi gördüm?” dedim.

Kaşlarını birleştirdi. “Ne?”

“Hastanede. İkinci gündü sanırım. Uyandığında... annem neden orada olduğumu anlattı ve ben...”

Delirmiştim. Onlar da bana sakinleştirici vermişti. “Neler olduğunu açıklamaya çalışırken kendimi kaybetmiştim,” dedim. “Ve ilaçlar etkilerini göstermeden hemen önce, odamın kapısında onu gördüm.”

Noah hiçbir şey söylemiyordu.

“Halüsinasyon değildi,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Çünkü bunu düşündüğünü biliyordum. “Onu binada görmedin, değil mi?”

“Ben görmedim,” dedi sadece.

Tabii ki görmemişti. O gece diğer yaşananları anlatmaya başladım. Odamda üzerinde bir şey yamayan diski buluşumu ve içinde ne olduğunu. Claire’in kamerasının lenslerinden Rachel’ı izlediğimi. Akıl hastanesinin yıkılışını gördüğümü.

Sonrasındaki gülüşümü atladım.

Bitirdiğimde Noah, “Seni hiç bırakmamalıydım,” dedi. Başını iki yana salladı.. “John’un yeterli olacağını düşünmüştüm.”

“Ona güveniyordun. Günlerce evi izledi ve her şey yolundaydı.” Duraksadım ve sonra, “Ne oldu?” diye sordum.

“Beyin kanaması geçirmiş. Arabada öylece otururken.”

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. “Polis memuru da öyle.”

“Hangi polis memuru?”

“Jude... iskelede,” dedim doğru sözcükleri seçmeye çalışarak. “Marinada bilincimi kaybetmeden önce... yardımına gelen bir adam vardı. Söylediğine göre o anda görevde olmayan bir polismiş. Yardım çağırmaya çalışıyordu ama Jude...”

Jude o sırada kendini bıçaklamıştı.

Hâlâ olanlara anlam veremiyordum. Zihnimde görüntüler, duygular birbirine giriyordu. Korku ve öfke, korku ve panik. Ba

yüzden Olanları Noah'ya anlattım çünkü o farklı bir bakış açısından görmüştü ve belki ikimiz noktaları birleştirdik.

“İskelenin altında ölü balıklar vardı,” dedim, gözlerinde keskin bir bakış belirdi. “Öylece su yüzeyinde duruyorlardı.

Everglades'teki gibi düşündüm Noah'nın sözcüklerini hatırlayarak. Hendekte kapana kısılmıştık. Joseph'e ulaşmam gerekiyor fakat bunu yapamıyordum. Yalnızca iki seçeneğim vardı: Kaçmak ya da savaşmak. O an oradan çıkmam mümkün değildi. Köşeye sıkışmıştım. Bu yüzden zihnim, düşünmeme gerek kalmadan savaşmaya başlamıştı.

Korkum etrafımızdaki her şeyi öldürmüştü; timsahlar, balıklar, her şey.

Belki de polisin ölümünden de ben sorumluydum. Bana yardım etmeye çalışan adamı?

Bu düşünceyle suçluluktan midem kasıldı. Ama o an hatırladım...

John. O da beyin kanamasından ölmüştü. Ve onu o gece görmemiştim.

Diğerlerinden ben sorumlu olabilirdim ama onun ölümüyle bir ilgim yoktu.

Zihnim olanlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Noah'ya bakıp onun fikrini sordum.

“Yanında değildim,” dedi aynı boş bakışlarla.

Yanına gittim. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim. Bana tems edince ürperdi. Görmezden geldim. Bu kadar yakınındayken ne kaçırdığımı görebiliyordum.

Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yaptı çünkü her şeyi hissediyordu. Önemsemyormuş gibi göründü çünkü fazla önemsiyordu.

Dudaklarına doğru gülümsedim. “Şimdi buradasın ya.”

60

Konuştuğunda Noah'nın sesi havayı bir bıçak gibi yardı. "Buradayım çünkü hayattasın, Mara." Ses tonundan neler hissettiğini anlayabiliyordum. "Eğer seni öldürmüş olsaydı..."

"Ama öldürmedi," dedim. Sözcükler dilime takılıp kalmış gibiydi. "Öldürmedi," diye tekrarladım. Sözcükler beni marinaya ışınlamış gibi sırtımı duvara yasladım. Kanlar içinde yerde yatıyordum.

Gözlerimi, bileklerimdeki derin yaralardan alamıyordum.

Ölümçül değillerdi.

Ama Jude bunu biliyordu. Bana bakışından, dikkatle incele-yişinden anlayabiliyordum. İsteddiği, beni öldürmek değildi. Başka bir şeydi.

"Jude beni sağ bıraktı," dedim yavaşça. "Bilerek. Ama neden?"

Noah'nın eli sakallarındaydı. "Sana yine işkence edebilmek için?" Yüzünde soğuk bir tebessüm vardı. "Keşke merkezde arkadaş edinebilecek kadar çok kalsaydım."

Şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Sen hapiste miydin?"

Noah umursamaz bir tavırla omuz silkmekle yetindi.

"Ne zaman?"

“Seni buraya gönderdiklerini ve yapabileceğimi hiçbir şey olmadığını öğrendiğim zaman. Bir şeyler yapmam gerekiyordu...” Doğru kelimeyi arar gibi görünüyordu. Sonra nihayet buldu. “Acayip bir şey. Babamı, senin yanında olmadığım her an, onun için bir utanç kaynağı olacağıma ikna etmem gerekiyordu.”

“Bir dakika... bu, Lolita olayından sonra mı oldu?”

Noah başını evet anlamında salladı.

“Noah,” dedim temkinle yaklaşarak. “Zavallı balinaya ne yaptın?”

Ve sonunda yüzüne gerçek bir gülümseme yerleşti. “O iyi. Birini onun yaşadığı akvaryuma ittim sadece.”

“Bunu yapmış olamazsın.”

“Ama yaptım.”

Başımı alaycı bir onaylamazlıkla iki yana salladım.

“Adam küçük sosyopat çocuğunu cama vurmaya teşvik ediyordu,” dedi Noah.

“Senin orada ne *işin* vardı ki?”

“Kavga edecek yer arıyordum,” dedi son derece normal bir şey söyler gibi. “Ve ana haber bültenine çıkacak bir şeye ihtiyacım vardı.”

“Aman Tanrım, çıktı mı?”

“Çok yaklaşmıştım,” dedi işaret parmağıyla başparmağını neredeyse birleştirerek. “Ama ahlaksız bir siyasetçi engel olmayı başardı.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Aynen öyle. Babam para verdi herhalde.”

Bir sonraki sorumu sorarken Noah’ya dikkatle baktım. “Baban... bizi biliyor mu?”

“Evet,” dedi Noah gözlerime bakarak. “Biliyor.”

“Ve?”

Kaşlarını kaldırdı. “Ve ne?”

Ah, erkekler. Ne kadar umursamazsınız. “Ne *düşünüyor*?”

Soruyu anlamamış gibi görünüyordu. “Bir önemi mi var sanki?”

Ah. Soruyu anlamıştı ama neden sorduğumu bilmiyordu. “Var tabii,” dedim. “Söyle.”

“Aptal olduğumu düşünüyor,” dedi sadece.

Bunun canımı ne kadar acıttığını belli etmemeye çalıştım.

Ama belli ki başarısız olmuştum çünkü Noah ellerimi tuttu. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı; çok önemli bir şey yapıyormuş gibi. Ardından bileklerimdeki bandajları mümkün olamayacak kadar hafifçe açınca canım acıdı ve karşı koymaya çalıştım ama beni susturdu. Ellerimi ağzına doğru götürdüm. Yumuşacık dudakları önce parmaklarımı sonra avuçlarımı öptü.

Ardından da yaralarımı öpmeye başladı.

“Hiç önemli değil,” diye fısıldadı kollarıma doğru. Kesiklerin üzerinde dolaşan parmakları, alttaki damarları iyileştiriyordu. “Önemli olan tek bir şey var.”

“Ne?” diye fısıldadım.

Ve Noah ellerimi bırakmadan başını kaldırarak uzun, koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. “Jude’u öldürmek.”

61

Noah'nın elleri de ses tonu da son derece yumuşak olduğu için söylediği şey kulağa daha da ürpertici geliyordu.

Ben de Jude'u öldürmek istiyordum, bunu defalarca düşünmüştüm ama *onun* ağzından duymak son derece yanlış geliyordu.

Noah ellerimi bıraktı. "Buraya gelmeden önce aileni koruyacak daha fazla kişi ayarladım ama Jude'un onların peşine düşeceğini sanmıyorum," dedi önüne bakarak. "Yaptığı her şey... *sana* ulaşmak içindi. Joseph'i onu incitmeni görmek için kaçırdığını söyledi. Camını en çok bunun yakacağını biliyordu."

Yutkundum. "Ama şimdi buradayım. Sen de öyle."

Noah bir süre konuşmadı. Sonra, "Sonsuza kadar değil," dedi.

Sesinde beni korkutan bir şey vardı. Gözlerine baktım. Noah her zamanki gibi yakışıklıydı ama şimdi o mükemmel bir şekilde oyulmuş hatlarının arkasına gizlenmiş karanlık bir şey vardı.

Belki de hep oradaydı ama ben görmemiştim.

Kalp atışım hızlandı.

Noah zarifçe bana döndü. "Gördüğüm kız... Stella'ydı, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım.

“Onun hakkında ne biliyorsun?” Ses tonu normale dönmüştü. Nedenini anlayamasam da rahatlamıştım.

“Fazla bir şey değil,” diye kabul ettim. “Jamie neredeyse normal olduğunu söyledi ama neden burada olduğunu bilmiyorum.” Bunu öğrenmeye çalışmadığım için kendimi kötü hissettim ama fazlasıyla meşguldüm. “Neden?”

Noah ellerini saçlarında gezdiriyordu. “Onunla ilgili farklı bir şey fark ettin mi?”

“Farklı derken...”

“Bizim gibi.”

“Fark ettiğim bir şey yok,” dedim temkinli bir şekilde omuz silkerek.

Noah tek kaşını kaldırdı. “Bizim yeteneklerimiz de fark edilir değil.”

Doğru. “Onun da bizim gibi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum ama seni ve onu görmüş olmamın bir sebebi olmalı. Düşünsene... dünyada hasta olan ya da acı çeken milyonlarca insan var. Oysa ben yalnızca beş kişiyi gördüm. Ve bizi bağladığını düşündüğüm tek şey...”

“Ama bu... Joseph’in de öyle olduğu anlamına gelir.” Bu acıyı paylaştığını düşünemiyordum.

“Bence bu sahip olduğumuz şey her neyse, sonradan edindiğimiz bir şey,” dedi korkumu sezmiş gibi. “Stella burada olduğuna göre, onun da herkes gibi bir dosyası olmalı; içinde de semptomları. Belki seninle ortak olanlar vardır?”

Ve büyükannemle.

Ama eğer büyükannemle aynı şekilde diğerlerinden farklıysak, bu kalıtsal olmalı ki bu Noah’nın yanıldığı anlamına gelir, tüm bunları Joseph de yaşayabilir.

“O dosyaya ulaşabilirsek bir bağlantı bulabiliriz... gözden kaçırdığımız bir şey.” Çenesini okşuyordu.

Gözden kaçırdığımız bir şey. Bu sözler zihnimde Phoebe'nin, Brooke onu sakinleştirirken yerde sallanıp ağlayışını ve Brooke'un arkasından gülüşünü aklıma getirmişti. “O zaman Phoebe'ninkine de bakmalıyız,” dedim onun da bizim gibi olması fikrini korkunç bulmama rağmen.

Ve aynı derecede korkutucu bir şey daha aklıma geldi: Eğer Stella ve Phoebe bizim gibiyse, ortak bir noktamız daha var demekti. Hepimiz buradaydık.

Stüdyodaki küçük pencereden dışarı baktım. Dalların gölgeleri duvara vuruyor ama o kargaşaya rağmen rüzgârın sesi hiç duyulmuyordu. Ve hava hâlâ karanlıktı.

Noah da bakışlarımı takip etti. “Bunu öğrenmek istiyorsak hemen harekete geçmeliyiz.” Ve nazikçe yerden kalkmama yardım etti. “Dosyalara nasıl ulaşacaksın?”

“Seni buraya getirdiğim gibi,” dedi alaycı bir gülümsemeyle. “Rüşvet vererek.”

Noah beni stüdyodan koridora çıkarırken hiçbir şey söylemedim. Riske girmemek için fısıldamak dahi istemiyordum, özellikle de Dr. Kells'in odasının önünde. Orada da bir öncekinin aynısı bir tuş takımı vardı. Noah'ya döndüm. Ya içerideyse?

Sorumu sesli sorunca Noah başını salladı. “Buraya haftada sadece birkaç kez geliyor... bu saatte burada olmasına imkân yok.” Bu kez farklı, daha az basamaklı bir sayı girdi. Kaptı bir klik sesiyle açıldı.

“Vay vay vay, kimleri görüyorum?”

Olduğum yerde sıçradım. Noah ile ikimiz aynı anda sese doğru döndük.

Ve koridorda, birkaç metre ötemizde duran Jamie'yle karşılaştık

"Noah Shaw da buradaymış," dedi kısık bir sesle onun aksanını taklit ederek. "Bakirelerin gönül çeleni, biraz önce müzik stüdyosunda güzel fethiyle güzel bir müzik yapmış olan. MECAZ," dedi fısıldar gibi yaparak.

"Jamie..." diye çıktım. Böyle yaparak bizi yakalatacaktı.

"Ki bu hiç sorun değil," dedi ellerini kendini savunur gibi kaldırarak. "Burası özgür bir ülke. Tabii patron-sekreter rolüne bürünmeyecekseniz..."

"Jamie."

"Ya da, aman Tanrım, psikolog-hasta rolüne? Lütfen bana bunu yapmaya niyetlenmediğinizi söyleyin yoksa ikinizin de yüzüne kusarım. Aynı anda."

"Hastasın sen," diye fısıldadım sertçe.

"Herkes öyle söylüyor," dedi Jamie de göz kırparak. "Rol falan yok öyleyse?"

"Yok," dedi Noah.

"O zaman ben de gelmek istiyorum."

"Tamam," dedi Noah. "Ama Tanrı aşkına sus." Kapıyı açıp hepimizi Dr. Kells'in inine soktu.

O kapıyı kapatırken ben de Jamie'ye, "Sen ne arıyorsun?" diye sordum.

"Dosyamı," dedi başka bir ihtimal yokmuşçasına. "Siz?.."

"Görünüşe göre aynı şeyin peşindeyiz," diye yalan söyledi Noah.

Jamie karanlık odada hızla yürüdü. Dr. Kells'in masasının kenarına oturdu. "Kime para verdin?"

"Wayne," dedi Noah.

Jamie bilmiş bir tavırla başını salladı. "Öyle bir tip olduğunu anlamıştım zaten."

"Paranın satın alamayacağı çok az şey var," dedi Noah. O sırada gözleri, köşede duran uzun dosya dolabına takılmıştı.

“Gerçekten de öyle,” dedi Jamie. “Tuş takımı *olmayan* odaya girdin mi peki?”

Omzumun üzerinden ona döndüm. “Hangi oda?”

Jamie onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. “Ne biçim bir sorunlu ergensin sen böyle?” diye sordu bana. “Açmayı denedim,” dedi. Ardından Noah’ya dönerek, “Ama olmadı. Eğer maymuncuğu ele geçirebilirsek ve yanımızda bir sabun bir de *çakmak* olursa, Noah, anahtarın bir kopyasını yapabiliriz,” diye devam etti.

Noah buna cevap vermek yerine çekmeceleri karıştırmaya başlayınca Jamie de mesajı alıp aynı şeyi yapmaya koyuldu.

Gözlerim dosyaların üzerinde isimlerimizi arıyor fakat tek gördüğüm şey sayılar oluyordu. Yıllar mıydı acaba? Ama Horizons yeni sayılabilecek bir hastaneydi. Sonra dosyalardan birini alıp açtım.

Mali kayıtlarla ilgili bir şeylerdi. Peh. Dosyayı yerine geri koydum.

Bir süre sessizce, yalnızca açılıp kapanan çekmecelerden ve dosyalardan çıkan seslerle çalışmaya devam ettik.

Bu yüzden Jamie, “Bingo!” dediğinde az kalsın kalbim duracaktı. “Yıllara göre dizilmişler,” dedi elinde üç dosyayla. “Dyer,” diyerek benimkini uzattı. “Shaw,” dedikten sonra da onun dosyasını vermişti. “Ve benim,” diye kendi doyasım da göğsüne sardı.

Ben de gözlerimi kendi dosyamdan ayıramıyordum. İstedğim şey gerçekten buysa harika olurdu. Noah, Dr. kells’in sandalyesine geçerken bana da miskin bir tebessüm armağan ederek bu oyunu sürdürceğini göstermişti. Gidip kucığına oturdum.

Jamie, “Gidin kendinize bir çayır çimen bulun,” diye homurdanıyordu.

İkimiz de gülümsedik ama hareket etmedik. Noah dosyasını açarken ben kendiminkine bakıyordum. İçinde yazanları öğrenmek isteyip istemediğimden emin değildim. Ama başka bir şansım olmayabileceğini düşünmek...

Lanet olsun. Dosyayı açtım. İlk sayfada değerlerim vardı ve benim esas ilgilendiklerim, bir sonraki sayfada yer alıyordu:

Hasta, sesli ve görsel halüsinasyonların yanı sıra geçmişte ve şu anda kendine ve başkalarına zarar vermek istediğini kabul ediyor. Kendisini Metro Dade Emniyet Müdürlüğü'nde yaşanan olaya iten sebepleri anlatmakta da bir tereddüt yaşamadı. Söyledikleri tutarlı ve uyumlu. Ayrıca hasta, korkuları olduğunu da kabul ediyor; kan, iğne ve yükseklik gibi. Takıntıları ya da zorlanmaları olduğunu reddederken odaklanma güçlüğü yaşadığını kabul etti."

Halüsinasyonları ve kâbusları tetikleyen şeyin stres ve korku olduğunu gözlemlendi. Hasta zaman zaman uyuma güçlüğü ve panik atak gibi sorunlar da yaşıyor. Kendine zarar verme konusunda tekrar eden düşünceleri ve denemeleri de mevcut (kayıtlar ektedir). Ayrıca yine hastaya ve ailesine göre, biri TSSB'ye sebep olan olayın (binanın çökmesi) yaşandığı gece tacize uğraması, diğeri ise TSSB'ye sebep olan olayın kendisi olmak üzere var olan ikili travmasından kaynaklanması muhtemel aşırı bir suçluluk hissi yaşıyor. Hasta, en yakın arkadaşının, erkek arkadaşının ve onun kardeşinin öldüğü enkazdan kurtulan tek kişi. Erkek arkadaşının kendisine saldırdığını iddia ediyor ve onun hayatta olduğu yönünde sanrılar görüyor. Hastanın psikiyatri dosyasında, kimsenin duymadığı sesler duymak ve paranoyak düşüncelerden mustarip olmak da yer alıyor. Ayrıca sorunlar arasında sosyal kaçınma da var; erkek hasta J. Roth ile yakın olduğu görülse de birinci derece akrabaları dışında yakın bir arkadaşı ya da görüştüğü kimse yok. Hasta ve diğer bir kadın hasta olan P. Reynolds arasında ise giderek artan bir **erkeşmezlik söz konusu**. Tekdüze duygulanım yoksunluğu da **erkek**. Olaylar üstü olaylara, sihirsel düşüncelere aşırı derecede

inanış yönündeki belirtilerin ve paranormal fenomenlere olan ilgisinin yol açtığı olası teşhis aşağıdadır:

Olası bir inizaç bozukluğu (Psikotik Belirtilerle Şiddetli Seyreden Bipolar Bozukluk);

Şizofreniform Rahatsızlık (1 ila 6 ay süreli);

(Belirtilerin on sekiz yaşına dek devam etmesi halinde) Kuruntulu Rahatsızlıktan ayrı olarak Şizofreni ile birlikte TSSB.

Kesin teşhis konmadan önce tetkiklere devam edilecektir.”

“Mara.”

Kulağımın yakınında Noah'nın o yumuşak sesini duydum. Ben kucagında hafifçe dönerken o da yanağımlı okşuyordu. Islak olduğunu hissettiğim an şaşırdım.

Ağlıyordum.

“İyiyim ben,” dedim boğuk bir sesle. Ve boğazımı temizledim.

“Orada ne diyor bilmiyorum ama,” dedi yüzümü ellerinin arasına alarak, “bu sen değilsin.”

Ama bendim. “Okumadın ki,” dedim gözlerimi kaçırarak. Jamie de kendi dosyasıyla meşguldü.

Noah'nın parmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyordu. “Okumamı ister misin?”

Pek emin değildim. “Emin değilim,” dedim.

“Sen benimkini okumak ister misin?”

Yalan söyleyemezdim, istiyordum. Bu yüzden Noah dosyasını uzatınca alıp okumaya başladım.

62

HASTANIN ADI: Noah Elliot Simon Shaw
YAŞI: On yedi

Hasta, ortalamasının üzerinde bir boyu ve ince, kaslı bir vücudu olan, sağlıklı bir genç erkek. Bir sebeple olduğundan daha büyük gösteriyor. Hastanın işbirlikçi olmayan tavırları nedeniyle bu rapor güçlükle oluşturulmuştur.

Hastada ailesine ve öğretmenlerine göre, otorite sahiplerine ve çevresindekilere güçlük çıkarmak, muhalif, aksi ve saldırgan davranmak gibi tutumlar söz konusu. Fakat yaygın görülenin aksine bu durum, mükemmel bir ortalama tutturduğu okulundaki performanslarını etkilememiş. Hiperaktivite ya da kaygı bozukluğu gibi sorunları olmamasına rağmen çevresindekilerle çok sayıda şiddet içeren münakaşa yaşadığı gözlenen hasta, ailesine göre, hayvanlara karşı herhangi bir saldırı girişiminde bulunmamakta, aksine onlara karşı müstesna düzeyde ilgi göstermektedir. Bunlara üvey annesinin veteriner kliniğindeki vahşi ve tehlikeli hayvanlarla kurduğu iyi iletişim de eklenince potansiyel tanılar arasından Antisosyal Kişilik Bozukluğu ve

diğer sosyopatik bozuklular elendi. Fakat hastanın babası ve okul yönetiminin ortak ifadeleri, geçmişte kasıtlı olarak mala zarar verme, kandırmaya yönelik davranışlar sergileme (yalan söyleme) ve sosyal normlara karşı gelme gibi sorunların da yaşandığını gösteriyor. Okul kuralları defalarca ihlal edilmiş ve görünen o ki uygulanan yaptırımlar etkisiz kalmış. Üvey annesi geçmişte alkol ve uyuşturucu gibi problemlerinin de olduğunu fakat son zamanlarda böyle bulgulara rastlanmadığını belirtti.

Aileden ve öğretmenlerden alınan raporlar hastayla görüşüldüğünde, sorular kibirli, iğneleyici ve yönlendirici tavırlarla cevaplanmış olup aynı zamanda öğretmenler tarafından hastanın geçmişte heyecan arayışları yaşadığı (cinsel hayatının ünü) ve dürtülerine göre hareket ettiği de tespit edilmiştir. Kendini beğenmiş, kibirli tavırlar ve dış görünüşe bağlı bir etkileyicilik; sıklıma karşı tahammülsüzlük; özgüven; konuşkanlık ve sözcüklere hâkimliği de tespit edilen özellikler arasındadır.

On sekiz yaşına dek olası bir Karşı Gelme Bozukluğu; muhtemel Davranış Bozukluğu ve Narsistik Kişilik Bozukluğu tanıları için hasta üzerindeki gözlemlere devam edilecektir.

Dosyayı alelaide bir tavırla kapayıp Noah'ya geri verdim.

"Neden iki tane göbek adın var?"

"Buna mı takıldın yani? Onca şeyin arasından?"

"O sen değilsin," dedim yumuşak bir sesle. Gözlerinde bir şeyler arıyordum.

Sonra dudağı küçük bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Hüzünlü bir tebessümle. "Evet, benim."

O anda ikimizin de haklı olduğuna karar verdim. Dosyalarımız bizim bir parçamızdı; insanların düzeltmeye çalıştığı parçalar. Ama her şeyimiz değildi. Kim olduğumuz değildi. Buna ancak biz karar verebilirdik.

Bacağımı diğer tarafa geçirip Noah'nın kucağına ata biner gibi oturdum. "İşbirlikçi olmama kısmı doğru olabilir. Çok," dudaklarımı onunkilere dokundurarak, "sinir bozucusun," diye fısıldadım tenine doğru.

O sırada Jamie boğazını temizleyince onun da yanımızda olduğunu hatırladım.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Eğer iyiden kastın 'kötümser, dengesiz ve çıkarıcı' ise tabii," dedi neşeyle. "Hasta aşırı derecede alaycı davranışlar sergiliyor ve mütemadiyen karamsar. Her şeyi uç noktalarda görüyor; ya tamamen iyi ya da tamamen kötü gibi. Başkaları hakkında çabucak değişen düşünceleri, yoğun ve dengesiz ilişkiler yaşamasına yol açıyor," dedi ezberlediklerini aktararak. "Hastanın cinsel yönelimi konusunda kafası karışık, başkalarının cinsel hayatlarıyla da fazla ilgileniyor. Duygusal dengesizlik ve düşünmeden tepki vermenin yanı sıra tipik kimlik bozukluğu belirtileri de sergiliyor; belirsiz, dengesiz bir öz imaj gibi," dedi. Birden yorulmuş gibi görünmeye başladı. Ardından da kapadığı dosyasını bir frizbi gibi duvara fırlatıp başını ellerinin arkasına koyarak sandalyesine yaslandı. "Bayanlar baylar, karşınızda Jamal Feldstein-Roth."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bekle, *Jamal* mı?"

Sırıtiyordu. "Ne oldu, zoruna mı gitti? Annemle babam Long Island'lı liberal yahudiler, tamam mı? Benim de *köklerimle* bir bağım olmasını istemişler," dedi kelimeyi vurgulamak için eliyle turnak işareti yaparak.

"Sana gülmiyorum ki kendime gülüyorum. Benim göbek adım da Amitra. Dalga geçecek konusunda değilim yani."

"Amitra," dedi Noah düşünceli bir şekilde. "Gizem çözülmüş oldu."

"Ne demek o?" diye sordu Jamie de.

"Sanksritçe? Ya da Hintçe?" Omuz silktim. "Öyle bir şey."

“Rastgele mi seçilmiş?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Annem Hint.”

“Anlamı ne?”

“Jamal’ın anlamı ne?”

“Mesaj alındı.”

“Benim de köklerimle olan bağım, muhtemelen senin kadar. Annemin en sevdiği yemek suşidir mesela.”

Jamie kısa bir an gülümsedikten sonra gözleri yeniden yere, odanın diğer tarafındaki dosyasına kaydı.

“Bu saçmalık,” dedi. “Ergeniz biz. Alaycı olmamız *gerekiyor* zaten.”

“Ve seksle ilgilenmemiz,” diye araya girdim.

“Ve dürtülerimizle hareket etmemiz,” diye ekledi Noah.

“Aynen öyle,” dedi Jamie. “Ama biz buraya tıklılıp kaldık, onlarsa dışarıda?” Yüzü tuhaf bir şekilde bürünmüştü. “Bu... burayı yakma isteği doğuruyor içimde sanki.” Sonra bana döndü. “Böyle düşünen sadece ben miyim?”

Kıkırdıyordum. “Hayır, yalnız değilsin.”

Jamie ayağa kalkıp omzuma vurduktan sonra esnedi. “Planı erteleseک olur mu peki? Yorgunluktan ölüyorum. Siz daha kalacak mısınız?”

Bunu duyunca Noah’ya döndüm. Henüz buraya geliş amacımızı gerçekleştirilememiştik. Göz göze gelince onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

“Evet,” dedim.

Jamie de dosyasını aldığı çekmeceye koyup kapıya uzandı. “Gece eğlencesi için teşekkürler. Bir ara yine yapalım.”

Ben el salladıktan sonra kapıyı kapayıp çıktı.

Ve Noah ile baş başa kaldık.

63

Noah, Dr. Kells'in sandalyesinde arkasına yaslanıp beni seyretmeye başladı. Hâlâ kucagında oturuyordum. Sonra birdenbire kendime geldiğimi hissettim. "Ne?" diye sordum yüzüm kızarıırken.

"İyi misin?" diye sordu o da yumuşak bir sesle.

Başımı evet anlamında salladım.

"Emin misin peki?"

Dosyamdakileri ve ne anlama geldiklerini düşünüyordum. "Pek sayılmaz," dedim. Jude konusunda insanların bana inanmamasının acısı hiç geçmeyecek gibiydi. Sonra Noah'nun, bedenimi saran güçlü ve sıcak kollarının farkına vardım.

"Okuyabilirsin," dedim o anda karar vererek.

Ama Noah başını iki yana sallayıp alnını öptü. "Ben sana kendi dosyamı bir beklentiyle göstermedim. Bu yüzden kendini mecbur hissetme."

Gözlerine baktım. "Ama okumanı istiyorum."

Noah arkamdaki masada duran dosyaya uzanıp hâlâ kucagında olan benle beraber okumak için yeniden arkasına yaslandı

Sessizce otururken tişörtümün altından girip tenimi okşayan elleri dikkatimi dağıtıyordu. Bu hoştu.

Sonra ismimi duymak beni kendime getirdi. “Mara, bunu gördün mü?”

Ben gösterdiği şeye bakmak için uzanınca o da dosyayı bana doğru çevirdi. Es geçtiğim değerlerin altında, KONTRENDİKASYONLARI yazan bir bölümde elyazısıyla yazılmış bir şeyler vardı:

Sarin, ilk taşıyıcı, kontrendikasyon olabilir, bilinmiyor; Midazolam verildi.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. “Sarin. Annemin kızlık soyadı.”

Büyükannemin soyadı.

Noah’nın beni duyup duymadığından emin değildim. Dosyayı bana verip beni de kucağından kaldırmış ve ayağa kalkıp çekmeceleri karıştırmaya başlamıştı.

Kulaklarımdaki ses giderek yükseliyordu. “Bu ne... kontrendikasyon?”

“Yani,” diye başladı dosyaları incelerken. “Mesela penisiline alerjin varsa kontrendikasyon penisilindir,” dedi. “Faydası riskten ağır basmadığı sürece onu kullanmamalısın.”

“Bir zayıflık yani,” dedim sessizce. “Midazolam ne peki?”

“Klinikte kullanıyorlar, sana bunu verdiklerini söylememişler miydi?”

“Bir dakika, hangi klinik? *Hayvan* kliniği mi?” diye sordum, gözlerim kocaman açılmıştı.

“Çoğu hayvan ilacı, önce insanlarda kullanılmıştır. Tersi değil. Eğer düşündüğüm şeyse, bu bir çeşit sakinleştirici, ameliyat öncesinde kullanıyorlar.”

“Beni neden uyutmaları gereksin ki?” Düşüncesi bile ürper-meme neden olmuştu.

Noah başını iki yana salladı. “Emin değilim,” dedi. “İnsanlarda bilmediğim bir şey için kullanılıyorsa o başka tabii, öyle bir şey de olabilir.” Saatine baktı. “Birazdan uyanmaya başlayacaklar,” dedi. Karanlıkta silüetini seyredebiliyordum. “Sen Phoebe’nin dosyasını ara, ben de Stella’ninkini.”

Söyleyecek bir şey bulamadığım için sessizce aramaya koyuldum. Çekmeceleri, dolapları kurcalarken hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye olabildiğince dikkat ediyordum. Sağdaki dolabın alt çekmecesinde, dosyaların üzerinde bir şey buldum. Ama aradığım şey bu değildi.

Noah’nın boynunda olması gereken birbirinin aynı gümüş uçların olduğu siyah kordonu aldım.

“Noah,” dedim. “Kolyen.”

Noah bana doğru dönüp masanın üzerine bir dosya koydu. Üzerinde *Benicia* yazıyordu; Stella’nın soyadıydı.

Kolyeyi Noah’ya verdim ve taktı. Sonra Phoebe’nin dosyasını aramama yardım etti.

Her çekmeceye, her kâğıt yığının altına bakmaya başladım. Raflardan biri defterlerle doluydu; tek tek çıkararak onlara da baktım. Belki de Phoebe’nin dosyası onlardan birinin içindeydi?

Noah ise başka bir işe koyulmuş, Dr. Kells’in sandalyesine geçmişti. “Sen aramaya devam et,” dedi bilgisayarı açarken. İçimde giderek yükselen paniğe rağmen kontrolümü kaybetmemeye çalışıyor, Noah elektronik araştırmaya başlarken ben de fiziksel araştırmayı tamamlayabilmeyi umuyordum.

Ve tam defterlerden birinde Phoebe’nin elyazısını görüp ona uzandığım anda, Noah’nın daha önce hiç duymadığım kadar dehşete kapılmış bir sesle bana seslendiğini duydum.

Ekranın titrek ışığıyla aydınlanan yüzü solmuş, izlediği şeye pür dikkat odaklanmıştı. Ben de Phoebe’nin defterini alıp ne olduğuna bakmaya, onun yanına gittim.

Cam ekranda gördüğüm şey bizdik.

Dr. Kells'in bilgisayar ekranında benim, evdeki odamda, yatağımdayım; Noah'nın da benimle konuşurken sandalyemde olduğu yüksek kalitede bir görüntü vardı.

Onun bir sanat eseri gibi görünen sırtıtsısını, benim de karşılık olarak sunduğum tebessümümü görebiliyordum.

Ve köşede bir sayaç ile bir tarih.

Görüntü geçen hafta kaydedilmişti.

Noah bir şeyler yapıp bir yere tıkladıktan sonra, saniyeler, dakikalar, saatler boyunca süren kayıta hızlı çekimde ekrana girip çıkışımızı izlemeye başladık.

Noah bir yere daha tıkladıktan sonra, üzerlerinde yine tarih olan bir sürü dosyanın bulunduğu bir pencere açıldı. Noah hızla her birine bakarken mutfağı, Daniel'in odasını ve misafir odasını gördük.

Evimin her yerini.

Noah yeniden bir şey yapınca geçmişten gelen sesi hoparlörlerden yükseldi.

"Jude'un seni incitmesine izin vermem."

Hızlı çekimde ince bedeni görüntüden kaybolurken Noah'nın çenesi de kilitlenmiş gibiydi. Sonra benim banyoya girip çıkışımı ve nihayetinde üzerimi değişip yatağıma girişimi izledik. Ve Jude'un odama girip uyurken beni seyrettiğini.

Jude beni bir kez daha incitmişti ama bunun sorumlusu Noah değildi. O da en az benim kadar ne yapacağını bilmez durumdaydı.

Ama Dr. Kells öyle değildi. O her şeyi görüyor, her şeyi biliyordu.

"Hayatta olduğunu biliyormuş," dedim giderek kısılan sesimle. "Bunu en başından beri biliyormuş."

64

Noah çıt bile çıkarmıyordu. Bense gözlerimi kırpmadan ekrana bakmaya devam ediyordum. “Delil bu,” dedim. Noah, yüzünde sakın fakat sert bir ifadeyle bana bakıyordu. “Dosyaları kopyalayıp olanları herkese anlatmalıyız.”

Noah bir simgeye tıklayınca ekranda elektronik bir pencere açıldı; sarı bir üçgen ve ortasında da bir ünlem işareti.

BAĞLANTI KURULAMIYOR.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi Noah sandalyeyi tekmeleyerek ve elimi tuttu. “Gidelim.”

Ama gidemezdik. “Elimizde kanıt olmadan olmaz,” dedim dosyamı düşünerek. Sanrılar. Kâbuslar. Halüsinasyonlar. “Jude’un hayatta olduğuna, bunu Dr. Kells’in de bildiğine dair bir kanıtımız olmadan buradan çıkarsak... beni *geri* gönderebilirler.”

Bu kelimeyi söylerken sesim çatlamıştı. Boğazımdaki yunırtıdan kurtulmaya çalışırken masayı karıştırmaya devam edebilmek için Phoebe’nin defterini de Noah’ya uzattım. CD, flash sürücü, bunu kaydedebilecek herhangi bir şey arıyordum.

Ama Noah’nın sesi durmama neden oldu.

“Tanrım,” diye fısıldadı Phoebe’nin defterine bakarken. Ben de görebilmek için ona doğru uzandım.

Kargacık burgacık yazısını güçlükle okuyabiliyordum ama birçok yerde adımın geçtiğini ve tüm iç organlarımın dışarı çıkarıldığı, kabaca bana benzer şekilde çizilmiş figürleri görebiliyordum.

“O değil,” dedi Noah kapağın iç tarafını göstererek.

Phoebe, içinde J+P harflerinin bulunduğu kalpler çizmiş; çiçekli, kıvrımlı harflerle de başka bir şey yazmıştı:

Phoebe Lowe.

Ama Phoebe’nin soyadı Reynard’dı.

Lowe, *Jude’un* soyadıydı.

J+P.

Sonra Phoebe’nin sözleri geldi aklıma. *Seni görüyorum* yazan notu çantama bıraktıktan sonra söyledikleri. Beynimde dönüp duruyorlardı:

“*Ben yazmadım,*” demişti Phoebe gözlerini yeniden günlüğüne indirip, dudaklarında bir tebessüm vardı. “*Ama çantana ben koydum.*”

Sesi tekrar tekrar kulaklarımda yankılanırken boğazıma da bir yumru yerleşiyor gibiydi.

“*Erkek arkadaşım verdi,*” demişti şarkı söyler gibi.

“*Erkek arkadaşın kim, Phoebe?*” diye sormuştu.

Gerçekten bir sevgilisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunun sadece delice bir oyun olduğunu düşünüyordum ve bana cevap vermediği zaman da kazandığımı sanmıştım. Ama şimdi öyle olmadığını biliyordum.

Kazanan Jude’dü.

“Onu kullanıyormuş.” İçime, giderek büyüyen bir dehşet duygusu hâkim oluyordu. “Onu *kullanıyormuş.*”

Dr. Kells, Jude’un hayatta olduğunu da benimle olan bağlantısını da biliyordu. Jude, Phoebe’yle görüşüyor, ona kim bilir

neler söylüyor ve o korkutucu notları veriyordu. Phoebe ile ben de Horizons'ta hastaydık. Dr. Kells de Horizons'ın müdürüydü.

Peki ya Jude? Jude *neydi*?

Noah defteri kapayıp elimi tuttu. "Boş ver onu. *Artık* gitmemiz lazım." Ben kurşun gibi ağırlaşan bacaklarımı hareket ettiremediğim için beni kapıya doğru sürükledi.

"Ne yapıyor bunlar *böyle*?" diye fısıldadım.

"Bulacağыз ama şimdi gitmemiz..."

Yaşadığım kafa karışıklığı, şok ve korku zihnimi bulanıklaştırdığı için Noah önderlik etmese ne tarafa gitmem gerektiğini bile bulamayacaktım. Biz Dr. Kells'in ofisinden çıktıktan sonra, kapı arkamızdan bir klik sesiyle kapandı. Koridorlar hâlâ boş, yatak odalarının tümünün kapıları da hâlâ kapalıydı. Danışmanlar henüz uyanmadığından onlara yakalanmadan kaçabilecektik.

Onlar da her şeyi biliyorlar mıydı acaba?

Yine de koridorda hızlı adımlarla ilerlerken açık bir kapı olduğunu fark ettim. Çıkarken kapadığımdan emin olduğum kapının.

Kendi kapımın.

Olduğum yerde durup Noah'yı da durdurdum. "Kapıma bak," diye fısıldadım. "Onu kapatmıştım, Noah. Çıkarken kapatmıştım."

"Mara..."

Kapıyı açtığım anda Phoebe'nin yatağının yanındaki duvar hafif bir ışıkla aydınlandı.

Ve duvarda harfler vardı.

Kelimeler oluşturan harfler.

Koyu renk ve ıslak bir şeyle yazılmış kelimeler.

Burnuma hücum eden tuzlu, paslı koku midemi bulandırdı. Noah düğmeye bastığı halde odanın lambası yanmayınca, elimi bırakmadan biraz daha ilerledi.

Phoebe, göğsüne kadar çekilmiş örtülerin altında, yatağındaydı. Kolları da iki yanına düşmüş, parçalanmış bileklerinden süzülen

kan da aynı şekilde örtünün iki yanında koyu kırmızı lekeler oluşturmuştu. Elinde bir maket bıçağı vardı. Duvar da kanla yazılmış iki kelime.

SENİ GÖRÜYÖRÜM.

Jude buradaydı.

Odada çıt çıkmıyordu. Yutkunmaya, çığlık atmaya çalıştım ama başaramadım. Adımın en iyi bildiğim ses tarafından telaffuz edildiğini duyana kadar sonsuz bir süre geçmiş gibiydi.

Noah'nun, fazla sıkmadan etrafıma dolanan kolları mükemmel hissettiriyordu. Beni bir kabuk gibi sarıp kaldırıncı sıcaklığı terden sırlıslıklam olan tişörtümden geçip içimi ısıtmış, bacaklarımı beline dolayıp başımı da boynuna gömerek sessizce ağlamaya başlamıştım.

Hiçbir şey söylemeden beni taşıdı. Noah kucığında benimle birlikte sessizce koridorlarda dolaşırken bunu nasıl yaptığını bilmiyor ama umursamıyordum da. Beni yere indirse kendi başıma ayakta bile duramayacağımdan emindim.

Sonra tesisin giriş kapısına ulaştık ve Noah geri çekilip yüzüme baktı.

"Koşarsak, otel aşağı yukarı yirmi dakika uzaklıkta. Koşabilir misin, Mara?"

Koşabilir miydim?

Yapmak zorundaydım. Başımı evet anlamında sallayınca beni yere indirse de elimi bırakmadı. Sonra kapıya uzandı.

Peki ama...

"Jamie," diye fısıldadım arkama bakarak. "Jamie de bizimleydi Noah, o da ofisteydi."

Ben gözetleniyor ve işkenceye maruz kalıyordum. Phoebe de önce kullanılmış, sonra öldürülmüştü.

Hiçbirimiz güvende değildik ve ikimiz buradaydık.

Bu da Jamie'nin de güvende olmadığı anlamına geliyordu. Tabii diğer öğrencilerin de.

Ama içlerinde en çok önemsedğim oydu. Birini seçmem gerekiyorsa dışarı çıkaracağım kişi o olurdu.

"Jamie'yi almamız lazım," dedim net bir sesle.

Noah yüzünde katı bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. "Alacağım, söz veriyorum ama önce senin güvende olmanı sağlamalıyız."

Noah da beni seçiyordu.

Ama ben hiç tereddüt etmedim. "Onu burada bırakamayız."

"Mara..."

"Onu bırakamayız," dedim ve kolumu ondan kurtarmayı denedim.

"Bırakmayacağız," dedi. Ama yine de kapının kolunu tutuyor ve beni de bırakmıyordu.

Bıraksaydı da bir işe yaramazdı zaten. Kapı açılmıyor, tokmak dönmüyordu bile.

İçeride kilitli kalmıştık.

"Kapana kısıldık," dedim. Sesimden de korkmuş olmaktan da nefret ediyordum.

Noah beni hızla geri çekti. Sola yöneldik. Adımları o kadar uzun ve hızlıydı ki güçlkle yetişebiliyordu. Nereye gittiğimize dair en ufak bir fikrim yoktu. Tesis adeta bir labirent gibiydi ama Noah'nın hafızası iyiydi; bizi okyanusa bakan boş yemek odasına götürdü. Karanlık ufuktan yavaş yavaş söken şafağı görebiliyorduk. Sonra Noah mutfak kapısını denedi.

Ama o da kilitliydi.

Bir küfür savurup yeniden yanıma geldi ve karanlık suya, sandalyeler ile masalara bakmaya başladı.

"Çekil," dedi beni pencerelerden uzaklaştırarak.

O bir sandalyeyi alıp cama fırlatırken ben de kenara geçtim.

Ama sandalye olduğu gibi geri sekti.

“Pekâlâ,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Sonra da bana döndü. “Diğerlerini uyandırılım.”

Jamie. Stella. Herkesi kastediyordu. Sayımız yetişkinlerden fazlaydı ve bir araya gelirse, yalnızken yapamayacağımız şeyleri yapabiliirdik. Birlikte buradan kurtulmanın bir yolunu bulabiliirdik.

Odalara doğru döndük. Noah ilk kapıyı deneyip de kilitli olduğunu fark edince kapıyı yumruklayarak içeridekilere uyanmalarım söyledi.

Ama karşılığında hiçbir şey duyamayınca bir sonrakine geçtik. Bu da kilitliydi.

Hasta odalarından *hiçbirinde* kilit görmediğimi o sırada hatırladım; ne bir sürgü vardı ne de düğmeler.

Ama belli ki, bu kilit *olmadığı* anlamına gelmiyordu. Sadece biz, hastalar onlara ulaşamıyorduk.

Koridorda danışmanlardan hiçbiri yoktu. Tüm yetişkinler gitmiş, bizi burada bırakmışlardı.

Bizi tuzağa düşürdüler, diye fısıldadı zihnim.

Kells’in odasından çıktığımızdan beri kimseyi görmemiştik. Ne bir danışman ne de bir yetişkin. Bizi burada bırakmışlardı.

Ama neden?

Aklım fazlasıyla karışmışken Noah beni kendi odasına, Jamie ile paylaştıkları odaya çekti. Kapı açıktı.

Ama Jamie içeride yoktu.

Bacaklarım ayakta duramayacağım kadar güçsüzleşmişti. Olduğum yere çöktüm ama Noah beni kaldırıp kendine doğru çekti ve bedenimin her noktası onunkeye temas edene dek sardı. Alınlarımız, göğüslerimiz, kalçalarımız. Sonra biraz geri çekilip sırlıslık olan saçlarımızı yüzümden, ensemden çekti. O beni bir arada tutmaya çalışsa da ben dağılıp paramparça olmaya devam ediyordum.

Beyhude hıçkırıklarım azalarak kaybolunca ancak konuşabildim. “Çok korkuyorum,” dedim.

Ama *utanıyorum* diyememiştim. Çok *zayıf* hissediyorum.

“Biliyorum,” dedi Noah. Sırtını karyolasının başına dayamış kollarını bana sarmıştı. Dudakları kulağımdaydı. “Ama benim gidip Jamie’yi bulmam lazım.”

Ben de başımı salladım. Biliyordum. Bunu yapmasını ben istemiştim zaten ama bir yandan da gitmesine izin veremeyecek gibi görünüyordum.

Tabii bunun hiçbir önemi yoktu. Birkaç saniye sonra o cıglığı duyduk.

65

Ve başladığı gibi aniden kesildi.
“Bu Jamie değildi,” dedi Noah şakağıma doğru fısıldayarak. Ve başımı göğsüne daha da sıkı yasladı.
Haklıydı çünkü bu bir kız sesiydi.

Karanlıkta birbirimize yapışmış halde kulak kesilmiştik ama boğucu sessizlik, kalp atışlarımdan başka her şeyi bastırıyordu. Ya da Noah’nın kalp atışlarından. O an bunu ayırt etmek mümkün değildi.

Sonra tesisin merkezinden bir çığlık daha duyuldu. Yoksa bahçeden miydi? Bulunduğum noktadan bunu anlayamıyordum.

“Sen burada kal,” dedi Noah sert ve net bir ses tonuyla.

Gitmesi gerekiyordu ama ben de onu bırakabileceğimi zannetmiyordum.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ayrılmayacağız.”
Sesim giderek keskinleşiyordu. “Ayrılmayacağız.”

Noah yavaşça nefesini bırakırken bana cevap vermedi fakat elimi tutup kaldırdı.

Sessiz koridorlarda yankılanan ayak seslerimiz eşliğinde yürüyor, elini sıkı sıkı tutarken bir bütün olmayı diliyordum. Onun elini tutarken bileklerimin acımadığını fark ettim.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı; sadece siyah renk kaybolmuş, yerini koyu bir mora bırakmıştı. Dışarı çıkmamıza izin vermeyen pencerelerden gördüğümüz şimşekler, gölgelerimizi birer canavara benzetiyordu.

Ardından bir çığlık daha duyuldu.

Etrafımız bu sesle sarılmış, ona doğru çekilmeye başlamıştık. Zaten amaç da buydu.

Noah ile birlikte kâbusuma doğru yürüyorduk.

Zen bahçesinin ortasında bir heykel gibi kıvıldamadan duran Jude, iri ve oldukça heybetli görünüyordu. Uyumlu bir biçimde yerleştirilmiş bonzailerin ve bambuların; kumun üzerine diz çökerek dizilmiş Jamie, Stella, Adam ve Megan'ın ortasındaydı. Tüm arkadaşlarım başlarını önlerine eğmiş, elleri bağlanmış halde kayaların arasına yerleştirilmişti.

Yüzünü göremediğim başka bir kız ise kocaman, kırmızı bir lekenin üzerinde yüzükoyun yatıyordu.

Fırtına, üzerindeki gökyüzünü kasıp kavururken bahçe sessizdi. Hiçkimse karşı koymaya çalışmıyor, tek bir kelime etmiyordu; Jamie bile. Tablo son derece gerçekdışı, yanlış ve korkutucuydu.

Sonra Jude'un sesi havayı kirletti. "Kapıları denediniz mi?" diye sordu Jude gülümseyerek. "Pencereleri?"

Kimse konuşmadı. "Denemişsiniz. Bunu sadece gözlerinize bakarak bile anlayabiliyorum." Tek tek kumların üzerinde duran arkadaşlarıma bakmaya başladı. Ve son olarak Noah'ya. "Nihayet tanışabilmiş olmanıza sevinsem de," dedi, "bundan kaçınmaya da çalışmıştım."

Noah'nın ne yüzünde ne de duruşunda onu duyduğunu gösteren bir şey vardı. Kumların üzerinde dikilen heykeller kadar

hareketsizdi. Elleri bağlâmp yere diz çöktürölmüş dört gencin göröntüsü, onu hiç rahatsız etmiyordu sanki.

Ki bu da Jude'u rahatsız etmiş gibiydi. Gözlerini kırptırıp yutkunduktan sonra bana döndü. "Seni bulmaya çalıştım, Mara ama saklanıyordun. Bu yüzden başka şansım kalmadı. Onları almama sen sebep oldun."

"Neden?" Sesim sessizliği dağıttı. "Ne istiyorsun?"

"Claire'i geri istiyorum," dedi doğrudan.

"O öldü," dedim, sesim titriyordu. "Onu ben öldürdüm, keşke yapmasaydım ama yaptım ve öldü. Çok üzgünüm."

"Onu geri getirebileceğini düşünüyor," dedi Stella. Boğuk sesi, neredeyse fısıldar gibiydi.

Ve bunu söylediği anda yedi çift göz, ürkütücü şekilde ona odaklandı.

"Ne?"

Jude onun önünde diz çöktü, kıvrılan bir yılana benziyordu.

Ama Stella ona bakmayıp onu görmezden gelmeyi seçti. Sonra bana döndü. "Onu geri getirebileceğini düşünüyor."

Ve Jude, Stella'nın yüzüne yumruk attı.

Jamie irkildi.

Megan da ağlamaya başladı.

Adam ise büyük bir ilgiyle Jude'u izliyordu; korkmadan.

Noah sessiz bir öfkeyle bir adım öne çıktı.

Benim içimde ise Jude'un Stella'ya vurduğunu görünce karlıktan bir şey yükselmiş, titremeyi bırakmıştım.

"Claire'i geri getirebileceğimi," dedim yavaşça.

Stella başını salladı. "Böyle düşünüyor."

"Sen nereden?.." diye başladım. Ama tamamlamadım çünkü biliyordum.

Stella da bizim gibiydi. Farklı. Ve ona, yüzündeki ifadeye bakınca bu farklılığın ne olduğunu anladım.

Stella, Jude'un ne düşündüğünü biliyordu. Düşüncelerini okuyabiliyordu.

Jude'un inandığı şey *buysa*; ölen Claire'i, parçalarına ayrılmış, kapalı bir tabutta yapılan törenin ardından Rhode Island'da yerin iki metre altına gömülmüş olan Claire'i diriltebileceğime inanıyorsa, gerçeklikten tamamen kopmuş demektir. Hayal dünyasında yaşıyordu.

Ve bundan kurtulmanın tek yolu, sanrıları gerçekmiş gibi davranmaktır.

"Jude," dedim yalvarır gibi bir sesle. Çalışılmış bir sesle. "Ben de Claire'i geri getirmek istiyorum, nasıl yapabileceğimi söyle."

Jude'un yüzündeki kaslar seğirdi. "Motive olman gerek," dedi robot gibi bir sesle. Ve Stella'ya bir kez daha vurdu. Sertçe. Ardından da bana dönmüştü. Durdu, gözlerimde bir şeyler arıyor ancak bulamıyor gibiydi.

Noah'nın kollarındaki kaslar kasıldı, parmaklarımın altında sertleştiklerini hissetmeye başladım.

Jude da dudaklarında bir tebessümle ona döndü. "Evet, katıl bize," dedi Noah'ya. "Senin de yardımın dokunabilir."

O sırada Noah'nın tavrında bir şeyler değişti, duruşu biraz daha rahatladı. "Peki, bunu tam olarak nasıl yapacağım?" Sesinde bir boşluk hissi vardı sanki. Sıkılmış gibi.

Sonra Stella yere eğildi, öksürmeye başladı ve kuma kan tükürdükten sonra bana baktı. "Korkman gerekiyor. Yeteri kadar korkarsan yapabileceğini düşünüyor."

Jude korkmamı istiyordu. Tüm yaptıkları beni korkutmak üzerine kuruluydu. Hayatta olduğunu öğrenmem için karakola gelmesi. Canı istediği zaman elini kolunu sallayarak evime girip çıkabilmek, uyurken fotoğraflarımı çekebilmek, oyuncak bebeğimin yerini değiştirerek orada olduğunu ve kendimi güvende hissetmem

gereken yere, evime gelebildiğini bilmem için Daniel'm anahtarını çalması.

Kediyi öldürüp nedenini kanla yazmıştı.

Ama bu yeterli değildi. Kendimi hiçbir yerde, hiç kimseye güvende hissetmememi istiyordu. Horizons'tan eve dönerken babamla ikimizi takip etmiş ve neredeyse kaza yapmamıza neden olmuştu. Horizons'ta da beni korkutmak için Phoebe'yi kullanmıştı. Ona fotoğrafı verip gözlerimi karalatmış, ona notu verip bana getirmesini sağlamıştı. Benimle oynuyordu ve Phoebe'yi beni rahatsız etmek, kendisi etrafımda değilken beni korkutmak için kullanmıştı.

Tüm bunların bana işkence etmek, beni cezalandırmak için olduğunu sanıyordum. İntikam almak için. Ve bunların kısmen doğru olduğundan da şüphem yoktu; Jude'un bunları yapmaktan zevk aldığı ortadaydı.

Ama zihninde bunların bambaşka bir amacı olduğunu ancak fark edebiliyordum. Aklımın ucundan bile geçmeyecek bir amaç.

Motive olmam gerektiğini söylemişti. Yeterince korkarsam bunu yapabileceğimi düşünüyordu.

Ama korkmuştum, hatta ödüm kopmuştu ama Claire geri gelmemişti.

Daha fazla rol yapamayacaktım. "Jude," dedim. "Yemin ederim, bunu yapabilsem yapardım. Çok üzgünüm."

Fakat Jude, "Üzgün falan değilsin," dedi buz gibi bir sesle. "Ama olacaksın." Ve algılamakta bile güçlük çektiğim bir hızla Stella'yı saçından yakalayıp havaya kaldırdı ve duvara yasladı.

Megan bağırmaya başlamış, Jamie ise gözlerini kaçırmıştı. Adam ise şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

Noah yine kendini zor tutuyordu ama yanımında kaldı.

Çok öfkeliydim. "Ona işkence edersen Claire'i geri getireceğimi mi zannediyorsun?" diye sordum. Sesim öfkeden giderek yükseliyordu. "Elimden gelse çoktan yapmış olurdum zaten..."

Jude, Stella'nın dizlerinin üzerine inmesine izin verdi. Şimdi ona tepeden bakıyordu.

"Ah, *Tanrım*," diye fısıldadı Stella.

Jude'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

Stella'nın sesi ve Jude'un gülümsemesi beni telaşlandırdı. "Ne?"

Jude bana bakarken o iğrenç sırıtışı yüzüne daha da yayıldı. "Söyle onlara," dedi Stella'ya. Stella bir şey söylemeyince de saçlarından tuttu. "Söyle."

"O..." Stella başını kaldırdı, Jude yanına çömelince gözleri ona çevrildi. "O biliyormuş," diye fısıldadı doğrudan ona bakarak. "Jude da bunun bir parçası. Biliyormuş, *Tanrım*, başından beri hepimizi *biliyormuş*. Jude'a, seni buraya getirirse senin de Claire'i geri getireceğine dair söz vermiş. Bunu nasıl yapacağını da söylemiş ve geri kalanlarımızı, senin ne yapacağını görmemiz için burada bırakmış, ah *Tanrım*..."

"O dediğin kim?" diye sordu Jamie.

"Kells," diye yanıtladı Noah da.

"Jude da *bunun* bir parçası mı?" Sesim bana ait değil gibi geliyordu. "*Neyin* parçası?"

Jude *neydi*? Biz *neydik*?

"*Duyamıyorum*," diye bağırdı Stella, "çok fazla ses var!" Ardından o kadar kısık bir sesle bir şeyler mırıldandı ki duyduğuma emin olamadım ama 'sigorta' gibi bir şey duymuştum.

"Dışarı nasıl çıkacağız?" diye sordum hemen, Stella kendini kaybetmeden bunu öğrenmem gerekiyordu.

"Çıkamazsın," dedi inler gibi.

Jude sakince araya girdi. "Beni içeri aldılar."

Göğsüme bir tekme yemiştim sanki.

Dr. Kells onu içeri almış, tüm yetişkinler gitmişti. Bize yardım edebilecek, buraya gelecek kimse yoktu.

“Phoebe’yi öldürmüş,” dedi Stella, omuzları titriyordu. “Ama sen yapmışsın gibi görünüyor, Mara... Dr. Kells böyle söyleyecek. Seni...”

Ve Jude ona bir tokat atınca Stella susup kuma baktı. Başka bir şey söylemeyecekti.

Stella’nın dediklerinin çoğunu anlamasam da aralarda yakaladığım şeyler vardı. Dr. Kells, Jude’a, beni buraya getirirse benim de Claire’i geri getireceğime dair söz vermişti. Ve bu söyledikleri yalandı elbette.

Beni buraya getirmek istemesinin başka bir amacı vardı ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikir yürütemiyordum. Jude’u, kendisinin de burada olan başka bir sapkınca şeyin parçası olduğuna ikna edebilirsem, bizi bırakması için küçük de olsa bir şansımız olabilirdi.

Başka da bir çıkar yol göremiyordum. “Dr. Kells yalan söylüyor,” dedim ona.

“Hayır, sen yalan söylüyorsun.”

Ve sonra Stella’nın bileğini çevirip kırdı. Hepimiz çıtırtısını duymuştuk.

Megan çığlık attı, Jamie küfür etti. Adam sırttı, bense olduğum yerde öfkeyle titremeye başladım.

Ama Noah ne bir ses çıkarmış ne öne atılmış ne de gerilmişti. Bir dakika kadar sonra, “Bence Stella’yı bıraksan iyi edersin,” dedi yakınlardaki benzin istasyonunu işaret eder gibi bir rahatlıkla.

Jude’un yüzü kaskatı kesildi. Noah’nın neden tepki vermediğini, neden umursamadığını anlayamıyordu; o ana kadar ben de anlamamıştım.

Ama sonra anladım. Jude bizim kontrolümüzü kaybetmemizi istiyordu. Korkmamızı *istiyordu*. Her şeyden çok benim bunu yap-

mama ihtiyacı vardı. Stella'nın canını beni daha çok korkutmak için yaktığını düşündüm.

Ama işe yaramamıştı. Korkmama değil *öfkelenmeme* neden olmuştu ve Jude bunu görmüştü. Bu yüzden o da Stella'yı, *Noah'nın* tepkisini çekmek için kullanmaya çalışıyor, Noah'nın zor durumda kalan genç bir hanıma duyarsız kalamayacağını düşünüyordu.

Noah'nın, Stella'nın yerine geçmesini istiyordu.

Ama bu da işe yaramadı. Noah kıpırdamadı.

O zaman Stella'nın bileğini bıraktı. Kanlı kuma sırtüstü düştü ve bir anlık bir rahatlama hissettim...

Ta ki Jude, Jamie'yi ensesinden yakalayana kadar.

Bu her şeyi değiştirdi. Mideme korku krampları saplandı.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesi verdim. Jude beni daha önce marinada ele geçirmiş ve öldürmemişti. Odama gelip hayatımı mahvetmişti ama hâlâ orada, hayattaydım. "Bunu bırakırım," dedi Jude kocaman bir tebessümle. "Tabii eğer Mara onun yerini alırsa."

Stella'nın söylediğine göre Jude beni öldüremezdi; bana ihtiyacı vardı. Ve eğer Jamie'nin yerini ben alıp Jude'u oyalarsam, belki de diğerleri buradan nasıl kurtulacağımızı bulmayı başarırlardı.

Noah'nın kolunu bıraktım.

66

Noah buz gibi gözlerle bana bir bakış attı. “Aklından bile geçirme.”
Sonra Jamie konuştu. Ses tonu fazlaca keskin fakat tuhaf ve çekici bir elmasın kenarları gibiydi. “Bırak beni,” dedi Juda’a.

Ve ağızım açık kalsa da Jude onu dinledi.

Ben Jamie’nin ağır çekimde kuma doğru düşüşünü izlerken Jude, tam yüzü yere değeceği sırada onu bir kez daha yakalayıp yukarı çekti.

Ardından da karnına bir tekme savurdu.

“Bir daha konuşma,” dedi.

Ben öfke ve nefretle tir tir titrerken Jude da büyük bir ilgiyle beni izliyordu. “Sana bu işin nasıl yürüyeceğini anlatayım,” dedi Megan burnunu çekip hıçkırırken. “Beni bekletmeye devam ettiğin her an Mara, üçünün de biraz daha acı çekmesine neden olacaksın.”

“Bunun onlarla *hiçbir* ilgisi yok,” dedim tükürür gibi.

“Aynen öyle,” dedi o da başını sallayarak. “Buna rağmen *senin* yaptıklarının bedelini *onların* ödemesine izin mi vereceksin yani? Oysa tek yapman gereken onların yerine geçmek.” Bir sürüngen

gibi gülümsüyor ve bana bir fareymişim gibi bakıyordu. “Yoksa onların yavaşça ölmelerine neden olacaksın ve ben de bunu sana izleteceğim.”

Noah beni geride tutmak için elini yavaşça, son derece yumuşak bir hareketle karnıma koydu. “Senin kimseyi öldürdüğün falan yok, Mara,” dedi doğruca Jude’un yüzüne bakarak. “Bunu yapan o.”

O gölge tekrar Noah’ın sesine, yüzüne yerleşmişti. Onu kaybettiğini hiç görmemiştim ama ben kaybetmek üzereydim.

Korkutucuydu.

Jude’un parmakları Megan’ın terden kafasına yapışmış sarı saçlarındaydı. Sonra altındaki kum, idrarla ıslanmaya başladı. “İlk kimi seçeceksin?” diye sordu bana.

Sessizdim. Donakalmıştım. Jude, Megan’ın yanında yavaşça diz çöktü.

Ve Noah beni yavaşça, belli etmeden arkasına çekti.

Jude, Megan’ın yüzünü büyük elinin içine aldığı anda Noah o kadar sessiz ve hızlı hareket etti ki ne olduğunu bile anlayamadım.

Artık bahçenin ortasındaydı ve yumruğu, insanın midesini kaldıran bir sesle Jude’un yüzüne indi.

Megan ve Adam aynı anda fakat uyumsuz bir şekilde soluklarını tutsa da onlara dönmedim. Jude ve Noah’yı izlerken olduğum yere çakılıp kalmış gibiydim. Jude iri vücudunu bir gülle gibi kullanıp iri elleri ve ayaklarıyla katliam yaratmaya çalışırken, Noah hızlı ve hedefini vuran, kıvrak ve hiddetliydi. İçgüdüsel olarak Jude’un canını en çok neyin yakacağını biliyor ve onu yapıyordu. Ona tekrar tekrar vurdu.

Ama o sırada Megan ve Adam aynı anda yere yığılmadan hemen önce Megan adımı söyledi. Jude’un kendini bıçaklayıp çürümüş tahtaların olduğu iskelede, dizlerinin üzerine düşüşü.

Birdenbire aklıma birçok görüntü hücum etti: Marinada, beni o işkenceden kurtarmaya çalışırken ölen adam. Arabasında beyin

kanaması geçirerek ölen korumam John. Ayrıca iskelenin altındaki ölü balıklar ve gökten yağın kuş cesetleri.

Hiçbiri benim hatam değildi ama tesadüf de değillerdi.

“Noah,” diye fısıldadım bakışlarım Megan, Adam ve Jude arasında gidip gelirken. Nihayet, nihayet anlamaya başlıyordum.

Jude da Noah gibi kendini iyileştirebiliyordu; benim yaptığım gibi başkalarını öldürerek.

Öldürmek için hiçbir şeye dokunması gerekmiyordu. Hatta düşünmesi bile. Sadece kendini inciterek etrafındaki her şeyi öldürebiliyordu.

Tıpkı iskeledeki polis ve balıklar gibi.

Ben ölümcüldüm ama Jude daha beterd. Ve hayvanlar bunu hissediyordu. Psikiyatri koğuşundan eve döndüğüm gün komşularımızın kedileri ve köpekleri ortadan kaybolmuştu. Jude’un beni evimde avlamaya, bir kedi fare oyunu başlatmaya karar verdiği gün.

Noah onu sırtüstü kuma yatırdı. Kolumu boyazına dayadı ve yüzüne doğru eğildi. “Seni öldürecekim,” dedi sakince. “Ve ölmeden önce Mara’dan af dileyeceksin.”

Jude bir şeyler söylemiş olabilirdi ama duyamadım çünkü Megan ve Adam acıyla haykırdı.

Sigorta, demişti Stella.

Jude’un göğsü kalktı ve omuzları titredi. *Gülüyordu*.

“Onları öldürecek,” dedim çaresiz ve boğuk bir sesle. “Ona zarar verirsen, ölecekler.”

“Eğer beni öldürmezsen,” dedi Jude da boğuk bir sesle, “Mara’yı öyle küçük parçalara bölerim ki...”

Noah boynunu bıraktı ve hızlı, acımasız bir hareketle Jude’un diz kapağını parçaladı.

Bir bağırış duyuldu, bu sefer Jude’dandı. Sessizliği böldü. Jude yan döndü ama birkaç dakika sonra tekrar gülmeye başladı.

Sadece onun gülüşü ve kalp atışları duyuluyordu. “İntikam mı istiyorsun?” diye sordu. Sözcükleri sessizlikte yankılandı. Sonra başıyla Megan ve Adam’ı işaret etti. “Al o zaman.”

Gözlerini onlara dikti. Artık baygınlardı fakat hâlâ nefes alabiliyorlardı. Megan’ın sarı saçları kumların üzerine serilmiş, bir kısmı ise Adam’ın başına yapışmıştı.

Ama Jamie ve Stella tamamen kendilerindeydi. Gözleri yaşadıkları farkındalıkla parıltıyor, her şeyi izleyip sindirmeye çalışıyorlardı; tıpkı benim gibi.

Tıpkı benim gibi.

Hiçbirimiz etkilenmemiştik. Noah, Jude’u oyalamaya devam edebilirse belki ben de onları buradan kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim. Gözlerim etrafta dört dönüyor; bir silah, keskin bir şey...

“Haklı,” dedi Jude, Stella’yı göstererek. Sesi hırıltılı olsa da mutluluğu açıkça hissedilebiliyordu. “Mara’yı öldürmek istemiyorum. Ona işkence etmek çok daha zevkli.”

Noah ona bir tekme daha savurarak sırtüstü yere düşmesine sebep oldu, sonra yanına diz çöküp kolunu tekrar boğazına bastırdı.

Tam da Jude’un istediği gibi. Adam acıyla bağırıyor; kollarındaki dövmelemler solgun teninde ortaya çıkıyordu. Megan hiç ses çıkarmadı.

“Onları öldürüyorsun,” dedi Stella yüksek sesle.

Her ne kadar yanıltıcı, ürpertici bir şekilde sakın görünse de Noah’nın kontrolünü kaybettiğini fark edebiliyordum. Tek düşünebildiği Jude’u öldürüp beni kurtarmaktı. Kendisinin ya da başka birinin bunun için ne bedel ödeyeceği değil. Başkasını tehdit etseydi kendine hâkim olabilirdi ama beni tehdit etmesi onu geri çekilmeye itiyordu.

Noah’nın zayıf noktası bendim.

Ve pes ederse kendisini asla affetmeyecekti.

Adını söyledim.

Yüzünde acımasız derecede boş bir ifadeyle, Jude'un ciğerlerindeki havanın boşalmasını bekliyordu ama benim sesimi duymak, bir şeyleri değiştirmiş gibiydi. Hafifçe geri çekilip Jude'un boğazındaki baskıyı biraz olsun azalttı.

Bense hâlâ etrafıma bakınıp bize yardımı dokunacak bir şeyler aramakla meşguldüm. Ama burası bomboştu; ne duvarlarda bir resim, ne bir dolap ne de bir çekmece vardı. Yalnızca köşede yeşil, porselen bir vazoya ev sahipliği yapan bir kaide vardı.

Bu nesne bir anıyı daha tetikledi. Phoebe'nin bir vazoyu paramparça edişini.

Ve sonra aklıma bir fikir geldi. "Tut onu," dedim Noah'ya ve karşıya, kaideye doğru koşmaya başladım. Öne doğru ittiğim anda yere düşen vazo paramparça oldu. Kırık parçalardan birini aldım; diğerlerinin bağını kesebilirdim belki? Yeterince büyük bir parça mıydı?

Ama sonra Stella'nın çılglığı bahçede yankılanınca düşüncelerim dağıldı.

Jude ayakta duruyor, Noah'nun olduğu taraf ise kana bulanıyordu.

Noah'nın dudaklarında ağır ağır bir tebessüm belirdi.

Hâlâ bilincini kaybetmemişler olarak, kişisel cehennemimde yaşanan bu kavgayı, ikisinin birbirine kilidenmesini hipnotize olmuş gibi izliyorduk. Noah'nın iyileşebildiğini, bu acının onu rahatsız etmek şöyle dursun daha da *heyecanlandırıldığını* bilmeme, yüzündeki o vahşi gülümsemeyi görmeme rağmen, acı çekişini izlemek içimin kan ağlamasına neden oluyordu. Yumruklarımı sıkınca elimde keskin bir acı hissettim...

Vazonun kırık parçası hâlâ elimdeydi.

Kendimi, gözlerimi sevdiğim çocuktan ayırıp arkadaşlarıma yardım etmeye zorladım. En yakınımda Jamie vardı.

Ben elimdeki kırık porselen parçasıyla bileklerindeki bağı kesmeye çalışırken o da, "Bu delice," diye fısıldadı. Tırtıklı kenarları

elimini kesse de porseleni iplere sürtmeye devamı ettim. Ama tam o sırada Stella Noah'nın adını haykırınca başımı çevirip onlara baktım.

Ben Jamie'nin bilekleriyle meşgulken Jude da hareketsiz kalmamış, bana Noah'nın olduğundan daha yakın bir noktaya gelmişti.

"Kaç," dedi Noah bana neredeyse fısıldayarak. Yumuşak sesi son derece çaresizdi.

Ama onu bırakamazdım. Bu akıllıca olurdu belki ama yapamazdım.

Jamie ve Stella'yı da. Bu yüzden Noah'nın yalvarışını duymazdan gelip Jamie'nin el ve ayak bileklerindeki iplere daha da büyük bir kuvvetle asıldım.

Kesildiler. Jamie şaşırtıcı derecede büyük bir hızla ayağa kalkarken Jude da, Noah'nın ona atıldığı sırada benim üzerime koşmaya başlamıştı.

Ve tüm gücüyle üzerime atıldığı an elimdeki parçayı düşürdüm.

"Çıkar onları!" diye bağırdım Noah'ya Jude'un kolları etrafıma dolarken. Çelik bir bıçak tenime değdi. Harekete geçmesi, bıçağı boynuma saplayıp beni Noah'nın önünde bir hayvan gibi katletmesi işten bile değildi.

Başka birinin içinde öfke göreceği bakışlarla bana bakan Noah'nın. Ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Bu öfke değil, dehşetti.

Jude beni sıkıca o geniş, korkunç göğsüne bastırırken gözümünden bir damla sıcak yaş süzüldü. Gözlerim mükemmel yüzü donakalmış, kımıldanmadan, her yanından gerginlik saçarak bize bakan Noah'daydı.

Fakat Jamie Stella'yı kurtarmış ve ikisi birden ayağa kalkmıştı. Megan ile Adam ise hâlâ baygın ama iyi durumdaydılar. Jamie, Megan'ı kollarının altından tutarak kaldırdı, yanında Stella'yla birlikte koridorlardan birine doğru sürüklemeye başladı. Hâlâ

binada kilitli olsak da Jude artık beni ele geçirdiği için onların gitmelerine izin verecekti.

“Git,” dedim Noah’ya, beni dinlemeyeceğini bildiğim halde. Çenesi kaskatı kesilmiş, bakışları hiddetlenmişti. Hepsini özle-yecektim.

O anda vedalaştığımı fark ettim.

Noah da bunu yüzümden sezmiş olacak ki başını iki yana salladı. Benim için sakın ve güçlü görünmeye çalışıyordu. “İyi olacaksın,” dedi.

Bunu düzelterek, demeye çalışıyordu.

Ama Jude beni daha da sıkı tutmaya, bıçağını boynuma bastırmaya başladı. Tuttuğum nefesi bıraktım ve biraz daha sıkı. Bir damla sıcak kan, tişörtümün içine doğru iniyordu.

“Ne istersen veririm,” dedi Noah kısıp sesle. “Ne istersen.”

Jude, Noah’ya cevap veriyor olsa da sözcükleri benim kulağımı gıdıkıyor, tenim çürüyor gibi hissediyordum. “Sende benim istediğim hiçbir şey yok. Artık yok.”

Noah’yla göz göze gelince içinde bir şeylerin öldüğünü fark ettim.

Daha fazla dayanamayacaktım. Artık kendim için korkunuyor, yalnızca zavallı ve çaresizce üzgün hissediyordum. “Beni öldürmez,” dedim Noah’ya. “Merak etme.”

Jude ikimizi beyaz, çıplak, boş bir Horizons duvarına yapıştırdı; beni de kollarının arasına sıkıştırmıştı. Ardından yavaşça hasta odalarının olduğu koridora sürüklemeye başladı. Bir kez daha beni kapana kısırmıştı.

Kapana kısılmak. Kelimeler bir anıyı tetikledi. Hatırlıyordum...

Başka bir koridor. Rachel’in kamerasıyla aydınlanan bir koridor.

Jude ve ben de onların arkasında, koridorun ortasından yürüyorduk. İki yanımızdan saldıran hasta odalarına yaklaşmak gibi bir niyetin yoktu çünkü. Tam o sırada Rachel ve Claire de bir köşeyi dönüp gözden

kaybolunca, labirente benzeyen koridorlarda onları kaybetmemek için hızlandım.

Daha önce de kapana kısılmıştım.

Ve oradan *kaçmayı* başarmıştım.

Üstelik sadece yanağımda bir morlukla ki onun da sebebi binanın yıkılması değildi. Hastanedeki aynada, yüzümde belir-meye başlayan morluğu gördüğümü hatırladım. Sebebi Jude'du. Bana vurmuştu.

Hastanenin yıkılmasına sebep olmuş ama kendim hiç yara almadan çıkmıştım. Sağ salım.

Ama zihnim *Jude da kaçtı*, diye fısıldadı.

Kolları bedenimi biraz daha sıkarken gözlerinin de Noah'da olduğunu biliyordum. Bıçak tenime değerken bir sıcaklık ve acı hissetmeye başladım. Jude da bana acı çektirdiği ve bunu Noah'ya izletebildiği her anın tadını çıkarıyordu.

Ben de onun canını yakmak istiyordum.

Ve belki yakabilirdim de. Evet Jude kaçmıştı. Ama elleri olmadan.

Bu da onu öldüremesem de ona *zarar verebileceğim* anlamına geliyordu. Daha önce defalarca onu öldürmeye çalışmış fakat hiçbirinde başarılı olamamıştım. Ama *bu* binayı da yıkabilirsem belki ona bir kez daha zarar verebilirdim. Buradan kurtulabilirdim.

Ve Noah. Binanın çökmesi ona da zarar verebilirdi ama o da benim gibi farklıydı ve benim gibi hayatta kalabilirdi. Canı yanardı belki fakat o iyileşmeyi başarırdı.

Ama ya Jamie? Stella? Onlar da farklıydı, bizim gibi. Jude gibi. Bu da onların da yaralansalar bile kurtulabilecekleri anlamına geliyordu.

Tabii Noah babamı, Mabel'ı ve beni iyileştirdiği gibi onları da iyileştirebilirdi. Burayı yıkar ve onların zarar görmesine sebep olursam, o bu durumu düzeltebilirdi.

Ama Jude'un nefesi boynumu gıdıklar ve ikimiz karanlığa biraz daha yaklaşıırken başımı çevirdi. Bahçede kanlar içinde yatan bir kızı gördüm. Kumda yatan Adam'ı.

Ben, Jamie, Stella ve Noah hayatta kalırdı ama burada sadece biz yoktuk.

Adam büyük ihtimalle hâlâ hayattaydı. Jamie onu çekerken Megan da öyle. Kilitli kapıların ardında, odalarında kalmış olanlar da olabiliirdi.

Burayı akıl hastanesi gibi yıkarsam farklı olmayan herkes ölecekti; Rachel ve Claire gibi. Adam. Megan. Ve normal olmayan diğerleri.

Ama böyle bir şey yapmadığım halde de ölebilirlerdi. Jude hepsi –hepimiz– ölene kadar tek tek her birini bulabilirdi.

Kan kulaklarıma hücum eder ve tüm vücudum gerilirken Jude'un bizi biraz daha sürüklediğini fark ediyordum. Köşeyi döndüğünde, Noah görüş alanımızdan çıkacaktı.

Zamana karşı yarışıyordum. İki seçenek de iyi olmamasına rağmen seçim yapmak zorundaydım. Belki bir kahraman, bundan başka bir çıkış yolu bulabilirdi ama ben kahraman değildim.

Seçme şansın var, Mara, demişti Noah.

Ben de seçtim.

İkimizi birden duvara yapıştırmak için tüm gücümü kullandım.

Jude bunu beklemiyordu. Başını korkunç bir sesle duvara çarptığı an, vurduğu noktadan tavana, yere, zeminin altına, temele kadar uzanan çatlaklar hayal ettim. Göğsümü saran kollar gevşeyip ardından tamamen çekildi.

Ama kaçmadım.

Yüzüne bakmak için geri döndüm. Nefesimden, kalp atışlarımdan, nabzımdan başka bir şey duyamıyordum ama onların hızlanma sebebi de korku değildi; saf, soğukkanlı, şiddetli bir öfkeydi.

Zihnimde güçlü, rahatsız edici bir çekilme hissi vardı ama kendimi bırakmamıştım. Ve sonra içimde bir şeyler serbest kaldı sanki. Jude'un güçsüz bedenini kaldırıp duvara öyle sert itip çarp-tım ki duvarın boyları sökülüp yere düştü. Tahmin ettiğimden daha güçlüydim. Jude'u zihnimle öldüremesem de fiziksel olarak öldürebilirdim ve o bunu hak ediyordu.

Noah'nın arkamda olduğunun farkındaydım ama bana yardım etmeye gelmemiş, ihtiyacım olmadığını anlamıştı.

Jude baygın ve hareketsizdi. Görüşüm kırmızı-siyah noktalarla bezenir, renksiz bir koku havayı ele geçirirken zaman da yavaşlı-yor gibiydi. Kendime ait değilmiş gibi hissettiğim ellerle Jude'un boğazını sıkmaya başladım. Bu görüntü içimde vahşi bir sevinç dalgası yaratırken gülümsediğimi fark ettim.

Mara.

İsmimin sevgi dolu, tanıdık bir ses tarafından telaffuz edil-diğini duysam da oldukça uzaktan geldiği için umursamadım. Tenimin altında hissettiğim bu şey ölene kadar durmayacak, onun kaçmasına ya da iyileşmesine izin vermeyecektim. Ölmesini ve bir et yığının dönüşmesini istiyordum. Bu düşüncenin uyandırdığı zevk içimi ısıttı. Kapılar hâlâ kapalı, bense hâlâ içerideydim ama burayı yıkacak, zihnimle hatta gerekirse ellerimle parçalayacaktım. Sevdiğim çocuğu da kendimi de kurtaracaktım.

Her şey karanlığa gömülmeden önce aklımda olan son şey buydu.

67

ÖNCESİ

Calcutta Limanı, Hindistan

Limanda, ait olmadıkları yerde duran vahşi yaratıkların etrafındaki kalabalık giderek büyüyordu. Gemilerin birinden büyük bir gürültü duyulunca maymunlar bağırarak kaçışmaya başladı. Bir adam kafeslerden birine yumruk atınca içindeki büyük, parlak renkli kuş avazı çıktığı kadar bağırды; o ise gülümseyerek kuşun deli gibi kanat çırpışını ve mücevhere benzeyen tüylerini dökmesini seyretmeye koyuldu.

Başka bir adamsa büyük, kahverengi bir maymunun kafesine bir sopa soktu. Hayvan da karşılığında sivri dişlerini gösterdi.

Yardım istediğim küçük çocuksa benden kaçmış, kaplanın kafesine çomak sokup sonra geri kaçan kirli kıyafetli gürhunun arkasına gizlenmişti. Aralarında en iriyarı olan, kahverengi ve kırmızı giyinen çocuk kaplana tükürünce o da kükredi.

Ve insanlar gülüştüler.

Nefes alıp verişim hızlanmış, göğsüm de eş zamanlı inip kalkmaya başlamıştı. Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken elimdeki bebeği de sıkı sıkı tutuyordum.

Sonra o yapılı çocuk eğilip yerden birkaç taş alınca diğer çocuklar da aynısını yaptılar.

Ve hepsi birden, taşları kaplana fırlatıp kafesini sarsmaya, kürkünü vurmaya başladılar.

İçim tiksintiyle dolup taşıyordu. Kaplan, kafesinin arkasına kaçarken beynim karanlık düşüncelere teslim olmuş, zamansa neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Sonra çocuklar gülmeye, diğerleriye tezahürat yapmaya başladılar.

Hayvan bunu haketmiyordu. *Keşke dışarı çıkabilse*, diye düşündüm ve bunu gözümde canlandırımdı: Yere düşen parlak, metal parmaklıkları. Kürkle buluşan taşlar yerine tenle buluşan pençe ve dişleri. Gözlerimi kapadım çünkü görmek istediğim buydu.

Duyduğum çığlık, onları yeniden açmama neden oldu.

Yaratık, yere düşmüş olan kafesinin arkasındaydı. Sonrasında kendisine en yakın olan iri çocuğa saldırışını izledim. Pençeleri çocuğun gövdesini parçalamış, yerine kocaman, kırmızı bir kesik bırakmıştı.

Diğer, küçük gözlü çocuksa bembeyaz kesilmiş ve donakalmış gibiydi. Kaplana değil bana bakıyordu. Sonra, bir gün adım haline gelecek olan o kelimeyi fısıldadı.

Mara.

Kaplan çocuğu yere yatırıp üzerine çıkarak dişlerini geçirdiği boynunu ısırdı. Çocuğun çığlıkları kesildi.

Ve diğerleri başladı. Ama artık bir önemi yoktu çünkü hayvan serbest kalmıştı.

68

SONRASI

Bir gün bir hastanede uyandım ve kendimi Dr. Kells'in yanında buldum.

Her şey son derece netti; yatağımın üzerinde duran serum, sert ve beyaz çarşaf, tavan karoları ve gömme floresan lambalar. Vızıltılarını duyabiliyordum. Ama sanki bu antiseptik odaya ve her şeye bir camın ardından bakıyor gibiydim.

Sonra bir anda her şeyi hatırladım.

Ben hayatını elinden alırken öylece duran Jude.

İşkence bahçesinden Megan'ı uzaklaştıran, yaralı Stella ve Jamie.

Ve ben ona yalan söyler, onu iyi olacağıma inandırmaya çalışırken içten içe ölen Noah.

Ama bu bir yalan değildi. Jude'un kollarından kurtulmuştum ve bayılmadan önce Noah da yanımdaydı. Bana seslenmiş, ben de duymuştum. Hatırlıyordum.

Peki, şimdi neredeydi? Diğerleri neredeydi? Ben neredeydim?

Doğrulup yataktan çıkmaya çalışırken bir şeylerin bana engel olduğunu fark edince yatağı ve ayaklarımı örten açık mavi bat-

ranîyenin üzerinde duran ellerime baktım, yatağa bağlandıklarını görmeyi bekledim.

Ama hiçbir şey yoktu ve buna rağmen ellerimi hareket ettiremiyordum.

“Günaydın, Mara,” dedi Dr. Kells. “Nerede olduğumuzu biliyor musun?”

Ve birden içimi, başımı kaldırıp baktığımda bir yerlerde bir psikiyatri koğuşunda olduğumu hatırlatacak tabelalar göreceğime dair yakıcı bir korku sarmıştı. Oradan hiç çıkmadığımı. Son iki, altı haftanın, altı ayın hiç yaşanmadığını. Tüm yaşananlardan, atlattığım onca şeyden sonra kendimi kaybetmem için bana söyleyebileceği tek şey buydu.

Ama başımı iki tarafa da çevirip etrafıma bakabiliyordum ve odada ne bir pencere ne de tabela vardı. Hatta serumdan ve Dr. Kells’in arkasında duran devasa aynadan başka hiçbir şey yoktu.

Nerede olduğumu bilmiyor olabiliyordum ama bu, onun bana yaptıklarını da unuttuğum anlamına gelmiyordu. Onu, yatağımın yanındaki sandalyede uysalca oturuşunu izlerken bir yandan da zihnimde bana yalan söylediği anların geçit törenini seyrediyordum. Jude’un ben uyurken odama girip beni seyredişini kaydettiğini görmüştüm. Onun hayatta olduğunu biliyordu. Bana ne yaptığını biliyordu ve onu Horizons tesislerine sokarak hepimizi bir cehennemnin ortasında bırakmıştı.

Dr. Kells’in yüz ifadesi değişmemişti ama ben onu artık bambaşka bir gözle görüyordum.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

Sen benim güvenime ihanet eden insansın. Tek istediğin daha da kötü olmakken beni iyileştirmeye çalışır gibi rol yaparak yalanlarınla ve ilaçlarla beni uyutan insansın. Kim olduğunu çok iyi biliyorum, demek istedim. Ama ağzımı açtığımda çıkan tek sözcük, “Evet,” oldu.

İki cam panel arasına sıkıştırılmış gibiydim. Her şeyi *görebiliyor*, *duyabiliyor* fakat kendime uzaktan bakıyordum sanki. Bedenimden ayrılmış gibi. Felçli değildim; bacaklarımı, tenime değen sert çarşafı hissedebiliyordum. Dudaklarımı yalayabiliyordum ve yaladım da. Konuşabiliyor fakat istediğim şeyleri söyleyemiyordum. Ağzıma çılgılık atması, bacaklarıma da bir tekme savurmaları için verdiğim emirlerin gerçekleşmesi ise imkânsız gibiydi.

“Seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var fakat öncesinde, sana bir tür sodyum amital verdiğimizi bilmeni istiyorum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” diye cevap verdi zehirli dilim.

“Halk arasında doğruluk serumu olarak bilinir. Bu pek de doğru bir tabir değil ama belli başlı acıları hafifletmeye yaradığı doğru. Bunu deneysel psikiyatri tedavilerinde, manik ya da katatonik nöbet geçiren hastalara nefes aldirmek için kullanıyoruz.” Biraz daha yaklaştıktan sonra daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti: “Sen de acı çekiyordun, Mara, değil mi?”

Yatağımda öfkeden deliye dönüyor, yüzüne tükürmek istiyordum ama yapamadım ve onun yerine, “Evet,” dedim.

Dr. Kells başını salladı. “Senin... bu eşsiz sorunlarınla başa çıkmana yardımcı olacağını düşündüğümüz bir tür geliştirdik. Biz senin tarafındayız,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Sana yardım etmemize izin verecek misin?” Omuzunun üzerinden arkaya, aynaya doğru baktı.

Hayır, diye haykırdı zihnim. “Evet.”

“Sevindim.” Gülümseyerek yere uzandı. Elini kaldırdığında bir kumanda tuttuğunu gördüm. “Şimdi sana bir şey göstereceğim,” diyerek havaya doğru seslendi: “Ekran.”

Tavandan ince, beyaz bir ekran mekanik olarak aşağı inerken aynanın yanındaki duvar da geri çekilerek üzerinde bir liste bulunan beyaz bir yazı tahtasını meydana çıkardı.

Ben daha ne yazdığını okuyamadan bu kez de, "Monitörler," dedi ve başımın yanında kalp atışlarımla uyumlu olarak bipleyen bir şeyler duymaya başladım.

Son olarak, "Işıklar," dedi ve oda tamamen karanlığa gömüldü. Ardından da elini kaldırarak kumandadaki oynat tuşuna bastı.

Ve Claire'in sallanarak akıl hastanesini, Rachel'ı kaydeden kamerasının görüntülerini izlemeye başladım. Jude'un odama bıraktığı görüntüleri.

Ekran karardıktan sonra da yine o kahkahamı duydum.

Ama önceki seyredişimde kaydın sona erdiği yerde şimdi görüntü titriyordu. Jude'un videosu, başka bir görüntüyle birleştirilmişti. Bunda, diğerinin bittiği noktadan sonra biri kamerayı yerden kaldırıyor ve kayıt bitmeden hemen önce bir ışık belirdiyordu.

Dr. Kells'in yüzünü aydınlatan bir ışık.

O da akıl hastanesindeymiş. *Oradaymış.*

İçinden kusmak geliyor fakat bedenim oldukça direniyordu, ışıklar yeniden açıldı.

Ve Dr. Kells yazı tahtasını işaret etti. "Mara, burada yazılanları okuyabiliyor musun?" Kalp atışlarım kulaklarımda duyacağım kadar hızlanırken ben de kelimelere göz gezdiriyordum. Makine, monitör şimdi daha da hızlı biplemeye başlamıştı.

Çift-Kör

S. Benicia, aktif (G1821 taşıyıcısı, orijin bilinmiyor); yan etkiler: anoreksiya, bulimia, kendine zarar verme. Verilen farmasötiklere tepki veriyor. Şüphelenilen kontrendikasyonlar var fakat tam olarak bilinmiyor.

T. Burrows, taşıyıcı değil, merhum.

M. Cannon, taşıyıcı değil, sakinleştirilmiş.

M. Dyer, dönüşüm aşamasında (G1821 taşıyıcı, orijin); yan etkiler: birlikte seyreden TSSB, halüsinasyonlar, kendine zarar verme,

olası bir şizofreni paranoyu varyasyonu. Midazolam'a tepki veriyor. Kontrendikasyonları: olası epileptik olmayan nöbetler?

J. Roth, dönüşüm aşamasında (G1821 taşıyıcı, orijin olabilir), uyarıldı; yan etkiler: olası bir sınır kişilik bozukluğu, olası bir mizaç bozukluğu. Kontrendikasyon şüpheli fakat bilinmiyor.

A. Kendall, taşıyıcı değil, merhum.

J.L, yapay olarak dönüştürüldü, Lenaurd protokolü, erken uyarım: yan etkiler: çoklu kişilik bozukluğu (tepki vermiyor), antisosyal kişilik bozukluğu (tepki vermiyor); migren atakları, aşırı saldırganlık (tepki vermiyor). Bilinen kontrendikasyonu yok.

C.L, yapay olarak dönüştürüldü, Lenaurd protokolü, erken uyarım, merhum.

P. Reynard, taşıyıcı değil, merhum.

N. Shaw, aktif (G1821 taşıyıcı, orijin): yan etkiler(?) kendine zarar verme, olası bir Karşı Gelme Bozukluğu (tepki vermiyor), duvaranım bozukluğu? (tepki vermiyor); test edilenler: a sınıfı barbituratlar (tepki vermiyor), b sınıfı (tepki vermiyor), c sınıfı (tepki vermiyor); hiçbirine tepki vermiyor; (test m.a.d); merhum.

Genel yan etkiler: mide bulantısı, yüksek ateş, uykusuzluk, kabuslar.

“Çift-kör bir deneye dahil edilmişsin, Mara. Bu da tedavinde görev alan doktorların ve danışmanların çoğunun, senin bu çalışmada olduğundan bihaber olduğu anlamına geliyor. Ailen de aynı durumdaydı. Seni bu çalışmaya dahil etmemizin sebebi, özel bir duruma, sana zarar veren bir gene sahip olman.”

Taşıyıcı.

“Bu, senin kendine ve başkalarına karşı tehdit oluşturacak şekilde davranmana neden oluyor.”

Yan etkiler.

“Anlıyor musun?”

“Evet,” diye yanıtladı hain dilim. Anlıyordum.

“Arkadaşlarından bazıları da aynı şekilde bu genin taşıyıcısı ki bu, normal bir hayat sürmenize engel oluyor.”

Stella. Jamie. Noah. Onların isimleri de aynı listede, benim adımın yanında yer alıyordu.

Ve J.L. kısaltmasıyla Jude Lowe da.

Artık ne olduğumuzu biliyordum. Öğrenci ya da hasta değildik.

Birer denektik. Mükemmel denekler. Herhangi bir şikâyetle bulunsak Dr. Kells deli olduğumuzu söyleyecek ve arkasında bunu destekleyecek sayfalarca kayıt olacaktı. İçimizden biri gerçeği bile söylese, bunu yalan ilan etmeleri işten bile değildi.

Aklıl hastanesi, Jude, Miami; öldürdüğüm insanlar, Jude’un kaçırdığı kardeşim. Hepsi bu ana uzanan birer basamaktı.

Çünkü her şey hesaplanmış, planlanmıştı.

Ben Horizons’a gönderilmemiş, *getirilmiştim*. Annemle babamın, buranın ne olduğuna dair en ufak bir fikirleri bile yoktu. Tek istedikleri benim iyileşmemdi ve Dr. Kells onları, burada kalmamın buna yardımcı olacağına ikna etmişti. Ama *iyileştigimi* düşündükleri zaman değerlendirme kampına gitmem gerekmediğine kanaat getiren ailem beni eninde sonunda programdan da tamamen alacaktı.

Ve beni göndermemeye karar verdikleri gece, Jude bileklerimi kesmek için beni kaçırmıştı. Ama beni öldürmek için değil.

Buraya geri döndürmek için.

Stella’nın, bir fısıltıdan ibaret olan sesi zihnimde yankılanıyordu.

“Sana *ibtiaçları var.*”

Onlar kimdi peki? Dr. Kells ve Jude mu?

Beynimde dönüp duran düşünceler, Dr. Kells’in sesiyle bölündü. “Sevdiğin insanlara acı çektirmek istiyor musun?”

“Hayır,” dedim ve bu doğrudu.

“İstemediğini biliyorum, Mara,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Ve sana daha önce yardım edemediğimiz için de gerçekten üzgünüm.

Binanın yıkılmasına sebep olmadan önce seni sakinleştirebilmeyi umuyorduk. Tüm arkadaşlarını kurtarmak için çok uğraştık.”

Kalbim durdu ve monitör yeniden biplemeye başlamadan önceki birkaç saniye, odada çıt çıkmadı.

“İşlerin bu noktaya geleceğini düşünemedik... yine de Jamie Roth'u, Stella Benicia'yı ve Megan Cannon'ı ciddi bir zarar görmeden önce dışarı çıkarmayı başardık. Sadece Noah Shaw'a ulaşamadık.”

Yanlış duymuştum.

Hepsi buydu. Sakince ve yavaşça tahtaya doğru dönerek harflerden birer kelime oluşturabilmek için zihnimi zorlamaya başladım. Anlayabileceğim, mantıklı kelimeler oluşturabilmek için. Ama tek algılayabildiğim şeydu:

Merhum.

Noah'nın adının yanında yazıyordu.

Zihnim, Noah'nın bir zamanlar yalancı olduğunu söylediği kadının sözcüklerini tekrarlıyordu.

“Sevgin onu tüketecek.”

Daha önce hissettiğim tüm acılar, sadece beni bu ana hazırlamaya çalışan birer basamaktan ibaretti.

“Çatı senin etrafına çökmüş fakat üzerine gelmemiş, Mara. Ama Noah çok yakınındaymış ve ezilmiş.”

“Sen yanında olmaya devam edersen, o vaktinden önce ölecek. Onu bırakmazsan.”

“Çok ama çok üzgünüm,” dedi Dr. Kells.

Sözcükleri bana imkânsız geliyordu. İmkânsız. Noah, her zarar gördüğünde iyileşmişti, hepsinde. Ona zarar veremeyeceğime dair bana yemin edip durmuştu. Ve Noah yalan söylemezdi. Bana bunu yapmazdı.

Öte yandan Dr. Kells öyle değildi. Bana Jude, Jude'a benim hakkımda yalan söylemiş; ailemi de Horizons konusunda aldatmıştı. Herkese, hepimize yalan söylemişti.

Şimdi de bir kez daha bana yalan söylüyordu.

Fakat buna rağmen gözümünden akan bir damla yaşa engel olamadım. Yanağımdan yavaşça süzüldü.

“Böyle bir şeyin bir daha olmayacağından emin olmak istiyoruz, Mara ve bunu yapabileceğimizi düşünüyoruz, tabii sen de izin verirsen.”

Dr. Kells, evet demekten başka bir şansım varmış gibi cevabımı beklemeye başladı. Benim izin veremeyeceğimi biliyordu ki bu da, bunun bir tür oyun, bir gösteri olduğu anlamına gelirdi. Benden başka birinin iyiliği için.

Ötkeden deliye dönüyordum.

“İyileşmene yardım etmek istiyoruz, Mara, sen de iyi olmak istiyor musun?”

Bu sözcükler, zihnimde tozlanmaya bıraktığım bir anıyı gün ışığına çıkardı.

“*Ne istiyorsun?*” diye sormuştu Dr. Kells.

Ben de, “*İyi olmak?*” diye yanıtlamıştım.

O zaman bu cevabı dürüstçe vermiştim. Akıl hastanesindeki olaydan beri hissettiğim keder içimi kemirip duruyordu çünkü. Jude’u polis merkezinde gördüğümde, korku her yanıma ele geçirmişti. Keder ve suçluluk, ailem ve kendim için duyduğum korkuyla, *kendimden* duyduğum korkuyla birleşince onlara teslim olmuştum.

Ve Dr. Kells, bunu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmişti. Jude da öyle. Onun bu oyundaki rolünün ne olduğunu, hâlâ hayatta olup olmadığını ya da Dr. Kells’in beni korkutarak, bana işkence edip yalan söyleyerek ne kazandığını bilmiyordum. Bana neden ihtiyaçları olduğunu, buraya neden getirildiğimi, hatta *buranın* neresi olduğunu ve yalnız olup olmadığımı da. Ama artık korkmuyordum. O listede başka isimler de vardı ve eğer onlar da buradaysa, hepimizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacak, sevdiğimiz insanlara kavuşmamızı sağlayacaktım.

Sevdiğim çocuğu yeniden görecektim. Her hücrem buna inanıyordu.

Sonra Dr. Kells sorusunu yineledi. “İyi olmak istiyor musun, Mara?”

Artık hayır.

İçimde uyuyan bir şey uyanmış gibiydi. Uzanıp kalkmış ve camın ardından elimi tutmuştu.

“Evet,” diye yalan söyledi dilim. Cevabım, boyalı dudaklarında plastik bir tebessüme neden oldu.

Tüm bildiğim şuydu: O an bedenimde, o yatakta kapana kısılmıştım. Ama gözlerimdeki camlardan, parmaklıkların arkasından bakarken bile bu tutsaklığın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum.

Isırıp ısırmayacağımı görmek için kafesimi sarsmışlardı. Ve kilidimi açtıklarında ısıracağımı herkes görecekti.